

ZARATHUSTRA'S PROLOGUE ПРЕДГОВОРЪТ НА ЗАРАТУСТРА

01

Тъй рече Заратустра за Сврѣхчовека и последния човек

1.

When Zarathustra was thirty years old, he left his home and the lake of his home, and went into the mountains.

There he enjoyed his spirit and his solitude, and for ten years did not weary of it.

But at last his heart changed, --and rising one morning with the rosy dawn, he went before the sun, and spake thus unto it: Thou great star!

What would be thy happiness if thou hadst not those for whom thou shinest!

For ten years hast thou climbed hither unto my cave: thou wouldst have wearied of thy light and of the journey, had it not been for me, mine eagle, and my serpent.

But we awaited thee every morning, took from thee thine overflow and blessed thee for it.

Lo!

I am weary of my wisdom, like the bee that hath

gathered too much honey; I need hands outstretched to take it.

I would fain bestow and distribute, until the wise have once more become joyous in their folly, and the poor happy in their riches.

Therefore must I descend into the deep: as thou doest in the evening, when thou goest behind the sea, and givest light also to the nether-world, thou exuberant star!

Like thee must I GO DOWN, as men say, to whom I shall descend.

Bless me, then, thou tranquil eye, that canst behold even the greatest happiness without envy!

Bless the cup that is about to overflow, that the water may flow golden out of it, and carry everywhere the reflection of thy bliss!

Lo!

This cup is again going to empty itself, and Zarathustra is again going to be a man.

Thus began Zarathustra's down-going.

1.

Когато Заратустра навърши тридесет години, напусна той своя роден край и езерото на своя роден край и отиде в планината. Там се наслаждава на своя дух и на своята самотност и десет години не му омръзна това. Но най-сетне се преобърна сърцето му

— и една сутрин стана той от зори, изстъпи пред слънцето и му рече тъй:

— Ти, велико светило! Какво би било твоето щастие, да нямаше ония, на които светиш! Десет години наред възлязва ти пред моята пещера — дотегнала би ти и твоята светлина, и тоя път, без мен, моя орел и моята змия. Но ние те чакахме всяка сутрин, ползвахме се от твоето обилие и благославяхме те за това. Виж! Мен ми омръзна моята мъдрост, като пчела, която е набрала премного мед, аз се нуждая от ръце, които да посягат. Аз бих желал да даря и раздавам, докато мъдрите между хората се възраждат още веднъж на своето безумие и бедните още веднъж на своето богатство. Затова трябва аз да сляза в глъбината — както ти правиш вечер, когато отхождаш зад морето, отнасяйки светлина още и на долния свят, ти, обилно светило! Като тебе, и аз трябва да заляза, както казват хората, при които искам да сляза. И тъй благослови ме, ти, спокойно око, което без завист може да гледа дори едно преголямо щастие! Благослови чашата, която иска да прелее, тъй че водата от нея да потече златна и вредом отнесе отражението на твоята отрада. Ето! Тая чаша иска пак да се изпразни, и Заратустра иска пак човек да стане.

Тъй почна залязването на Заратустра.

2.

Zarathustra went down the mountain alone, no one meeting him.

When he entered the forest, however, there suddenly stood before him an old man, who had left his holy cot to seek roots.

And thus spake the old man to Zarathustra: "No stranger to me is this wanderer: many years ago passed he by.

Zarathustra he was called; but he hath altered.

Then thou carriedst thine ashes into the mountains: wilt thou now carry thy fire into the valleys?

Fearest thou not the incendiary's doom?

Yea, I recognise Zarathustra.

Pure is his eye, and no loathing lurketh about his mouth.

Goeth he not along like a dancer?

Altered is Zarathustra; a child hath Zarathustra become; an awakened one is Zarathustra: what wilt thou do in the land of the sleepers?

As in the sea hast thou lived in solitude, and it hath borne thee up.

Alas, wilt thou now go ashore?

Alas, wilt thou again drag thy body thyself?"

Zarathustra answered: "I love mankind."

"Why," said the saint, "did I go into the forest and the desert?"

Was it not because I loved men far too well?

Now I love God: men, I do not love.

Man is a thing too imperfect for me.

Love to man would be fatal to me."

Zarathustra answered: "What spake I of love!

I am bringing gifts unto men."

"Give them nothing," said the saint.

"Take rather part of their load, and carry it along with them--that will be most agreeable unto them: if only it be agreeable unto thee!

If, however, thou wilt give unto them, give them no more than an alms, and let them also beg for it!"

"No," replied Zarathustra, "I give no alms.

I am not poor enough for that."

The saint laughed at Zarathustra, and spake thus:

"Then see to it that they accept thy treasures!

They are distrustful of anchorites, and do not believe that we come with gifts.

The fall of our footsteps ringeth too hollow through their streets.

And just as at night, when they are in bed and hear a man abroad long before sunrise, so they ask themselves concerning us: Where goeth the thief?

Go not to men, but stay in the forest!

Go rather to the animals!

Why not be like me--a bear amongst bears, a bird amongst birds?"

"And what doeth the saint in the forest?"

asked Zarathustra.

The saint answered: "I make hymns and sing them; and in making hymns I laugh and weep and mumble: thus do I praise God.

With singing, weeping, laughing, and mumbling do I praise the God who is my God.

But what dost thou bring us as a gift?"

When Zarathustra had heard these words, he bowed to the saint and said: "What should I have to give thee!

Let me rather hurry hence lest I take aught away from thee!"

--And thus they parted from one another, the old man and Zarathustra, laughing like schoolboys.

When Zarathustra was alone, however, he said to his heart: "Could it be possible!

This old saint in the forest hath not yet heard of it, that GOD IS DEAD!"

2.

Заратустра слезе сам от планината и никога не го среща. Но когато стигна в горите, изведнъж предстана старец отпреде му, който беше напуснал

своята света хижа, тръгнал да дири корени в гората. И тъй рече старецът на Заратустра:

— Не ми е чужд тоя странник — преди много години той мина оттук. Заратустра се зовеше той, но той се е изменил. Тогава ти отнасяше своята пепел в планината: да не искаш днес в долините да занесеш своя огън? Не се ли боиш, че ще те накажат като подпалвач? Да, аз познах Заратустра. Чисто е неговото око, и на неговите уста не се таи никаква гнусота. Не върви ли той като танчар⁰⁰¹? Преобразен е Заратустра, дете е станал Заратустра, пробуден е Заратустра: що дириш сега при спящите? Като в море живееш ти в самотността и морето те лелееше. Тежко ти, ти искаш да излезеш на суша? Тежко ти, ти искаш пак да помъкнеш сам своето тяло?

Заратустра отговори:

— Аз обичам хората.

— Защо — каза светецът, — се отдалечих сам аз в гората и пустошта? Не за това ли, че обичах премного хората? Сега обичам Бог: не обичам хората. Човек е за мен едно твърде несъвършено нещо. Обич към човека би ме погубила.

Заратустра отговори:

— Какво казвам обич! Аз нося дар за хората.

— Не им давай нищо — каза светецът. — По-добре отнеми им нещо и носи го заедно с тях — с това най

ще им угодиш: стига само теб да е угодно. А искаш ли да им дадеш, не им давай повече от една милостиня, но нека и за нея просят.

— Не — отговори Заратустра, — аз не давам никаква милостиня. За това не съм беден достатъчно.

Светецът се изсмя на Заратустра и рече тъй:

— Гледай тогава дано те приемат твоите съкровища! Те са подозрителни към пустинниците и не вярват, че ние идем, за да даряваме. Нашите стъпки им звучат твърде самотно из улиците. И както нощем, когато в своите легла чуват да върви някой мъж, дълго преди слънце да изгрей, те се питат: къде ли дебне крадецът? Не отивай при хората и остани в гората! По-добре иди пак при животните! Защо не искаш да си като мен — мечка между мечките, птица между птиците?

— А какво прави светецът в гората? — попита Заратустра.

Светецът отговори:

— Аз правя песни и ги пея, и като правя песни, смее се, плача и мъмра: тъй величая Бога. С песни, плач, смях и мъмър величая Бога, който е мой Бог. Но ти какво ни носиш дар?

Когато Заратустра чу тия думи, поклони се пред светеца и рече:

— Сякаш има какво да ви дам! Но оставете да си вървя, докато не съм отнел нещо от вас!

И тъй се разделиха те, старецът и мъжът, смеещи се, както се смеят две деца.

Но когато Заратустра остана сам, тъй рече той на сърцето си: "Възможно ли е! Тоя свят старец още не е чул во своята гора, че Бог умря!"

3.

When Zarathustra arrived at the nearest town which adjoineth the forest, he found many people assembled in the market-place; for it had been announced that a rope-dancer would give a performance.

And Zarathustra spake thus unto the people: I TEACH YOU THE SUPERMAN.

Man is something that is to be surpassed.

What have ye done to surpass man?

All beings hitherto have created something beyond themselves: and ye want to be the ebb of that great tide, and would rather go back to the beast than surpass man?

What is the ape to man?

A laughing-stock, a thing of shame.

And just the same shall man be to the Superman: a laughing-stock, a thing of shame.

Ye have made your way from the worm to man, and much within you is still worm.

Once were ye apes, and even yet man is more of an ape than any of the apes.

Even the wisest among you is only a disharmony and hybrid of plant and phantom.

But do I bid you become phantoms or plants?

Lo, I teach you the Superman!

The Superman is the meaning of the earth.

Let your will say: The Superman SHALL BE the meaning of the earth!

I conjure you, my brethren, REMAIN TRUE TO THE EARTH, and believe not those who speak unto you of superearthy hopes!

Poisoners are they, whether they know it or not.

Despisers of life are they, decaying ones and poisoned ones themselves, of whom the earth is weary: so away with them!

Once blasphemy against God was the greatest blasphemy; but God died, and therewith also those blasphemers.

To blaspheme the earth is now the dreadfulest sin, and to rate the heart of the unknowable higher than the meaning of the earth!

Once the soul looked contemptuously on the body, and then that contempt was the supreme thing:--the soul wished the body meagre, ghastly, and famished.

Thus it thought to escape from the body and the earth.

Oh, that soul was itself meagre, ghastly, and famished; and cruelty was the delight of that soul!

But ye, also, my brethren, tell me: What doth your body say about your soul?

Is your soul not poverty and pollution and wretched self-complacency?

Verily, a polluted stream is man.

One must be a sea, to receive a polluted stream without becoming impure.

Lo, I teach you the Superman: he is that sea; in him can your great contempt be submerged.

What is the greatest thing ye can experience?

It is the hour of great contempt.

The hour in which even your happiness becometh loathsome unto you, and so also your reason and virtue.

The hour when ye say: "What good is my happiness!

It is poverty and pollution and wretched self-complacency.

But my happiness should justify existence itself!"

The hour when ye say: "What good is my reason!

Doth it long for knowledge as the lion for his food?

It is poverty and pollution and wretched self-complacency!"

The hour when ye say: "What good is my virtue!

As yet it hath not made me passionate.

How weary I am of my good and my bad!

It is all poverty and pollution and wretched self-complacency!"

The hour when ye say: "What good is my justice!

I do not see that I am fervour and fuel.

The just, however, are fervour and fuel!"

The hour when we say: "What good is my pity!

Is not pity the cross on which he is nailed who loveth man?

But my pity is not a crucifixion."

Have ye ever spoken thus?

Have ye ever cried thus?

Ah!

would that I had heard you crying thus!

It is not your sin--it is your self-satisfaction that crieth unto heaven; your very sparingness in sin crieth unto heaven!

Where is the lightning to lick you with its tongue?

Where is the frenzy with which ye should be inoculated?

Lo, I teach you the Superman: he is that lightning, he is that frenzy!

-- When Zarathustra had thus spoken, one of the people called out: "We have now heard enough of the rope-dancer; it is time now for us to see him!"

And all the people laughed at Zarathustra.

But the rope-dancer, who thought the words applied

to him, began his performance.

3.

Когато Заратустра стигна в ближния град, който лежеше край горите, завари там на пазарището събран много народ: защото бе прогласено, че ще дойде един въжеиграч. И тъй почна да говори Заратустра към народа:

— Аз ви уча за Свръхчовека. Човек е нещо, което трябва да бъде превъзмогнато. Какво сте направили вие, за да го превъзмогнете? Всички същества досега са създали нещо свръх себе си: а вие искате да бъдете отлив от тоя велик прилив и предпочитате да се върнете пак към животното, нежелите да превъзмогнете човека? Що е маймуната за човека? Едно посмешище или един болезнен срам. И тъкмо това трябва да бъде човек за Свръхчовека: едно посмешище или един болезнен срам. Вие изминахте пътя от червей до човек, и много още във вас е червей. Някога сте били маймуни, но и сега още човек е по маймуна от всяка маймуна. Но и най-мъдрият от вас, и той е само една двойственост и смешение от злак⁰⁰² и призрак. Но казвам ли ви аз да ставате призраци или злакове? Ето, аз ви уча за Свръхчовека! Свръхчовекът е смисъл на земята. Волята ви да рече: Свръхчовекът да бъде смисълът

на земята! Заклинам ви, братя мои, останете верни на земята и недейте вярва на ония, които ви говорят за свръхземни упования! Съзнават ли или не, туй са отровосмесители. Презрители на живота са те, умиращи и сами отровени, омръзнали на земята: и нека вървят поврага! Някога да хулиш Бога бе най-голямото светотатство, но Бог умря, а с това умряха и тия светотатци. Сега да хулиш земята е най-ужасното, и утробата на неизповедното да цениш по-високо, отколкото смисълът на земята. Някога душата гледаше презрително плътта: и тогаз това презрение бе най-висше: тя искаше да бъде плътта мършава, грозна, изтощена от глад. Тъй мислеше тя да се отърве от нея и от земята. О, тая душа сама беше мършава, грозна, изтощена от глад: и жестокост бе сладострастието на тая душа! Но кажете ми и вие, братя мои: какво ви говори вашата плът за душата ви? Не е ли душата ви нищета и мръсота, и една нищожна наслада? Истина, мръсен поток е човек. Трябва да си море, за да можеш погълна един мръсен поток, и да не се омърсиш. Ето, аз ви уча за Свръхчовека: той е това море, в него може да потъне вашето велико презрение. Що е най-висшето, което вие би могли да преживеете? То е часът на великото презрение. Часът, в който сами вие ще се погнусите от своето щастие, също и от

разума си и от добродетелта си. Часът, в който ще речете: "Що значи моето щастие! То е нищета и мръсота, и една нищожна наслада. А моето щастие би трябвало да оправдава самия живот." Часът, в който ще речете: "Що значи моят разум! Алчен ли е той за знание, както лъвът за своята храна? Той е нищета и мръсота, и една нищожна наслада." Часът, в който ще речете: "Що значи моята добродетел! Тя още не ме е правила да беснея. Как ми омръзна моето добро и моето зло! Всичко това е нищета и мръсота, и една нищожна наслада!" Часът, в който ще речете: "Що значи моята справедливост! Аз не виждам да съм пламък и жив въглен, а праведният е пламък и жив въглен!" Часът, в който ще речете: "Що значи моето състрадание! Не е ли състрадание кръстът, на който ще бъде прикован онзи, който обича хората? А моето състрадание не е разпятие." Казвали ли сте вече тъй? Викали ли сте вече тъй? Ах, да бих ви чул вече тъй да викате! Не вашият грях — вашето задоволение крещи към небесата, скудостта во самия ви грях крещи към небесата! Де е мълнията, която ще ви лизне с езика си? Де е безумието, с което вие трябва да бъдете присадени? Ето, аз ви уча за Свръхчовека: той е тая мълния, той е туй безумие!

Когато Заратустра говореше тъй, един от народа извика: "Стига вече въжеиграчът ни е говорил, нека

сега да го видим!"

И целият народ се изсмя на Заратустра. А
въжеиграчът, който вярваше, че за него е дума, почна
да се приготвя да играе.

4.

Zarathustra, however, looked at the people and
wondered.

Then he spake thus: Man is a rope stretched between
the animal and the Superman--a rope over an abyss.

A dangerous crossing, a dangerous wayfaring, a
dangerous looking-back, a dangerous trembling and
halting.

What is great in man is that he is a bridge and not a
goal: what is lovable in man is that he is an OVER-GOING
and a DOWN-GOING.

I love those that know not how to live except as down-
goers, for they are the over-goers.

I love the great despisers, because they are the great
adorers, and arrows of longing for the other shore.

I love those who do not first seek a reason beyond the
stars for going down and being sacrifices, but sacrifice
themselves to the earth, that the earth of the Superman
may hereafter arrive.

I love him who liveth in order to know, and seeketh to
know in order that the Superman may hereafter live.

Thus seeketh he his own down-going.

I love him who laboureth and inventeth, that he may
build the house for the Superman, and prepare for him
earth, animal, and plant: for thus seeketh he his own
down-going.

I love him who loveth his virtue: for virtue is the will
to down-going, and an arrow of longing.

I love him who reserveth no share of spirit for himself,
but wanteth to be wholly the spirit of his virtue: thus
walketh he as spirit over the bridge.

I love him who maketh his virtue his inclination and
destiny: thus, for the sake of his virtue, he is willing to
live on, or live no more.

I love him who desireth not too many virtues.

One virtue is more of a virtue than two, because it is
more of a knot for one's destiny to cling to.

I love him whose soul is lavish, who wanteth no
thanks and doth not give back: for he always bestoweth,
and desireth not to keep for himself.

I love him who is ashamed when the dice fall in his
favour, and who then asketh: "Am I a dishonest player?"
--for he is willing to succumb.

I love him who scattereth golden words in advance of
his deeds, and always doeth more than he promiseth: for
he seeketh his own down-going.

I love him who justifieth the future ones, and

redeemeth the past ones: for he is willing to succumb
through the present ones.

I love him who chasteneth his God, because he loveth
his God: for he must succumb through the wrath of his
God.

I love him whose soul is deep even in the wounding,
and may succumb through a small matter: thus goeth he
willingly over the bridge.

I love him whose soul is so overfull that he forgetteth
himself, and all things are in him: thus all things become
his down-going.

I love him who is of a free spirit and a free heart: thus
is his head only the bowels of his heart; his heart,
however, causeth his down-going.

I love all who are like heavy drops falling one by one
out of the dark cloud that lowereth over man: they herald
the coming of the lightning, and succumb as heralds.

Lo, I am a herald of the lightning, and a heavy drop out
of the cloud: the lightning, however, is the SUPERMAN. --

4.

А Заратустра изгледа народа и се почуди. Сетне
рече тъй:

— Човек е едно въже, вързано между животно и
Сврѣхчовек — въже над бездна. Едно опасно отвъд,
едно опасно на път, едно опасно озъртане, един

опасен трепет и възпиране. Онова, що е велико у човека, то е, че той е мост, а не цел: което е за обичане у човека, то е, че той е преход и гибел. Аз обичам ония, които не знаят да живеят, освен като гинещи, че те са, които отиват отвъд. Аз обичам великите презрители, защото те са великите обожатели и стрели на копнеж към другия бряг. Аз обичам ония, които не дирят чак отвъд звездите причина да загинат и да станат жертва. Но ония, които се жертват за земята, за да стане земята някога на Сврѣхчовека. Аз обичам оногова, който живее, за да познае, и който иска да познае, за да може все някога Сврѣхчовекът да живее. Тъй желае той своята гибел. Аз обичам оногова, който работи и изобретява, за да съгради дом на Сврѣхчовека и приготви земя, животни и растения за него: че тъй желае той своята гибел. Аз обичам оногова, който обича своята добродетел: че добродетел е воля за гибел и стрела на копнеж. Аз обичам оногова, който не задържа нито капка дух за себе си, но иска да бъде цял духът на своята добродетел: тъй крачи той като дух през моста. Аз обичам оногова, който от своята добродетел прави своя тегоба и своя съдба: тъй желае той заради своята добродетел все още да живее и да не живее повече. Аз обичам оногова, който не иска да има много добродетели. Една

добродетел е повече добродетел нежели две, защото тя е повече възел, на който виси съдбата. Аз обичам оногова, чиято душа се прахосва, който не желае благодарност и не отдава: че той винаги дарява и не желае да се съхранява. Аз обичам оногова, който се срамува, когато жребият падне на негов късмет и който при това пита: "Да не съм аз нечестен играч?" — че той желае да загине. Аз обичам оногова, който хвърля златни думи преди своите дела и винаги устоява на повече, отколкото обещава: че той желае своята гибел. Аз обичам оногова, който оправдава бъдещите и миналите изкупува: че той желае от настоящите да загине. Аз обичам оногова, който наказва своя бог, защото обича своя бог: че той трябва от гнева на своя бог да загине. Аз обичам оногова, чиято душа е дълбока и в ранимостта, и който при едно малко изпитание в живота може да загине: тъй върви той на драго сърце през моста. Аз обичам оногова, чиято душа е препълнена, тъй че той сам себе си забравя, и всички неща са в него: тъй всички неща ще бъдат негова гибел. Аз обичам оногова, който е със свободен дух и свободно сърце: тъй главата му сама е утроба на неговото сърце, а сърцето му го тласка към гибел. Аз обичам всички ония, които са като тежки капки, всяка отделно падаща от черния облак, който виси над човека: те

предвестяват, че мълния иде и гинат като предвестници. Ето, аз съм предвестник на мълнията и една тежка капка от облака: а тази мълния се зове Сврѣхчовек.

5.

When Zarathustra had spoken these words, he again looked at the people, and was silent.

"There they stand," said he to his heart; "there they laugh: they understand me not; I am not the mouth for these ears.

Must one first batter their ears, that they may learn to hear with their eyes?

Must one clatter like kettledrums and penitential preachers?

Or do they only believe the stammerer?

They have something whereof they are proud.

What do they call it, that which maketh them proud?

Culture, they call it; it distinguisheth them from the goatherds.

They dislike, therefore, to hear of 'contempt' of themselves.

So I will appeal to their pride.

I will speak unto them of the most contemptible thing: that, however, is THE LAST MAN!"

And thus spake Zarathustra unto the people: It is time

for man to fix his goal.

It is time for man to plant the germ of his highest hope.

Still is his soil rich enough for it.

But that soil will one day be poor and exhausted, and no lofty tree will any longer be able to grow thereon.

Alas!

there cometh the time when man will no longer launch the arrow of his longing beyond man--and the string of his bow will have unlearned to whizz!

I tell you: one must still have chaos in one, to give birth to a dancing star.

I tell you: ye have still chaos in you.

Alas!

There cometh the time when man will no longer give birth to any star.

Alas!

There cometh the time of the most despicable man, who can no longer despise himself.

Lo!

I show you THE LAST MAN.

"What is love?

What is creation?

What is longing?

What is a star?"

--so asketh the last man and blinketh.

The earth hath then become small, and on it there hoppeth the last man who maketh everything small.

His species is ineradicable like that of the ground-flea; the last man liveth longest.

"We have discovered happiness"--say the last men, and blink thereby.

They have left the regions where it is hard to live; for they need warmth.

One still loveth one's neighbour and rubbeth against him; for one needeth warmth.

Turning ill and being distrustful, they consider sinful: they walk warily.

He is a fool who still stumbleth over stones or men!

A little poison now and then: that maketh pleasant dreams.

And much poison at last for a pleasant death.

One still worketh, for work is a pastime.

But one is careful lest the pastime should hurt one.

One no longer becometh poor or rich; both are too burdensome.

Who still wanteth to rule?

Who still wanteth to obey?

Both are too burdensome.

No shepherd, and one herd!

Every one wanteth the same; every one is equal: he who hath other sentiments goeth voluntarily into the

madhouse.

"Formerly all the world was insane,"--say the subtlest of them, and blink thereby.

They are clever and know all that hath happened: so there is no end to their raillery.

People still fall out, but are soon reconciled--otherwise it spoileth their stomachs.

They have their little pleasures for the day, and their little pleasures for the night, but they have a regard for health.

"We have discovered happiness,"--say the last men, and blink thereby.

-- And here ended the first discourse of Zarathustra, which is also called "The Prologue": for at this point the shouting and mirth of the multitude interrupted him.

"Give us this last man, O Zarathustra,"--they called out- -"make us into these last men!

Then will we make thee a present of the Superman!"

And all the people exulted and smacked their lips.

Zarathustra, however, turned sad, and said to his heart: "They understand me not: I am not the mouth for these ears.

Too long, perhaps, have I lived in the mountains; too much have I hearkened unto the brooks and trees: now do I speak unto them as unto the goatherds.

Calm is my soul, and clear, like the mountains in the

morning.

But they think me cold, and a mocker with terrible jests.

And now do they look at me and laugh: and while they laugh they hate me too.

There is ice in their laughter."

5.

Когато Заратустра изрече тия думи, изгледа той пак народа и млъкна.

"Ето ги" — каза той на сърцето си, — "и те се смеят: не ме разбират те, аз не съм уста за тия уши. Трябва ли по-напред човек да порази ушите им, за да се научат да слушат с очи? Трябва ли човек да гърми като литаври и проповедници за разкаяние? Или те вярват само на ония, които се щурат? Те имат нещо, с което са горди. Как наричат те онова, което ги прави горди? Образование го наричат те, то ги отличава от козарите. Затова им е неприятно, когато се говори за тях, да чуват думата "презрение". Тогава ще говоря на тяхната гордост. Тогаз ще им говоря за най-презрителното: а то е последния човек."

И така се обърна Заратустра към народа:

— Вече е време човек да си побие своя цел. Вече е време човек да посади кълна на своята висша наслада. Неговата почва е още доста богата за това.

Но някога тази почва ще стане бедна и укротена, и няма високо дърво да може да израсне от нея. Уви! Иде времето, когато човек няма вече да хвърля стрелата на копнежа си високо над човека, и тетивата на лъка му ще е отвикнала да отстрелва! Казвам ви: човек трябва да има хаос в себе си, за да може роди танцуваща звезда. Казвам ви: вие имате още хаос в себе си. Уви! Иде времето, когато човек не ще роди вече никаква звезда. Уви! Иде времето на най-презирация човек, който и сам себе си не може вече да презира. Ето! Аз ви показвам последния човек.

"Що е обич? Що е творение? Що е копнеж? Що е звезда?" — тъй пита последният човек и мига.

Тогава земята вече ще е малка, и на нея подрипва последният човек, който всичко вдребнява. Неговият род е неизстребим, като земната бълха, последният човек живее най-дълго.

"Ние открихме щастието" — казват последните хора и мигат. Те напуснаха страните, дето бе тежко да се живее. Защото човеку трябва топлина. Те все още обичат своя съсед и търкат се о него: защото човеку трябва топлина.

Да заболееш, и подозрителен да си, за тях е грехота: те ходят предпазливо. Безумец, който още се пъне о камъни или хора!

Малко отрова сегиз-тогиз: това докарва приятни сънища. И много отрова най-сетне, приятно умиране.

Те още работят, защото с работата се прекарва времето. Но пазят да прекалят, че вреди.

Не ще има вече беден и богат: едното и другото е отегчително. Кой ще иска да властва още? Кой да се подчинява? Едното и другото е претегчително.

Никакъв пастир, и едно стадо. Всякой еднакво желае, всякой е еднакъв: който инак чувства, отива по своя воля в лудницата.

"Изпреди цял свят беше луд" — казват изтънчените и мигат. Хората са хитри и знаят всичко, що е ставало: и присмехите нямат край. Карат се още, но се помиряват лесно — инак не понася на стомаха.

Те си имат радостчица за през деня, радостчица и за през нощта: но почитат здравето.

"Ние открихме щастието" — казват последните хора и мигат.

И тук се свърши първата реч на Заратустра, която наричат още и "Предговор": защото на това място го прекъсна врявата и радостта на тълпата.

"Дай ни тоя последен човек, о, Заратустра — тъй викаха те, — направи да бъдем ние тези последни хора! А ние ти харизваме Сврѣхчовека!" И всички ликуваха и мляскаха с език.

А Заратустра се наскърби и рече на сърцето си:
 "Те не ме разбират: аз не съм уста за тия уши. Твърде
 дълго живях в планините, твърде много се вслушах
 в потоци и дървеса: и ето че им говоря като на
 козари. Спокойна е душата ми и ведра като планина
 пред пладнe. Но те мислят, аз съм студен и
 присмехулник с грозни глуми. И ето гледат ме и ми
 се смеят: и като се смеят, мразят ме при това. Мраз е
 в смеха им."

6.

Then, however, something happened which made
 every mouth mute and every eye fixed.

In the meantime, of course, the rope-dancer had
 commenced his performance: he had come out at a little
 door, and was going along the rope which was stretched
 between two towers, so that it hung above the market-
 place and the people.

When he was just midway across, the little door
 opened once more, and a gaudily-dressed fellow like a
 buffoon sprang out, and went rapidly after the first one.

"Go on, halt-foot," cried his frightful voice, "go on,
 lazy-bones, interloper, sallow-face!

--lest I tickle thee with my heel!

What dost thou here between the towers?

In the tower is the place for thee, thou shouldst be

locked up; to one better than thyself thou blockest the
 way!"

--And with every word he came nearer and nearer the
 first one.

When, however, he was but a step behind, there
 happened the frightful thing which made every mouth
 mute and every eye fixed--he uttered a yell like a devil,
 and jumped over the other who was in his way.

The latter, however, when he thus saw his rival
 triumph, lost at the same time his head and his footing on
 the rope; he threw his pole away, and shot downwards
 faster than it, like an eddy of arms and legs, into the
 depth.

The market-place and the people were like the sea
 when the storm cometh on: they all flew apart and in
 disorder, especially where the body was about to fall.

Zarathustra, however, remained standing, and just
 beside him fell the body, badly injured and disfigured, but
 not yet dead.

After a while consciousness returned to the shattered
 man, and he saw Zarathustra kneeling beside him.

"What art thou doing there?"

said he at last, "I knew long ago that the devil would
 trip me up.

Now he draggeth me to hell: wilt thou prevent him?"

"On mine honour, my friend," answered Zarathustra,

"there is nothing of all that whereof thou speakest: there
 is no devil and no hell.

Thy soul will be dead even sooner than thy body: fear,
 therefore, nothing any more!"

The man looked up distrustfully.

"If thou speakest the truth," said he, "I lose nothing
 when I lose my life.

I am not much more than an animal which hath been
 taught to dance by blows and scanty fare."

"Not at all," said Zarathustra, "thou hast made danger
 thy calling; therein there is nothing contemptible.

Now thou perishest by thy calling: therefore will I
 bury thee with mine own hands."

When Zarathustra had said this the dying one did not
 reply further; but he moved his hand as if he sought the
 hand of Zarathustra in gratitude.

6.

Но тук се случи нещо, което направи да занемее
 всяка уста и да се вцепени всяко око. В това време
 тъкмо въжеиграчът почна: той бе излязъл през
 малка вратичка и тръгна по въжето, което бе
 обтегнато между две кули, тъй че висеше над
 пазарището и народа. И когато той бе на сред пътя си,
 отвори се вратичката още веднъж и един пъстро
 облечен хлапак, подобен на палячо, изскочи и литна

подир първия.

“Напред, сакателнико — зачу се страшният му глас, — напред, хайлазино, бандитин, папуняк! Да не те погъделичкам с петата си! Що дириш тука между кулите? В кулата е твойто място, там трябва да те запрат. Ти запречваш свободния път на един по-добър от тебе!”

И с всяка дума той се приближаваше все повече и повече към него: и когато бе само на един разкрач отдире му, тогава стана ужасното, което направи да занемаят всички уста и да се вцепени всяко око: той нададе вик, като някой дявол, и прескочи оногова, който бе се изпречил на пътя му. А тоя, като видя съперника си да побеждава, изгуби и глава, и въже, запокити пръта си и полетя надолу по-бърже от него, като някаква въртележка от ръце и крака. Пазарището и народът заприличаха на море, налетяло от буря: всички се разбягаха един през друг, и най-напред ония там, дето тялото щеше да падне.

А Заратустра остана неподвижен, и тъкмо до него падна тялото, изкълчено и смачкано, но все още не мъртво. След малко разнебитият се съвзе и видя Заратустра коленичил до себе си.

“Какво правиш тук? — каза той най-сетне, — аз отдавна знаех, че дяволът ще ми тури крак. И ето че

той ме повлече в пъкъла: да не искаш да му попречиш?”

— Честна дума, приятелю — отговори Заратустра, — нищо такова няма, за каквото ти казваш, няма никакъв дявол и никакъв пъкъл. Твоята душа ще умре по-скоро от твоето тяло: не бой се вече от нищо!

Човекът погледна подозрително.

“Ако ти казваш истината — рече той, — тогава не губя нищо, като губя живот. Аз не съм нещо повече от едно животно, което с бой и скудна храна са научили да играе.”

— Остави — рече Заратустра, — ти си направил опасността свое призвание, в това няма нищо за презиране. Но ето че в призванието си ти намери своята гибел: за това сам аз със своите ръце ще те погребя.

На тия думи на Заратустра умиращият не отговори вече, но той движеше ръка, като да търси ръката на Заратустра, за да му благодари.

7.

Meanwhile the evening came on, and the market-place veiled itself in gloom.

Then the people dispersed, for even curiosity and terror become fatigued.

Zarathustra, however, still sat beside the dead man on

the ground, absorbed in thought: so he forgot the time.

But at last it became night, and a cold wind blew upon the lonely one.

Then arose Zarathustra and said to his heart: Verily, a fine catch of fish hath Zarathustra made to-day!

It is not a man he hath caught, but a corpse.

Sombre is human life, and as yet without meaning: a buffoon may be fateful to it.

I want to teach men the sense of their existence, which is the Superman, the lightning out of the dark cloud--man.

But still am I far from them, and my sense speaketh not unto their sense.

To men I am still something between a fool and a corpse.

Gloomy is the night, gloomy are the ways of Zarathustra.

Come, thou cold and stiff companion!

I carry thee to the place where I shall bury thee with mine own hands.

7.

Между това падна вечер и пазарището се скри в тъма: тогава народът се разотиде, че самото любопитство и страх — и те се уморяват. Но Заратустра седеше при мъртвеца на земята, потънал

в мисли: тъй забрави той времето. Най-сетне настана нощ и студен вятър появя върху самотния. Тогава Заратустра се вдигна и рече на сърцето си:

"Истина, хубава ловитба се падна днес на Заратустра! Не улови той човек, но затова пък един труп. Неприветен е човешкият живот и все още без смисъл: един палячо може да му бъде съдбоносен. Аз искам да науча хората в смисъла на тяхното битие: който е Сврѣхчовекът — мълнията от черния облак човек. Но аз съм все още далеч от тях, и моят разум не говори на техните разуми. За хората аз още съм една средина между глумец и труп. Тъмна е нощта, тъмни са пътищата на Заратустра. Ела ти, студен и вкочанен другарю! Аз ще те отнеса там, дето сам с ръцете си ще те погребя."

8.

When Zarathustra had said this to his heart, he put the corpse upon his shoulders and set out on his way.

Yet had he not gone a hundred steps, when there stole a man up to him and whispered in his ear--and lo!

he that spake was the buffoon from the tower.

"Leave this town, O Zarathustra," said he, "there are too many here who hate thee.

The good and just hate thee, and call thee their enemy and despiser; the believers in the orthodox belief hate

thee, and call thee a danger to the multitude.

It was thy good fortune to be laughed at: and verily thou spakest like a buffoon.

It was thy good fortune to associate with the dead dog; by so humiliating thyself thou hast saved thy life to-day.

Depart, however, from this town,--or tomorrow I shall jump over thee, a living man over a dead one."

And when he had said this, the buffoon vanished; Zarathustra, however, went on through the dark streets.

At the gate of the town the grave-diggers met him: they shone their torch on his face, and, recognising Zarathustra, they sorely derided him.

"Zarathustra is carrying away the dead dog: a fine thing that Zarathustra hath turned a grave-digger!

For our hands are too cleanly for that roast.

Will Zarathustra steal the bite from the devil?

Well then, good luck to the repast!

If only the devil is not a better thief than Zarathustra!

--he will steal them both, he will eat them both!"

And they laughed among themselves, and put their heads together.

Zarathustra made no answer thereto, but went on his way.

When he had gone on for two hours, past forests and swamps, he had heard too much of the hungry howling of

the wolves, and he himself became hungry.

So he halted at a lonely house in which a light was burning.

"Hunger attacketh me," said Zarathustra, "like a robber.

Among forests and swamps my hunger attacketh me, and late in the night.

"Strange humours hath my hunger.

Often it cometh to me only after a repast, and all day it hath failed to come: where hath it been?"

And thereupon Zarathustra knocked at the door of the house.

An old man appeared, who carried a light, and asked: "Who cometh unto me and my bad sleep?"

"A living man and a dead one," said Zarathustra.

"Give me something to eat and drink, I forgot it during the day.

He that feedeth the hungry refresheth his own soul, saith wisdom."

The old man withdrew, but came back immediately and offered Zarathustra bread and wine.

"A bad country for the hungry," said he; "that is why I live here.

Animal and man come unto me, the anchorite.

But bid thy companion eat and drink also, he is wearier than thou."

Zarathustra answered: "My companion is dead; I shall hardly be able to persuade him to eat."

"That doth not concern me," said the old man sullenly; "he that knocketh at my door must take what I offer him. Eat, and fare ye well!"

-- Thereafter Zarathustra again went on for two hours, trusting to the path and the light of the stars: for he was an experienced night-walker, and liked to look into the face of all that slept.

When the morning dawned, however, Zarathustra found himself in a thick forest, and no path was any longer visible.

He then put the dead man in a hollow tree at his head--for he wanted to protect him from the wolves--and laid himself down on the ground and moss.

And immediately he fell asleep, tired in body, but with a tranquil soul.

8.

Това като рече Заратустра на сърцето си, вдигна трупа на гръб и тръгна. И още не беше отминал стотина крачки, ето един човек се примъкна до него и му зашепна на ухото — и виж! Тоя, който говореше, бе същият палячо от кулата.

"Махай се от тоя град, о, Заратустра — думаше той, — тука мнозина те ненавиждат. Мразят те

добрите и праведните и теб зоват техен враг и презрител, мразят те благоверните, и теб зоват опасност за тълпата. Честит беше, че само ти се смяха: и наистина, ти говореше като същ палячо. Честит беше, че прибра мъртвото псе, като се унизи тъй, ти се избави за днес. Но бягай от тоя град — или утре ще прескоча и през теб, един жив през мъртвеца."

И като каза това, човекът изчезна, а Заратустра отмина татък из тъмните улици.

През градските порти го присрещнаха гробари: те осветлиха лицето му с факел, познаха Заратустра и почнаха да се гаврят с него: "Заратустра отнася мъртвото псе: браво, и Заратустра стана гробар! Нашите ръце са май твърде чисти за тая мръвка. Да не иска Заратустра да отмъкне залъка на дявола? На добър час! И да ти е сладко! Дано не е дяволът по-добър крадец от Заратустра! — той ще отмъкне и двамина ви, ще излапа и двамина ви!"

И те се смееха из един глас и тулеха глави. Заратустра не отвърна ни дума и отмина по пътя си. Два часа вървя той, покрай гори и блата, и чува толкова гладен вой на вълци, че и сам изгладня. И той спря пред една самотна къща, в която гореше свещ.

— Гладът ме напада — рече Заратустра, — като

влъхва. В гори и блата ме напада моят глад и в дълбока нощ. Чудни прищевки има моят глад. Често ми идва той чак следобед, а днес го нема никакъв цял ден: къде ли се бави?"

И при това похлопа Заратустра на вратните на къщата. Излезе един старец, той носеше свещ и попита:

— Кой иде при мен и при моя лош сън?

— Един жив и един мъртвец — отвърна Заратустра. — Дайте ми да ям и да пия, че забравих през деня. Онзи, който нахрани гладния, услаждава своята собствена душа: тъй казва мъдростта.

Старецът влезе вкъщи, но веднага се върна и подаде хляб и вино на Заратустра:

— Тъдява е лошо за гладните — каза той, — затова живея тук. И животно, и човек се отбиват при мене, пустинника. Но покани и другаря си да яде и пие, той е по-уморен от тебе.

Заратустра отговори:

— Мъртъв е моят другар, мъчно бих го придумал.

— Това не е моя работа — отговори старецът сърдито, — който хлопа на моята врата, трябва да приеме, каквото му поднасям. Яжте и да ви е наздраве!

Два часа пак вървя Заратустра след това, където го пътят води и светлината на звездите: той бе

навикнал да ходи нощем и обичаше да гледа в лице на всички спящо. А когато се съзори, Заратустра се намери сред затънтена гора, и никакъв път не се видеше вече. Тогава сложи той мъртвеца в едно кухо дърво до главата си — защото искаше да го предпази от вълци — а сам легна на земята и мъха. И тутакси заспа той, морен телом, но със спокойна душа.

9.

Long slept Zarathustra; and not only the rosy dawn passed over his head, but also the morning.

At last, however, his eyes opened, and amazedly he gazed into the forest and the stillness, amazedly he gazed into himself.

Then he arose quickly, like a seafarer who all at once seeth the land; and he shouted for joy: for he saw a new truth.

And he spake thus to his heart: A light hath dawned upon me: I need companions--living ones; not dead companions and corpses, which I carry with me where I will.

But I need living companions, who will follow me because they want to follow themselves--and to the place where I will.

A light hath dawned upon me.

Not to the people is Zarathustra to speak, but to

companions!

Zarathustra shall not be the herd's herdsman and hound!

To allure many from the herd--for that purpose have I come.

The people and the herd must be angry with me: a robber shall Zarathustra be called by the herdsmen.

Herdsmen, I say, but they call themselves the good and just.

Herdsmen, I say, but they call themselves the believers in the orthodox belief.

Behold the good and just!

Whom do they hate most?

Him who breaketh up their tables of values, the breaker, the lawbreaker!--he, however, is the creator.

Behold the believers of all beliefs!

Whom do they hate most?

Him who breaketh up their tables of values, the breaker, the law-breaker--he, however, is the creator.

Companions, the creator seeketh, not corpses--and not herds or believers either.

Fellow-creators the creator seeketh--those who grave new values on new tables.

Companions, the creator seeketh, and fellow-reapers: for everything is ripe for the harvest with him.

But he lacketh the hundred sickles: so he plucketh the

ears of corn and is vexed.

Companions, the creator seeketh, and such as know how to whet their sickles.

Destroyers, will they be called, and despisers of good and evil.

But they are the reapers and rejoicers.

Fellow-creators, Zarathustra seeketh; fellow-reapers and fellow-rejoicers, Zarathustra seeketh: what hath he to do with herds and herdsmen and corpses!

And thou, my first companion, rest in peace!

Well have I buried thee in thy hollow tree; well have I hid thee from the wolves.

But I part from thee; the time hath arrived.

'Twixt rosy dawn and rosy dawn there came unto me a new truth.

I am not to be a herdsman, I am not to be a grave-digger.

Not any more will I discourse unto the people; for the last time have I spoken unto the dead.

With the creators, the reapers, and the rejoicers will I associate: the rainbow will I show them, and all the stairs to the Superman.

To the lone-dwellers will I sing my song, and to the twain-dwellers; and unto him who hath still ears for the unheard, will I make the heart heavy with my happiness.

I make for my goal, I follow my course; over the

loitering and tardy will I leap.

Thus let my on-going be their down-going!

9.

Дълго спа Заратустра, и не само зора мина над лицето му, но и предпладне. Най-сетне се отвориха очите му: възчудено огледа Заратустра гората и тишината, възчудено се вгледа в себе си. И стана бързо, като някой пътник по море, който отведнъж съзира земя, и радостно възкликна: защото той видя една нова истина. И каза тогава той на сърцето си:

"Сега познах: другари ми трябва, и то живи — не мъртви спътници и трупове — да ги нося със себе си, където искам. Живи другари ми трябва, които да следват подир мен, защото искат да следват себе си — и то там, дето искам аз. Сега познах: не трябва на народ да говори Заратустра, а на другари! Заратустра не трябва да става пастир и пес на стадо! Мнозина да отмамя от стадото — затова дойдох аз. Нека ми се гневи народ и стадо: за пастирите Заратустра иска да бъде влѣхва. Пастири, казвам, но те себе си зоват добри и праведни. Пастири, казвам: но те се зоват упование на правата вяра. Ето добрите и праведните! Кого те ненавиждат най-вече? Оногова, който разтрошава техните скрижали на ценности, разрушителя, престъпника — а това е творецът.

Другари дири творецът, а не трупове, не и стада и упованици. Сътворци дири творецът, такива, които пишат нови ценности върху нови скрижали. Другари дири творецът, и съжетвари: че у него всичко е зряло за жетва. Но нему липсват стоте сърпа: и той скубе само класове и се ядосва. Другари дири творецът, и такива, които знаят да точат сърповете си. Разрушители ще ги нарекат и презрители на доброто и злото. А те са жетварите и тържествуващите. Сътворци дири Заратустра, съжетвари и такива, с които заедно да тържествува: какво ще прави той със стада, пастири и трупове! А ти, мой първи другарю, сбогом! Зарових те аз в твоето кухо дърво, и добре те укрех от вълците. Но аз се разделям с теб, мина време. Между зора и зора познах една нова истина. Не трябва да бъда ни пастир, ни гробар. Не искам да говоря вече с народа, за сетен път говорих на мъртвец. Искам да се сдружа с творците, жетварите, тържествуващите: там искам да покажа аз дъгата и всичките лестници на Сврѣхчовека. На пустинниците ще пея аз своята песен и на двоиците люде в пустинята, и който още има уши за нечувано, нему искам аз да отегча сърцето с моето щастие. Към своя цел отивам, вървя свой ход, отвѣд колебливите и нерадивите ще прескоча аз. Тѣй моят ход да бъде тяхна гибел!"

10.

This had Zarathustra said to his heart when the sun stood at noontide.

Then he looked inquiringly aloft,--for he heard above him the sharp call of a bird.

And behold!

An eagle swept through the air in wide circles, and on it hung a serpent, not like a prey, but like a friend: for it kept itself coiled round the eagle's neck.

"They are mine animals," said Zarathustra, and rejoiced in his heart.

"The proudest animal under the sun, and the wisest animal under the sun,-- they have come out to reconnoitre.

They want to know whether Zarathustra still liveth. Verily, do I still live?

More dangerous have I found it among men than among animals; in dangerous paths goeth Zarathustra. Let mine animals lead me!

When Zarathustra had said this, he remembered the words of the saint in the forest.

Then he sighed and spake thus to his heart: "Would that I were wiser!

Would that I were wise from the very heart, like my serpent!

But I am asking the impossible.

Therefore do I ask my pride to go always with my wisdom!

And if my wisdom should some day forsake me:--alas! it loveth to fly away!

--may my pride then fly with my folly!"

Thus began Zarathustra's down-going.

10.

Това Заратустра каза на сърцето си, когато слънцето стоеше на пладне и погледна той въпросително на висини — защото чу над себе си острия зов на птица. И ето! Един орел широко закръжи във въздуха и на него обвиснала змия, не като плячка, а другарка: че тя се държеше обвита около шията му.

— Ето моите животни! — рече Заратустра и се зарадва от сърце. — Най-гордото животно под слънцето и най-мъдрото животно под слънцето — те са излезли на оглед. Да узнаят искат, дали Заратустра още живее. Наистина, живея ли още аз? Намерих, че е по-опасно между хората, нежели между животни, опасни пътища върви Заратустра. Нека моите животни ме водят!

Това като рече Заратустра, науми си думите на светеца в гората, въздъхна и каза тъй на сърцето си:

“Желал бих да бъда по-мъдър! Да можех да бъда съвършено мъдър, както моята змия! Но аз желая невъзможно: тогаз поне ти, моя гордост, върви винаги заедно с моята мъдрост! И ако някога ме напусне мъдростта ми — ах, тя обича да отлита — дано тогава моята гордост лети с безумието ми!”

Тъй почна залязването на Заратустра.

FIRST PART.
ПЪРВА ЧАСТ

I.

THE THREE METAMORPHOSES.

02

За трите преображения

Three metamorphoses of the spirit do I designate to you: how the spirit becometh a camel, the camel a lion, and the lion at last a child.

Many heavy things are there for the spirit, the strong load-bearing spirit in which reverence dwelleth: for the heavy and the heaviest longeth its strength.

What is heavy?

so asketh the load-bearing spirit; then kneeleth it down like the camel, and wanteth to be well laden.

What is the heaviest thing, ye heroes?

asketh the load-bearing spirit, that I may take it upon me and rejoice in my strength.

Is it not this: To humiliate oneself in order to mortify one's pride?

To exhibit one's folly in order to mock at one's wisdom?

Or is it this: To desert our cause when it celebrateth its triumph?

To ascend high mountains to tempt the tempter?
Or is it this: To feed on the acorns and grass of knowledge, and for the sake of truth to suffer hunger of soul?

Or is it this: To be sick and dismiss comforters, and make friends of the deaf, who never hear thy requests?

Or is it this: To go into foul water when it is the water of truth, and not disclaim cold frogs and hot toads?

Or is it this: To love those who despise us, and give one's hand to the phantom when it is going to frighten us?

All these heaviest things the load-bearing spirit taketh upon itself: and like the camel, which, when laden, hasteneth into the wilderness, so hasteneth the spirit into its wilderness.

But in the loneliest wilderness happeneth the second metamorphosis: here the spirit becometh a lion; freedom will it capture, and lordship in its own wilderness.

Its last Lord it here seeketh: hostile will it be to him, and to its last God; for victory will it struggle with the great dragon.

What is the great dragon which the spirit is no longer inclined to call Lord and God?

"Thou-shalt," is the great dragon called.

But the spirit of the lion saith, "I will."

"Thou-shalt," lieth in its path, sparkling with gold--a

scale-covered beast; and on every scale glittereth golden, "Thou shalt!"

The values of a thousand years glitter on those scales, and thus speaketh the mightiest of all dragons: "All the values of things--glitter on me.

All values have already been created, and all created values--do I represent.

Verily, there shall be no 'I will' any more.

Thus speaketh the dragon.

My brethren, wherefore is there need of the lion in the spirit?

Why sufficeth not the beast of burden, which renounceth and is reverent?

To create new values--that, even the lion cannot yet accomplish: but to create itself freedom for new creating--that can the might of the lion do.

To create itself freedom, and give a holy Nay even unto duty: for that, my brethren, there is need of the lion.

To assume the right to new values--that is the most formidable assumption for a load-bearing and reverent spirit.

Verily, unto such a spirit it is preying, and the work of a beast of prey.

As its holiest, it once loved "Thou-shalt": now is it forced to find illusion and arbitrariness even in the holiest things, that it may capture freedom from its love:

the lion is needed for this capture.

But tell me, my brethren, what the child can do, which even the lion could not do?

Why hath the preying lion still to become a child?

Innocence is the child, and forgetfulness, a new beginning, a game, a self-rolling wheel, a first movement, a holy Yea.

Aye, for the game of creating, my brethren, there is needed a holy Yea unto life: ITS OWN will, willeth now the spirit; HIS OWN world winneth the world's outcast.

Three metamorphoses of the spirit have I designated to you: how the spirit became a camel, the camel a lion, and the lion at last a child.

-- Thus spake Zarathustra.

And at that time he abode in the town which is called The Pied Cow.

Три преобразования на духа ще ви назова: как духът става камила, лъв — камилата, и най-сетне дете — лъвът.

Има много тежки неща за духа, за силния, издръжливия дух, в който живее благоговение: неговата сила желае тежкото и най-тежкото.

Що е тежко? Тъй пита издръжливият дух, и коленичи той подобно камила, и иска да бъде добре натоварен.

Що е най-тежко, вие, херои? Тъй пита издръжливият дух, та да го взема върху си и да се възрадвам на своята сила.

Не е ли то да се унизиш, за да причиниш мъка на своето високомерие? Да блеснеш с безумието си и се погавриш със своята мъдрост?

Или е то да напуснеш делото си, кога вече то тържествува своята победа? Да се изкачиш на високи планини, за да изкусиш изкусителя?

Или е то да се храниш с жълъди и трева на познанието и заради истината твоята душа да се мъчи от глад?

Или е то да си болен, а да отправаш дома утешителите и да се сприятелиш с глухи, които никога не чуват какво искаш?

Или е то да се спуснеш в мръсна вода, ако това е водата на истината, и да не отпъждаш от себе си студени жаби и топли кекерици?

Или е то да обикнем ония, които ни презират, и да подаваме ръка на призрака, когато той иска да ни сплаши?

Всички тия тежини взема върху си издръжливият дух: подобно камила, която натоварена бърза в пустинята, така бърза той в своята пустиня.

Но в най-самотната пустиня се извършва второто преобразование: лъв става тук духът, свобода иска той

да овладее и да бъде господар в неговата си пустиня.

Своя последен господар дири той тук: него иска да възненавиди и своя последен бог, да се бори иска той и да сломи великата ламя.

Коя е великата ламя, която духът не ще вече да признае за господар и бог?

"Ти си длъжен" се зове великата ламя. А духът на лъва казва "аз искам".

"Ти си длъжен" лежи на пътя му, златосияйно, люспесто животно, и на всяка люспа блести в злато "ти си длъжен"! Хилядогодишни ценности блестят върху тия люспи, и тъй говори най-мощната от всички ламя:

"Всяка ценност на нещата — тя блести върху мен. Всяка ценност е вече създадена и всяка създадена ценност — това съм аз. Истина, "аз искам" не трябва вече да има!" — тъй говори ламята.

Братя мои, защо е нужно в духа лъв? Нима не е доста товарното животно, нали то се отрича и благоговее?

Нови ценности да твори — това лъвът не може още: но свобода да добие той за ново творчество — тук силен е лъвът.

Свобода да си добие — свята не дори и пред дълга: за това, братя мои, потребен е лъвът!

Право да си извоюва за нови ценности — това е

най-ужасното завоевание за един издръжлив и благоговееен дух. Истина, това за него е похищение и работа на хищно животно.

Като свое най-свято нещо обичаше той преди това "ти си длъжен": сега и в най-святото е принуден да види заблуждение и произвол, за да може да си похити свобода от своята обич: лъв трябва за това похищение.

Но кажете, братя мои, що може още детето, което не е по сила и на лъва? Защо трябва хищният лъв да става още и дете?

Невинност е детето и забрава, едно ново начинание, една игра, едно от самосебе въртящо се колело, едно пръвно движение, едно свято "Да бъде".

Да, при играта на създаването, братя мои, има потреба от едно свято "Да бъде": своя воля иска сега духът, свой свят придобива заблуденият.

Три преображения на духа ви назовах: как духът става камила, лъв — камилата, а най-сетне дете — лъвът.

Тъй рече Заратустра. И тогава пребиваваше той в града, наричан "Пъстрата крава".

II.

THE ACADEMIC CHAIRS OF VIRTUE.

03

За катедрите на добродетелта

People commended unto Zarathustra a wise man, as one who could discourse well about sleep and virtue: greatly was he honoured and rewarded for it, and all the youths sat before his chair.

To him went Zarathustra, and sat among the youths before his chair.

And thus spake the wise man: Respect and modesty in presence of sleep!

That is the first thing!

And to go out of the way of all who sleep badly and keep awake at night!

Modest is even the thief in presence of sleep: he always stealeth softly through the night.

Immodest, however, is the night-watchman; immodestly he carrieth his horn.

No small art is it to sleep: it is necessary for that purpose to keep awake all day.

Ten times a day must thou overcome thyself: that causeth wholesome weariness, and is poppy to the soul.

Ten times must thou reconcile again with thyself; for overcoming is bitterness, and badly sleep the unreconciled.

Ten truths must thou find during the day; otherwise wilt thou seek truth during the night, and thy soul will

have been hungry.

Ten times must thou laugh during the day, and be cheerful; otherwise thy stomach, the father of affliction, will disturb thee in the night.

Few people know it, but one must have all the virtues in order to sleep well.

Shall I bear false witness?

Shall I commit adultery?

Shall I covet my neighbour's maidservant?

All that would ill accord with good sleep.

And even if one have all the virtues, there is still one thing needful: to send the virtues themselves to sleep at the right time.

That they may not quarrel with one another, the good females!

And about thee, thou unhappy one!

Peace with God and thy neighbour: so desireth good sleep.

And peace also with thy neighbour's devil!

Otherwise it will haunt thee in the night.

Honour to the government, and obedience, and also to the crooked government!

So desireth good sleep.

How can I help it, if power like to walk on crooked legs?

He who leadeth his sheep to the greenest pasture,

shall always be for me the best shepherd: so doth it accord with good sleep.

Many honours I want not, nor great treasures: they excite the spleen.

But it is bad sleeping without a good name and a little treasure.

A small company is more welcome to me than a bad one: but they must come and go at the right time.

So doth it accord with good sleep.

Well, also, do the poor in spirit please me: they promote sleep.

Blessed are they, especially if one always give in to them.

Thus passeth the day unto the virtuous.

When night cometh, then take I good care not to summon sleep.

It disliketh to be summoned--sleep, the lord of the virtues!

But I think of what I have done and thought during the day.

Thus ruminating, patient as a cow, I ask myself: What were thy ten overcomings?

And what were the ten reconciliations, and the ten truths, and the ten laughters with which my heart enjoyed itself?

Thus pondering, and cradled by forty thoughts, it

overtaketh me all at once--sleep, the unsummoned, the lord of the virtues.

Sleep tappeth on mine eye, and it turneth heavy.

Sleep toucheth my mouth, and it remaineth open.

Verily, on soft soles doth it come to me, the dearest of thieves, and stealeth from me my thoughts: stupid do I then stand, like this academic chair.

But not much longer do I then stand: I already lie.

-- When Zarathustra heard the wise man thus speak, he laughed in his heart: for thereby had a light dawned upon him.

And thus spake he to his heart: A fool seemeth this wise man with his forty thoughts: but I believe he knoweth well how to sleep.

Happy even is he who liveth near this wise man!

Such sleep is contagious-- even through a thick wall it is contagious.

A magic resideth even in his academic chair.

And not in vain did the youths sit before the preacher of virtue.

His wisdom is to keep awake in order to sleep well.

And verily, if life had no sense, and had I to choose nonsense, this would be the desirablest nonsense for me also.

Now know I well what people sought formerly above all else when they sought teachers of virtue.

Good sleep they sought for themselves, and poppy-head virtues to promote it!

To all those belauded sages of the academic chairs, wisdom was sleep without dreams: they knew no higher significance of life.

Even at present, to be sure, there are some like this preacher of virtue, and not always so honourable: but their time is past.

And not much longer do they stand: there they already lie.

Blessed are those drowsy ones: for they shall soon nod to sleep.

-- Thus spake Zarathustra.

На Заратустра хвалеха един мъдрец, който знаел добре да говори за съня и за добродетелта: твърде уважаван бил той и възнаграждаван за това, и юношите се стичали пред неговата катедра. При него отиде Заратустра, и наедно с всички юноши седна пред неговата катедра. А мъдрецът рече тъй:

“На чест и почит имайте съня! Това най-първо! И да страните от всички, които спят лошо и нощем бдят!

Дори и крадецът е свенлив пред съня: той винаги дебне тихо през нощта, а безочлив е стражът на нощта, безочливо носи той своя рог.

Не е малко изкуство да спиш: зарад това нали цял ден трябва да се бди.

Десет пъти трябва на ден да превъзможваш сам себе си: това докарва добра умора и е мак(опиум) за душата.

Десет пъти трябва сам със себе си да се одобряваш, че превъзможването е горчивина, а лошо спи несдобреният.

Десет истини трябва да намериш на деня: инак ще дириш истината нощем, и твоята душа би остала гладна.

Десет пъти трябва да се смееш на ден и весел да бъдеш: инак ще те безпокои стомахът през нощта, бащицата на помрачението.

Малцина знаят това: но човек трябва да има всички добродетели, за да спи добре. Нима ще си кривя душата? Нима ще прелюбодея?

Ще падна ли в съблазън от слугинята на ближния си? Всичко това не се годи с добрия сън.

И дори когато човек има всички добродетели, трябва още едно да знае: сам навреме да прати добродетелите си да спят.

За да не се препират помежду си тия благопристойни женици! И то заради тебе, клетнико!

Мир с Бога и съседа: тъй го иска добрият сън. Мир също и с дявола на съседа! Инак той няма да те

остави на мира през нощта.

Чест на началството и послушание, също и на кривото началство! Тъй го иска добрият сън. Аз ли съм крив, че властта обича да ходи на криви нозе?

Тогова ще нарека аз най-добър пастир, който води своето стадо по най-зелената поляна: тъй е на сгода на добрия сън.

Много почести не искам, нито големи съкровища: това ума помрачнява.

Но мъчно се спи без едно добро име и едно малко съкровище.

Едно малко общество ми е по-приятно от едно лошо: но то трябва да си отива и дохожда навреме. Тъй е на сгода на добрия сън.

Твърде ми се допадат и нищите духом: те предизвикват съня. Блажени са те, и най-вече когато винаги им се дава право.

Тъй минава денят на добродетелния. А дойде ли нощта, аз се пазя да викам съня! Не иска да бъде викан той, сънят, който е властителят на добродетелите!

Но аз мисля, какво добро съм през деня сторил и мислил. Аз преживям и се питам, търпелив като крава: кои ли бяха твоите десет преживявания?

И кои бяха десетте примирения и десетте истини, и десетте смяха, в които сърцето ми се задоволи?

В размисли за това и лелеян от четиридесет мисли, напада ме веднага сънят, неканеният, властителят на добродетелите.

Сънят похлопва на очите ми: и те натегват. Сънят досегва устата ми: и те се разтварят. Истина, лекостъпен идва той при мен, най-обичният от крадците, и ми открадва мислите: глупав стоя аз тогава като тая катедра. Но не дълго тъй стоя: и ето ме вече прострян."

Когато Заратустра чу мъдреца да говори тъй, засмя се в сърцето си: защото сега му стана ясно. И тъй рече той на сърцето си:

"Глумец е тоя мъдрец там с неговите четиридесет мисли: но вярвам, че той добре разбира какво нещо е спане. Щастлив дори, който живее близо до тоя мъдрец! Такъв един сън прихваща, и през дебела стена отвъд прихваща той. Някакво вълшебство живее дори и в неговата катедра. И не напусто са се стекли юношите пред проповедника на добродетелта. Неговата мъдрост заповядва: бди, за да спиш добре. И наистина, да нямаше животът смисъл и би трябвало да избирам безсмислица, то и за мене това щеше да бъде достойната за избор безсмислица. Сега разбирам ясно какво се е дирило едно време, когато са дирили учител на добродетел. Дирило се е добър сън и макоцветни добродетели

отгоре. За всички тия възславяни мъдреци на катедрите сънят без сънища беше мъдрост: те не знаеха по-добър смисъл на живота. Дори и днес има още неколцина като тоя проповедник на добродетелта, макар и невинаги тъй съвестни: но тяхното време мина. Те няма да траят още за много: и ето ги вече прострени. Блажени са тия сънливци: защото те ще клюмнат скоро."

Тъй рече Заратустра.

III. BACKWORLDSMEN.

04

За отвъдсветовниците

Once on a time, Zarathustra also cast his fancy beyond man, like all backworldsmen.

The work of a suffering and tortured God, did the world then seem to me.

The dream--and diction--of a God, did the world then seem to me; coloured vapours before the eyes of a divinely dissatisfied one.

Good and evil, and joy and woe, and I and thou--coloured vapours did they seem to me before creative eyes.

The creator wished to look away from himself,--

thereupon he created the world.

Intoxicating joy is it for the sufferer to look away from his suffering and forget himself.

Intoxicating joy and self-forgetting, did the world once seem to me.

This world, the eternally imperfect, an eternal contradiction's image and imperfect image--an intoxicating joy to its imperfect creator:--thus did the world once seem to me.

Thus, once on a time, did I also cast my fancy beyond man, like all backworldsmen.

Beyond man, forsooth?

Ah, ye brethren, that God whom I created was human work and human madness, like all the Gods!

A man was he, and only a poor fragment of a man and ego.

Out of mine own ashes and glow it came unto me, that phantom.

And verily, it came not unto me from the beyond!

What happened, my brethren?

I surpassed myself, the suffering one; I carried mine own ashes to the mountain; a brighter flame I contrived for myself.

And lo!

Thereupon the phantom WITHDREW from me!

To me the convalescent would it now be suffering and

tortment to believe in such phantoms: suffering would it now be to me, and humiliation.

Thus speak I to backworldsmen.

Suffering was it, and impotence--that created all backworlds; and the short madness of happiness, which only the greatest sufferer experienceth.

Weariness, which seeketh to get to the ultimate with one leap, with a death-leap; a poor ignorant weariness, unwilling even to will any longer: that created all Gods and backworlds.

Believe me, my brethren!

It was the body which despaired of the body--it groped with the fingers of the infatuated spirit at the ultimate walls.

Believe me, my brethren!

It was the body which despaired of the earth--it heard the bowels of existence speaking unto it.

And then it sought to get through the ultimate walls with its head--and not with its head only--into "the other world."

But that "other world" is well concealed from man, that dehumanised, inhuman world, which is a celestial naught; and the bowels of existence do not speak unto man, except as man.

Verily, it is difficult to prove all being, and hard to make it speak.

Tell me, ye brethren, is not the strangest of all things best proved?

Yea, this ego, with its contradiction and perplexity, speaketh most uprightly of its being--this creating, willing, evaluating ego, which is the measure and value of things.

And this most upright existence, the ego--it speaketh of the body, and still implieth the body, even when it museth and raveth and fluttereth with broken wings.

Always more uprightly learneth it to speak, the ego; and the more it learneth, the more doth it find titles and honours for the body and the earth.

A new pride taught me mine ego, and that teach I unto men: no longer to thrust one's head into the sand of celestial things, but to carry it freely, a terrestrial head, which giveth meaning to the earth!

A new will teach I unto men: to choose that path which man hath followed blindly, and to approve of it--and no longer to slink aside from it, like the sick and perishing!

The sick and perishing--it was they who despised the body and the earth, and invented the heavenly world, and the redeeming blood-drops; but even those sweet and sad poisons they borrowed from the body and the earth!

From their misery they sought escape, and the stars were too remote for them.

Then they sighed: "O that there were heavenly paths by which to steal into another existence and into happiness!"

Then they contrived for themselves their by-paths and bloody draughts!

Beyond the sphere of their body and this earth they now fancied themselves transported, these ungrateful ones.

But to what did they owe the convulsion and rapture of their transport?

To their body and this earth.

Gentle is Zarathustra to the sickly.

Verily, he is not indignant at their modes of consolation and ingratitude.

May they become convalescents and overcomers, and create higher bodies for themselves!

Neither is Zarathustra indignant at a convalescent who looketh tenderly on his delusions, and at midnight stealeth round the grave of his God; but sickness and a sick frame remain even in his tears.

Many sickly ones have there always been among those who muse, and languish for God; violently they hate the discerning ones, and the latest of virtues, which is uprightness.

Backward they always gaze toward dark ages: then, indeed, were delusion and faith something different.

Raving of the reason was likeness to God, and doubt was sin.

Too well do I know those godlike ones: they insist on being believed in, and that doubt is sin.

Too well, also, do I know what they themselves most believe in.

Verily, not in backworlds and redeeming blood-drops: but in the body do they also believe most; and their own body is for them the thing-in-itself.

But it is a sickly thing to them, and gladly would they get out of their skin.

Therefore hearken they to the preachers of death, and themselves preach backworlds.

Hearken rather, my brethren, to the voice of the healthy body; it is a more upright and pure voice.

More uprightly and purely speaketh the healthy body, perfect and square-built; and it speaketh of the meaning of the earth.

-- Thus spake Zarathustra.

Някога и Заратустра мятеше своя блян отвъд човека, както всички отвъдсветовници. Светът ми се виждаше тогава дело на един страдащ и измъчен бог.

Товага светът ми се виждаше сън и измислица на някой бог: цветен дим пред очите на някой божествен недоволник.

Добро и зло, и радост, и скръб, и аз, и ти — цветен дим ми се стори то пред творящите очи.

Да отведе поглед от себе си искаше творецът — и сътвори той света.

Шеметна радост е за онзи, който страда, да отведе поглед от своето страдание и да се унесе. Шеметна радост и самоунасяне ми се струваше някога светът.

Тоя свят, вечно несъвършеният, на вечно противоречие образ и несъвършен образ — шеметна радост на своя несъвършен творец — тъй ми се струваше някога светът.

Тъй мяха и аз някога своя блян отвъд човека, подобно всички отвъдсветовници. Но има ли отвъд човека?

Ах, братя, тоя бог, когото аз сътворих, беше човешко творение и безумие, подобно всички богове!

Човек бе той, и само един беден къс от човек и аз: от моята собствена пепел и жарава възстана той пред мене тоя призрак.

И наистина! Той не дойде при мен от отвъд.

Какво стана, братя мои? Аз превъзмогнах себе си, страдащия, отнесох собствената си пепел в планината, един по-ясен пламък създадох. И ето! Изчезна призрактът от мен!

Страдание би било сега за мен и мъка на оздравелия в такива призраци да вярвам: страдание

би било за мен сега и унижение. Тъй казвам аз на отвъдсветовниците.

Страдание и немощ — това създаде всички отвъдсветове, и онова кратко безумие на щастието, което познава само най-страдащият.

Умора, която с един скок иска да стигне до края, с един скок на смърт и живот, една клетка неопитна умора, на която се е отщяло и да желае вече: тя създаде всички богове и отвъдсветове.

Вярвайте ми, братя мои! Плътта беше, която се отчая от плътта — тя пипаше с пръстите на заблудения дух по последните стени.

Вярвайте ми, братя мои! Плътта беше, която се отчая от земята — тя чу утробата на битието да говори на себе си.

И тогава поиска тя да пробие с глава последните стени, и не само с глава — отвъд за към "онзи свят".

Но "онзи свят" е добре скрит от човека, онзи обезчовечен нечовешки свят, който е едно небесно Нищо, а утробата на битието не говори никак на човека, освен като човек.

Истина, мъчно е да се докаже всяко битие и мъчно се накарва да проговори. Кажете ми, братя, не е ли най-невероятното от всички неща най-добре доказано?

Да, това аз, и противоречието, и заплетеността на

това аз пак най-искрено говорят за своето битие, за битието на аза, което твори, желае, оценява, което е мерилото и ценността на нещата.

И това най-искрено битие, това аз — говори за плътта, и все пак желае плътта, дори и когато бленува и мечтае, и пърха с преломени крила.

Все по-искрено се учи да говори то, това аз: и колкото по-учи, толкова повече намира слова и почести за плът и земя.

Нова гордост ме научи моето аз, на нея уча хората: да не завират вече глава в пясъка на небесните неща, а с гордост да я носят, тая земна глава, която създава смисъла на земята.

На нова воля уча аз хората: тоя път да следват, по който човек е вървял слепешком, и добър да го намират и не се отбиват вече настрана от него, като болни и умиращи.

Болни и умиращи бяха ония, които възневидяха плът и земя и измислиха небесното и изкупителните кървави капки: но и тия сладки и чемерни отрови те ги взеха пак от плът и земя!

Те искаха да се отърват от своята нищета, а звездите бяха твърде далеч за тях. И въздъхнаха те: "О, да имаше небесни пътища, да се примъкнем в друго битие и щастие!"

Тогава си изнамериха своите хитрости и кървави

напитки!

От своята плът и от тази земя отвърнати се мислеха те, неблагодарниците. Но кому дължаха гърченето и блаженството на своето отвращение? На своята плът и на тая земя.

Снизходителен е Заратустра към болните. Истина, него не гневят техните начини за утеха и неблагодарност. Дано оздравеят и се превъзмогнат, и си създадат една по-висша плът!

Не се гневи Заратустра и на онзи, който оздравява от недъга си, когато с нежност той поглежда към своя блян и в полунощ дебне около гроба на своя бог: но и сълзите му са за мен все пак болест и болна плът.

Много недъгави хора е имало винаги между ония, които боравят с измислици и линейат за бог, бясно ненавиждат те ония, които дирят познанието и оная най-млада добродетел, която се зове искреност.

Те винаги се озъртат назад към тъмните времена: тогава, то се знае, блян и вяра бе друго нещо, беснуване на разума беше богоподобие, и съмнението — грях.

Твърде добре познавам аз тия богоподобници: те искат да се вярва на тях, и съмнението е грях. Твърде добре зная също в какво те сами най-вече вярват.

Истина не на отвъдни светове и изкупителни

кървави капки: а в плътта вярват и те най-вече, и тяхната собствена плът за тях е нещо само по себе.

Но недъгаво нещо е тя за тях: и те на драго сърце биха желали да изскочат из кожата си. За това се вслушват те към проповедниците на смъртта, и сами проповядват отвъдни светове.

По-добре слушайте, братя мои, гласа на здравата плът: по-искрен и по-чист е нейният глас.

По-искрено говори и по-чисто здравата плът, съвършената и правилната: и тя говори за смисъла на земята.

Тъй рече Заратустра.

IV.

THE DESPISERS OF THE BODY.

05

За презрителите на плътта

To the despisers of the body will I speak my word.
I wish them neither to learn afresh, nor teach anew,
but only to bid farewell to their own bodies,--and thus be dumb.

"Body am I, and soul"--so saith the child.

And why should one not speak like children?

But the awakened one, the knowing one, saith: "Body am I entirely, and nothing more; and soul is only the

name of something in the body."

The body is a big sagacity, a plurality with one sense, a war and a peace, a flock and a shepherd.

An instrument of thy body is also thy little sagacity, my brother, which thou callest "spirit"--a little instrument and plaything of thy big sagacity.

"Ego," sayest thou, and art proud of that word.

But the greater thing--in which thou art unwilling to believe--is thy body with its big sagacity; it saith not "ego," but doeth it.

What the sense feeleth, what the spirit discerneth, hath never its end in itself.

But sense and spirit would fain persuade thee that they are the end of all things: so vain are they.

Instruments and playthings are sense and spirit: behind them there is still the Self.

The Self seeketh with the eyes of the senses, it hearkeneth also with the ears of the spirit.

Ever hearkeneth the Self, and seeketh; it compareth, mastereth, conquereth, and destroyeth.

It ruleth, and is also the ego's ruler.

Behind thy thoughts and feelings, my brother, there is a mighty lord, an unknown sage--it is called Self; it dwelleth in thy body, it is thy body.

There is more sagacity in thy body than in thy best wisdom.

And who then knoweth why thy body requireth just thy best wisdom?

Thy Self laugheth at thine ego, and its proud prancings.

"What are these prancings and flights of thought unto me?"

it saith to itself.

"A by-way to my purpose.

I am the leading-string of the ego, and the prompter of its notions."

The Self saith unto the ego: "Feel pain!"

And thereupon it suffereth, and thinketh how it may put an end thereto--and for that very purpose it IS MEANT to think.

The Self saith unto the ego: "Feel pleasure!"

Thereupon it rejoiceth, and thinketh how it may oftentimes rejoice--and for that very purpose it IS MEANT to think.

To the despisers of the body will I speak a word.

That they despise is caused by their esteem.

What is it that created esteeming and despising and worth and will?

The creating Self created for itself esteeming and despising, it created for itself joy and woe.

The creating body created for itself spirit, as a hand to its will.

Even in your folly and despising ye each serve your Self, ye despisers of the body.

I tell you, your very Self wanteth to die, and turneth away from life.

No longer can your Self do that which it desireth most:--create beyond itself.

That is what it desireth most; that is all its fervour.

But it is now too late to do so:--so your Self wisheth to succumb, ye despisers of the body.

To succumb--so wisheth your Self; and therefore have ye become despisers of the body.

For ye can no longer create beyond yourselves.

And therefore are ye now angry with life and with the earth.

And unconscious envy is in the sidelong look of your contempt.

I go not your way, ye despisers of the body!

Ye are no bridges for me to the Superman!

-- Thus spake Zarathustra.

На презрителите на плътта искам да кажа думата си. Те няма защо ни да се учат отново, ни да учат, а само да кажат сбогом на своята собствена плът — и тъй да занемаят.

"Плът съм аз и душа" — тъй говори детето. А защо да не говорим като децата?

Но събуденият, знаещият казва: плът съм аз цял — целеничък, и нищо освен това, и душа е само една дума за нещо при плътта.

Плътта е велик разум, множие с един смисъл, война и мир, стадо и пастир.

Оръдие на твоята плът е и твоят малък разум, брате мой, когото ти наричаш "дух", едно малко оръдие и игричка на твоя велик разум.

"Аз" — казваш ти и си горд с тая дума. Но по-великото — в което не искаш да вярваш — е твоята плът и нейният велик разум: тя не казва аз, но върши аз.

Кое то чувство усеща, което духът познава, никога то няма в себе си своя край. Но и чувство, и дух биха желали да те убедят, че те са край на всички неща: тъй суетни са те.

Оръдия и играчки са чувство и дух: зад тях лежи още същината. И същината сама дири с очите на чувствата, тя сама се вслушва с ушите на духа. Винаги се вслушва същината и дири: тя сравнява, принуждава, завоюва, руши. Тя властва и е властител и на аза.

Зад твоите мисли и чувства, брате мой, стои един могъщ повелител, един незнаен мъдрец — той се нарича същина.

В твоята плът живее той, твоя плът е той.

Повече разум има в твоята плът, нежели в твоята най-добра мъдрост?

Твоята същина се смее на твоето аз и неговите горди скокове.

“Що значат тия скокове и полети на мисълта?” — си казва то. Околен път към моята цел. Аз съм колцата, с които аз се учи да ходи и внушителят на неговите понятия.”

Същината казва на аза: “Тук чувствай!” И тогава то страда и мисли как да страда повече — и то трябва тъкмо за това да мисли.

Същината казва на аза: “Тук чувствай наслада!” Тогава то се радва и мисли как често пъти още да се радва, и то трябва тъкмо за това да мисли.

На презрителите на плътта искам да кажа една дума. Че те презират — почит намират. Що е това, което създаде почит и презрение, и ценност, и воля?

Същината, която твори, сътвори за себе си почит и презрение, сътвори си радост и мъка. Творящата плът си сътвори духът, като ръка на своята воля.

Дори и във вашето безумие и презрение, вий, презрители на плътта, служители на своята същина. Казвам ви: вашата същина сама иска да умре и се отвърща от живота.

Не може тя вече онова, което най-желае — да създава свръх себе си. Това тя най-желае, за това е

всичката ѝ жажда.

Но твърде късно е сега за нея да стори това — и вашата същина иска да загине, вие, презрители на плътта.

Да загине иска вашата същина, поради това сте станали вие презрители на плътта! Че не можете да създавате вече свръх себе си.

И за това се гневите вие на живота и на земята. Незнайна завист има сърдитият поглед на вашето презрение.

Аз не вървя вашия път, вие, презрители на плътта! За мене вие не сте мостове към Свръхчовека! Тъй рече Заратустра.

V.

JOYS AND PASSIONS.

06

За радостите и страстите

My brother, when thou hast a virtue, and it is thine own virtue, thou hast it in common with no one.

To be sure, thou wouldst call it by name and caress it; thou wouldst pull its ears and amuse thyself with it.

And lo!

Then hast thou its name in common with the people, and hast become one of the people and the herd with thy

virtue!

Better for thee to say: "Ineffable is it, and nameless, that which is pain and sweetness to my soul, and also the hunger of my bowels."

Let thy virtue be too high for the familiarity of names, and if thou must speak of it, be not ashamed to stammer about it.

Thus speak and stammer: "That is MY good, that do I love, thus doth it please me entirely, thus only do I desire the good.

Not as the law of a God do I desire it, not as a human law or a human need do I desire it; it is not to be a guide-post for me to superearths and paradises.

An earthly virtue is it which I love: little prudence is therein, and the least everyday wisdom.

But that bird built its nest beside me: therefore, I love and cherish it-- now sitteth it beside me on its golden eggs."

Thus shouldst thou stammer, and praise thy virtue.

Once hadst thou passions and calledst them evil.

But now hast thou only thy virtues: they grew out of thy passions.

Thou implantedst thy highest aim into the heart of those passions: then became they thy virtues and joys.

And though thou wert of the race of the hot-tempered, or of the voluptuous, or of the fanatical, or the vindictive;

All thy passions in the end became virtues, and all thy devils angels.

Once hadst thou wild dogs in thy cellar: but they changed at last into birds and charming songstresses.

Out of thy poisons brewedst thou balsam for thyself; thy cow, affliction, milkedst thou--now drinketh thou the sweet milk of her udder.

And nothing evil groweth in thee any longer, unless it be the evil that groweth out of the conflict of thy virtues.

My brother, if thou be fortunate, then wilt thou have one virtue and no more: thus goest thou easier over the bridge.

Illustrious is it to have many virtues, but a hard lot; and many a one hath gone into the wilderness and killed himself, because he was weary of being the battle and battlefield of virtues.

My brother, are war and battle evil?

Necessary, however, is the evil; necessary are the envy and the distrust and the back-biting among the virtues.

Lo!

how each of thy virtues is covetous of the highest place; it wanteth thy whole spirit to be ITS herald, it wanteth thy whole power, in wrath, hatred, and love.

Jealous is every virtue of the others, and a dreadful thing is jealousy.

Even virtues may succumb by jealousy.

He whom the flame of jealousy encompasseth, turneth at last, like the scorpion, the poisoned sting against himself.

Ah!

my brother, hast thou never seen a virtue backbite and stab itself?

Man is something that hath to be surpassed: and therefore shalt thou love thy virtues,--for thou wilt succumb by them.

-- Thus spake Zarathustra.

Брате мой, ако имаш една добродетел, и тя е твоя добродетел, то ти не я споделяш с никого.

Разбира се, ти би желал да я зовеш по име и да я милваш, ти би желал да я щипнеш за ухо и да се забавляваш с нея.

И ето! С името, с което ти я зовеш, зове я и народът: ти стана сам народ и стадо с добродетелта си.

По-добре би сторил да каже: "Неизразимо е и безименно, което причинява мъка и сладост на моята душа, а при това е и гладът на моята утроба."

Нека твоята добродетел бъде твърде висока за всякакво име: и ако трябва да говориш за нея, то не свени се, че заекваш. Тъй говори и заеквай:

"Това е мое добро, него обичам аз, така ми най харесва то, само тъй искам аз доброто. Не го искам като закон на бог, не го искам като човешко постановление и необходимост: да не ми бъде указател за към свръх-земи и райове. Земна добродетел е тая, която аз обичам: малко благоразумие има в нея — и най-малко общ разум. Но тая птица сви гнездо при мен: затова я обичам и галя — и при мен тя сега мъти своите златни яйца."

Тъй заеквай и възхвалявай добродетелта си.

Някога имаше ти страсти и ги наричаше зли. Но сега имаш само добродетели: те израснаха от твоите страсти.

Ти положи висшата си цел на сърце на тия страсти: и те станаха твои добродетели и радости.

Че си от рода на сприхавите, или на сладострастните, или на веробесуващите, или отмъстителните:

Най-сетне всички твои страсти станаха добродетели и всички твои дяволи — ангели.

Някога ти имаше диви псета в своята изба: но най-сетне те се превърнаха на птички и мили певици.

От своите отрови ти свари балсам за себе си; от своята крава скръб доиш — сега пиеш сладкото мляко от нейното виме.

И занапред никакво зло вече не ще израсне от

тебе, освен злото, което израства от борбата на твоите добродетели.

Брате мой, ако си честит, то имаш една добродетел и не повече: тъй минаваш по-лесно през моста.

Отлика е да имаш много добродетели, но е тежък дял; и не един отиде в пустиня и се погуби, защото му омръзна да бъде битка и бойно поле на добродетели.

Брате мой, зло ли е война и битка? Но необходимо е това зло, необходими са завистта и подозрението и злословието между твоите добродетели.

Виж как всяка една от твоите добродетели жадува за висшето: тя иска целият твой дух да е неин глашатай, тя иска всичката твоя мощ в гняв, омраза и обич.

Ревнива е всяка добродетел към друга, и ужасно нещо е ревнивост. И добродетелите загиват от ревнивостта.

Когато обземе пламъкът на ревнивостта, той обръща най-сетне като скорпиона, сам против себе отровното си жило.

Ах, брате мой, никога ли не си виждал още добродетел да злослови и жили сама себе си?

Човек е нещо, което трябва да бъде превъзмогнато: и за това трябва ти да обичаш добродетелите си — защото от тях ще загинеш.

Тъй рече Заратустра.

VI.

THE PALE CRIMINAL.

07

За бледния престъпник

Ye do not mean to slay, ye judges and sacrificers, until the animal hath bowed its head?

Lo!

the pale criminal hath bowed his head: out of his eye speaketh the great contempt.

"Mine ego is something which is to be surpassed: mine ego is to me the great contempt of man": so speaketh it out of that eye.

When he judged himself--that was his supreme moment; let not the exalted one relapse again into his low estate!

There is no salvation for him who thus suffereth from himself, unless it be speedy death.

Your slaying, ye judges, shall be pity, and not revenge; and in that ye slay, see to it that ye yourselves justify life!

It is not enough that ye should reconcile with him whom ye slay.

Let your sorrow be love to the Superman: thus will ye justify your own survival!

"Enemy" shall ye say but not "villain," "invalid" shall ye say but not "wretch," "fool" shall ye say but not "sinner."

And thou, red judge, if thou would say audibly all thou hast done in thought, then would every one cry: "Away with the nastiness and the virulent reptile!"

But one thing is the thought, another thing is the deed, and another thing is the idea of the deed.

The wheel of causality doth not roll between them.

An idea made this pale man pale.

Adequate was he for his deed when he did it, but the idea of it, he could not endure when it was done.

Evermore did he now see himself as the doer of one deed.

Madness, I call this: the exception reversed itself to the rule in him.

The streak of chalk bewitcheth the hen; the stroke he struck bewitched his weak reason.

Madness AFTER the deed, I call this.

Hearken, ye judges!

There is another madness besides, and it is BEFORE the deed.

Ah!

ye have not gone deep enough into this soul!

Thus speaketh the red judge: "Why did this criminal commit murder?"

He meant to rob."

I tell you, however, that his soul wanted blood, not booty: he thirsted for the happiness of the knife!

But his weak reason understood not this madness, and it persuaded him.

"What matter about blood!"

it said; "wishest thou not, at least, to make booty thereby?

Or take revenge?"

And he hearkened unto his weak reason: like lead lay its words upon him-- thereupon he robbed when he murdered.

He did not mean to be ashamed of his madness.

And now once more lieth the lead of his guilt upon him, and once more is his weak reason so benumbed, so paralysed, and so dull.

Could he only shake his head, then would his burden roll off; but who shaketh that head?

What is this man?

A mass of diseases that reach out into the world through the spirit; there they want to get their prey.

What is this man?

A coil of wild serpents that are seldom at peace among themselves--so they go forth apart and seek prey in the world.

Look at that poor body!

What it suffered and craved, the poor soul interpreted to itself--it interpreted it as murderous desire, and eagerness for the happiness of the knife.

Him who now turneth sick, the evil overtaketh which is now the evil: he seeketh to cause pain with that which causeth him pain.

But there have been other ages, and another evil and good.

Once was doubt evil, and the will to Self.

Then the invalid became a heretic or sorcerer; as heretic or sorcerer he suffered, and sought to cause suffering.

But this will not enter your ears; it hurteth your good people, ye tell me.

But what doth it matter to me about your good people!

Many things in your good people cause me disgust, and verily, not their evil.

I would that they had a madness by which they succumbed, like this pale criminal!

Verily, I would that their madness were called truth, or fidelity, or justice: but they have their virtue in order to live long, and in wretched self-complacency.

I am a railing alongside the torrent; whoever is able to grasp me may grasp me!

Your crutch, however, I am not.

-- Thus spake Zarathustra.

Вие не искате да убивате, съдии и жертвоприносители, преди животното да е преклонило глава?

Ето, бледният престъпник преклони глава: из неговия поглед говори великото презрение.

"Моето аз е нещо, което трябва да бъде превъзможнато: моето аз е великото ми презрение към човека." — тъй говори неговият поглед.

Че той сам себе си осъди, беше висшият миг, който той достигна: не оставяйте възвишения да се върне изново в своето унижение.

Няма спасение за оногова, който тъй страда в себе си, освен бързата смърт.

Вашето убийство, съдии, трябва да е съжаление, а не отмъщение.

И като убивате, имайте пред очи, че сами оправдавате живота!

Не е достатъчно, че се помирявате с оногова, когото убивате.

Вашата печал да бъде обич към Сврѣхчовека: тъй ще оправдаете, че още живееете!

"Враг" трябва да казвате, а не "злодей"; "болен" трябва да казвате, а не "негодник"; "безумец" трябва да казвате, а не "грешник".

А ти, червени съдия, ако би казал на глас всичко, каквото си сторил вече в помишлението си, всякой би извикал: "Да се маха тоя мръсник и червей отровен!"

Но друго е мисълта, друго делото, друго образът на делото. Колелото на причинността не се върти между тях.

Един образ направи тоя блед човек бледен. Той бе навръстил делото: но той не понесе образа му, когато биде извършено то.

Той вред се виждаше като причинител на едно престъпление. Това наричам аз безумие: изключението се превърна за него в същественост.

Чертата омагьосва кокошката; престъплението, което извърши той, замая бедния му разум — безумие след деянието наричам аз това.

Чуйте, вие, съдии! Има още друго безумие: и то е преди деянието.

Ах, вие не се промъкнахте достатъчно дълбоко в тая душа.

Тъй говори червеният съдия: "Защо уби тоя престъпник? Той искаше да обира." Но аз ви казвам: душата му искаше кръв, не обир: той жаждаше за щастieto на ножа.

Но бедният му разум не разбра това безумие и го придума. "Защо ти е кръв! — рече той. — Не искаш ли

при това поне един обир да направиш? Да си отмъстиш?"

И той послуша бедния си разум: като олово легна върху му неговата реч — и той обра, като убиваше. Той не искаше да се засрами от безумието си.

И ето че пак легна оловото на вината му върху него, и пак бедният му разум стана тъй вцепенен, тъй схванат, тъй тежък.

Да можеше поне главата си да отърси, неговата тежест би се отвалила: но кой ще разтърси тая глава?

Що е тоя човек? Куп от болести, които през духа посягат навън в света: там искат те да ловят своята плячка.

Що е тоя човек? Вързоп от диви змии, които рядко имат мира една до друга — тогава те тръгват всяка за себе си сама да си дири плячка по света.

Виждате това бедно тяло! Каквото страдаше и желаше то, това си обясняваше бедната му душа — тя си го обясняваше като кръвнишка радост и жад за щастieto на ножа.

Който сега се разболе, него сполита злото, което сега е зло: и той иска да мъчи, с онова, което измъчва него. Но бяха други времена и друго зло и добро.

Някога съмнението беше зло и волята към себе си. Тогава болният ставаше еретик и вещица: като еретик и вещица той бе измъчван и другите да мъчи

искаше.

Но това не прониква в ушите ви: то покваряло добрите между вас, казвате ми вие. Но що ме е мен грижа за вашите добри!

Много неща у вашите добри ме погнусяват, но не и тяхното зло.

Желал бих аз да имаха те някое безумие, от което да погинат, подобно на тоя бледен престъпник.

А и желал бих аз безумието ми да се зовеше истина или вяроност, или справедливост: но тяхната добродетел е в това да живеят дълго и в една нищожна наслада.

Аз съм стобор край реката: нека се хване о мен, който може ме хвана! Но ваш кокил не съм.

Тъй рече Заратустра.

VII.

READING AND WRITING.

08

За четенето и писането

Of all that is written, I love only what a person hath written with his blood.

Write with blood, and thou wilt find that blood is spirit.

It is no easy task to understand unfamiliar blood; I

hate the reading idlers.

He who knoweth the reader, doeth nothing more for the reader.

Another century of readers--and spirit itself will stink.

Every one being allowed to learn to read, ruineth in the long run not only writing but also thinking.

Once spirit was God, then it became man, and now it even becometh populace.

He that writeth in blood and proverbs doth not want to be read, but learnt by heart.

In the mountains the shortest way is from peak to peak, but for that route thou must have long legs.

Proverbs should be peaks, and those spoken to should be big and tall.

The atmosphere rare and pure, danger near and the spirit full of a joyful wickedness: thus are things well matched.

I want to have goblins about me, for I am courageous.

The courage which scareth away ghosts, createth for itself goblins--it wanteth to laugh.

I no longer feel in common with you; the very cloud which I see beneath me, the blackness and heaviness at which I laugh--that is your thunder-cloud.

Ye look aloft when ye long for exaltation; and I look downward because I am exalted.

Who among you can at the same time laugh and be

exalted?

He who climbeth on the highest mountains, laugheth at all tragic plays and tragic realities.

Courageous, unconcerned, scornful, coercive--so wisdom wisheth us; she is a woman, and ever loveth only a warrior.

Ye tell me, "Life is hard to bear."

But for what purpose should ye have your pride in the morning and your resignation in the evening?

Life is hard to bear: but do not affect to be so delicate!

We are all of us fine sumpter asses and assesses.

What have we in common with the rose-bud, which trembleth because a drop of dew hath formed upon it?

It is true we love life; not because we are wont to live, but because we are wont to love.

There is always some madness in love.

But there is always, also, some method in madness.

And to me also, who appreciate life, the butterflies, and soap-bubbles, and whatever is like them amongst us, seem most to enjoy happiness.

To see these light, foolish, pretty, lively little sprites flit about--that moveth Zarathustra to tears and songs.

I should only believe in a God that would know how to dance.

And when I saw my devil, I found him serious, thorough, profound, solemn: he was the spirit of gravity--

through him all things fall.

Not by wrath, but by laughter, do we slay.

Come, let us slay the spirit of gravity!

I learned to walk; since then have I let myself run.

I learned to fly; since then I do not need pushing in order to move from a spot.

Now am I light, now do I fly; now do I see myself under myself.

Now there danceth a God in me.

-- Thus spake Zarathustra.

От всичко писано обичам само онова, което човек пише с кръвта си. Пиши с кръв: и ще познаеш, че кръвта е дух.

Не е тъй лесно да разбереш чужда кръв: аз мразя четящите безделници. Който познава читателя, нищо вече не прави за читателя. Още едно столетие читатели — и духът сам ще се въвони.

Че всякому е позволено да се учи да чете, разваля с време не само четенето, но и мисленето.

Някога духът беше бог, сетне стана човек, а ето, че става сега вече сган.

Който с кръв и притчи пише, той не иска да бъде четен, но изучаван наизуст.

В планините най-близкият път е от връх до връх: но затова трябва да имаш дълги нозе. Притчите да

бъдат върхове: и ония, на които се говори, великани и израстни.

Въздухът — лек и чист, опасността — близо, а духът — изпълнен с весела злоба: тъй приляга то едно на друго.

Аз искам таласъми около си, защото съм дръзновен. Дръзновеност, която прокужда призраци, сама си създава таласъми — дръзновеността иска да се смее.

Аз не чувствам вече заедно с вас: тоя облак, който виждам под мен, тая чернота и тежест, на които се смея — тъкмо туй е вашият бурен облак.

Вие гледате нагоре, когато желаете възвишение. А надолу гледам аз, защото съм възвишен.

Кой от вас може в също време да се смее и да бъде възвишен?

Който се възмогне на най-високите планини, той се смее на всички трагически игри и истински трагедии в живота.

Безгрижни, насмешливи, насилствени — тъй ни иска нас мъдростта: тя е жена и обича само воина.

Вие ми казвате: "Тежко се носи животът." Но за какво би ви били преди пладне вашата гордост и вечер вашето смирение?

Тежко се носи животът: но недейте се глези! Всички ние сме хубави осли и ослици за товар.

Какво имаме общо ние с розовата пъпка, която трепти, че росна капка е легнала на тялото ѝ?

Вярно е: ние обичаме живота, не защото сме привикнали на живота, а на обичта.

В обичта всякога има малко безумие. Но всякога и в безумието има малко разум.

Но и мен, който обичам живота, ми се струва, че пеперуди и сапунени мехурчета и каквото между хората е тям подобно, най-добре разбират щастieto.

Тия леки палави напети кръшни душички да гледам как припкат — на Заратустра идва да плаче и да пее.

Аз бих вярвал само в онзи бог, който би разбирал от танец.

И като погледнах моя дявол, намерих го замислен, строг, дълбок, тържествен: той бе духът на тежестта — той низвъргва всички неща.

Не с гняв, а със смях се убива. Напред! Да убием духа на тежестта!

Научих се да вървя: оттогава почнах да тичам. Научих се да летя: оттогава не чакам вече да ме тласнат, за да се мръдна от мястото си.

Сега съм лек, сега летя, сега виждам мен под мене си, сега танцува един бог чрез мен.

Тъй рече Заратустра.

VIII.

THE TREE ON THE HILL.

09

За дървото на планината

Zarathustra's eye had perceived that a certain youth avoided him.

And as he walked alone one evening over the hills surrounding the town called "The Pied Cow," behold, there found he the youth sitting leaning against a tree, and gazing with wearied look into the valley.

Zarathustra thereupon laid hold of the tree beside which the youth sat, and spake thus: "If I wished to shake this tree with my hands, I should not be able to do so.

But the wind, which we see not, troubleth and bendeth it as it listeth.

We are sorest bent and troubled by invisible hands."

Thereupon the youth arose disconcerted, and said: "I hear Zarathustra, and just now was I thinking of him!"

Zarathustra answered: "Why art thou frightened on that account?

--But it is the same with man as with the tree.

The more he seeketh to rise into the height and light, the more vigorously do his roots struggle earthward, downward, into the dark and deep--into the evil."

"Yea, into the evil!"

cried the youth.

"How is it possible that thou hast discovered my soul?"

Zarathustra smiled, and said: "Many a soul one will never discover, unless one first invent it."

"Yea, into the evil!"

cried the youth once more.

"Thou saidst the truth, Zarathustra.

I trust myself no longer since I sought to rise into the height, and nobody trusteth me any longer; how doth that happen?

I change too quickly: my to-day refuteth my yesterday.

I often overleap the steps when I clamber; for so doing, none of the steps pardons me.

When aloft, I find myself always alone.

No one speaketh unto me; the frost of solitude maketh me tremble.

What do I seek on the height?

My contempt and my longing increase together; the higher I clamber, the more do I despise him who clambereth.

What doth he seek on the height?

How ashamed I am of my clambering and stumbling!

How I mock at my violent panting!

How I hate him who flieth!

How tired I am on the height!"

Here the youth was silent.

And Zarathustra contemplated the tree beside which they stood, and spake thus: "This tree standeth lonely here on the hills; it hath grown up high above man and beast.

And if it wanted to speak, it would have none who could understand it: so high hath it grown.

Now it waiteth and waiteth,--for what doth it wait?

It dwelleth too close to the seat of the clouds; it waiteth perhaps for the first lightning?"

When Zarathustra had said this, the youth called out with violent gestures: "Yea, Zarathustra, thou speakest the truth.

My destruction I longed for, when I desired to be on the height, and thou art the lightning for which I waited!

Lo!

what have I been since thou hast appeared amongst us?

It is mine envy of thee that hath destroyed me!"

--Thus spake the youth, and wept bitterly.

Zarathustra, however, put his arm about him, and led the youth away with him.

And when they had walked a while together, Zarathustra began to speak thus: It rendeth my heart.

Better than thy words express it, thine eyes tell me all

thy danger.

As yet thou art not free; thou still SEEKEST freedom.

Too unslept hath thy seeking made thee, and too wakeful.

On the open height wouldst thou be; for the stars thirsteth thy soul.

But thy bad impulses also thirst for freedom.

Thy wild dogs want liberty; they bark for joy in their cellar when thy spirit endeavoureth to open all prison doors.

Still art thou a prisoner--it seemeth to me--who deviseth liberty for himself: ah!

sharp becometh the soul of such prisoners, but also deceitful and wicked.

To purify himself, is still necessary for the freedman of the spirit.

Much of the prison and the mould still remaineth in him: pure hath his eye still to become.

Yea, I know thy danger.

But by my love and hope I conjure thee: cast not thy love and hope away!

Noble thou feelest thyself still, and noble others also feel thee still, though they bear thee a grudge and cast evil looks.

Know this, that to everybody a noble one standeth in the way.

Also to the good, a noble one standeth in the way: and even when they call him a good man, they want thereby to put him aside.

The new, would the noble man create, and a new virtue.

The old, wanteth the good man, and that the old should be conserved.

But it is not the danger of the noble man to turn a good man, but lest he should become a blusterer, a scoffer, or a destroyer.

Ah!

I have known noble ones who lost their highest hope.

And then they disparaged all high hopes.

Then lived they shamelessly in temporary pleasures, and beyond the day had hardly an aim.

"Spirit is also voluptuousness," --said they.

Then broke the wings of their spirit; and now it creepeth about, and defileth where it gnaweth.

Once they thought of becoming heroes; but sensualists are they now.

A trouble and a terror is the hero to them.

But by my love and hope I conjure thee: cast not away the hero in thy soul!

Maintain holy thy highest hope!

-- Thus spake Zarathustra.

Окоето на Заратустра съзря, че един юноша страни от него. И когато една вечер той вървеше сам през планините, които окръжаваха града, именуван "Пъстрата крава", ето че намери пътем този юноша, както седеше облегнат на едно дърво и гледаше с морен поглед в долината. Заратустра хвана дървото, при което седеше юношата, и рече тъй:

— И да бих искал да разклатя това дърво с ръцете си, не бих могъл стори това. Но вятърът, който ние не виждаме, той го мъчи и превива накъдето ще. Най-зле биваме ние превивани и мъчени от невидими ръце.

Тогава юношата се изправи изненадан и каза:

— Аз чувам Заратустра и тъкмо що мислех за него. Заратустра отвърна:

— Защо те плаши това? — И с човека е тъй като с дървото. Колкото повече се възмогва то към висина и ясност, толкова по-силно неговите корени се стремят към земята, надолу, в тъмата, глъбината — в злото.

— Да, в злото! — извика юношата. — Как е възможно ти да откриеш моята душа?

Заратустра се усмихна и рече:

— Не малко души има, които човек не ще открие никога, освен ако не ги изнамери по-напред.

— Да, в злото! — извика юношата още веднъж.

"Ти каза истината, Заратустра. Аз сам не си доверявам вече, откак се домогвам на висината, и никой не ми вярва вече — как става това тъй? Аз се преобразявам твърде бързо: моето Днес опровергава моето Вчера. Често прескачам стъпалата, кога възлизам, — никое стъпало не ми прощава това. Горе ли съм, винаги се чувствам сам. Никой не говори с мен, мразът на самотността ме прави да треперя. Какво ли диря аз на висини? Моето презрение и моят копнеж растат наедно; колкото по-високо възлизам, толкова повече презирам оновова, който възлиза. Какво ли дири той на висини? Как се срамувам аз от моето възлизане и препъване! Как се присмивам на силното си запъхтяване! Как мразя хвърчащия! Как съм уморен на висината!"

Тук юношата млъкна. А Заратустра разглеждаше дървото, при което те стояха, и рече тъй:

— Това дърво стои самотно тук на планината; то израсте високо над хора и животни. И ако би поискало да проговори, не ще се намери кой да го разбере: тъй високо е израсло то. И ето, чака и чака то сега — за какво ли чака то? То живее твърде близо до престола на облаците: да не би да чака първата мълния?

Когато Заратустра каза това, юношата извика разпалено:

“Да, ти говориш истината, Заратустра. Аз желях своята гибел, като поисках да възляза на висини, и ти си мълнията, която чаках! Виж на какво станах, откак се ти при нас яви? Завистта към теб ме съкруши!”

Тъй рече юношата и заплака горчиво. А Заратустра обви ръка около му и го отведе със себе си.

И като вървяха донейде така един до друг, почна Заратустра тъй да говори:

— Сърцето ми се къса. Твоят поглед ми говори по-добре от твоите думи, за опасността ти.

Ти още не си свободен, ти дириш още свобода. Изнури те твоето дирене и преумори.

На свободна висина искаш да се възмогнеш ти, за звезди жаднее твоята душа. Но и твоите лоши побуждения жаднеят за свобода.

Твоите диви псета се рват на свобода; те лаят от радост в своята изба, когато твоят дух се старае да разтвори всички тъмници.

За мене ти си още затворник, който мечтае за свобода: ах, разумна става душата на такива затворници, но и лукава, и лоша.

И свободният духом, и той още трябва да се пречисти. Много тъмници и плесен остали са още в него: чисто трябва да стане и окото му.

Да, аз зная твоята опасност. Но заклевам те в

обичта и надеждата си: не захвърляй своята обич и надежда!

Благороден се чувстваш ти още, благороден те чувстват още и другите, които се гневят на теб и те изглеждат накриво.

Знай, че на пътя на всички все се изпречва един по-благороден.

И на добрите на пътя се изпречва един по-благороден: и дори когато го наричат добър, те искат с това да го отмахнат настрана.

Ново иска благородният да създаде и една нова добродетел. Старо иска добрият и старото да остане спазено.

Но опасността за благородния не е, че той ще стане добър, а безочлив, подигравач и разрушител.

Ах, аз познавах благородни, които изгубиха своята най-висша надежда.

И оттогава почнаха да хулят всички високи надежди.

И тъй заживяха те нагло в късовременни удоволствия, и отвъд денят едва ли вече хвърляха никакви цели.

“Духът е също сладострастие” — тъй казваха те. Тогава се преломиха крилата на духа им, и ето, пъпли той и мърси, като гризе.

Някога те мислеха да станат херои: сластолюбци

са сега. Чемер и ужас е за тях хероят.

Но заклевам те в обичта и надеждата си: не захвърляй хероя, който е в твоята душа! Свята пази най-висшата си надежда!

Тъй рече Заратустра.

IX.

THE PREACHERS OF DEATH.

10

За проповедниците на смъртта

There are preachers of death: and the earth is full of those to whom desistance from life must be preached.

Full is the earth of the superfluous; marred is life by the many-too-many.

May they be decoyed out of this life by the "life eternal"!

"The yellow ones": so are called the preachers of death, or "the black ones."

But I will show them unto you in other colours besides.

There are the terrible ones who carry about in themselves the beast of prey, and have no choice except lusts or self-laceration.

And even their lusts are self-laceration.

They have not yet become men, those terrible ones:

may they preach desistance from life, and pass away themselves!

There are the spiritually consumptive ones: hardly are they born when they begin to die, and long for doctrines of lassitude and renunciation.

They would fain be dead, and we should approve of their wish!

Let us beware of awakening those dead ones, and of damaging those living coffins!

They meet an invalid, or an old man, or a corpse--and immediately they say: "Life is refuted!"

But they only are refuted, and their eye, which seeth only one aspect of existence.

Shrouded in thick melancholy, and eager for the little casualties that bring death: thus do they wait, and clench their teeth.

Or else, they grasp at sweetmeats, and mock at their childishness thereby: they cling to their straw of life, and mock at their still clinging to it.

Their wisdom speaketh thus: "A fool, he who remaineth alive; but so far are we fools!

And that is the foolishness in life!"

"Life is only suffering": so say others, and lie not.

Then see to it that YE cease!

See to it that the life ceaseth which is only suffering!

And let this be the teaching of your virtue: "Thou shalt

slay thyself!

Thou shalt steal away from thyself!"

-- "Lust is sin,"--so say some who preach death--"let us go apart and beget no children!"

"Giving birth is troublesome,"--say others--"why still give birth?

One beareth only the unfortunate!"

And they also are preachers of death.

"Pity is necessary,"--so saith a third party.

"Take what I have!

Take what I am!

So much less doth life bind me!"

Were they consistently pitiful, then would they make their neighbours sick of life.

To be wicked--that would be their true goodness.

But they want to be rid of life; what care they if they bind others still faster with their chains and gifts!

-- And ye also, to whom life is rough labour and disquiet, are ye not very tired of life?

Are ye not very ripe for the sermon of death?

All ye to whom rough labour is dear, and the rapid, new, and strange--ye put up with yourselves badly; your diligence is flight, and the will to self-forgetfulness.

If ye believed more in life, then would ye devote yourselves less to the momentary.

But for waiting, ye have not enough of capacity in you--

-nor even for idling!

Everywhere resoundeth the voices of those who preach death; and the earth is full of those to whom death hath to be preached.

Or "life eternal"; it is all the same to me--if only they pass away quickly!

-- Thus spake Zarathustra.

Има проповедници на смъртта: и земята е пълна с такива, на които трябва да се проповядва отвъръщане от живота.

Пълна е земята с излишници, развален е животът от много-и-премного. Нека с "вечния живот" ги отмамат от тоя живот.

"Жълти": тъй наричат проповедниците на смъртта, или "черни".

Но аз ще ви ги покажа и в други цветове.

Това са ужасните, които мъкнат със себе си хищното животно и не дирят нищо друго освен похот или самотерзание на плътта. Но и самите им похоти са пак самотерзание.

Те не са станали още хора, тия, ужасните: нека проповядват отвъръщане от живота и сами те да се пръждосат!

Това са охтичавите на душата: едва—що родени, те почват вече да умират и копнеят за учения за

умора и отрицание.

Те желаят да са мъртви и ние би трябвало да не пречим на тяхната воля! Нека се пазим да будим тия мъртъвци и да повредим тия живи ковчези!

Срещнат ли някой болен, или старец, или пък труп, и веднага казват: "Животът е опровергнат!"

А опровергнати са само те и техният поглед, който вижда само единия лик на битието.

Обвити в гъста меланхолия и жадни за дребни приключения, които докарват смърт: тъй очакват те и стискат зъби.

Или пък: те посягат за конфети и при това се присмиват на своята детинщина: те висят на своята сламка—живот и се подсмиват, че все още висят на една сламка.

Тяхната мъдрост гласи: "Безумец, който продължава да живее, но ние сме тъй безумни! И това именно е най-безумното в живота!"

"Животът е само страдание" — тъй казват други и не лъжат: погрижете се тогаз вас да ви няма! Погрижете се тогаз, да го няма тоя живот, който е само страдание!

И нека тъй гласи учението на вашата добродетел: "Ти трябва сам да се убиеш! Ти трябва сам да се премахнеш!"

"Сладострастието е грях, — тъй казват едни,

които проповядват смъртта, — оставете ни да се отстраним и не раждаме деца!"

"Раждането е тягост, — казват други, — защо да раждаме още? Раждаме само нещастници!"

Също и те са проповедници на смъртта.

"Състраданието е необходимо — казват трети. — Вземете каквото имам! Вземете каквото съм! Толкоз по-малко животът ще ме обвързва!"

Да бяха съвсем състрадателни, биха влошили живота на своите ближни. Зли да бъдат — това би било тяхна същинска добрина.

Но те искат да се отърват от живота: грижа ли ги е, че със своите вериги и дарове те още по-яко обвързват!

Също и вие, на които животът е необуздан труд и неспокойство: не сте ли вие твърде уморени от живота?

Не сте ли твърде зрели за проповедта на смъртта? Всички вие, на които е свиден необузданият труд и всичко скоролетно, бързо, ново, странно — непоносими сте сами за себе си вий, вашето усърдие е бягство и воля, сами да се забравите.

Да вярвахте повече в живота, по-малко бихте се отдавали на минутата.

Но за чакане вие нямате достатъчно съдържание у себе си — нямате дори и за мързел!

Вредом гърми гласът на ония, които проповядват смъртта: и земята е пълна с такива, на които трябва да бъде проповядвана смъртта.

Или "вечният живот": за мен е все едно — стига само те по-скоро да се пръждосат!

Тъй рече Заратустра.

X.

WAR AND WARRIORS.

11

За войната и военните

By our best enemies we do not want to be spared, nor by those either whom we love from the very heart.

So let me tell you the truth!

My brethren in war!

I love you from the very heart.

I am, and was ever, your counterpart.

And I am also your best enemy.

So let me tell you the truth!

I know the hatred and envy of your hearts.

Ye are not great enough not to know of hatred and envy.

Then be great enough not to be ashamed of them!

And if ye cannot be saints of knowledge, then, I pray you, be at least its warriors.

They are the companions and forerunners of such saintship.

I see many soldiers; could I but see many warriors!

"Uniform" one calleth what they wear; may it not be uniform what they therewith hide!

Ye shall be those whose eyes ever seek for an enemy-- for YOUR enemy.

And with some of you there is hatred at first sight.

Your enemy shall ye seek; your war shall ye wage, and for the sake of your thoughts!

And if your thoughts succumb, your uprightness shall still shout triumph thereby!

Ye shall love peace as a means to new wars--and the short peace more than the long.

You I advise not to work, but to fight.

You I advise not to peace, but to victory.

Let your work be a fight, let your peace be a victory!

One can only be silent and sit peacefully when one hath arrow and bow; otherwise one prateth and quarrelleth.

Let your peace be a victory!

Ye say it is the good cause which halloweth even war?

I say unto you: it is the good war which halloweth every cause.

War and courage have done more great things than charity.

Not your sympathy, but your bravery hath hitherto saved the victims.

"What is good?"

ye ask.

To be brave is good.

Let the little girls say: "To be good is what is pretty, and at the same time touching."

They call you heartless: but your heart is true, and I love the bashfulness of your goodwill.

Ye are ashamed of your flow, and others are ashamed of their ebb.

Ye are ugly?

Well then, my brethren, take the sublime about you, the mantle of the ugly!

And when your soul becometh great, then doth it become haughty, and in your sublimity there is wickedness.

I know you.

In wickedness the haughty man and the weakling meet.

But they misunderstand one another.

I know you.

Ye shall only have enemies to be hated, but not enemies to be despised.

Ye must be proud of your enemies; then, the successes of your enemies are also your successes.

Resistance--that is the distinction of the slave.

Let your distinction be obedience.

Let your commanding itself be obeying!

To the good warrior soundeth "thou shalt" pleasanter than "I will."

And all that is dear unto you, ye shall first have it commanded unto you.

Let your love to life be love to your highest hope; and let your highest hope be the highest thought of life!

Your highest thought, however, ye shall have it commanded unto you by me-- and it is this: man is something that is to be surpassed.

So live your life of obedience and of war!

What matter about long life!

What warrior wisheth to be spared!

I spare you not, I love you from my very heart, my brethren in war!

-- Thus spake Zarathustra.

От нашите най-добри врагове ние не искаме да бъдем щадени, а също не и от ония, които от душа обичаме. И нека ви кажа истината!

Братя мои във войната! Обичам ви от душа, аз съм и бях вам подобен. А съм и ваш най-добър враг. И нека ви кажа истината!

Знам омразата и завистта на вашето сърце. Вие не

сте толкоз велики, за да не познавате омраза и завист. Тогава бъдете тъй велики да се не срамувате от себе си!

И ако не можете да бъдете светци на познанието, бъдете поне негови во̀ини. Те са спътниците и предтечите на подобна святост.

Аз виждам много войници: желал бих да видя много во̀ини! "Едноформа" се нарича онова, което те носят: дано не бъде едноформа, което с нея те прикриват!

Трябва да бъдете такива, чието око всякога дири враг — своя враг. А някои от вас ги обзема омраза при пръв поглед.

Своя враг трябва да дирите вие, своя война да водите, и за своите мисли!

И ако бъде победена мисълта ви, то вашата искреност трябва пак и за туй да триумфира!

Вие трябва да обичате мира като средство за нови войни. И кратковременния мир повече от продължителния.

Не работа ви съветвам аз, а борба. Не мир ви съветвам, а победа. Вашата работа да е борба, вашият мир да е победа!

Човек може да мълчи и мирно да стои, ако има готова стрела и лък: инак се пустослови и води разпра. Вашият мир да е победа!

Вие казвате, доброто дело е, което осветява дори и войната? Аз ви казвам: добрата война е, която осветява всяко нещо.

Войната и смелостта са извършили повече велики неща, отколкото обичта към ближния. Не вашето състрадание, а вашата храброст е спасявала досега сполетените от нещастие.

Що е добро? — питате вие. Храбър да си е добро. Оставете на малките момичета да казват: "Добър да си, е, което същевременно е хубаво и трогателно."

Вас наричат безсърдечни: но вашето сърце е каквото трябва да бъде, и аз обичам свенливостта на вашата сърдечност. Вие се срамувате от вашия прилив, а други се срамуват от своя отлив.

Вие сте грозни? Тъй да бъде, братя мои! Загърнете се с възвишеното, мантията на грозното!

И когато вашата душа се възвиси, тя става дръзка, а вашата възвишеност изпълва злоба. Знам ви аз.

В злобата се срещат дръзкият с немощния. Но те криво се разбират един друг. Знам ви аз.

Вие трябва да имате врагове, но врагове, които да мразите, а не за презиране. Вие трябва да се гордеете със своя враг: тогава успехите на вашия враг са и ваши успехи.

Възмущение — това е доблестта на раба. Вашата доблест да бъде повиновение! Самата ви заповед да е

повиновение!

На добрия во̀ин по-приятно звучи "ти трябва", отколкото "аз искам".

И всичко, което ви е драго, трябва по-напред да ви бъде заповядано.

Вашата обич към живота да бъде обич към най-висшата ви надежда: и вашата най-висша надежда да е най-висшата мисъл в живота!

А вашата най-висша мисъл трябва от мен да ви бъде заповядана — и тя гласи: "Човек е нещо, което трябва да бъде превъзможнато."

Тъй живеете живота на повиновението и на войната!

Що значи дълъг живот!

Кой во̀ин иска да бъде пощаден!

Аз не ви щадя, аз ви обичам от душа, мои братя във войната!

Тъй рече Заратустра.

XI.

THE NEW IDOL.

12

За новия кумир

Somewhere there are still peoples and herds, but not with us, my brethren: here there are states.

A state?

What is that?

Well!

open now your ears unto me, for now will I say unto you my word concerning the death of peoples.

A state, is called the coldest of all cold monsters.

Coldly lieth it also; and this lie creepeth from its mouth: "I, the state, am the people."

It is a lie!

Creators were they who created peoples, and hung a faith and a love over them: thus they served life.

Destroyers, are they who lay snares for many, and call it the state: they hang a sword and a hundred cravings over them.

Where there is still a people, there the state is not understood, but hated as the evil eye, and as sin against laws and customs.

This sign I give unto you: every people speaketh its language of good and evil: this its neighbour understandeth not.

Its language hath it devised for itself in laws and customs.

But the state lieth in all languages of good and evil; and whatever it saith it lieth; and whatever it hath it hath stolen.

False is everything in it; with stolen teeth it biteth, the

biting one.

False are even its bowels.

Confusion of language of good and evil; this sign I give unto you as the sign of the state.

Verily, the will to death, indicateth this sign!

Verily, it beckoneth unto the preachers of death!

Many too many are born: for the superfluous ones was the state devised!

See just how it enticeth them to it, the many-too-many!

How it swalloweth and cheweth and recheweth them!

"On earth there is nothing greater than I: it is I who am the regulating finger of God"--thus roareth the monster.

And not only the long-eared and short-sighted fall upon their knees!

Ah!

even in your ears, ye great souls, it whispereth its gloomy lies!

Ah!

it findeth out the rich hearts which willingly lavish themselves!

Yea, it findeth you out too, ye conquerors of the old God!

Weary ye became of the conflict, and now your weariness serveth the new idol!

Heroes and honourable ones, it would fain set up around it, the new idol!

Gladly it basketh in the sunshine of good consciences,-the cold monster!

Everything will it give YOU, if YE worship it, the new idol: thus it purchaseth the lustre of your virtue, and the glance of your proud eyes.

It seeketh to allure by means of you, the many-too-many!

Yea, a hellish artifice hath here been devised, a death-horse jingling with the trappings of divine honours!

Yea, a dying for many hath here been devised, which glorifieth itself as life: verily, a hearty service unto all preachers of death!

The state, I call it, where all are poison-drinkers, the good and the bad: the state, where all lose themselves, the good and the bad: the state, where the slow suicide of all--is called "life."

Just see these superfluous ones!

They steal the works of the inventors and the treasures of the wise.

Culture, they call their theft--and everything becometh sickness and trouble unto them!

Just see these superfluous ones!

Sick are they always; they vomit their bile and call it a newspaper.

They devour one another, and cannot even digest themselves.

Just see these superfluous ones!

Wealth they acquire and become poorer thereby.

Power they seek for, and above all, the lever of power, much money--these impotent ones!

See them clamber, these nimble apes!

They clamber over one another, and thus scuffle into the mud and the abyss.

Towards the throne they all strive: it is their madness--as if happiness sat on the throne!

Ofttimes sitteth filth on the throne.

--and ofttimes also the throne on filth.

Madmen they all seem to me, and clambering apes, and too eager.

Badly smelleth their idol to me, the cold monster: badly they all smell to me, these idolaters.

My brethren, will ye suffocate in the fumes of their maws and appetites!

Better break the windows and jump into the open air!

Do go out of the way of the bad odour!

Withdraw from the idolatry of the superfluous!

Do go out of the way of the bad odour!

Withdraw from the steam of these human sacrifices!

Open still remaineth the earth for great souls.

Empty are still many sites for lone ones and twain

ones, around which floateth the odour of tranquil seas.

Open still remaineth a free life for great souls.

Verily, he who possesseth little is so much the less possessed: blessed be moderate poverty!

There, where the state ceaseth--there only commenceth the man who is not superfluous: there commenceth the song of the necessary ones, the single and irreplaceable melody.

There, where the state CEASETH--pray look thither, my brethren!

Do ye not see it, the rainbow and the bridges of the Superman?

-- Thus spake Zarathustra.

Някъде още има народи и стада, но не по нас, братя мои; тук има държави.

Държава? Що е това? Ето! Отворете уши, защото сега ще ви кажа своето слово за смъртта на народите.

Държава се зове най-студеното от всички студени чудовища. Студено лъже то, и тая лъжа изпълзва из устата му: "Аз, държавата, съм народът."

Лъжа е! Създатели бяха ония, които създадоха народите и поставиха над тях вяра и обич: тъй служиха те на живота.

Разрушители са тия, които поставят примки за мнозина и ги наричат държава: те поставят над тях

един меч и стотина възжеления.

Дето има още народ, той не разбира държавата и я мрази като зловещ поглед и прегрешение против нрави и правдини.

Тая поличба ви давам аз: всякой говори свой език на добро и зло: но съседът не го разбира. Свой език си изнамери той в нрави и правдини.

А държавата лъже на всички езици на доброто и злото; и каквото да каже тя, лъже — и каквото и да има, откраднала го е.

Фалшиво е всичко у нея; с крадени зъби тя хапе, зъбестата.

Фалшива е дори утробата ѝ.

Езикосмешение на добро и зло: тая поличба ви давам аз като поличба на държавата. Истина, тая поличба показва волята за смърт! Истина, тя дава знак на проповедниците на смъртта!

Много и премного се раждат: за излишните бе измислена държавата.

Вижте как тя ги примамя, много-и-премного! Как тя жадно ги лапа и дъвче, и предъква!

"На земята няма нищо по-велико от мен: разпоредителният пръст божий съм аз" — тъй въпие чудовището. И не само дългоухи и късооки падат на колене!

Ах, и във вас, велики души, ромони тя своите

мрачни лъжи! Ах, тя отгатва богатите сърца, що се радо разточават.

Да, и вас отгатва тя, победители на стария бог! Уморихте се вие в борбата, но ето че дори вашата умора служи пак на новия кумир.

С херои и почтени хора желае да се обкръжи новият кумир! Обича да се грее той на слънчевите лъчи на чистите в съвестта си, това студено чудовище!

Той всичко ще ви даде, ако вие му се покланяте, новият кумир: тъй купува той блясъка на вашата добродетел и погледа на вашите горди очи.

Той иска да му послужите вие като стръв за много-и-премного! Да, адски фокус биде измислен, вихрен кон на смъртта, звънящ в нахита на божествени почести!

Да, смърт за мнозинството биде измислена с това, смърт, що се величае сама като живот: истина, една услуга по сърце на всички проповедници на смъртта.

Държава го наричам, дете всички са отровопийци, добри и лоши: държава, дете всички сами се изгубват, добри и лоши: държава, дете бавното самоубийство на всички се нарича "живот".

Вижте тия излишници! Те окръждат делата на изобретателите и съкровищата на мъдреците: образование наричат те своята кражба — и всичко за

тях се превръща в недъг или бедствие!

Вижте тия излишници! Недъгави са те винаги, те избълват злъчката си и наричат това вестник. Те гълтат един другото, и не могат поне да се смелят. Вижте тия излишници! Богатства печелят те, и стават по-бедни с това. Власт желаят, и най-първо лоста на властта, много пари — тия оскъдници! Гледайте как се катерят, тия чевръсти маймуни! Те се катерят една през друга и се дърпат и блъскат надолу в тинята и пропастта.

Към трона се домогват всички те: това е тяхното безумие: това е тяхното безумие — като че ли щастието е на трона! Често пъти седи тиня на трона — а често и тронът на тиня.

Безумни са те всички и катерещи се маймуни, и преусърдни. Вони техният кумир, туй студено чудовище: вонят всички заедно, тия кумирслужители. Братя мои, искате ли да се задушите в изпарението на техните уста и на техните възжеления! По-добре строшете прозорците и изсочете на чист въздух!

Бягайте от вонята! Бягайте от кумирслужението на излишниците!

Бягайте от вонята! Махнете се от парата на тия човешки жертвоприношения.

За великите души е свободна и сега дори земята.

Празни има още много места за самотни и по двоица самотните, които облъхва дъхът на тихи морета!

За великите души е все още достъпен свободен живот! Наистина, който владее малко, ще бъде по-малко владян: благословена да бъде малката бедност!

Там, дето престава държавата, едва там почва човекът, който не е излишен: там почва песента на необходимия, единствената и незаменима мелодия.

Там, дето престава държавата — там обърнете погледи, братя мои!

Не виждате ли дъгата и мостовете на Свръхчовека?

Тъй рече Заратустра.

XII.

THE FLIES IN THE MARKET-PLACE.

13

За мухите на пазарището

Flee, my friend, into thy solitude!

I see thee deafened with the noise of the great men, and stung all over with the stings of the little ones.

Admirably do forest and rock know how to be silent with thee.

Resemble again the tree which thou lovest, the broad-

branched one--silently and attentively it o'erhangeth the sea.

Where solitude endeth, there beginneth the market-place; and where the market-place beginneth, there beginneth also the noise of the great actors, and the buzzing of the poison-flies.

In the world even the best things are worthless without those who represent them: those representers, the people call great men.

Little do the people understand what is great--that is to say, the creating agency.

But they have a taste for all representers and actors of great things.

Around the devisers of new values revolveth the world:--invisibly it revolveth.

But around the actors revolve the people and the glory: such is the course of things.

Spirit, hath the actor, but little conscience of the spirit.

He believeth always in that wherewith he maketh believe most strongly--in HIMSELF!

Tomorrow he hath a new belief, and the day after, one still newer.

Sharp perceptions hath he, like the people, and changeable humours.

To upset--that meaneth with him to prove.

To drive mad--that meaneth with him to convince.

And blood is counted by him as the best of all arguments.

A truth which only glideth into fine ears, he calleth falsehood and trumpery.

Verily, he believeth only in Gods that make a great noise in the world!

Full of clattering buffoons is the market-place,--and the people glory in their great men!

These are for them the masters of the hour.

But the hour presseth them; so they press thee.

And also from thee they want Yea or Nay.

Alas!

thou wouldst set thy chair betwixt For and Against?

On account of those absolute and impatient ones, be not jealous, thou lover of truth!

Never yet did truth cling to the arm of an absolute one.

On account of those abrupt ones, return into thy security: only in the market-place is one assailed by Yea? or Nay?

Slow is the experience of all deep fountains: long have they to wait until they know WHAT hath fallen into their depths.

Away from the market-place and from fame taketh place all that is great: away from the market-Place and from fame have ever dwelt the devisers of new values.

Flee, my friend, into thy solitude: I see thee stung all over by the poisonous flies.

Flee thither, where a rough, strong breeze bloweth!

Flee into thy solitude!

Thou hast lived too closely to the small and the pitiable.

Flee from their invisible vengeance!

Towards thee they have nothing but vengeance.

Raise no longer an arm against them!

Innumerable are they, and it is not thy lot to be a fly-flap.

Innumerable are the small and pitiable ones; and of many a proud structure, rain-drops and weeds have been the ruin.

Thou art not stone; but already hast thou become hollow by the numerous drops.

Thou wilt yet break and burst by the numerous drops.

Exhausted I see thee, by poisonous flies; bleeding I see thee, and torn at a hundred spots; and thy pride will not even upbraid.

Blood they would have from thee in all innocence; blood their bloodless souls crave for--and they sting, therefore, in all innocence.

But thou, profound one, thou sufferest too profoundly even from small wounds; and ere thou hadst recovered, the same poison-worm crawled over thy hand.

Too proud art thou to kill these sweet-tooths.
But take care lest it be thy fate to suffer all their
poisonous injustice!

They buzz around thee also with their praise:
obtrusiveness, is their praise.

They want to be close to thy skin and thy blood.
They flatter thee, as one flattereth a God or devil; they
whimper before thee, as before a God or devil.

What doth it come to!
Flatterers are they, and whimperers, and nothing
more.

Often, also, do they show themselves to thee as
amiable ones.

But that hath ever been the prudence of the cowardly.
Yea!
the cowardly are wise!

They think much about thee with their circumscribed
souls--thou art always suspected by them!

Whatever is much thought about is at last thought
suspicious.

They punish thee for all thy virtues.
They pardon thee in their inmost hearts only--for
thine errors.

Because thou art gentle and of upright character, thou
sayest: "Blameless are they for their small existence."

But their circumscribed souls think: "Blamable is all

great existence."

Even when thou art gentle towards them, they still
feel themselves despised by thee; and they repay thy
beneficence with secret maleficence.

Thy silent pride is always counter to their taste; they
rejoice if once thou be humble enough to be frivolous.

What we recognise in a man, we also irritate in him.
Therefore be on your guard against the small ones!

In thy presence they feel themselves small, and their
baseness gleameth and gloweth against thee in invisible
vengeance.

Sawest thou not how often they became dumb when
thou approachedst them, and how their energy left them
like the smoke of an extinguishing fire?

Yea, my friend, the bad conscience art thou of thy
neighbours; for they are unworthy of thee.

Therefore they hate thee, and would fain suck thy
blood.

Thy neighbours will always be poisonous flies; what is
great in thee--that itself must make them more
poisonous, and always more fly-like.

Flee, my friend, into thy solitude--and thither, where a
rough strong breeze bloweth.

It is not thy lot to be a fly-flap.

-- Thus spake Zarathustra.

Бягай, друже мой, в своята самотност! Аз те
виждам зашеметен от врявата на великите мъже и
изпожилен от бодлите на малките.

Достойно знаят да мълчат заедно с тебе и гора, и
скала. Бъди пак като дървото, което ти обичаш,
ширококлонното: спокойно се вслушва то, надвесено
над морето.

Дето престава самотността, там почва
пазарището; и дето почва пазарището, там почва и
врявата на великите актьори и бръмченето на
отровните мухи.

На света и най-добрите неща все пак не струват
нищо без одного, който да ги представи: ония, които
представяват нещата, народът зове велики мъже.

Малко разбира народът великото, тоест: онова,
което твори. Но той има чувство за всички
представители и актьори на велики неща.

Около изобретателите на нови ценности се върти
светът — невидимо се върти той. А около актьорите
се върти народът и славата: тъй върви светът.

Дух има актьорът, но малко съвест на духа.
Винаги вярва той в онова, което му е тъй отръпки —
да прави в него да вярват!

Утре има нова вяра той, а в другиден — още по-
нова. Скоропреходни чувства има той, като народа, и
променливи настроения.

Събарям — значи за него: доказвам. Изваждам из търпение — значи за него: убеждавам. А кръвта за него е от всички основи най-добрата.

Истината, която се промъква само в нежни уши, той я зове лъжа и нищожество. Наистина, той вярва само в богове, които вдигат врява по света!

Пазарището е пълно с надути палячовци — и народът се хвали със своите велики мъже! Това за него са властителите на часа.

Но часът ги назорва: и те назорват теб. И те искат също и от тебе Да или Не. Тежко ти, ти искаш да сложиш стола си между За и Против?

Поради тия безусловници и назорници не бъди и ти ревнив, ти, любителю на истината! Никога досега истината не се е улавяла под ръка с някой безусловник.

Поради тия мигновеници върни се назад в своята безопасност: само на пазарището бива човек върхлитан с "Да?" или "Не?".

Всичко, що преживяват дълбоките извори, преживяват го бавно: дълго трябва да чакат те, докато познаят що е паднало в тяхната глъбина.

Настрана от пазарище и слава се извършва всичко велико: настрана от пазарище и слава са живели от памтивека изобретателите на нови ценности.

Бягай, друже мой, в своята самотност: аз те

виждам изпожилен от отровни мухи. Бягай там, дето остър, крепък въздух вей! Бягай в своята самотност! Ти живя твърде близо до дребнавите и нищожните. Бягай от тяхната невидима мъст! Те за тебе не са друго освен мъст.

Не вдигай вече ръка против тях. Безбройни са те, а твоят дял не е да бъдеш бръскалка за мухи.

Безбройни са тия дребни и нищожни, а за срутването на не една горда сграда бяха доста само дъждовни капки и бурен.

Ти не си камък, но вече си прояден от много капки. И ще се разпукнеш и разпръснеш от многото капки.

Изморен те виждам от отровни мухи, на стотина места кръвно издраскан те виждам; и твоята гордост не възнегодува дори.

Кръв от тебе искат те с всичката наивност, за кръв жаднеят техните безкръвни души — и ето защо те жият с всичката си наивност.

Но ти, дълбоки, ти страдаш тъй дълбоко и от малки рани; и преди да се изцелиш, пропълзява същият отровен червей по ръката ти.

Твърде горд си ти, за да требиш тия лакомници. Но пази се да не ти бъде орисано да понасяш всичката им отровна несправедливост!

Те бръмчат около ти и с похвалата си:

безочливост е тяхното възхваление. Те искат да са близо до твоята кожа и твоята кръв.

Ласкаят те като някой бог или дявол; те скимтят пред теб, като пред някой бог или дявол. Що от това! Лъстци са те и скимтящи и нищо повече.

А често се преструват те пред тебе твърде любезни. Но това е винаги било хитростта на подлите. Да, подлите са хитри.

Те мислят много за теб със своите тесни души — за тях си ти винаги подозрителен! В което човек се дълго вира, почва да го подозира.

Наказват те за всички твои добродетели. Прощават ти от душа само твоите погрешки.

Защото си благ и справедлив, ти казваш: "Невинни са те за своето дребно съществуване." Но тяхната тясна душа мисли: "Всяко велико съществуване е престъпление."

А и когато си благ към тях, те все пак се чувстват презирани от тебе; и връщат ти твоето благодеение с потаени обиди.

Твоята безмълвна гордост е всякога против техния вкус; те ликуват, когато скромността ти пожелае да се покажеш и ти тщеславен.

Коего познаем у някой човек, това и поджегваме в него. Тъй че пази се от дребнавите!

Пред тебе те се чувстват дребни, и тяхната низост

тлее и пламти против теб с невидима мъст.

Не си ли забелязвал как често те млъкват кога се приближиш до тях и как силата им изчезва като дим от гаснещ огън?

Да, друже мой, зла съвест си ти за своите ближни: че те са недостойни за теб. И ненавиждат те те и на драго сърце би засмукали кръвта ти.

Винаги ще бъдат твоите ближни отровни мухи; онова що е велико у теб — то само трябва да ги прави по-отровни, по-подобни на мухи.

Бягай, друже мой, в своята самотност; и там, дето остър, крепък въздух вей.

Не е твоят дял да бъдеш бръскалка за мухите.

Тъй рече Заратустра.

XIII.

CHASTITY.

14

За целомъдрието

I love the forest.

It is bad to live in cities: there, there are too many of the lustful.

Is it not better to fall into the hands of a murderer, than into the dreams of a lustful woman?

And just look at these men: their eye saith it--they

know nothing better on earth than to lie with a woman.

Filth is at the bottom of their souls; and alas!

if their filth hath still spirit in it!

Would that ye were perfect--at least as animals!

But to animals belongeth innocence.

Do I counsel you to slay your instincts?

I counsel you to innocence in your instincts.

Do I counsel you to chastity?

Chastity is a virtue with some, but with many almost a vice.

These are continent, to be sure: but doggish lust looketh enviously out of all that they do.

Even into the heights of their virtue and into their cold spirit doth this creature follow them, with its discord.

And how nicely can doggish lust beg for a piece of spirit, when a piece of flesh is denied it!

Ye love tragedies and all that breaketh the heart?

But I am distrustful of your doggish lust.

Ye have too cruel eyes, and ye look wantonly towards the sufferers.

Hath not your lust just disguised itself and taken the name of fellow-suffering?

And also this parable give I unto you: Not a few who meant to cast out their devil, went thereby into the swine themselves.

To whom chastity is difficult, it is to be dissuaded: lest it become the road to hell--to filth and lust of soul.

Do I speak of filthy things?

That is not the worst thing for me to do.

Not when the truth is filthy, but when it is shallow, doth the discerning one go unwillingly into its waters.

Verily, there are chaste ones from their very nature; they are gentler of heart, and laugh better and oftener than you.

They laugh also at chastity, and ask: "What is chastity?

Is chastity not folly?

But the folly came unto us, and not we unto it.

We offered that guest harbour and heart: now it dwelleth with us--let it stay as long as it will!"

-- Thus spake Zarathustra.

Аз обичам гората. В градовете лошо се живее: там има премного похотливи.

Не е ли по-добре да паднеш в ръцете на убиец, отколкото в бляновете на похотлива жена?

А погледнете тия мъже, самото им око свидетелства — те не знаят нищо по-добро на земята, освен да лежат при жена.

Тиня е на дъното на тяхната душа; и тежко, ако тяхната тиня при това има и дух.

Да бяхте поне като животни свършени! Но да

бъдеш животно трябва невинност.

Нима ви съветвам да убивате чувствата си?

Съветвам ви за невинност в чувствата.

Нима ви съветвам целомъдрие? У някои целомъдрието е добродетел, но у мнозина почти порок.

Тия се въздържат, да: но кучата чувственост занича със завист от всичко, що вършат те.

Дори при висините на тяхната добродетел и чак вътре в студения дух ги последва това животно и неговото безпокойство.

И как мило знае да проси късче дух кучата чувствителност, когато ѝ откажете къс месо!

Вие обичате трагедии и всичко що разкъсва сърцето? Но аз съм подозрителен към вашата псица.

Вие имате прежестокости очи и сладострастно поглеждате към страдащите. Не се ли е само преоблякло вашето сладострастие и се нарича състрадание?

Ето ви и тази притча от мен: немалцина, които поискаха да пропъдят своя дявол, сами при това влязоха в свинете.

Комуто целомъдрието тежко пада, нека не се захваща — за да не стане то пътят за преизподнята, тоест тиня и похот на душата.

Нима говоря за мръсни неща? Не това според мен

е най-лошото.

Не когато истината е мръсна, но когато е плитка, не се ще на оногова, който дири познанието, да влезе в нейната вода.

Наистина има непорочни от душа: те са по-благи по сърце, те обичат да се смеят и смеят се повече от вас.

Те се смеят и на целомъдрието и питат: "Що е целомъдрие!"

"Не е ли целомъдрието безумие? Но това безумие дойде при нас, а не ние при него."

"Ние дадохме прибежище и сърце на тоя гост: и заживя той у нас — нека остане, докогато ще."

Тъй рече Заратустра.

XIV.

THE FRIEND.

15

За приятеля

"One, is always too many about me"--thinketh the anchorite.

"Always once one--that maketh two in the long run!"

I and me are always too earnestly in conversation: how could it be endured, if there were not a friend?

The friend of the anchorite is always the third one: the

third one is the cork which preventeth the conversation of the two sinking into the depth.

Ah!

there are too many depths for all anchorites.

Therefore, do they long so much for a friend, and for his elevation.

Our faith in others betrayeth wherein we would fain have faith in ourselves.

Our longing for a friend is our betrayer.

And often with our love we want merely to overleap envy.

And often we attack and make ourselves enemies, to conceal that we are vulnerable.

"Be at least mine enemy!"

--thus speaketh the true reverence, which doth not venture to solicit friendship.

If one would have a friend, then must one also be willing to wage war for him: and in order to wage war, one must be CAPABLE of being an enemy.

One ought still to honour the enemy in one's friend.

Canst thou go nigh unto thy friend, and not go over to him?

In one's friend one shall have one's best enemy.

Thou shalt be closest unto him with thy heart when thou withstandest him.

Thou wouldst wear no raiment before thy friend?

It is in honour of thy friend that thou showest thyself to him as thou art?

But he wisheth thee to the devil on that account!

He who maketh no secret of himself shocketh: so much reason have ye to fear nakedness!

Aye, if ye were Gods, ye could then be ashamed of clothing!

Thou canst not adorn thyself fine enough for thy friend; for thou shalt be unto him an arrow and a longing for the Superman.

Sawest thou ever thy friend asleep--to know how he looketh?

What is usually the countenance of thy friend?

It is thine own countenance, in a coarse and imperfect mirror.

Sawest thou ever thy friend asleep?

Wert thou not dismayed at thy friend looking so?

O my friend, man is something that hath to be surpassed.

In divining and keeping silence shall the friend be a master: not everything must thou wish to see.

Thy dream shall disclose unto thee what thy friend doeth when awake.

Let thy pity be a divining: to know first if thy friend wanteth pity.

Perhaps he loveth in thee the unmoved eye, and the

look of eternity.

Let thy pity for thy friend be hid under a hard shell; thou shalt bite out a tooth upon it.

Thus will it have delicacy and sweetness.

Art thou pure air and solitude and bread and medicine to thy friend?

Many a one cannot loosen his own fetters, but is nevertheless his friend's emancipator.

Art thou a slave?

Then thou canst not be a friend.

Art thou a tyrant?

Then thou canst not have friends.

Far too long hath there been a slave and a tyrant concealed in woman.

On that account woman is not yet capable of friendship: she knoweth only love.

In woman's love there is injustice and blindness to all she doth not love.

And even in woman's conscious love, there is still always surprise and lightning and night, along with the light.

As yet woman is not capable of friendship: women are still cats, and birds.

Or at the best, cows.

As yet woman is not capable of friendship.

But tell me, ye men, who of you is capable of

friendship?

Oh!

your poverty, ye men, and your sordidness of soul!

As much as ye give to your friend, will I give even to my foe, and will not have become poorer thereby.

There is comradeship: may there be friendship!

Thus spake Zarathustra.

“Винаги един се навърта все около ми” — тъй мисли пустинникът. “А винаги едно по едно с време стават две!”

Аз и Мен са винаги твърде усърдни на разговор: как ли би се изтърпяло, да нямаше един приятел?

Винаги за пустинника приятелят е трети; третият е гъбка, която пречи, щото разговорът на двамината да потъне в глъбината.

Ах, глъбини има премного за всички пустинници. Затова те тъй копнеят за приятел и за неговата висота.

Нашата вяра в другите издава в какво сами ние за себе си бихме желали да вярваме. Нашият копнеж за приятел е наш предател.

И често с обичта си ние искаме само да предварим завистта. И често човек напада, като си създава враг, за да прикрие, че сам е уязвим.

“Бъди ми поне враг!” — тъй говори истинската

почит, която не смее да моли за приятелство.

Иска ли човек да има приятел, то трябва и за него също да желае да води война: а война за да води, трябва сам да може да бъде враг.

Човек трябва в своя приятел да почита врага. Можеш ли се приближи до своя приятел, без да минеш на негова страна?

В своя приятел трябва човек да вижда своя най-добър враг. Ти трябва да бъдеш най-близо със сърцето си, когато му противодействаш.

Ти не искаш да носиш дреха пред своя приятел? За чест ли е на приятеля ти това, че му се явяваш какъвто си? Но за това те праща той по дявола!

Който не знае да се преструва, възмущава: тъй много причини имате вие да се боите от наготата⁰⁰³¹! Да, да бяхте богове, имало би защо да се срамувате от своите облекла.

За приятеля си ти не можеш достатъчно хубаво да се нагиздиш: че ти трябва да му бъдеш стрела и копнеж за към Сврѣхчовека.

Виждал ли си досега своя приятел да спи — за да узнаеш как той изглежда? Какво е иначе лицето на твоя приятел? То е твоето собствено лице в едно грапто и несвършено огледало.

Виждал ли си досега своя приятел да спи? Не се ли уплаши, че твоят приятел изглежда тъй? О, друже

мой, човек е нещо, което трябва да бъде превъзмогнато.

В отгатване и премълчаване приятелят трябва да бъде майстор: не трябва да искаш всичко да виждаш. Твоят сън трябва да ти открие, какво прави приятелят ти буден.

Отгатване нека бъде твоето състрадание: за да знаеш по-напред дали приятелят ти иска състрадание. Може би той обича у теб твоето несломено око и погледа на вечността.

Състраданието към приятеля да бъде скрито под корава черупка, с нея би трябвало ти да си изкъртиш зъба. Тъй ще му познаеш нежността и сладостта му.

Чист въздух и самотност, и хляб, и лек ли си ти за своя приятел?

Мнозина не могат да строшат собствените си вериги, а все пак за своя приятел са спасители.

Раб ли си? Тогава не можеш да бъдеш приятел. Тиранин ли си? Тогава не можеш да имаш приятели. Твърде дълго се е крил в жената раб и тиранин. Затова жената още не е способна за приятелство; тя знае само любовта.

В любовта на жената има несправедливост и заслепление към всичко, което тя не обича. Също и в съзнатата любов на жената все още има изненада и мълния, и нощ при светлината.

Още не е способна жената за приятелство. Котки са все още жените, и птици. Или, в най-добър случай, крави.

Още не е способна жената за приятелство. Но кажете ми вие, мъже, кой пък от вас е способен за приятелство?

О, тази ваша нищета, мъже, и ваша скудост на душата! Колкото вие давате на приятел, толкова бих дал аз на врага си, и пак от това не щях да осиромашея.

Има другарство: но нека приятелство има! Тъй рече Заратустра.

XV.

THE THOUSAND AND ONE GOALS.

16

За хилядата цели и едната цел

Many lands saw Zarathustra, and many peoples: thus he discovered the good and bad of many peoples.

No greater power did Zarathustra find on earth than good and bad.

No people could live without first valuing; if a people will maintain itself, however, it must not value as its neighbour valueth.

Much that passed for good with one people was

regarded with scorn and contempt by another: thus I found it.

Much found I here called bad, which was there decked with purple honours.

Never did the one neighbour understand the other: ever did his soul marvel at his neighbour's delusion and wickedness.

A table of excellencies hangeth over every people.

Lo!

it is the table of their triumphs; lo!

it is the voice of their Will to Power.

It is laudable, what they think hard; what is indispensable and hard they call good; and what relieveth in the direst distress, the unique and hardest of all,--they extol as holy.

Whatever maketh them rule and conquer and shine, to the dismay and envy of their neighbours, they regard as the high and foremost thing, the test and the meaning of all else.

Verily, my brother, if thou knewest but a people's need, its land, its sky, and its neighbour, then wouldst thou divine the law of its surmountings, and why it climbeth up that ladder to its hope.

"Always shalt thou be the foremost and prominent above others: no one shall thy jealous soul love, except a friend"--that made the soul of a Greek thrill: thereby

went he his way to greatness.

"To speak truth, and be skilful with bow and arrow"--so seemed it alike pleasing and hard to the people from whom cometh my name--the name which is alike pleasing and hard to me.

"To honour father and mother, and from the root of the soul to do their will"--this table of surmounting hung another people over them, and became powerful and permanent thereby.

"To have fidelity, and for the sake of fidelity to risk honour and blood, even in evil and dangerous courses"--teaching itself so, another people mastered itself, and thus mastering itself, became pregnant and heavy with great hopes.

Verily, men have given unto themselves all their good and bad.

Verily, they took it not, they found it not, it came not unto them as a voice from heaven.

Values did man only assign to things in order to maintain himself--he created only the significance of things, a human significance!

Therefore, calleth he himself "man," that is, the valuator.

Valuing is creating: hear it, ye creating ones!

Valuation itself is the treasure and jewel of the valued things.

Through valuation only is there value; and without valuation the nut of existence would be hollow.

Hear it, ye creating ones!

Change of values--that is, change of the creating ones.

Always doth he destroy who hath to be a creator.

Creating ones were first of all peoples, and only in late times individuals; verily, the individual himself is still the latest creation.

Peoples once hung over them tables of the good.

Love which would rule and love which would obey, created for themselves such tables.

Older is the pleasure in the herd than the pleasure in the ego: and as long as the good conscience is for the herd, the bad conscience only saith: ego.

Verily, the crafty ego, the loveless one, that seeketh its advantage in the advantage of many--it is not the origin of the herd, but its ruin.

Loving ones, was it always, and creating ones, that created good and bad.

Fire of love gloweth in the names of all the virtues, and fire of wrath.

Many lands saw Zarathustra, and many peoples: no greater power did Zarathustra find on earth than the creations of the loving ones--"good" and "bad" are they called.

Verily, a prodigy is this power of praising and

blaming.

Tell me, ye brethren, who will master it for me?

Who will put a fetter upon the thousand necks of this animal?

A thousand goals have there been hitherto, for a thousand peoples have there been.

Only the fetter for the thousand necks is still lacking; there is lacking the one goal.

As yet humanity hath not a goal.

But pray tell me, my brethren, if the goal of humanity be still lacking, is there not also still lacking--humanity itself?

-- Thus spake Zarathustra.

Много земи видя Заратустра и много народи: тъй откри той доброто и злото на много народи. Не намери Заратустра по-велика сила на земята от добро и зло.

Не би могъл да живее никой народ, що е нямал ценности преди; но иска ли да се съхрани, той не трябва да цени, както цени съседът му.

Много, което бе добро за тоя народ, за друг беше присмех и позор: тъй намерих аз. Тук много неща наричаха лоши, а там те бяха обкичени с пурпурна слава.

Никога един съсед не разбра другия: винаги

душата му се е удивлявала на заблудението и злобата на съседа.

Скрижали на блага поставени са над всеки народ. Ето, това са скрижалите на неговите превъзможвания; ето, това е гласът на неговата воля за власт.

Що е тежко за него, то е похвално; необходимото и тежкото е добро; и още онова, което избавя от най-тежката неволя, необикновеното, най-тежкото — това слави той свято.

Коего помага той да владее, побеждава, сияе — за ужас и завист на своя съсед: това за него е най-висшето, първото, меродавното, смисълът на всички неща.

Истина, брате мой, познаеш ли веднъж неволята, земята, небето и съседа на един народ: ще отгатнеш и закона на неговите превъзможвания, и защо той по тая стълба се въззема към своята надежда.

“Винаги трябва да бъдеш пръв и да превишаваш другите: твоята ревнива душа не трябва да обича никого, освен приятеля” — това правеше да трепери душата на един грък: и той възлезе по своята пътека на величие.

“Да казваш истина, да ти е подръка лък и стрела” — това се струваше същевременно мило и тежко на онзи народ, от който произхожда моето име —

името, що в същото време е и мило, и тежко за мен.

“Почитай баща и майка и до корен на душата си бъди тям по воля”: тия скрижали на превъзможване друг един народ постави над себе си и стана могъщ и вечен с това.

“Предан бъди и за предаността положи чест и кръв дори за лоши и опасни неща”: тъй като се наставяше друг един народ, преодоля се и, преодолявайки се тъй, зачена и стана чреват с големи надежди.

Истина, хората сами си дадоха всяко добро и зло. Истина, не го отнеха те от никого, не го намериха те нийде, то не им падна като глас от небото.

Ценности вложи изпърво човек в нещата, за да уварди себе си — той създаде най-изпърво смисъл на нещата, човешки смисъл! За това се нарича той “човек”, тоест: ценител.

Да цениш, е да твориш: чуйте това, вий, творци! Ценението само е съкровище и драгоценност на всички ценени неща.

Само чрез ценение се добива ценност: а без ценение орехът на битието би бил кух. Чуйте, вий, творци!

Промяна на ценностите — това е промяна на творците. Винаги унищожава, който трябва да бъде творец.

Изпърво народите бяха творци, а сетне вече единият; истина, че единият сам е най-ново творение.

Някога народи поставиха над себе си скрижали на доброто. Обич, която иска да властва, и обич, която иска да се подчинява, си създадоха съвместно такива скрижали.

По-отколешна е радостта от стадото, отколкото радостта от аз: и докато добрата съвест се нарича стадо, само лошата съвест казва: аз.

Истина, лукавото аз, лишено от обич, което търси своята изгода в изгодата на мнозинството: то не е начало на стадото, а негова гибел.

Обичащи бяха винаги те и творци, които създадоха добро и зло. Огън на обич гори в името на всички добродетели и огън на гняв.

Много земи видя Заратустра и много народи: не намери Заратустра по-велика сила на земята от делата на ония, които обичат — "добро" и "зло" е тяхното име.

Истина, едно чудовище е силата на тая хвала и укор.

Кажете, кой ще го обуздае, братя мои?

Кажете, кой ще хвърли вериги върху хилядата вратове на това животно?

Хиляда цели имаше досега, че имаше хиляда

народи. Само вериги за хиляда вратове липсват още, липсва едната цел.

Още няма човечеството цел.

Но кажете ми, братя мои, ако на човечеството липсва още цел, не липсва ли и то самото още?

Тъй рече Заратустра.

XVI.

NEIGHBOUR-LOVE.

17

За обичта към ближния

Ye crowd around your neighbour, and have fine words for it.

But I say unto you: your neighbour-love is your bad love of yourselves.

Ye flee unto your neighbour from yourselves, and would fain make a virtue thereof: but I fathom your "unselfishness."

The THOU is older than the I; the THOU hath been consecrated, but not yet the I: so man presseth nigh unto his neighbour.

Do I advise you to neighbour-love?

Rather do I advise you to neighbour-flight and to furthest love!

Higher than love to your neighbour is love to the

furthest and future ones; higher still than love to men, is love to things and phantoms.

The phantom that runneth on before thee, my brother, is fairer than thou; why dost thou not give unto it thy flesh and thy bones?

But thou fearest, and runnest unto thy neighbour.

Ye cannot endure it with yourselves, and do not love yourselves sufficiently: so ye seek to mislead your neighbour into love, and would fain gild yourselves with his error.

Would that ye could not endure it with any kind of near ones, or their neighbours; then would ye have to create your friend and his overflowing heart out of yourselves.

Ye call in a witness when ye want to speak well of yourselves; and when ye have misled him to think well of you, ye also think well of yourselves.

Not only doth he lie, who speaketh contrary to his knowledge, but more so, he who speaketh contrary to his ignorance.

And thus speak ye of yourselves in your intercourse, and belie your neighbour with yourselves.

Thus saith the fool: "Association with men spoileth the character, especially when one hath none."

The one goeth to his neighbour because he seeketh himself, and the other because he would fain lose himself.

Your bad love to yourselves maketh solitude a prison to you.

The furthest ones are they who pay for your love to the near ones; and when there are but five of you together, a sixth must always die.

I love not your festivals either: too many actors found I there, and even the spectators often behaved like actors.

Not the neighbour do I teach you, but the friend.

Let the friend be the festival of the earth to you, and a foretaste of the Superman.

I teach you the friend and his overflowing heart.

But one must know how to be a sponge, if one would be loved by overflowing hearts.

I teach you the friend in whom the world standeth complete, a capsule of the good,—the creating friend, who hath always a complete world to bestow.

And as the world unrolled itself for him, so rolleth it together again for him in rings, as the growth of good through evil, as the growth of purpose out of chance.

Let the future and the furthest be the motive of thy to-day; in thy friend shalt thou love the Superman as thy motive.

My brethren, I advise you not to neighbour-love—I advise you to furthest love!

-- Thus spake Zarathustra.

Все за ближния е вашата грижа и хубави думи имате за него. Но аз ви казвам: вашата обич към ближния е ваша лоша обич към самите вас.

Вие бягате при ближния от сами вас и ще ви се това да смятате добродетел: но аз прозирам вашето "самоотрицание".

"Ти" е по-старо от "аз"; "ти" е осветено, но "аз" още не: затова човек тегне към ближния.

Съветвам ли ви на обич към ближния? По-скоро бих ви съветвал на бягство от ближния и обич към най-далечния!

По-високо от обич към ближния стои обичта към най-далечния и бъдния; още по-високо от обичта към човека важи за мен обичта към неща и призраци.

Тоя призрак, що се мярка пред тебе, брате мой, е по-хубав от тебе; защо не му дадеш своята плът и своите кости? Но ти се боиш и бягаш при своя ближен.

Вие сами себе си не можете да изтърпите и не се обичате достатъчно: и ето, искате да съблазните ближния си за обич и да се позлатите с неговото заблуждение.

Желал бих вие да не можехте изтрая с разни ближни и техни съседи; тогава би създали сами от себе си свой приятел и неговото щедро сърце.

Вие призовавате свидетел, кога искате да

говорите добро за себе си; и като го съблазните да мисли добро за вас, сами почвате да мислите добро за себе си.

Не само онзи лъже, който говори въпреки своето знание, но тъкмо онзи, който говори въпреки своето незнание. И тъй говорите вие за себе си при сношение с други и лъжете за вас съседа си.

Тъй говори глумецът: "Общение с хората покваря характера, особено у оногова, който го няма."

Един отива при своя ближен, защото дири себе си, а друг — защото би желал да се избави от себе си. Вашата лоша обич към себе си прави от самотността ви тъмница.

По-далечните са, които ще изплащат вашата обич към ближния; и ако вие сте вече петима, все някой шести трябва да умре.

Аз не обичам и вашите празненства: премного актьори намерих там, а и зрителите се пъчеха често като актьори.

Моята реч е не за ближния, а за приятеля. Нека приятелят да ви бъде празненството на земята и предчувствие за Свръхчовека.

Моята реч е за приятеля и неговото обилно сърце. Но човек трябва да умее гъба да бъде, ако иска да е обичан от обилни сърца.

Моята реч е за приятеля, в когото светът се

намира завършен, една чаша на доброто —
приятелят творец, който всякога има един завършен
свят за даряване.

И както светът се е развил пред него, тъй ще се
набие той отново в кръгове, както се развива
доброто от злото, както се развиват целите от случая.

Бъдещето и най-далечното нека бъдат причина на
твоего днес: в твоя приятел трябва да обичаш ти
Свръхчовека като твоя причина.

Братя мои, не ви съветвам аз обич към ближния:
съветвам ви обич към най-далечния.

Тъй рече Заратустра.

XVII.

THE WAY OF THE CREATING ONE.

18

За пътя на онзи, който твори

Wouldst thou go into isolation, my brother?

Wouldst thou seek the way unto thyself?

Tarry yet a little and hearken unto me.

"He who seeketh may easily get lost himself.

All isolation is wrong": so say the herd.

And long didst thou belong to the herd.

The voice of the herd will still echo in thee.

And when thou sayest, "I have no longer a conscience

in common with you," then will it be a plaint and a pain.

Lo, that pain itself did the same conscience produce;
and the last gleam of that conscience still gloweth on
thine affliction.

But thou wouldst go the way of thine affliction, which
is the way unto thyself?

Then show me thine authority and thy strength to do
so!

Art thou a new strength and a new authority?

A first motion?

A self-rolling wheel?

Canst thou also compel stars to revolve around thee?

Alas!

there is so much lusting for loftiness!

There are so many convulsions of the ambitions!

Show me that thou art not a lusting and ambitious
one!

Alas!

there are so many great thoughts that do nothing
more than the bellows: they inflate, and make emptier
than ever.

Free, dost thou call thyself?

Thy ruling thought would I hear of, and not that thou
hast escaped from a yoke.

Art thou one ENTITLED to escape from a yoke?

Many a one hath cast away his final worth when he

hath cast away his servitude.

Free from what?

What doth that matter to Zarathustra!

Clearly, however, shall thine eye show unto me: free
FOR WHAT?

Canst thou give unto thyself thy bad and thy good, and
set up thy will as a law over thee?

Canst thou be judge for thyself, and avenger of thy
law?

Terrible is aloneness with the judge and avenger of
one's own law.

Thus is a star projected into desert space, and into the
icy breath of aloneness.

To-day sufferest thou still from the multitude, thou
individual; to-day hast thou still thy courage unabated,
and thy hopes.

But one day will the solitude weary thee; one day will
thy pride yield, and thy courage quail.

Thou wilt one day cry: "I am alone!"

One day wilt thou see no longer thy loftiness, and see
too closely thy lowliness; thy sublimity itself will frighten
thee as a phantom.

Thou wilt one day cry: "All is false!"

There are feelings which seek to slay the lonesome
one; if they do not succeed, then must they themselves
die!

But art thou capable of it--to be a murderer?
Hast thou ever known, my brother, the word
"disdain"?

And the anguish of thy justice in being just to those
that disdain thee?

Thou forcest many to think differently about thee;
that, charge they heavily to thine account.

Thou camest nigh unto them, and yet wentest past: for
that they never forgive thee.

Thou goest beyond them: but the higher thou risest,
the smaller doth the eye of envy see thee.

Most of all, however, is the flying one hated.

"How could ye be just unto me!"

--must thou say--"I choose your injustice as my
allotted portion."

Injustice and filth cast they at the lonesome one: but,
my brother, if thou wouldst be a star, thou must shine for
them none the less on that account!

And be on thy guard against the good and just!

They would fain crucify those who devise their own
virtue--they hate the lonesome ones.

Be on thy guard, also, against holy simplicity!

All is unholy to it that is not simple; fain, likewise,
would it play with the fire--of the fagot and stake.

And be on thy guard, also, against the assaults of thy
love!

Too readily doth the recluse reach his hand to any one
who meeteth him.

To many a one mayest thou not give thy hand, but
only thy paw; and I wish thy paw also to have claws.

But the worst enemy thou canst meet, wilt thou
thyself always be; thou waylayest thyself in caverns and
forests.

Thou lonesome one, thou goest the way to thyself!
And past thyself and thy seven devils leadeth thy way!
A heretic wilt thou be to thyself, and a wizard and a
soothsayer, and a fool, and a doubter, and a reprobate,
and a villain.

Ready must thou be to burn thyself in thine own
flame; how couldst thou become new if thou have not
first become ashes!

Thou lonesome one, thou goest the way of the
creating one: a God wilt thou create for thyself out of thy
seven devils!

Thou lonesome one, thou goest the way of the loving
one: thou lovest thyself, and on that account despisest
thou thyself, as only the loving ones despise.

To create, desireth the loving one, because he
despiseth!

What knoweth he of love who hath not been obliged
to despise just what he loved!

With thy love, go into thine isolation, my brother, and

with thy creating; and late only will justice limp after
thee.

With my tears, go into thine isolation, my brother.

I love him who seeketh to create beyond himself, and
thus succumbeth.

-- Thus spake Zarathustra.

Искаш ли, брате мой, да отидеш в усамотението!
Искаш ли да подириш пътя към себе си? Забави
крачка и чуй ме.

"Който дири, лесно се изгубя сам. Всяко
усамотение е престъпление": Тъй говори стадото. А
ти принадлежеше дълго към стадото.

Гласът на стадото още и в тебе отеква. И когато
ще кажеш: "Аз нямам една съвест с вашата", то ще
бъде вопъл и мъка.

Ето, и тая мъка сама е рожба на общата съвест: и
на тая съвест последното отражение грее още върху
твоята горест. Ти искаш да вървиш пътя на своята
горест, който е път към самия теб? Покажи ми тогава
твое право и твоята сила за това!

Нова сила ли си, ново право ли си ти? Или
първодвижение? Едно само от себе въртящо се
колело? Можеш ли накара и звезди да се завъртят
около теб?

Ах, толкова молитви има за към висини! Има

толкова гърчения на честолюбиви! Покажи ми, че не си алчен и честолюбив!

Ах, има толкова велики мисли, които не вършат нищо повече от един мях: те се надуват, но още повече се изпразват.

Ти се зовеш свободен? Твоята властна мисъл искам аз да чуя, а не че си изтръгнат от хомот.

Такъв ли си ти, който има право да се изтръгне от хомот? Мнозина има, които захвърлиха последното си достойнство, като отхвърлиха своята подчиненост.

Свободен от какво? Малко ще да знае Заратустра за това! Но ясно трябва твоето око да ми яви: свободен за какво?

Можеш ли си даде сам свое зло и свое добро и да поставиш над себе си своята воля като закон? Можеш ли сам да бъдеш на себе си съдия и мъстител на своя закон?

Ужасно е да останеш насаме със съдията и мъстителя на своя собствен закон. Тъй бива изхвърлена една звезда в празното пространство и в ледения дъх на самотността.

И днес още ти страдаш от мнозинството, ти едничък: и днес все още са непокътнати твоята смелост и твоите надежди.

Но някога самотността ще те измори, все някога

гордостта ще се преломи и твоята смелост ще скръцне зъби. И ще извикаш ти тогаз: "Сам съм!"

И ти не ще виждаш вече своята висота, но своята низост твърде близо; твоята възвишеност сама ще те плаши като призрак. Ще извикаш ти някога: "Всичко е лъжовно!"

Има чувства, които искат да погубят самотния; не им ли се вдаде, то ще трябва сами да умрат! Но можеш ли ти да бъдеш убиец?

Знаеш ли вече, брате мой, думата "презрение"? И мъката на своята справедливост, справедлив да бъдеш към такива, които те презират?

Ти караш мнозина да си менят мнението за тебе; и горчиво ще отплащаш това. Ти се приближи до тях и пак ги отмина: това те никога няма да ти простят.

Ти се възприемаш високо над тях: но колкото по-нагоре възлизаш, толкова по-малък те вижда окото на завистта. Летящият е най-мразен.

"Бихте желали да бъдете справедливи към мен! — тъй трябва да кажеш, — аз предпочитам вашата несправедливост като за мен определен дял!"

Несправедливост и мръсотия хвърлят те към самотния: но, брате мой, ако ти искаш да си звезда, не трябва за туй по-малко да им светиш!

И пази се от добрите и праведните! Те разпъват на кръст ония, които си изнамерят своя добродетел —

те мразят самотния.

Пази се и от свещената простота! За нея нищо не е свято, което не е просто; тя обича да си играе и с огъня на кладите.

Пази се също и от прищевките на своята обич! Твърде бързо подава самотният ръка към оногова, що иде насреща му.

На мнозина не подавай ръка, само лапа: и аз искам, щото твоята лапа да има и нокти.

Но най-злия враг, който можеш срещна, ще си бъдеш винаги сам ти; ти сам себе си дебнеш в гори и пещери.

Самотнико, ти вървиш пътя към себе си! И твоят път минава сам покрай теб самия и покрай твоите седем дявола!

Еретик сам ти на себе си ще станеш и вещица, и гадател, и глумец, и съмнител, и нечестивец, и злодей.

Трябва да пожелаеш сам в своя собствен пламък да се изгориш: как искаш да се обновиш, ако по-напред не си станал пепел!

Самотнико, ти вървиш пътя на твореца: искаш да си създадеш ти един бог от твоите седем дявола!

Самотнико, ти вървиш пътя на онзи, който люби: сам себе си обичаш, затова се презираш, както презира само онзи, който обича.

Който обича, иска да твори, защото презира!
Какво разбира от обич онзи, който не може да
презира тъкмо онова, що е обичал!

С обичта си иди в своето усамотение и със своето
творчество, брате мой; и късно отпосле ще закуца да
те настигне справедливостта.

С моите сълзи иди в своето усамотение, брате мой.
Аз обичам оногава, който иска да твори свръх себе си
и така гине.

Тъй рече Заратустра.

XVIII.
OLD AND YOUNG WOMEN.
19
За стари и млади женици

"Why stealest thou along so furtively in the twilight,
Zarathustra?

And what hidest thou so carefully under thy mantle?
Is it a treasure that hath been given thee?

Or a child that hath been born thee?

Or goest thou thyself on a thief's errand, thou friend of
the evil?"

-- Verily, my brother, said Zarathustra, it is a treasure
that hath been given me: it is a little truth which I carry.

But it is naughty, like a young child; and if I hold not

its mouth, it screameth too loudly.

As I went on my way alone to-day, at the hour when
the sun declineth, there met me an old woman, and she
spake thus unto my soul: "Much hath Zarathustra spoken
also to us women, but never spake he unto us concerning
woman."

And I answered her: "Concerning woman, one should
only talk unto men."

"Talk also unto me of woman," said she; "I am old
enough to forget it presently."

And I obliged the old woman and spake thus unto her:
Everything in woman is a riddle, and everything in
woman hath one solution --it is called pregnancy.

Man is for woman a means: the purpose is always the
child.

But what is woman for man?

Two different things wanteth the true man: danger
and diversion.

Therefore wanteth he woman, as the most dangerous
plaything.

Man shall be trained for war, and woman for the
recreation of the warrior: all else is folly.

Too sweet fruits--these the warrior liketh not.

Therefore liketh he woman;--bitter is even the
sweetest woman.

Better than man doth woman understand children,

but man is more childish than woman.

In the true man there is a child hidden: it wanteth to
play.

Up then, ye women, and discover the child in man!

A plaything let woman be, pure and fine like the
precious stone, illumined with the virtues of a world not
yet come.

Let the beam of a star shine in your love!

Let your hope say: "May I bear the Superman!"

In your love let there be valour!

With your love shall ye assail him who inspireth you
with fear!

In your love be your honour!

Little doth woman understand otherwise about
honour.

But let this be your honour: always to love more than
ye are loved, and never be the second.

Let man fear woman when she loveth: then maketh
she every sacrifice, and everything else she regardeth as
worthless.

Let man fear woman when she hateth: for man in his
innermost soul is merely evil; woman, however, is mean.

Whom hateth woman most?

--Thus spake the iron to the loadstone: "I hate thee
most, because thou attractest, but art too weak to draw
unto thee."

The happiness of man is, "I will."

The happiness of woman is, "He will."

"Lo!

now hath the world become perfect!"

--thus thinketh every woman when she obeyeth with all her love.

Obey, must the woman, and find a depth for her surface.

Surface, is woman's soul, a mobile, stormy film on shallow water.

Man's soul, however, is deep, its current gusheth in subterranean caverns: woman surmiseth its force, but comprehendeth it not.

-- Then answered me the old woman: "Many fine things hath Zarathustra said, especially for those who are young enough for them.

Strange!

Zarathustra knoweth little about woman, and yet he is right about them!

Doth this happen, because with women nothing is impossible?

And now accept a little truth by way of thanks!

I am old enough for it!

Swaddle it up and hold its mouth: otherwise it will scream too loudly, the little truth."

"Give me, woman, thy little truth!"

said I.

And thus spake the old woman: "Thou goest to women?

Do not forget thy whip!"

-- Thus spake Zarathustra.

"Какво дебнеш тъй плахо през дрезгавината, Заратустра? И какво криеш предпазливо под своя плащ? Съкровище ли, теб дарено? Или рожба, теб родена? Или си тръгнал сам сега по пътищата на крадците, ти, приятелю на злите?"

— Истина, брате, мой! — рече Заратустра, — то е съкровище, мен дарено: една млада истина е, дето нося.

Но тя е палава като малко дете; и ако не ѝ държа устата, тя вика що ѝ глас държи.

Като вървах днес сам по пътя си, в часа, когато слънцето захожда, срещна ме една стара женица и каза тъй на душата ми: "Много неща говори Заратустра и нам, на жените, но никога не ни е говорил за жената."

И аз ѝ отвърнах: "За жената трябва човек да говори само на мъже."

"Говори и на мен за жената — рече тя, — аз съм доста стара и ще го забравя тозчас."

И за да угодя на старата женица, рекох ѝ тъй:

— Всичко у жената е загадка, и всичко у жената има едно разрешение: то се казва бременност.

Мъжът за жената е средство: целта е винаги детето. Но що е жената за мъжа?

Две неща иска истинският мъж: опасност и игра. Затова иска той жената като най-опасна играчка.

Мъжът трябва да бъде отгледан за война, а жената — за отдых на войника: всичко друго е безумие.

Пресладки плодове — тях войникът не обича. Затова обича той жената; горчива е дори най-сладката жена.

По-добре от всеки мъж жената разбира децата, но мъжът е по дете от жената.

В истинския мъж е скрито дете: то иска да играе. Смело, жени, открийте детето в мъжа!

Играчка нека е жената, чиста и нежна, като камък драгоценен, осиян от добродетелите на свят, който още не е дошъл.

Лъчът на звезда да грее в любовта ви! Нека вашата надежда е: "Дано аз родя Свърхчовека!"

Във вашата любов да има храброст! С любовта си вие се впуснете върху оногова, който ви внушава страх.

Във вашата любов да бъде вашата чест! Иначе жената малко разбира от чест. Но нека това бъде

ваша чест, винаги да обичате повече, отколкото сте обичани, и никога да не сте втори.

Мъжът да се бои от жената, когато тя обича: тогава тя принася всяка жертва, и всяко друго е за нея без значение.

Мъжът да се бои от жената, когато тя мрази: че мъжът в дълбината на душата си е само зъл, но жената там е низка.

Кого най-вече мрази жената? — Тъй рече желязото на магнита: "Тебе мразя най-вече, защото привличаш, а не си достатъчно силен да привържеш о себе си."

Щастието на мъжа е: аз искам. Щастието на жената: той иска.

"Ето, сега тъкмо стана светът съвършен!" — Така мисли всяка жена, когато се подчинява с всичката си любов.

И трябва да се подчини жената и да намери дълбина за своята повърхност.

Повърхност е душата на жената, подвижност, бурност, но над плитка вода. А душата на мъжа е дълбока, нейният поток клоkochи в подземни пещери: жената чувства неговата сила, но не я разбира.

Тогава ми отвърна старата женица: "Много приятни неща каза Заратустра и особено за ония, които са още доста млади за такива неща."

"Чудно е, Заратустра малко познава жените, а все пак право казва за тях! Не затова ли, защото у жената нищо не е невъзможно?"

"А сега ето и на теб, за благодарност, една малка истина. Доста стара съм, за да мога да ти я кажа."

"Повий я, и запуши ѝ устата: инак тя ще крещи, колкото ѝ глас държи, тая малка истина."

"Дай ми, жено, твоята малка истина" — казах аз. И тъй рече старата женица:

"Отиваш при жени? Камшика не забравяй!"

Тъй рече Заратустра.

XIX.

THE BITE OF THE ADDER.

20

За ухапването от ехидната

One day had Zarathustra fallen asleep under a fig-tree, owing to the heat, with his arms over his face.

And there came an adder and bit him in the neck, so that Zarathustra screamed with pain.

When he had taken his arm from his face he looked at the serpent; and then did it recognise the eyes of Zarathustra, wriggled awkwardly, and tried to get away.

"Not at all," said Zarathustra, "as yet hast thou not received my thanks!"

Thou hast awakened me in time; my journey is yet long."

"Thy journey is short," said the adder sadly; "my poison is fatal."

Zarathustra smiled.

"When did ever a dragon die of a serpent's poison?" --said he.

"But take thy poison back!

Thou art not rich enough to present it to me."

Then fell the adder again on his neck, and licked his wound.

When Zarathustra once told this to his disciples they asked him: "And what, O Zarathustra, is the moral of thy story?"

And Zarathustra answered them thus: The destroyer of morality, the good and just call me: my story is immoral.

When, however, ye have an enemy, then return him not good for evil: for that would abash him.

But prove that he hath done something good to you. And rather be angry than abash any one!

And when ye are cursed, it pleaseth me not that ye should then desire to bless.

Rather curse a little also!

And should a great injustice befall you, then do quickly five small ones besides.

Hideous to behold is he on whom injustice presseth alone.

Did ye ever know this?

Shared injustice is half justice.

And he who can bear it, shall take the injustice upon himself!

A small revenge is humaner than no revenge at all.

And if the punishment be not also a right and an honour to the transgressor, I do not like your punishing.

Nobler is it to own oneself in the wrong than to establish one's right, especially if one be in the right.

Only, one must be rich enough to do so.

I do not like your cold justice; out of the eye of your judges there always glanceth the executioner and his cold steel.

Tell me: where find we justice, which is love with seeing eyes?

Devise me, then, the love which not only beareth all punishment, but also all guilt!

Devise me, then, the justice which acquitteth every one except the judge!

And would ye hear this likewise?

To him who seeketh to be just from the heart, even the lie becometh philanthropy.

But how could I be just from the heart!

How can I give every one his own!

Let this be enough for me: I give unto every one mine own.

Finally, my brethren, guard against doing wrong to any anchorite.

How could an anchorite forget!

How could he requite!

Like a deep well is an anchorite.

Easy is it to throw in a stone: if it should sink to the bottom, however, tell me, who will bring it out again?

Guard against injuring the anchorite!

If ye have done so, however, well then, kill him also!

-- Thus spake Zarathustra.

Един ден Заратустра бе заспал под една смоковница, че беше горещо, и сложил бе ръце върху лицето си. И дойде една ехидна, ухапа го по шията, тъй че Заратустра извика от болка.

Като махна ръка от лицето си, той погледна змията: и тя позна очите на Заратустра, несръчно се изви и искаше да избяга. "Чакай — рече Заратустра, — не съм ти още отблагодарил! Ти ме събуди навреме, дълг е още моят път." "Твоят път е вече къс — рече нажалено ехидната, — моята отрова умъртвява."

Заратустра се усмихна. "кога е умирал змей от отрова на змия? — каза той. — Но вземи си назад

отровата! Ти не си тъй богата, за да ми я даряваш." Тогава ехидната се обвини наново около шията му и облиза неговата рана.

Когато Заратустра веднъж разправяше това на своите ученици, те запитаха:

"И какъв е моралът на твоя разказ, о, Заратустра?" На това Заратустра отговори тъй:

— Разрушител на морала ме зоват добрите и справедливите: моят разказ е неморален.

Но ако вие имате враг, не му въздавайте добро за зло: че това засрамя. А докажете, че той ви е направил нещо добро.

И по-добре гневете, отколкото да засрамяте. И когато ви проклинат, не ми е по воля тогава да благославяте. По-добре проклиняйте и вие с тях!

И сторят ли ви някоя голяма неправда, тозчас прибавете пет малки към нея! Отвратително е да се гледа онзи, когото единствено само неправдата притиска.

Знаете ли вече вий това? Споделена неправда е половин право. И неправдата трябва да вземе върху си онзи, който може да я понесе.

По-човешки е едно малко отмъщение, отколкото никакво отмъщение. И ако наказанието не е право и чест за престъпника, тогава не ща ви и наказанията.

По-достолепно е да се обвиниш сам, отколкото да

отстоиш своето право, особено когато имаш право.
Само че трябва да си достатъчно богат за това.

Не обичам вашата студена справедливост; и от погледа на вашите съдии всякога гледа палачът и неговото студено желязо.

Кажете де се намира справедливостта, която е обич с ясновидни очи?

Открийте ми обичта, която претърпява не само всяко наказание, а тъй също и всяка вина!

Открийте ми справедливостта, която всякого оправдава, освен оногова, който съди!

Искате ли още и това да чуете? Онзи, който от душа желае да е справедлив, за него и лъжата е човеколюбие.

А как бих могъл аз да бъда от душа справедлив! Как бих могъл да въздам всякому неговото. Доста ми е и това: аз давам всякому моето.

Най-сетне, братя мои, пазете се да сторите неправда на пустинниците!

Нима би могъл пустинникът да забрави! Нима би могъл той да въздаде!

Като дълбок кладенец е пустинникът. Лесно е да хвърлиш камък в него; но падне ли на дъното, кажете кой ще го извади оттам?

Пазете се да оскърбите пустинника. Но сторите ли това, тогаз и убийте го!

Тъй рече Заратустра.

XX.

CHILD AND MARRIAGE.

21

За детето и брака

I have a question for thee alone, my brother: like a sounding-lead, cast I this question into thy soul, that I may know its depth.

Thou art young, and desirest child and marriage.

But I ask thee: Art thou a man ENTITLED to desire a child?

Art thou the victorious one, the self-conqueror, the ruler of thy passions, the master of thy virtues?

Thus do I ask thee.

Or doth the animal speak in thy wish, and necessity?

Or isolation?

Or discord in thee?

I would have thy victory and freedom long for a child. Living monuments shalt thou build to thy victory and emancipation.

Beyond thyself shalt thou build.

But first of all must thou be built thyself, rectangular in body and soul.

Not only onward shalt thou propagate thyself, but

upward!

For that purpose may the garden of marriage help thee!

A higher body shalt thou create, a first movement, a spontaneously rolling wheel--a creating one shalt thou create.

Marriage: so call I the will of the twain to create the one that is more than those who created it.

The reverence for one another, as those exercising such a will, call I marriage.

Let this be the significance and the truth of thy marriage.

But that which the many-too-many call marriage, those superfluous ones--ah, what shall I call it?

Ah, the poverty of soul in the twain!

Ah, the filth of soul in the twain!

Ah, the pitiable self-complacency in the twain!

Marriage they call it all; and they say their marriages are made in heaven.

Well, I do not like it, that heaven of the superfluous!

No, I do not like them, those animals tangled in the heavenly toils!

Far from me also be the God who limpeth thither to bless what he hath not matched!

Laugh not at such marriages!

What child hath not had reason to weep over its

parents?

Worthy did this man seem, and ripe for the meaning of the earth: but when I saw his wife, the earth seemed to me a home for madcaps.

Yea, I would that the earth shook with convulsions when a saint and a goose mate with one another.

This one went forth in quest of truth as a hero, and at last got for himself a small decked-up lie: his marriage he calleth it.

That one was reserved in intercourse and chose choicely.

But one time he spoilt his company for all time: his marriage he calleth it.

Another sought a handmaid with the virtues of an angel.

But all at once he became the handmaid of a woman, and now would he need also to become an angel.

Careful, have I found all buyers, and all of them have astute eyes.

But even the astutest of them buyeth his wife in a sack.

Many short follies--that is called love by you.

And your marriage putteth an end to many short follies, with one long stupidity.

Your love to woman, and woman's love to man--ah, would that it were sympathy for suffering and veiled

deities!

But generally two animals alight on one another.

But even your best love is only an enraptured simile and a painful ardour.

It is a torch to light you to loftier paths.

Beyond yourselves shall ye love some day!

Then LEARN first of all to love.

And on that account ye had to drink the bitter cup of your love.

Bitterness is in the cup even of the best love: thus doth it cause longing for the Superman; thus doth it cause thirst in thee, the creating one!

Thirst in the creating one, arrow and longing for the Superman: tell me, my brother, is this thy will to marriage?

Holy call I such a will, and such a marriage.

-- Thus spake Zarathustra.

Имам един въпрос за теб само, брате мой: като изпитание хвърлям аз тоя въпрос в твоята душа, за да видя колко е дълбока тя.

Ти си млад и теб се иска дете и брак. Но аз те питам: човек ли си, който смее да иска дете?

Победоносец ли си, самоукротител, властител на чувствата, господар на своите добродетели? Тъй те питам аз.

Или през твоето желание говори животното и нуждата? Или усамотение? Или недоволство от себе си?

Аз искам твоята победа и свобода да копнеят за дете. Живи паметници трябва да съзидаш ти на своята победа и освобождение.

Свърх себе си трябва ти да зидаш. Но изпърво трябва сам да си иззидан, с прав ъгъл телом и духом.

Не трябва само да се разплодяваш, а и възвисяваш! Затова нека ти помогне градината на брака!

Една висша плът трябва ти да създадеш, едно първо движение, едно от само себе въртящо се колело — един творец трябва ти да сътвориш.

Брак: тъй наричам аз волята на двама да сътворят едно, което е повече от тия, които са го сътворили. Брак наричам аз благоговение един към други като към желаещ една такава воля.

Това да е смисълът и истината на твоя брак. А онова, което многото, и премногото наричат брак, тия излишни — ах, как да нарека аз това?

Ах, тая нищета в душата на двоица! Ах, тая мръсота в душата на двоица! Ах, тая нищожна наслада на двоица!

Брак наричат те всичко това; и казват, че браковете им са сключени в небето.

Не им ща аз небето на тия излишници! Не мога аз да ги търпя, тия в небесна мрежа омотани животни!

Далеч от мен и бога, който куца и мъкне се да благославя, което не е съчетал.

Не се смейте на подобни бракове! Кое дете не би имало причина да плаче за своите родители?

Достоен ми се стори тоя мъж и зрял за смисъла на земята: но като видях жена му, земята ми се стори жилище на безразсъдници.

Да, аз бих желал земята да тръпне в конвулсии, когато светец се съешва с патка.

Този тръгна като херой да дири истина и най-сетне си плячкоса една малка натруфена лъжа. Свой брак нарича той това.

Онзи беше недостъпен в общенията си и придирчив да избира. Но от един път развали за всеки път своето общество: свой брак нарича той това.

Онзи диреше слугиня с добродетели на ангел. Но изведнъж стана сам той слугиня на една жена, и ще не ще трябва сега на туй отгоре и ангел да стане.

Грижни виждах аз сега всички купувачи, и всички имат хитри очи. Но и най-хитрият мъж купува жена си в торба.

Много кратки безумства — това наричате вие любов. И вашият брак туря край на многото кратки

безумства, като една дълга глупост.

Вашата любов към жената и любовта на жената към мъжа; ах, да можеше да бъде тя състрадание към страдащи и притулени богове!

Но най-често се подушват едно друго две говеда.

Но и най-добрата ваша любов е само възторжен символ и болен плам. Тя е факел, който трябва да ви свети към висши пътища.

Някога вие трябва свръх себе си да любите! А сега научете се първо как се люби! Затова трябва вие да изпиете горчивата чаша на вашата любов.

Горчивина има в чашата и на най-добрата любов: тъй възбужда тя копнеж за Свръхчовека, тъй възбужда тя жад в теб, твореца!

Жад в твореца, стрела и копнеж за Свръхчовека: кажи, брате мой, това ли е твоята воля за брак?

Свята е такава воля и такъв брак.

Тъй рече Заратустра.

XXI.

VOLUNTARY DEATH.

22

За волната смърт

Many die too late, and some die too early.

Yet strange soundeth the precept: "Die at the right

time!

Die at the right time: so teacheth Zarathustra.

To be sure, he who never liveth at the right time, how could he ever die at the right time?

Would that he might never be born!

--Thus do I advise the superfluous ones.

But even the superfluous ones make much ado about their death, and even the hollowest nut wanteth to be cracked.

Every one regardeth dying as a great matter: but as yet death is not a festival.

Not yet have people learned to inaugurate the finest festivals.

The consummating death I show unto you, which becometh a stimulus and promise to the living.

His death, dieth the consummating one triumphantly, surrounded by hoping and promising ones.

Thus should one learn to die; and there should be no festival at which such a dying one doth not consecrate the oaths of the living!

Thus to die is best; the next best, however, is to die in battle, and sacrifice a great soul.

But to the fighter equally hateful as to the victor, is your grinning death which stealeth nigh like a thief,--and yet cometh as master.

My death, praise I unto you, the voluntary death,

which cometh unto me because I want it.

And when shall I want it?

--He that hath a goal and an heir, wanteth death at the right time for the goal and the heir.

And out of reverence for the goal and the heir, he will hang up no more withered wreaths in the sanctuary of life.

Verily, not the rope-makers will I resemble: they lengthen out their cord, and thereby go ever backward.

Many a one, also, waxeth too old for his truths and triumphs; a toothless mouth hath no longer the right to every truth.

And whoever wanteth to have fame, must take leave of honour betimes, and practise the difficult art of--going at the right time.

One must discontinue being feasted upon when one tasteth best: that is known by those who want to be long loved.

Sour apples are there, no doubt, whose lot is to wait until the last day of autumn: and at the same time they become ripe, yellow, and shrivelled.

In some ageth the heart first, and in others the spirit.

And some are hoary in youth, but the late young keep long young.

To many men life is a failure; a poison-worm gnaweth at their heart.

Then let them see to it that their dying is all the more a success.

Many never become sweet; they rot even in the summer.

It is cowardice that holdeth them fast to their branches.

Far too many live, and far too long hang they on their branches.

Would that a storm came and shook all this rottenness and worm-eatenness from the tree!

Would that there came preachers of SPEEDY death!

Those would be the appropriate storms and agitators of the trees of life!

But I hear only slow death preached, and patience with all that is "earthly."

Ah!

ye preach patience with what is earthly?

This earthly is it that hath too much patience with you, ye blasphemers!

Verily, too early died that Hebrew whom the preachers of slow death honour: and to many hath it proved a calamity that he died too early.

As yet had he known only tears, and the melancholy of the Hebrews, together with the hatred of the good and just--the Hebrew Jesus: then was he seized with the longing for death.

Had he but remained in the wilderness, and far from the good and just!

Then, perhaps, would he have learned to live, and love the earth--and laughter also!

Believe it, my brethren!

He died too early; he himself would have disavowed his doctrine had he attained to my age!

Noble enough was he to disavow!

But he was still immature.

Immaturely loveth the youth, and immaturely also hateth he man and earth.

Confined and awkward are still his soul and the wings of his spirit.

But in man there is more of the child than in the youth, and less of melancholy: better understandeth he about life and death.

Free for death, and free in death; a holy Naysayer, when there is no longer time for Yea: thus understandeth he about death and life.

That your dying may not be a reproach to man and the earth, my friends: that do I solicit from the honey of your soul.

In your dying shall your spirit and your virtue still shine like an evening after-glow around the earth: otherwise your dying hath been unsatisfactory.

Thus will I die myself, that ye friends may love the

earth more for my sake; and earth will I again become, to have rest in her that bore me.

Verily, a goal had Zarathustra; he threw his ball.

Now be ye friends the heirs of my goal; to you throw I the golden ball.

Best of all, do I see you, my friends, throw the golden ball!

And so tarry I still a little while on the earth--pardon me for it!

Thus spake Zarathustra.

Мнозина умират твърде късно, а някои умират твърде рано. Още звучи странно учението: "Навреме умри!"

Навреме умри: тъй учи Заратустра. Разбира се, който не е живял навреме, как навреме би умрял? По-добре никога да не се е раждал! — тъй пожелавам аз на лишните.

Но и лишните придават важност на своята смърт; и на най-кухия орех — и нему се ще да бъде строшен.

Всички дават важност на смъртта: но смъртта все още не е празненство. Още не са се научили хората, как се освещават най-хубавите празници.

Смъртта изпълнителка ви показвам аз, която за живите е остен и обет.

Своя смърт умира изпълнителят, победоносен,

обкръжен от ония, които се надяват и дават обет.

Тъй би трябвало да се научим да мрем; и да няма празненство, в което такъв един умиращ да не освещава клетвите на живите!

Тъй да умреш е най-добре; а второто е: в борба да умреш и да прахосаш една велика душа.

Но за бореца, както и за победителя, еднакво ненавистна е вашата ухилена смърт, която се примъква като крадец — а дохожда като господар.

Своята смърт ви възхвалявам аз, волната смърт, която ми идва, защото аз искам.

А кога ще поискам аз? Който има цел и приемник, той желае смъртта навреме за целта и приемника си.

И от почит към цел и приемник той вече не ще окача увехнали венци в светилището на живота.

Наистина, не искам аз да приличам на въжари: те опъват надлъж своите нишки и при това сами вървят все назад.

Мнозина остаряват и за своите истини и победи — беззъби уста нямат вече право за всяка истина.

И всеки, който иска да има слава, трябва навреме да се прости с почитта и да изпита мъчното изкуство навреме да си върви.

Спри ония, що те ядат, тъкмо когато си най-вкусен: това знаят ония, които искат да бъдат дълго време обичани.

Има, то се знае, кисели ябълки, чиято съдба иска те да дочакат последния ден на есента. И едновременно стават те зрели, жълти и сбръчкани.

На други остарява по-рано сърцето, на други — умът. А някои са стари в младост: но късномладият трае дълго млад.

На мнозина животът е несполучлив: отровен червей им подяжда сърцето. Нека гледат — дано със смъртта си по да сполучат.

Мнозина никога не стават сладки, те сгниват още през лятото.

Страх само ги удържа на техния клон.

Много и премного живеят и предълго висят на своите клони. Дано дойде буря, да оттресе от дървото всичката тая гнилоч и червивост.

Дано дойдат проповедници на бързата смърт! Те би били истинските бури и разтърсвачи на дървесата на живота! Но аз слушам да проповядват само бавна смърт и търпение към всичко "земно".

Ах, вие проповядвате търпение към земното? Това земно — то е премного търпеливо към вас, вие, хулители!

Истина, твърде рано умря онзи израилтянин, когото почитат проповедниците на бавната смърт: и за мнозина биде оттогава съдбоносно, че тъй рано той умря.

Той знаеше само сълзите и скръбта на Израиля, заедно с омразата на добрите и праведните — израилтянинът Иисус — и обзе го копнеж за смърт.

Да беше той в пустинята останал, далеко от добри и праведни! Може би научил би се той да живее и земята да обича — а и смеха при туй!

Вярвайте ми, братя мои, твърде рано той умря; отрекъл би той сам учението свое, да беше доживял до моите години! Благороден достатъчно беше той, за да отрече!

Но незрял беше той още. А младежът обича незряло и незряло той мрази човек и земя. Обвързани и тежки са нему душата и крилата на духа.

Но в мъжа има повече дете, негли в младежа, и по-малко скръб: той по-добре разбира смъртта и живота.

Свободен за смъртта и свободен в смъртта, един свят отрицател, когато вече не е време за утвърждение: тъй разбира той смъртта и живота.

Вашата смърт да не бъде похула за човека и земята, приятели мои: това изисквам аз от меда на душата ви.

При смъртта трябва вашият дух и вашата добродетел все още да сияят, подобно вечерна заря около земята: инак смъртта ви не ще да е както

трябва да бъде.

Тъй искам сам аз да умра, щото вие, приятели, да можете поради мен повече да обикнете земята; и на земя искам пак да стана, да намеря покой в нея, която ме роди.

Истина, една цел имаше Заратустра, той хвърли своята топка. Сега вие, приятели, сте приемници на моята цел, вам хвърлям аз златната топка. От всичко най ми е драго да гледам вас, приятели мои, да хвърляте златната топка! Затова ще остана още малко на земята аз: простете ми това!

Тъй рече Заратустра.

XXII.

THE BESTOWING VIRTUE.

23

За дарящата добродетел

1.

When Zarathustra had taken leave of the town to which his heart was attached, the name of which is "The Pied Cow," there followed him many people who called themselves his disciples, and kept him company.

Thus came they to a crossroad.

Then Zarathustra told them that he now wanted to go alone; for he was fond of going alone.

His disciples, however, presented him at his departure with a staff, on the golden handle of which a serpent twined round the sun.

Zarathustra rejoiced on account of the staff, and supported himself thereon; then spake he thus to his disciples: Tell me, pray: how came gold to the highest value?

Because it is uncommon, and unprofiting, and beaming, and soft in lustre; it always bestoweth itself.

Only as image of the highest virtue came gold to the highest value.

Goldlike, beameth the glance of the bestower.

Gold-lustre maketh peace between moon and sun.

Uncommon is the highest virtue, and unprofiting, beaming is it, and soft of lustre: a bestowing virtue is the highest virtue.

Verily, I divine you well, my disciples: ye strive like me for the bestowing virtue.

What should ye have in common with cats and wolves?

It is your thirst to become sacrifices and gifts yourselves: and therefore have ye the thirst to accumulate all riches in your soul.

Insatiably striveth your soul for treasures and jewels, because your virtue is insatiable in desiring to bestow.

Ye constrain all things to flow towards you and into

you, so that they shall flow back again out of your fountain as the gifts of your love.

Verily, an appropriator of all values must such bestowing love become; but healthy and holy, call I this selfishness.

-- Another selfishness is there, an all-too-poor and hungry kind, which would always steal--the selfishness of the sick, the sickly selfishness.

With the eye of the thief it looketh upon all that is lustrous; with the craving of hunger it measureth him who hath abundance; and ever doth it prowl round the tables of bestowers.

Sickness speaketh in such craving, and invisible degeneration; of a sickly body, speaketh the larcenous craving of this selfishness.

Tell me, my brother, what do we think bad, and worst of all?

Is it not DEGENERATION?

--And we always suspect degeneration when the bestowing soul is lacking.

Upward goeth our course from genera on to super-genera.

But a horror to us is the degenerating sense, which saith: "All for myself."

Upward soareth our sense: thus is it a simile of our body, a simile of an elevation.

Such similes of elevations are the names of the virtues.

Thus goeth the body through history, a becomer and fighter.

And the spirit--what is it to the body?

Its fights' and victories' herald, its companion and echo.

Similes, are all names of good and evil; they do not speak out, they only hint.

A fool who seeketh knowledge from them!

Give heed, my brethren, to every hour when your spirit would speak in similes: there is the origin of your virtue.

Elevated is then your body, and raised up; with its delight, enraptureth it the spirit; so that it becometh creator, and valuer, and lover, and everything's benefactor.

When your heart overfloweth broad and full like the river, a blessing and a danger to the lowlanders: there is the origin of your virtue.

When ye are exalted above praise and blame, and your will would command all things, as a loving one's will: there is the origin of your virtue.

When ye despise pleasant things, and the effeminate couch, and cannot couch far enough from the effeminate: there is the origin of your virtue.

When ye are willers of one will, and when that change of every need is needful to you: there is the origin of your virtue.

Verily, a new good and evil is it!

Verily, a new deep murmuring, and the voice of a new fountain!

Power is it, this new virtue; a ruling thought is it, and around it a subtle soul: a golden sun, with the serpent of knowledge around it.

1.

Когато Заратустра се прости с града, нему обичен от сърце и който се зовеше "Пъстрата крава" — последваха го мнозина, които се наричаха негови ученици, и го съпроводиша. Тъй дойдоха те до един кръстопът: тогава Заратустра им каза, че би желал сам нататък да върви; защото обичаше самотното пътуване. А на прощаване неговите ученици му поднесоха един щап⁰⁰⁴, в чиято златна дръжка се обвиваше змия около слънце. Заратустра се зарадва на щапа и се подпря на него; тогава рече тъй на учениците си:

— Кажете ми вие: защо златото достигна до висша ценност? Затова, че е необикновено и безполезно, и сияйно, и с кротък блясък, то винаги се дари. Само като символ на висша добродетел

достигна златото висша ценност.

Подобно злато сияе в погледа на онзи, който дарява. Златосияние сключва мир между луната и слънцето.

Необикновена е висшата добродетел и безполезна, сияйна е тя и кротка в блясъка си: добродетел, която дари, е висша добродетел.

Истина, аз добре ви познавам, мои ученици: вие се домогвате, като мен, към дарящата добродетел. Що общо бихте имали с котки и вълци?

Вашата жажда е сами да станете жертви и дарове: и затова жаднеете всички богатства да натрупате в своята душа.

Ненаситно ламти вашата душа за съкровища и скъпоценности, защото добродетелта ви е ненаситна в желанието да дарява.

Вие насила привличате всички неща към себе си и в себе си, за да изблиknат те обратно от ваш извор, вече като дарове на вашата обич.

Наистина, грабител за всяка ценност трябва да стане такава една даряща обич; но здраво и свято наричам аз това себелюбие.

Има друго едно себелюбие, твърде бедно, гладно, което винаги иска да краде, себелюбието на болните, болното себелюбие.

С око на крадец изглежда то всичко, що блести; с

алчността на глада мери то оногова, който има богато да яде; и винаги се примъква около трапезата на ония, които даряват.

Болест говори из такава алчност и невидима изрода; за недъгаво тяло говори крадливата алчност на това себелюбие.

Кажете ми, братя мои: кое смятаме ние за лошо, и най-лошо? Не е ли изродата? — и ние всякога подозираме изрода там, дето липсва даряща душа.

Нагоре води нашият път, през рода отвъд към свръхрода. Но ужас е за нас изроденото чувство, което казва: "Всичко за мен."

Нагоре лети нашият дух: тъй е той символ на нашата плът, символ на възвишеност. Символите на подобни възвисения са имена на добродетелите.

Тъй минава плътта през историята и усъвършенства се, и се бори. А духът — що е за нея той? Глашатай на нейните борби и победи, съратник и отзив.

Символи са всички имена на добро и зло: те не изказват нещо, а само подсещат. Безумец, който иска от тях познание.

Внимавайте, братя мои, всеки час, когато вашият дух иска да говори в символи — тогава е началото на вашата добродетел.

Възвисена е тогаз вашата плът и възкресена; с

блаженството си възхищава тя духа, тъй че той става творец и ценител, и любещ, и на всички неща благодетел.

Когато вашето сърце се вълнува широко и пълно, подобно река, благодат и опасност за ония, които живеят до нея — тогава е началото на вашата добродетел.

Когато се възвисите над похвала и укор, и вашата воля поиска да заповядва на всички неща, като воля на любещ — тогава е началото на вашата добродетел.

Когато презрете приятното и меката постеля, и все ви се види, че още сте малко настрана от мекушавите — тогава е началото на вашата добродетел.

Когато бъдете желатели на една само воля, и тоя поврат на всяка потребност наречете необходимост — тогава е началото на вашата добродетел.

Истина, ново добро и зло е тя! Истина, един дълбок ромон и глас на един нов извор!

Мощ е тя, тая нова добродетел; властна мисъл е тя и около нея една мъдра душа: едно златно слънце и около него змията на познанието.

2.

Here paused Zarathustra awhile, and looked lovingly

on his disciples.

Then he continued to speak thus--and his voice had changed: Remain true to the earth, my brethren, with the power of your virtue!

Let your bestowing love and your knowledge be devoted to be the meaning of the earth!

Thus do I pray and conjure you.

Let it not fly away from the earthly and beat against eternal walls with its wings!

Ah, there hath always been so much flown-away virtue!

Lead, like me, the flown-away virtue back to the earth--yea, back to body and life: that it may give to the earth its meaning, a human meaning!

A hundred times hitherto hath spirit as well as virtue flown away and blundered.

Alas!

in our body dwelleth still all this delusion and blundering: body and will hath it there become.

A hundred times hitherto hath spirit as well as virtue attempted and erred.

Yea, an attempt hath man been.

Alas, much ignorance and error hath become embodied in us!

Not only the rationality of millenniums--also their madness, breaketh out in us.

Dangerous is it to be an heir.

Still fight we step by step with the giant Chance, and over all mankind hath hitherto ruled nonsense, the lack-of-sense.

Let your spirit and your virtue be devoted to the sense of the earth, my brethren: let the value of everything be determined anew by you!

Therefore shall ye be fighters!

Therefore shall ye be creators!

Intelligently doth the body purify itself; attempting with intelligence it exalteth itself; to the discerners all impulses sanctify themselves; to the exalted the soul becometh joyful.

Physician, heal thyself: then wilt thou also heal thy patient.

Let it be his best cure to see with his eyes him who maketh himself whole.

A thousand paths are there which have never yet been trodden; a thousand salubrities and hidden islands of life.

Unexhausted and undiscovered is still man and man's world.

Awake and hearken, ye lonesome ones!

From the future come winds with stealthy pinions, and to fine ears good tidings are proclaimed.

Ye lonesome ones of to-day, ye seceding ones, ye shall one day be a people: out of you who have chosen

yourselves, shall a chosen people arise--and out of it the Superman.

Verily, a place of healing shall the earth become!

And already is a new odour diffused around it, a salvation-bringing odour--and a new hope!

2.

Тук Заратустра замлъкна и с обич погледна своите ученици. И продължи да говори така — и гласът му се промени:

— Останете верни на земята, братя мои, със силата на вашата добродетел!

Вашата даряща обич и вашето познание да служи на смисъла на земята! Тъй ви моля и заклинам аз.

Не я оставяйте да отлети от земното и да бъхти крила срещу вечни стени!

Ах, винаги е имало толкова заблудена добродетел!

Върнете, като мен, пак на земята заблудената добродетел — да, пак към плътта и живота: за да може тя да даде на земята нейния смисъл, един човешки смисъл!

По стотици начини досега са се заблуждавали и мамели както дух, тъй добродетел. Ах, в нашето тяло живее още и сега това безумие и измама: те на плът и воля са станали там.

По стотици начини са опитвали и се мамели както

дух, тъй добродетел. Да, и човекът бе един опит. Ах, много невежество и заблуждение са станали плът в нас!

Не само разумът на хилядолетия — и тяхното безумие блика от нас. Опасно е да си наследник.

Още се борим ние стъпка по стъпка с великана. Случай, и над цялото човечество още доскоро властваше несмислицата, безсмислица.

Вашият дух и вашата добродетел да служат на смисъла на земята, братя мои: и ценността на всички неща да бъде наново от вас положена! Затова трябва вие да бъдете борци! Затова трябва вие да бъдете творци!

Познаваща, пречиства се плътта; със знанието опитвайки тя се възвисява; за който дири познание, всички инстинкти стават свети; на възвисения бива душата възраждана.

Лекарю, помогни си сам: тъй ще помогнеш и на своя болен. Това нека му е най-добрата помощ, че той вижда с очите си оногова, който сам себе си излекува.

Хиляди пътища има, които още не са ходени, хиляди здравия и скрити острови на живота. Неизчерпани, неоткрити са все още човекът и земята човешка.

Бъдете будни и вслушвайте се, вие самотни! Откъм бъдещето идат веяния с тайнствен размах на

крила; и който има тънък слух, долавя блага вест.

Вие, самотни днес, отстранени, вие ще станете някога цял народ: от вас, които сами се избрахте, ще възстане един избран народ — и от него Свърхчовекът.

Истина, място за укрепване трябва да стане още земята! И нея вече облъхва нов дъх благотворен — и една нова надежда!

3.

When Zarathustra had spoken these words, he paused, like one who had not said his last word; and long did he balance the staff doubtfully in his hand.

At last he spake thus--and his voice had changed: I now go alone, my disciples!

Ye also now go away, and alone!

So will I have it.

Verily, I advise you: depart from me, and guard yourselves against Zarathustra!

And better still: be ashamed of him!

Perhaps he hath deceived you.

The man of knowledge must be able not only to love his enemies, but also to hate his friends.

One requiteth a teacher badly if one remain merely a scholar.

And why will ye not pluck at my wreath?

Ye venerate me; but what if your veneration should some day collapse?

Take heed lest a statue crush you!

Ye say, ye believe in Zarathustra?

But of what account is Zarathustra!

Ye are my believers: but of what account are all believers!

Ye had not yet sought yourselves: then did ye find me.

So do all believers; therefore all belief is of so little account.

Now do I bid you lose me and find yourselves; and only when ye have all denied me, will I return unto you.

Verily, with other eyes, my brethren, shall I then seek my lost ones; with another love shall I then love you.

And once again shall ye have become friends unto me, and children of one hope: then will I be with you for the third time, to celebrate the great noontide with you.

And it is the great noontide, when man is in the middle of his course between animal and Superman, and celebrateth his advance to the evening as his highest hope: for it is the advance to a new morning.

At such time will the down-goer bless himself, that he should be an over-goer; and the sun of his knowledge will be at noontide.

"DEAD ARE ALL THE GODS: NOW DO WE DESIRE THE SUPERMAN TO LIVE."

--Let this be our final will at the great noontide!

-- Thus spake Zarathustra.

3.

Когато Заратустра каза тия думи, замлъкна, като някой, който не е изрекъл последната дума; и дълго помахва той в двоумение щапа в ръката си. Най-сетне рече тъй — и неговият глас се промени:

— Сам ще вървя аз отсега, мои ученици! И вие също идете си оттук, и сами! Тъй искам аз.

Истина, съветвам ви: махнете се от мен и пазете се от Заратустра!

А още по-добре: срамувайте се от него! Може би той ви е мамил.

Човекът на познанието не трябва да обича само своите врагове, той и приятелите си знае да мрази.

Лошо отплаща на учителя си онзи, който остава все ученик. И защо не искате вие да обезлиствите моя венец? Вие ме почитате; но ако един ден вашата почит рухне? Пазете се да не би премаже някой стълп!

Вие казвате, вярвате в Заратустра? Но що ли значи Заратустра! Вие сте вярващи в мен: но що значат всички вярващи! Вие още не бяхте подирили себе си: и ето, намерихте мен. Тъй правят всички вярващи; затова и толкова струва всяка вяра.

И ето, аз ви заповядвам, загубете ме, а намерете себе си; и само когато всички се отречете от мен, тогава аз ще се възвърна при вас.

Истина, с други очи, братя мои, ще подиря аз тогава моите изгубени; с друга обич ще ви обикна тогава.

И някога ще станете вие мои приятели и чеда на една надежда: тогава аз ще бъда за трети път пак при вас, за да празнувам с вас заедно великата пладня.

А велика пладня е тогава, когато човек застане сред пътя си, между животно и Свръхчовек и своя път към вечерта възслави като своя най-висша надежда: че той е пътят към ново утро.

Тогава онзи, който загива, сам себе си ще благослови, че е един отиващ отвъд; и слънцето на неговото познание ще се спре за него на пладня.

“Мъртви са всички богове: сега ние искаме Свръхчовека да живее” — нека това бъде някога на великата пладня нашата последна воля!

Тъй рече Заратустра.

SECOND PART. ВТОРА ЧАСТ

"-and only when ye have all denied me, will I return
unto you.
Verily, with other eyes, my brethren, shall I then seek
my lost ones; with another love shall I then love you."
--ZARATHUSTRA, I.
, "The Bestowing Virtue."

"— И само когато всички се отречете от мен,
тогава аз ще се възвърна при вас.
Истина, с други очи, братя мои, ще подиря аз
тогава моите изгубени; с друга обич ще ви обикна
тогава."
Заратустра: За дарящата добродетел

XXIII. THE CHILD WITH THE MIRROR.

24

Детето с огледалото

After this Zarathustra returned again into the
mountains to the solitude of his cave, and withdrew
himself from men, waiting like a sower who hath
scattered his seed.

His soul, however, became impatient and full of
longing for those whom he loved: because he had still
much to give them.

For this is hardest of all: to close the open hand out of
love, and keep modest as a giver.

Thus passed with the lonesome one months and
years; his wisdom meanwhile increased, and caused him
pain by its abundance.

One morning, however, he awoke ere the rosy dawn,
and having meditated long on his couch, at last spake
thus to his heart: Why did I startle in my dream, so that I
awoke?

Did not a child come to me, carrying a mirror?
"O Zarathustra"--said the child unto me--"look at
thysself in the mirror!"

But when I looked into the mirror, I shrieked, and my
heart throbbed: for not myself did I see therein, but a
devil's grimace and derision.

Verily, all too well do I understand the dream's
portent and monition: my DOCTRINE is in danger; tares
want to be called wheat!

Mine enemies have grown powerful and have
disfigured the likeness of my doctrine, so that my dearest
ones have to blush for the gifts that I gave them.

Lost are my friends; the hour hath come for me to
seek my lost ones!

-- With these words Zarathustra started up, not
however like a person in anguish seeking relief, but
rather like a seer and a singer whom the spirit inspireth.

With amazement did his eagle and serpent gaze upon
him: for a coming bliss overspread his countenance like
the rosy dawn.

What hath happened unto me, mine animals?
--said Zarathustra.

Am I not transformed?

Hath not bliss come unto me like a whirlwind?

Foolish is my happiness, and foolish things will it
speak: it is still too young--so have patience with it!

Wounded am I by my happiness: all sufferers shall be
physicians unto me!

To my friends can I again go down, and also to mine
enemies!

Zarathustra can again speak and bestow, and show his
best love to his loved ones!

My impatient love overfloweth in streams,--down
towards sunrise and sunset.

Out of silent mountains and storms of affliction,
rusheth my soul into the valleys.

Too long have I longed and looked into the distance.

Too long hath solitude possessed me: thus have I
unlearned to keep silence.

Utterance have I become altogether, and the brawling

of a brook from high rocks: downward into the valleys
will I hurl my speech.

And let the stream of my love sweep into
unfrequented channels!

How should a stream not finally find its way to the
sea!

Forsooth, there is a lake in me, sequestered and self-
sufficing; but the stream of my love beareth this along
with it, down--to the sea!

New paths do I tread, a new speech cometh unto me;
tired have I become-- like all creators--of the old tongues.

No longer will my spirit walk on worn-out soles.

Too slowly runneth all speaking for me:--into thy
chariot, O storm, do I leap!

And even thee will I whip with my spite!

Like a cry and an huzza will I traverse wide seas, till I
find the Happy Isles where my friends sojourn;- And
mine enemies amongst them!

How I now love every one unto whom I may but
speak!

Even mine enemies pertain to my bliss.

And when I want to mount my wildest horse, then
doth my spear always help me up best: it is my foot's
ever ready servant:-- The spear which I hurl at mine
enemies!

How grateful am I to mine enemies that I may at last

hurl it!

Too great hath been the tension of my cloud: 'twixt
laughters of lightnings will I cast hail-showers into the
depths.

Violently will my breast then heave; violently will it
blow its storm over the mountains: thus cometh its
assuagement.

Verily, like a storm cometh my happiness, and my
freedom!

But mine enemies shall think that THE EVIL ONE
roareth over their heads.

Yea, ye also, my friends, will be alarmed by my wild
wisdom; and perhaps ye will flee therefrom, along with
mine enemies.

Ah, that I knew how to lure you back with shepherds'
flutes!

Ah, that my lioness wisdom would learn to roar softly!
And much have we already learned with one another!

My wild wisdom became pregnant on the lonesome
mountains; on the rough stones did she bear the
youngest of her young.

Now runneth she foolishly in the arid wilderness, and
seeketh and seeketh the soft sward--mine old, wild
wisdom!

On the soft sward of your hearts, my friends!

--on your love, would she fain couch her dearest one!

-- Thus spake Zarathustra.

След това Заратустра се върна пак в планината и в
самотността на своята пещера и се отстрани от
хората: чакащ подобно сеятел, разсял своите семена.
Но душата му се изпълни с нетърпение и страстно
желание за ония, които обичаше: че той имаше още
много да им даде.

А това именно е най-тежкото: от обич да свиеш
разтворената си ръка и като дарящ да спазиш
свенливост.

Тъй минаваха месеци и години за самотния; а
неговата мъдрост растеше и му причиняваше болки
със своето обилие.

Но една сутрин събуди се той преди зори, дълго
мисли в своето легло и най-сетне рече на сърцето си:

“Какво се стреснах тъй в съня си, че се събудих? Не
дете ли дойде при мен, което носеше огледало?

“О, Заратустра — рече ми детето, — погледни се в
огледалото!”

А като погледнах в огледалото, извиках, и сърцето
ми се покърти: че не себе си видях в него, а изюден
образ и язвителен смях на дявол.

Истина, твърде добре разбирам аз поличбата и
предупреждението на съня: в опасност е моето
учение — буренът иска да мине за пшеница!

Враговете ми станали силни и поквариха образа на моето учение тъй, че моите най-възлюбени трябва да се срамуват от даровете, които им дадох.

Изгубиха се приятелите ми; дойде часът да подиря изгубените!"

С тия думи скокна Заратустра, но не като уплашен, който дири въздух, а по-скоро като проникател и певец, върху когото е низпаднал дух.

Учудено го гледаха орелът и змията му: че подобно утринна зора бързо щастие озаряваше лицето му.

— Какво стана с мен, мои животни? — рече Заратустра. — Не съм ли преобразен? Не дойде ли ми блаженството като вихър?

Безумно е моето щастие и безумство ще говори то: още твърде младо е то — и бъдете търпеливи към него!

Ранен съм аз от моето щастие: всички страдащи нека станат мои лекари!

При моите приятели долу ще се върна аз, а също при моите врагове!

Заратустра пак ще може да говори и дарява и за обичните си ще прави, което тям е най-драго!

Моята нетърпелива обич прелива на порои, надолу, към възход и заход. От безмълвните планини и бури на болката ромоли моята душа и в долините.

Твърде дълго копнях и се взирах в далнината. Твърде дълго принадлежах на самотността: тъй се отучих от мълчанието.

Цял—целеничък станах уста и бучение на поток от високи скали: искам да низвъргна моята реч в долините.

И нека моят порой на обич се низвъргне в безпътие! Нима един порой не ще намери най-сетне пътя към морето!

Езеро има в мен, пустинническо, себезадоволено; но моят порой на обич го отвлеча със себе си долу — към морето!

Нови пътища вървя аз, нова реч ме обзема; омръзнаха ми, подобно на всички творци, стари речи. Не иска вече моят дух да ходи с изтрити ходила.

Твърде мудро върви всяка реч — в твоята колесница скачам аз, буря! А и тебе ще шибам с моята злоба!

Като вик и ликуване искам аз да премина през далечни моря, докато намеря блажените острови, дето пребивават моите приятели — и моите врагове между тях! Как обичам аз сега всякого, комуто смея да говоря! И моите врагове са за мое блаженство.

И когато искам да се покача на моя най-вихрен кон, всякога моето копие ми най-добре помага: всяко време е то готов служител на моя крак — копието,

което хвърлям срещу моите врагове! Как благодаря на враговете си, че мога най-сетне да го хвърля!

Твърде голямо беше напрежението на моя облак: между смеха на мълниите искам да хвърля ужас на градушка в глъбината.

Могъщо ще се подежат тогава моите гърди, могъщо ще изригнат те своята буря през планините: тъй ще им олекне.

Наистина, подобно буря иде моето щастие и моята свобода! Но нека враговете ми вярват, злият дух вилнее над техните глави.

Да, и вие ще бъдете изплашени, приятели мои, от моята необузdana мъдрост; и може би ще избягате наедно с моите врагове.

Ах, да знаех как да ви примамя назад с пастирски свирела. Ах, да можеше моята лъвица мъдрост да се научи нежно да реве! И много неща научихме ние заедно!

Моята необузdana мъдрост стана бременна в самотните планини; на остри камъни роди тя своята рожба, най-новородена.

И ето, тича тя сега лудо през жестоката пустиня и дири, и дири мека морава — моята стара необузdana мъдрост!

Върху меката морава на вашите сърца, приятели мои! — върху вашата обич би искала тя да положи

своята най-обична рожба!
Тъй рече Заратустра.

XXIV.
IN THE HAPPY ISLES.
25

На блажените острови

The figs fall from the trees, they are good and sweet;
and in falling the red skins of them break.

A north wind am I to ripe figs.

Thus, like figs, do these doctrines fall for you, my
friends: imbibe now their juice and their sweet
substance!

It is autumn all around, and clear sky, and afternoon.
Lo, what fullness is around us!

And out of the midst of superabundance, it is
delightful to look out upon distant seas.

Once did people say God, when they looked out upon
distant seas; now, however, have I taught you to say,
Superman.

God is a conjecture: but I do not wish your
conjecturing to reach beyond your creating will.

Could ye CREATE a God?

--Then, I pray you, be silent about all Gods!

But ye could well create the Superman.

Not perhaps ye yourselves, my brethren!
But into fathers and forefathers of the Superman
could ye transform yourselves: and let that be your best
creating!

-- God is a conjecture: but I should like your
conjecturing restricted to the conceivable.

Could ye CONCEIVE a God?

--But let this mean Will to Truth unto you, that
everything be transformed into the humanly conceivable,
the humanly visible, the humanly sensible!

Your own discernment shall ye follow out to the end!

And what ye have called the world shall but be
created by you: your reason, your likeness, your will,
your love, shall it itself become!

And verily, for your bliss, ye discerning ones!

And how would ye endure life without that hope, ye
discerning ones?

Neither in the inconceivable could ye have been born,
nor in the irrational.

But that I may reveal my heart entirely unto you, my
friends: IF there were gods, how could I endure it to be
no God!

THEREFORE there are no Gods.

Yea, I have drawn the conclusion; now, however, doth
it draw me.

-- God is a conjecture: but who could drink all the

bitterness of this conjecture without dying?

Shall his faith be taken from the creating one, and
from the eagle his flights into eagle-heights?

God is a thought--it maketh all the straight crooked,
and all that standeth reel.

What?

Time would be gone, and all the perishable would be
but a lie?

To think this is giddiness and vertigo to human limbs,
and even vomiting to the stomach: verily, the reeling
sickness do I call it, to conjecture such a thing.

Evil do I call it and misanthropic: all that teaching
about the one, and the plenum, and the unmoved, and the
sufficient, and the imperishable!

All the imperishable--that's but a simile, and the poets
lie too much.

-- But of time and of becoming shall the best similes
speak: a praise shall they be, and a justification of all
perishableness!

Creating--that is the great salvation from suffering,
and life's alleviation.

But for the creator to appear, suffering itself is
needed, and much transformation.

Yea, much bitter dying must there be in your life, ye
creators!

Thus are ye advocates and justifiers of all

perishableness.

For the creator himself to be the new-born child, he must also be willing to be the child-bearer, and endure the pangs of the child-bearer.

Verily, through a hundred souls went I my way, and through a hundred cradles and birth-throes.

Many a farewell have I taken; I know the heart-breaking last hours.

But so willeth it my creating Will, my fate.

Or, to tell you it more candidly: just such a fate--willeth my Will.

All FEELING suffereth in me, and is in prison: but my WILLING ever cometh to me as mine emancipator and comforter.

Willing emancipateth: that is the true doctrine of will and emancipation-- so teacheth you Zarathustra.

No longer willing, and no longer valuing, and no longer creating!

Ah, that that great debility may ever be far from me!

And also in discerning do I feel only my will's procreating and evolving delight; and if there be innocence in my knowledge, it is because there is will to procreation in it.

Away from God and Gods did this will allure me; what would there be to create if there were--Gods!

But to man doth it ever impel me anew, my fervent

creative will; thus impelleth it the hammer to the stone.

Ah, ye men, within the stone slumbereth an image for me, the image of my visions!

Ah, that it should slumber in the hardest, ugliest stone!

Now rageth my hammer ruthlessly against its prison.

From the stone fly the fragments: what's that to me?

I will complete it: for a shadow came unto me--the stillest and lightest of all things once came unto me!

The beauty of the Superman came unto me as a shadow.

Ah, my brethren!

Of what account now are--the Gods to me!

-- Thus spake Zarathustra.

Смокините падат от дървесата, те са хубави и сладки; и като падат, бели се червената им кора. Северен вятър съм аз за зрели смокини.

Тъй, подобно смокини, падат вам тия учения, приятели мои: вкусете техния сок и сладката им средина! Есен е около и чисто небе, и следпладне.

Вижте какво е обилие около нас! И хубаво е из това обилие да се гледат далечните моря.

Някога казваха бог, когато гледаха далечни моря; но сега аз ви учих да казвате: Свръхчовек.

Бог е едно предположение: но аз искам щото

вашето предполагагане да не отива по-далеч от вашата творческа воля.

Можете ли създаде един бог? Мълчете тогава и за каквито и да било богове! А Свръхчовека вие бихте могли да създадете.

Не може би вие самите, братя мои! Но вие бихте могли да се пресъздадете в бащи и деди на Свръхчовека: и това да бъде най-доброто ви създание!

Бог е едно предположение: но аз искам щото вашето предполагагане да бъде ограничено в мислимостта.

Можете ли помисли един бог? Но нека за вас това означава воля за истината, че всичко ще бъде превърнато в нещо човешки мислимо, човешки видимо, човешки чувствано! Вашите собствени чувства трябва докрай да домислите!

И което вие наричахте свят, то трябва изпърво от вас да бъде създадено: ваш разум, ваш образ, ваша воля, ваша обич трябва то да стане!

И наистина, за ваше спасение, вий, които дирите познанието!

И как бихте понесли живота без тая надежда, вий, които дирите познанието? Вие не трябва да се сродявате ни с непонятното, ни с неразумното.

Но за да открия съвсем сърцето си пред вас,

приятели мои: ако имаше богове, как бих изтърпял аз да не бъда бог! И тъй няма богове. Извлякох аз заключението; но сега то пък ме влече.

Бог е едно предположение: но кой би изпил всичката мъка на това предположение, без да умре? Трябва ли да се отнеме вярата на твореца и на орела полетът в орлови далнини?

Бог е една мисъл, която всичко право криви и всичко, което стои, извърта. Как? Времето да се премахне, и всичко преходно да е лъжа?

Това да мислиш е вихър и шемет на тленния прах човешки, и при това рвота на стомаха: истина, въртоглавост го наричам аз — да предполагаш това.

Зло го наричам аз и враждебно за човека: всичко това учение за един и съвършен, и неподвижен, и сит, и непреходен.

Всичко непреходно — то е само символ! И поетите лъжат твърде много.

Но най-добрите символи трябва да говорят за време и сбъждане: хвала трябва да бъдат те и оправдание на всяка преходност!

Да твориш — това е великото освобождение от мъка и облекчение на живота. Но да стане творец, и за това е необходимо мъка и много превращения.

Да, много горчиви умирения трябва да има във вашия живот, вий, творци!

Тъй ще бъдете вие защитници и оправдатели на всяка преходност.

За да е творецът сам дете, родено изново, той трябва да пожелае и родилка да бъде, и болката на родилката.

Наистина, минах аз по пътя си чрез стотина души и чрез стотина люлки и родилни болки. Неведнъж сбогом вземах вече, знам сърцераздирателните последни часове.

Но тъй иска моята творческа воля, моята съдба. Или, по-искрено да ви го кажа: тъкмо такава съдба иска моята воля.

Всичко чувстващо страда в мен и е в тъмница: но моята воля ми идва винаги като освободител и носител на радост.

Желанието освобождава: това е истинското учение за воля и свобода — а на тях ви учи Заратустра.

Да не желаеш повече и да не цениш повече, и да не твориш повече! Ах, дано тая велика умора бъде винаги далеч от мен!

Също и в познанието чувствам аз само радостта на моята воля за зачеване и сбъждане; и ако има невинност в моето познание, то е, защото в него има воля за зачатие.

Далеч от бог и богове ме отвлече тази воля; какво

би имало за създаване, ако имаше вече богове!

Но винаги все към човека ме тласка моята страстна воля на творец; тъй нещо тласка младта към камъка.

Ах, вий, хора, в камъка спи образ, образът на моите образи!

Ах, трябваше ли да спи той в най-твърдия, най-грозния камък!

И ето буйства моят млат жестоко против своята тъмница. От камъка летят отломки: що ме е грижа за това?

Да го завърша искам аз: че една сянка дойде при мен — най-тихото и най-лекото на всички неща дойде веднъж при мен!

Хубостта на Свръхчовека дойде при мен като сянка. Ах, братя мои! Що ме е грижа вече за боговете! Тъй рече Заратустра.

XXV.

THE PITIFUL.

26

За състрадателните

My friends, there hath arisen a satire on your friend:
"Behold Zarathustra!

Walketh he not amongst us as if amongst animals?"

But it is better said in this wise: "The discerning one walketh amongst men AS amongst animals."

Man himself is to the discerning one: the animal with red cheeks.

How hath that happened unto him?

Is it not because he hath had to be ashamed too oft?

O my friends!

Thus speaketh the discerning one: shame, shame, shame--that is the history of man!

And on that account doth the noble one enjoin upon himself not to abash: bashfulness doth he enjoin on himself in presence of all sufferers.

Verily, I like them not, the merciful ones, whose bliss is in their pity: too destitute are they of bashfulness.

If I must be pitiful, I dislike to be called so; and if I be so, it is preferably at a distance.

Preferably also do I shroud my head, and flee, before being recognised: and thus do I bid you do, my friends!

May my destiny ever lead unafflicted ones like you across my path, and those with whom I MAY have hope and repast and honey in common!

Verily, I have done this and that for the afflicted: but something better did I always seem to do when I had learned to enjoy myself better.

Since humanity came into being, man hath enjoyed himself too little: that alone, my brethren, is our original

sin!

And when we learn better to enjoy ourselves, then do we unlearn best to give pain unto others, and to contrive pain.

Therefore do I wash the hand that hath helped the sufferer; therefore do I wipe also my soul.

For in seeing the sufferer suffering--thereof was I ashamed on account of his shame; and in helping him, sorely did I wound his pride.

Great obligations do not make grateful, but revengeful; and when a small kindness is not forgotten, it becometh a gnawing worm.

"Be shy in accepting!

Distinguish by accepting!"

--thus do I advise those who have naught to bestow.

I, however, am a bestower: willingly do I bestow as friend to friends.

Strangers, however, and the poor, may pluck for themselves the fruit from my tree: thus doth it cause less shame.

Beggars, however, one should entirely do away with!

Verily, it annoyeth one to give unto them, and it annoyeth one not to give unto them.

And likewise sinners and bad consciences!

Believe me, my friends: the sting of conscience teacheth one to sting.

The worst things, however, are the petty thoughts.

Verily, better to have done evilly than to have thought pettily!

To be sure, ye say: "The delight in petty evils spareth one many a great evil deed."

But here one should not wish to be sparing.

Like a boil is the evil deed: it itcheth and irritateth and breaketh forth--it speaketh honourably.

"Behold, I am disease," saith the evil deed: that is its honourableness.

But like infection is the petty thought: it creepeth and hideth, and wanteth to be nowhere--until the whole body is decayed and withered by the petty infection.

To him however, who is possessed of a devil, I would whisper this word in the ear: "Better for thee to rear up thy devil!

Even for thee there is still a path to greatness!"

-- Ah, my brethren!

One knoweth a little too much about every one!

And many a one becometh transparent to us, but still we can by no means penetrate him.

It is difficult to live among men because silence is so difficult.

And not to him who is offensive to us are we most unfair, but to him who doth not concern us at all.

If, however, thou hast a suffering friend, then be a

resting-place for his suffering; like a hard bed, however, a camp-bed: thus wilt thou serve him best.

And if a friend doeth thee wrong, then say: "I forgive thee what thou hast done unto me; that thou hast done it unto THYSELF, however--how could I forgive that!"

Thus speaketh all great love: it surpasseth even forgiveness and pity.

One should hold fast one's heart; for when one letteth it go, how quickly doth one's head run away!

Ah, where in the world have there been greater follies than with the pitiful?

And what in the world hath caused more suffering than the follies of the pitiful?

Woe unto all loving ones who have not an elevation which is above their pity!

Thus spake the devil unto me, once on a time: "Even God hath his hell: it is his love for man."

And lately, did I hear him say these words: "God is dead: of his pity for man hath God died."

-- So be ye warned against pity: FROM THENCE there yet cometh unto men a heavy cloud!

Verily, I understand weather-signs!

But attend also to this word: All great love is above all its pity: for it seeketh--to create what is loved!

"Myself do I offer unto my love, AND MY NEIGHBOUR AS MYSELF"--such is the language of all creators.

All creators, however, are hard.

-- Thus spake Zarathustra.

Приатели мои, думи на присмех достигнаха до вашия приятел: "Вижте Заратустра! Не върви ли той между нас като между животни?"

Но тъй е по-добре казано: "Човекът на познанието върви между хората като между животни."

Но сам човекът за онзи, които дири познанието, е животното, което има червени бузи.

От какво му е това? Дали не защото той е трябвало често да се срамува?

О, приятели мои! Тъй говори човекът на познанието: срам, срам, срам — това е историята на човека!

И затова благородният се въздържа да засрамя: срам си налага той пред всичко, що страда.

Истина, аз не ги обичам, милосърдните, които са блажени в своето състрадание: тям твърде много липсва срам.

Ако трябва да бъда състрадателен, то поне не искам такъв да се наричам; но ако съм такъв, по-добре отдалеч да е.

Обичам също да забулям глава и да бягам, преди още да ме познаят: същото съветвам и вас да правите, приятели мои!

Дано по моя път съдбата ми изпраща винаги такива, които като вас никога не страдат, и такива, с които смея даделя надежда, обяд и мед!

Истина, аз правих и това, и онова — за ония, които страдат: но винаги по-добро ми се струваше, че правя, когато се учих по-добре да се радвам.

Откакто има хора, човек твърде малко се е радвал: само това, братя мои, е нашият наследствен грях!

И научим ли по-добре да се радваме, ще се отучим най-добре да не наскърбяваме другите и да не измисляме скръб.

Затова умивам ръката си, която е помагала на онзи, който страда, затова избърсвам и душата си.

Че като видях страдащия да страда, засрамах се поради неговия срам; и като му помогнах, жестоко накърних неговата гордост.

Големи задължения не правят благодарен, а мнителен; и ако малката добрина не бъде забравена, тя ще стане гризящ червей.

"Бъдете придирчиви, когато приемате! Покажете благоволение с това, че приемате!" — тъй съветвам аз ония, които нямат нищо за даряване.

Но аз съм дарител: обичам да дарявам като приятел — приятели. А чужди и бедни нека сами си късат плода от моето дърво: тъй по-малко засрамя.

А просяците би трябвало съвсем да се премахнат!

Истина, яд е човекът да им даде, и яд го е да не им даде.

А наедно с тях и грешниците, и лошите съвести! Вярвайте ми, приятели мои, когото хапе съвестта — учи се да хапе.

Но най-лошо е дребнави мисли. Истина, по-добре стори зло, но не мисли дребнаво.

Макар да казвате: "Удоволствието от дребни злوبي предпазва от големи зли дела." Но тук няма защо да пестим.

Като цирей е злото деяние: то сърби и подлютва се, и се пръска — то говори откровено.

"Виж, аз съм болест" — тъй говори злото деяние; това е неговата почтеност.

Но подобно лишей е дребнавата мисъл: тя пълзи и се спотаява и не иска нийде да е — докато цялото тяло залинее и увехне от дребни лишей.

А на онзи, който е обзет от дявола, казвам аз тия думи на ухото: "По-добре отгледай дявола си голям! И за тебе има още един път на величие!"

Ах, братя мои! За всякого се знае нещо повечко! През мнозина ние прозираме, и при все това пак не можем да минем през тях.

Тежко е с хора да живееш, защото мълчанието е тъй тежко.

И не към оногова, който ни е противен, сме най-

несправедливи ние, а към оногова, към когото сме равнодушни.

Но имаш ли и приятел, който страда, стани място на отдих за неговите страдания, а при това и кораво легло, едно походно легло: така ще му бъдеш най-полезен.

И стори ли ти приятел пакост, то речи: "Прощавам ти това, що ми стори; но че ти на себе си го стори — как бих могъл да ти простя това!"

Тъй говори всяка велика обич: тя надделява дори и прошка, и състрадание.

Човек трябва да държи твърдо сърцето си; че отпусне ли го, как скоро изгубва глава!

Ах, де по света са ставали по-големи безумства, ако не между състрадателните? И кое на света е причинявало повече скръб от безумствата на състрадателните?

Тежко на всички любещи, не достигнали още висина, която превъзхожда тяхното състрадание!

Тъй ми рече веднъж дяволът: "Бог също има свой ад: това е неговата обич към хората."

И недавна го чух да казва тая дума: "Бог умря; от своето състрадание към хората умря бог."

И тъй пазете се от състраданието: оттам идва за човеците тежък облак! Истина, аз разбирам поличбите на времето!

Но запомнете и тая дума: всяка велика обич превъзхожда всяко състрадание: че тя иска онова, което обича, и да го създаде!

"Сам себе си принасям аз жертва на своята обич, и своя ближен като себе си" — такава е речта на всички творци.

А всички творци са жестоки.

Тъй рече Заратустра.

XXVI.

THE PRIESTS.

27

За свещенослужителите

And one day Zarathustra made a sign to his disciples, and spake these words unto them: "Here are priests: but although they are mine enemies, pass them quietly and with sleeping swords!"

Even among them there are heroes; many of them have suffered too much--: so they want to make others suffer.

Bad enemies are they: nothing is more revengeful than their meekness.

And readily doth he soil himself who toucheth them.

But my blood is related to theirs; and I want withal to see my blood honoured in theirs."

-- And when they had passed, a pain attacked Zarathustra; but not long had he struggled with the pain, when he began to speak thus: It moveth my heart for those priests.

They also go against my taste; but that is the smallest matter unto me, since I am among men.

But I suffer and have suffered with them: prisoners are they unto me, and stigmatised ones.

He whom they call Saviour put them in fetters:-- In fetters of false values and fatuous words!

Oh, that some one would save them from their Saviour!

On an isle they once thought they had landed, when the sea tossed them about; but behold, it was a slumbering monster!

False values and fatuous words: these are the worst monsters for mortals-- long slumbereth and waiteth the fate that is in them.

But at last it cometh and awaketh and devoureth and engulfeth whatever hath built tabernacles upon it.

Oh, just look at those tabernacles which those priests have built themselves!

Churches, they call their sweet-smelling caves!

Oh, that falsified light, that mustified air!

Where the soul--may not fly aloft to its height!

But so enjoineth their belief: "On your knees, up the

stair, ye sinners!"

Verily, rather would I see a shameless one than the distorted eyes of their shame and devotion!

Who created for themselves such caves and penitence-stairs?

Was it not those who sought to conceal themselves, and were ashamed under the clear sky?

And only when the clear sky looketh again through ruined roofs, and down upon grass and red poppies on ruined walls--will I again turn my heart to the seats of this God.

They called God that which opposed and afflicted them: and verily, there was much hero-spirit in their worship!

And they knew not how to love their God otherwise than by nailing men to the cross!

As corpses they thought to live; in black draped they their corpses; even in their talk do I still feel the evil flavour of charnel-houses.

And he who liveth nigh unto them liveth nigh unto black pools, wherein the toad singeth his song with sweet gravity.

Better songs would they have to sing, for me to believe in their Saviour: more like saved ones would his disciples have to appear unto me!

Naked, would I like to see them: for beauty alone

should preach penitence.

But whom would that disguised affliction convince!

Verily, their Saviours themselves came not from freedom and freedom's seventh heaven!

Verily, they themselves never trod the carpets of knowledge!

Of defects did the spirit of those Saviours consist; but into every defect had they put their illusion, their stop-gap, which they called God.

In their pity was their spirit drowned; and when they swelled and o'erswelled with pity, there always floated to the surface a great folly.

Eagerly and with shouts drove they their flock over their foot-bridge; as if there were but one foot-bridge to the future!

Verily, those shepherds also were still of the flock!

Small spirits and spacious souls had those shepherds: but, my brethren, what small domains have even the most spacious souls hitherto been!

Characters of blood did they write on the way they went, and their folly taught that truth is proved by blood.

But blood is the very worst witness to truth; blood tainteth the purest teaching, and turneth it into delusion and hatred of heart.

And when a person goeth through fire for his teaching--what doth that prove!

It is more, verily, when out of one's own burning
cometh one's own teaching!

Sultry heart and cold head; where these meet, there
arise the blusterer, the "Saviour."

Greater ones, verily, have there been, and higher-born
ones, than those whom the people call Saviours, those
rapturous blusterers!

And by still greater ones than any of the Saviours
must ye be saved, my brethren, if ye would find the way
to freedom!

Never yet hath there been a Superman.

Naked have I seen both of them, the greatest man and
the smallest man:-- All-too-similar are they still to each
other.

Verily, even the greatest found I--all-too-human!

-- Thus spake Zarathustra.

И веднъж Заратустра даде на своите ученици
знак, и рече им тия думи:

— Ето свещенослужители: ако и да са мои врагове,
минете тихо покрай тях и с отпуснат меч!

И между тях има херои; мнозина от тях са
страдали твърде много — затова искат те да накарат
и други да страдат.

Зли врагове са те: нищо не е по-отмъстително от
тяхното смирение. И лесно се осквернява онзи, който

посегне на тях.

Но моята кръв е родна с тяхната; и аз искам моята
кръв да бъде зачитана дори и в тяхната.

И когато те отминаха, мъката нападна Заратустра;
но не дълго се бори той с мъката си и подзе да говори
тъй:

— Жал ми е за тия свещенослужители. Те ми са
противни; но това е най-малкото за мен, откакто съм
между хората.

Но аз страдам и страдах с тях: пленници са те за
мен и белязани. Онзи, когото те наричат спасител, ги
окова във вериги:

Във вериги на фалшиви ценности и безумни думи!
Ах, да можеше някой да ги спаси и от техния
спасител!

Че на остров ще излязат някога вярваха те, когато
морето ги мятеше; но виж, то беше едно спящо
чудовище!

Фалшиви ценности и безумни думи: това са най-
лошите чудовища за смъртните — дълго спи и варди
в тях злата съдба.

Но най-сетне идва тя и пробужда се, и налпва, и
поглъща, което си е зидало хижи върху й.

О, вижте ги тия хижи, които тия
свещенослужители са си съзидали! Църкви наричат
те своите благоуханни подземия.

О, тая фалшива светлина, тоя спарен въздух! Тук,
дето душата на своята висина не смее да излети!

Че тъй заповядва тяхната вяра: "По колене из
стълбата нагоре, вий, грешници!"

Истина, аз предпочитам да видя безсрамника,
отколкото извърнатите очи на техния срам и
благоговение!

Кой си създаде такива подземия и такива стълби
на покаяние? Не бяха ли те такива, които искаха да се
скрият и се срамуваха от ясното небе?

И едва когато ясното небе погледне пак, през
прокъртени покриви; върху тревата и червения мак,
израсли по срутните стени — ще обърна отново
сърце към обиталищата на тоя бог.

Те нарекоха бог онова, което им противоречеше и
ги измъчваше: и наистина, в тяхното обожаване
имаше много хероизъм!

И те не знаеха иначе да обичат своя бог, освен като
разпнаха на кръст човека!

Като трупове мислеха те да живеят, с черно
обвиха своя труп; а също и от речите им усещам аз
още зловонието на склеп⁰⁰⁵.

И който живее близо до тях, живее близо до черни
блата, от които се чува слепокът да пее своята песен
със сладко дълбокомислие.

По-хубави песни би трябвало да ми пеят те, за да

повярвам в техния спасител: по-спасени би трябвало да изглеждат неговите ученици.

Наги бих желал аз да ги видя: че само хубостта би трябвало да проповядва покаяние. Но кого ли ще убеди тая забулена скръб!

Истина, техните спасители сами не произлизат от свободата и от седмото небе на свободата! Истина, сами те никога не са вървели по килимите на познанието!

От разтрози⁰⁰⁶ състоеше духът на тия спасители; но във всяка разтрога бяха настанили те своето безумие, своя заместник, когото нарекоха бог.

В тяхното състрадание беше удавен духът им, и когато се подуваха и надуваха от състрадание; винаги на повърхността плуваше едно велико безумие.

Усърдно подкарвах те и с вик своето стадо по своя път: като че ли към бъдещето има само една пътека! Истина, и тия пастири сами принадлежаха още към овцете!

Дребни умове и обширни души имаха тия пастири: но, братя мои, какви малки земи бяха досега и най-обширните души!

Кървави знаци пишеха те по пътя, който вървяха, и тяхното безумие учеше, че с кръв се доказва истината.

Но кръвта е най-лошият свидетел на истината; кръв отравя и най-чистото учение и превръща го в безумие и омраза на сърцата.

И ако някой през огън мине за своето учение — доказва ли нещо това!

Друго е наистина, когато от свой пожар излиза свое учение! Знойно сърце и студена глава: дето тия двете се срещнат, заражда се вихърът — "спасител".

Имало е истина по-велики и по-високородени от ония, които народът зове спасители, тия бурни вихри!

А от още по-велики, отколкото бяха ония спасители, братя мои, вие трябва да бъдете спасени, ако искате да намерите пътя към свободата!

Никога не е още имало Сврѣхчовек. Наги видях; аз двамината, най-великия и най-малкия човек:

Твърде много си приличат те още. Истина, аз намерих и най-великия — пре-човешки!

Тъй рече Заратустра.

XXVII.

THE VIRTUOUS.

28

За добродетелните

With thunder and heavenly fireworks must one speak

to indolent and somnolent senses.

But beauty's voice speaketh gently: it appealeth only to the most awakened souls.

Gently vibrated and laughed unto me to-day my buckler; it was beauty's holy laughing and thrilling.

At you, ye virtuous ones, laughed my beauty to-day.

And thus came its voice unto me: "They want--to be paid besides!"

Ye want to be paid besides, ye virtuous ones!

Ye want reward for virtue, and heaven for earth, and eternity for your to-day?

And now ye upbraid me for teaching that there is no reward-giver, nor paymaster?

And verily, I do not even teach that virtue is its own reward.

Ah!

this is my sorrow: into the basis of things have reward and punishment been insinuated--and now even into the basis of your souls, ye virtuous ones!

But like the snout of the boar shall my word grub up the basis of your souls; a ploughshare will I be called by you.

All the secrets of your heart shall be brought to light; and when ye lie in the sun, grubbed up and broken, then will also your falsehood be separated from your truth.

For this is your truth: ye are TOO PURE for the filth of

the words: vengeance, punishment, recompense, retribution.

Ye love your virtue as a mother loveth her child; but when did one hear of a mother wanting to be paid for her love?

It is your dearest Self, your virtue.

The ring's thirst is in you: to reach itself again struggleth every ring, and turneth itself.

And like the star that goeth out, so is every work of your virtue: ever is its light on its way and travelling--and when will it cease to be on its way?

Thus is the light of your virtue still on its way, even when its work is done.

Be it forgotten and dead, still its ray of light liveth and travelleth.

That your virtue is your Self, and not an outward thing, a skin, or a cloak: that is the truth from the basis of your souls, ye virtuous ones!

-- But sure enough there are those to whom virtue meaneth writhing under the lash: and ye have hearkened too much unto their crying!

And others are there who call virtue the slothfulness of their vices; and when once their hatred and jealousy relax the limbs, their "justice" becometh lively and rubbeth its sleepy eyes.

And others are there who are drawn downwards:

their devils draw them.

But the more they sink, the more ardently gloweth their eye, and the longing for their God.

Ah!

their crying also hath reached your ears, ye virtuous ones: "What I am NOT, that, that is God to me, and virtue!"

And others are there who go along heavily and creakingly, like carts taking stones downhill: they talk much of dignity and virtue--their drag they call virtue!

And others are there who are like eight-day clocks when wound up; they tick, and want people to call ticking--virtue.

Verily, in those have I mine amusement: wherever I find such clocks I shall wind them up with my mockery, and they shall even whirr thereby!

And others are proud of their modicum of righteousness, and for the sake of it do violence to all things: so that the world is drowned in their unrighteousness.

Ah!

how ineptly cometh the word "virtue" out of their mouth!

And when they say: "I am just," it always soundeth like: "I am just--revenged!"

With their virtues they want to scratch out the eyes of

their enemies; and they elevate themselves only that they may lower others.

And again there are those who sit in their swamp, and speak thus from among the bulrushes: "Virtue--that is to sit quietly in the swamp.

We bite no one, and go out of the way of him who would bite; and in all matters we have the opinion that is given us."

And again there are those who love attitudes, and think that virtue is a sort of attitude.

Their knees continually adore, and their hands are eulogies of virtue, but their heart knoweth naught thereof.

And again there are those who regard it as virtue to say: "Virtue is necessary"; but after all they believe only that policemen are necessary.

And many a one who cannot see men's loftiness, calleth it virtue to see their baseness far too well: thus calleth he his evil eye virtue.

-- And some want to be edified and raised up, and call it virtue: and others want to be cast down,--and likewise call it virtue.

And thus do almost all think that they participate in virtue; and at least every one claimeth to be an authority on "good" and "evil."

But Zarathustra came not to say unto all those liars

and fools: "What do YE know of virtue!

What COULD ye know of virtue!"

-- But that ye, my friends, might become weary of the old words which ye have learned from the fools and liars: That ye might become weary of the words "reward," "retribution," "punishment," "righteous vengeance."

-- That ye might become weary of saying: "That an action is good is because it is unselfish."

Ah!

my friends!

That YOUR very Self be in your action, as the mother is in the child: let that be YOUR formula of virtue!

Verily, I have taken from you a hundred formulae and your virtue's favourite playthings; and now ye upbraid me, as children upbraid.

They played by the sea--then came there a wave and swept their playthings into the deep: and now do they cry.

But the same wave shall bring them new playthings, and spread before them new speckled shells!

Thus will they be comforted; and like them shall ye also, my friends, have your comforting--and new speckled shells!

-- Thus spake Zarathustra.

С гръм и небесни огньове трябва да се говори на

изтръпнали и спящи чувства. Но гласът на хубостта говори тихо: той прониква само в най-будните души. Тихо трепна и се засмя днес моят щит; туй е на хубостта най-светият смях и трепет.

Вам, добродетелни, се смя днес моята хубост. И тъй дойде до мен нейният глас: "Те искат и да им се плати!"

Вие искате и да ви се плати, вий, добродетелни! Искате възнаграда за добродетел и небе за земя, и вечност за вашето днес? И ето, гневите се на мен, че аз уча — няма кой да ви възнагради и въздаде? А истина, аз не уча, че добродетелта сама си е награда.

Ах, това е мойта скръб: в основата на нещата измамнически са вмъкнати награда и наказание — а още и в основата на вашите души, вий, добродетелни!

Като глига на вепър моята реч ще разпори основата на вашите души; палешник искам да бъда за вас.

Всички съкровениности на основата ви трябва да излязат на свят; и когато тъй разровени и сломени легнете на слънце, и вашата лъжа ще бъде отлъчена от вашата истина.

Че това е вашата истина: вие сте твърде чисти за калта на думите: мъст, наказание, награда и възмездие.

Вие обичате добродетелта си като майка своята рожба; но де се е чувало майка да иска да ѝ се плати за нейната обич?

Тя е най-обичната ви рожба, вашата добродетел. Жаждата на пръстена е във вас: сам себе си да достигне, затова се кръжи и върти всякой пръстен.

И като звезда, която гасне, е всяко дело на вашата добродетел: светлината ѝ е все още на път и блуждае — и кога няма да е вече на път?

Тъй светлината на вашата добродетел е още на път, дори и когато делото е извършено. Нека е забравено и мъртво: лъчът на светлината му живее още и блуждае.

Вашата добродетел да бъде ваша същина, а не нещо чуждо, кожа, плащ: това е истината из основата на вашата душа, вий, добродетелни!

Има истина и такива, за които добродетел значи гърченето под удар на бич: и вие твърде много сте се вслушвали в техните вопли!

И други има, които наричат добродетел гниенето на своите пороци; и когато тяхната омраза и тяхната завист се просънят, "справедливостта" им се събужда и потрива сънливи очи.

И други има, които ги тегли надолу: дяволите им ги теглят. Но колкото повече потъват, толкова по-пламенно свети погледът им и жаждата за техния

бог.

Ах, и техните вопли достигнаха до вашите уши, вий, добродетелни: "Кое то аз не съм, то това за мен е бог и добродетел!"

И други има, които идат тежко и скрибуцат като кола, що возят камъни надолу: те говорят много за достойнство и добродетел — своята стъпка наричат те добродетел.

И други има, те са като обикновени часовници, които навиват; те правят своето тик-так и искат това тик-так да се нарича добродетел.

Истина, те ми правят удоволствие: дето да намеря такива часовници, ще ги навия с присмеа си; и те трябва при това още да ми дзъркат!

И други се гордеят със своя шепа справедливост и в нейно име вършат светотатство с всички неща: тъй че светът бива удавен в тяхната несправедливост.

Ах, как отвратително тече из устата им думата добродетел! И когато казват: "Аз съм справедлив", всякога звучи като: "Аз съм отмъстен!"

С добродетелта си те искат да издращат очите на своите врази; и те се възвисяват само за да унижат другите.

А има пък и такива, които седят в своето бласто и се обаждат тъй из тръстиката: "Добродетел — то е да седиш мирно в блатото.

Ние не хапем никого и страним от оновова, който иска да хапе; и за всичко имаме мнение, каквото ни дадат другите."

А има пък и такива, които обичат жестове и мислят: добродетел е един вид жест.

Коленете им са винаги на молба, а ръцете им са възвеличения на добродетелта, но сърцето им не знае нищо за това.

А има пък и такива, които считат за добродетел да кажат: "Добродетел е необходима", но всъщност те вярват само, че полиция е необходима.

И не един, който не може да види високото у човека, нарича добродетел низкото, това което вижда най-отблизо: тъй нарича той добродетел своя лош поглед.

И някои искат да бъдат назидавани и изправяни и наричат това добродетел; а други искат да бъдат низвъргнати — и наричат това също добродетел.

И тъй почти всички вярват, че участват в добродетелта; и най-малко поне всякой иска да бъде познавач на "добро" и "зло".

Но не затова дойде Заратустра, за да каже на всички тия лъжци и глумци: "Какво знаете вие от добродетел! Що бихте могли вие да знаете за добродетел!"

А за да ви омръзнат, приятели мои, вехтите думи,

които вие сте научили от глумци и лъжци:

Да ви омръзнат думите: "награда", "възмездие", "наказание", "отмъщение в справедливостта".

Да ви омръзне да казвате: "че една постъпка е добра, защото е безкористна".

Ах, приятели мои! Нека в постъпката ви да бъде вашата същина, както майката е в детето: това да бъде вашата дума за добродетел!

Наистина, аз ви отнех стотина думи и най-обичните играчки на добродетелта ви; и ето, вие ми се сърдите, както деца се сърдят.

Те играеха край морето — и дойде вълната и отвлече играчките им в глъбината: и те плачат.

Но същата вълна трябва да им донесе нови играчки и да изсипе пред тях нови пъстри раковини.

Тъй ще бъдат утешени те; и подобно тям вие също, приятели мои, ще получите свои утехи — и нови пъстри раковини.

Тъй рече Заратустра.

XXVIII.
THE RABBLE.
29

За сганта

Life is a well of delight; but where the rabble also

drink, there all fountains are poisoned.

To everything cleanly am I well disposed; but I hate to see the grinning mouths and the thirst of the unclean.

They cast their eye down into the fountain: and now glanceth up to me their odious smile out of the fountain.

The holy water have they poisoned with their lustfulness; and when they called their filthy dreams delight, then poisoned they also the words.

Indignant becometh the flame when they put their damp hearts to the fire; the spirit itself bubbleth and smoketh when the rabble approach the fire.

Mawkish and over-mellow becometh the fruit in their hands: unsteady, and withered at the top, doth their look make the fruit-tree.

And many a one who hath turned away from life, hath only turned away from the rabble: he hated to share with them fountain, flame, and fruit.

And many a one who hath gone into the wilderness and suffered thirst with beasts of prey, disliked only to sit at the cistern with filthy camel-drivers.

And many a one who hath come along as a destroyer, and as a hailstorm to all cornfields, wanted merely to put his foot into the jaws of the rabble, and thus stop their throat.

And it is not the mouthful which hath most choked me, to know that life itself requireth enmity and death

and torture-crosses:-- But I asked once, and suffocated almost with my question: What?

is the rabble also NECESSARY for life?

Are poisoned fountains necessary, and stinking fires, and filthy dreams, and maggots in the bread of life?

Not my hatred, but my loathing, gnawed hungrily at my life!

Ah, ofttimes became I weary of spirit, when I found even the rabble spiritual!

And on the rulers turned I my back, when I saw what they now call ruling: to traffic and bargain for power-- with the rabble!

Amongst peoples of a strange language did I dwell, with stopped ears: so that the language of their trafficking might remain strange unto me, and their bargaining for power.

And holding my nose, I went morosely through all yesterdays and to-days: verily, badly smell all yesterdays and to-days of the scribbling rabble!

Like a cripple become deaf, and blind, and dumb--thus have I lived long; that I might not live with the power-rabble, the scribe-rabble, and the pleasure-rabble.

Toilsomely did my spirit mount stairs, and cautiously; alms of delight were its refreshment; on the staff did life creep along with the blind one.

What hath happened unto me?

How have I freed myself from loathing?

Who hath rejuvenated mine eye?

How have I flown to the height where no rabble any longer sit at the wells?

Did my loathing itself create for me wings and fountain-divining powers?

Verily, to the loftiest height had I to fly, to find again the well of delight!

Oh, I have found it, my brethren!

Here on the loftiest height bubbleth up for me the well of delight!

And there is a life at whose waters none of the rabble drink with me!

Almost too violently dost thou flow for me, thou fountain of delight!

And often emptiest thou the goblet again, in wanting to fill it!

And yet must I learn to approach thee more modestly: far too violently doth my heart still flow towards thee:-- My heart on which my summer burneth, my short, hot, melancholy, over-happy summer: how my summer heart longeth for thy coolness!

Past, the lingering distress of my spring!

Past, the wickedness of my snowflakes in June!

Summer have I become entirely, and summer-noon-tide!

A summer on the loftiest height, with cold fountains and blissful stillness: oh, come, my friends, that the stillness may become more blissful!

For this is OUR height and our home: too high and steep do we here dwell for all uncleanly ones and their thirst.

Cast but your pure eyes into the well of my delight, my friends!

How could it become turbid thereby!

It shall laugh back to you with ITS purity.

On the tree of the future build we our nest; eagles shall bring us lone ones food in their beaks!

Verily, no food of which the impure could be fellow-partakers!

Fire, would they think they devoured, and burn their mouths!

Verily, no abodes do we here keep ready for the impure!

An ice-cave to their bodies would our happiness be, and to their spirits!

And as strong winds will we live above them, neighbours to the eagles, neighbours to the snow, neighbours to the sun: thus live the strong winds.

And like a wind will I one day blow amongst them, and with my spirit, take the breath from their spirit: thus willeth my future.

Verily, a strong wind is Zarathustra to all low places; and this counsel counselleth he to his enemies, and to whatever spitteth and speweth: "Take care not to spit AGAINST the wind!"

-- Thus spake Zarathustra.

Животът е извор на наслада; но дето пие и сганта, там всички извори са отровени.

Свидно ми е всичко чисто; но не мога да гледам озъбени муцуни и жада на нечистите.

Те хвърлиха поглед в извора: и ето, блести ми от извора тяхната противна усмивка.

Светата вода отровиха те със своята похот; и като зовяха наслада своите мръсни блянове, отровиха още и думите.

Пламъкът негодува, кога сложат те своите влажни сърца в огъня; духът сам кипва и дига пара, дето сганта пристъпи при огъня.

Сладнив и гнил става плодът в тяхната ръка: погледът им поваля и суши върховете на плодното дърво.

И мнозина, които се отвърнаха от живота, се отвърнаха само от сганта: те не искаха да делят със сганта извор и пламък, и плод.

И мнозина, които отидоха в пустинята и с хищните животни търпяха жажда, бе само да не

седят около цистерната с мръсни камили.

И мнозина, които дойдоха като изстребител и като градушка за плодните поля, искаха само да турят крак в зева на сганта и тъй да затъпчат нейната паст.

И не това е залъкът, който най-вече ми присяда; да позная, че животът сам се нуждае от вражда, смърт и мъченишки кръстове:

Но аз се питах веднъж и без малко да се задавя със своя въпрос: Как? Нима животът има нужда и от сганта?

Нужни ли са отровни извори и зловонни огньове, и омърсени блянове, и червеи в хляба на живота?

Не моята омраза, а погнусението ми подяде алчно живота! Ах, често ми омръзваше духът, когато виждах и сганта духовита!

И на властниците обърнах аз гръб, като видях какво наричат те да владееш: да базиргянстваш⁰⁰⁷ и се пазариш за власт — със сганта!

Между народи чуждоезични живях със затулени уши: за да остане чужд за мен техният език на базиргянство и пазаренето им за власт.

И като запушвах нос, вървах боязливо през всяко вчера и днес: наистина, всяко вчера и днес вони на пишеща сган!

Като сакатник, който е оглушал, ослепял и

онемял: тъй живях аз дълго, за да не живея с властваща и пишеща, и веселяща се сган.

Мудно се възземаше моят дух по стълби и предпазливо; милостини на радостта бяха негова улада; животът на слепеца премина, подпиран на щап.

Какво стана с мен? Как се избавих аз от гнусота? Кой подмлади моя поглед? Как възлетях до висината, дето никаква сган не седи при извора?

Не моето ли погнусение само ми създаде крила и сили, предчувстващи извора? Истина, в най-висшето трябваше аз да летя; за да намеря отново извора на наладата!

О, аз го намерих, братя мои! Тук, в най-висшето, блика за мен изворът на наладата! Има един живот, от който не пие никаква сган!

Ти бликаш тъй бурно, извор на налада! И често изпразняш чашата наново с това, че искаш да я напълниш!

И трябва още да се науча по-скромно да се приближавам до теб: твърде буйно се рве насреща ти моето сърце:

Сърцето ми, дето гори моето лято, краткото, знойно, тъжно, преблажено — как копнее моето лято-сърце за твоята прохлада!

Мина мудната горест на моята пролет! Премина

злобата на моите снежинки през юни! Лято станах цял и лятно пладне!

Едно лято, най-висшето, със студени извори и блажена тишина: о, елате, приятели мои, за да стане тишината още по-блажена!

Че това е нашата висина и нашата родина: твърде на високо и стръмно живеем ние тук за всички нечисти и техния жад.

Хвърлете вашия чист поглед в извора на моята налада, приятели мои!

Нима би се размътил той от това! Той ще ви се усмихне със своята чистота.

На дървото бъдеще ще свием ние нашето гнездо; орли нам, на самотните, ще носят храна в своя клъв⁰⁰⁸!

Истина, не храна, от която и мръсни биха яли с нас! Огън ще мислят те че лапат и ще изпогорят муцуните си!

Истина, ние не приготвяме прибежища за мръсни! Ледена пещера за тяхната плът би значило нашето щастие и за техния дух!

И като силни вихри ще живеем ние над тях, съседни на орлите, съседни на снега, съседни на слънцето: тъй живеят силните вихри.

И на вихър подобен ще свия някога аз между им и с духа си ще отнема диханието на духа им: тъй го

иска моето бъдеще.

Истина, вихър е Заратустра за всички низини; и такъв съвет дава той на своите врагове и на всичко, що храчи и бълва: "Пазете се да храчите срещу вихъра!"

Тъй рече Заратустра.

XXIX. THE TARANTULAS. 30 За тарантулите

Lo, this is the tarantula's den!

Would'st thou see the tarantula itself?

Here hangeth its web: touch this, so that it may tremble.

There cometh the tarantula willingly: Welcome, tarantula!

Black on thy back is thy triangle and symbol; and I know also what is in thy soul.

Revenge is in thy soul: wherever thou bitest, there ariseth black scab; with revenge, thy poison maketh the soul giddy!

Thus do I speak unto you in parable, ye who make the soul giddy, ye preachers of EQUALITY!

Tarantulas are ye unto me, and secretly revengeful

ones!

But I will soon bring your hiding-places to the light: therefore do I laugh in your face my laughter of the height.

Therefore do I tear at your web, that your rage may lure you out of your den of lies, and that your revenge may leap forth from behind your word "justice."

Because, FOR MAN TO BE REDEEMED FROM REVENGE--that is for me the bridge to the highest hope, and a rainbow after long storms.

Otherwise, however, would the tarantulas have it.

"Let it be very justice for the world to become full of the storms of our vengeance"--thus do they talk to one another.

"Vengeance will we use, and insult, against all who are not like us"--thus do the tarantula-hearts pledge themselves.

"And 'Will to Equality'--that itself shall henceforth be the name of virtue; and against all that hath power will we raise an outcry!"

Ye preachers of equality, the tyrant-frenzy of impotence crieth thus in you for "equality": your most secret tyrant-longings disguise themselves thus in virtue-words!

Fretted conceit and suppressed envy--perhaps your fathers' conceit and envy: in you break they forth as

flame and frenzy of vengeance.

What the father hath hid cometh out in the son; and oft have I found in the son the father's revealed secret.

Inspired ones they resemble: but it is not the heart that inspireth them-- but vengeance.

And when they become subtle and cold, it is not spirit, but envy, that maketh them so.

Their jealousy leadeth them also into thinkers' paths; and this is the sign of their jealousy--they always go too far: so that their fatigue hath at last to go to sleep on the snow.

In all their lamentations soundeth vengeance, in all their eulogies is maleficence; and being judge seemeth to them bliss.

But thus do I counsel you, my friends: distrust all in whom the impulse to punish is powerful!

They are people of bad race and lineage; out of their countenances peer the hangman and the sleuth-hound.

Distrust all those who talk much of their justice!

Verily, in their souls not only honey is lacking.

And when they call themselves "the good and just," forget not, that for them to be Pharisees, nothing is lacking but--power!

My friends, I will not be mixed up and confounded with others.

There are those who preach my doctrine of life, and

are at the same time preachers of equality, and tarantulas.

That they speak in favour of life, though they sit in their den, these poison-spiders, and withdrawn from life--is because they would thereby do injury.

To those would they thereby do injury who have power at present: for with those the preaching of death is still most at home.

Were it otherwise, then would the tarantulas teach otherwise: and they themselves were formerly the best world-maligners and heretic-burners.

With these preachers of equality will I not be mixed up and confounded.

For thus speaketh justice UNTO ME: "Men are not equal."

And neither shall they become so!

What would be my love to the Superman, if I spake otherwise?

On a thousand bridges and piers shall they throng to the future, and always shall there be more war and inequality among them: thus doth my great love make me speak!

Inventors of figures and phantoms shall they be in their hostilities; and with those figures and phantoms shall they yet fight with each other the supreme fight!

Good and evil, and rich and poor, and high and low,

and all names of values: weapons shall they be, and sounding signs, that life must again and again surpass itself!

Aloft will it build itself with columns and stairs--life itself: into remote distances would it gaze, and out towards blissful beauties-- THEREFORE doth it require elevation!

And because it requireth elevation, therefore doth it require steps, and variance of steps and climbers!

To rise striveth life, and in rising to surpass itself.

And just behold, my friends!

Here where the tarantula's den is, riseth aloft an ancient temple's ruins--just behold it with enlightened eyes!

Verily, he who here towered aloft his thoughts in stone, knew as well as the wisest ones about the secret of life!

That there is struggle and inequality even in beauty, and war for power and supremacy: that doth he here teach us in the plainest parable.

How divinely do vault and arch here contrast in the struggle: how with light and shade they strive against each other, the divinely striving ones.

-- Thus, steadfast and beautiful, let us also be enemies, my friends!

Divinely will we strive AGAINST one another!

-- Alas!

There hath the tarantula bit me myself, mine old enemy!

Divinely steadfast and beautiful, it hath bit me on the finger!

"Punishment must there be, and justice"--so thinketh it: "not gratuitously shall he here sing songs in honour of enmity!"

Yea, it hath revenged itself!

And alas!

now will it make my soul also dizzy with revenge!

That I may NOT turn dizzy, however, bind me fast, my friends, to this pillar!

Rather will I be a pillar-saint than a whirl of vengeance!

Verily, no cyclone or whirlwind is Zarathustra: and if he be a dancer, he is not at all a tarantula-dancer!

-- Thus spake Zarathustra.

Виж, това е ямата на тарантула! Искаш ли нея самата да видиш?

Тук виси мрежата ѝ: докосни се до нея — тя ще потрепне.

Ето че иде сама тя: добре дошла, тарантула! Чернее се на гърба ти твоят триъгълник — личба; а аз зная и какво е на твоята душа.

Мъст лежи на твоята душа: дето ухаеш, там израстват черни струпей; с отмъщение извърща твоята отрова душата.

Тъй ви говоря аз със символ, вам, които карате душите да се въртят, вий, проповедници на равенството! Тарантули сте вие и скрити мъстители!

Но аз ще извадя на свят вашите скривалища: затова ви се смее в лицето с моя смях на висотата.

Затова дърпам мрежата ви, дано вашата ярост ви подмами да излезете из своите пещери на лъжата, и дано отмъщението ви изскокне иззад вашата дума "справедливост".

Че да бъде освободен човек от отмъщението: за мен това е мост към висшата надежда и една дъга след дълги бури.

Но иначе искат, то се знае, тарантулите: "Това именно значи за нас справедливост, когато светът се напълни с бурите от нашето отмъщение" — тъй говорят те един на друг.

"Ние искаме да отмъстим на всички, които не са нам подобни и да ги поругаем" — тъй дават обет сърцата на тарантулите.

"И "воля за равенство" — дори и това трябва занаят да бъде име за добродетелта; и против всичко, което има власт, искаме ние да вдигнем вик!"

Вие, проповедници на равенството, тиранското

безумие на немошта вика тъй за "равенство": вашите най-тайни тирански похоти се тулят в думи за добродетелта!

Огорчено високомерие, въздържана завист! Може би високомерието и завистта на бащите ви — от вас избухват те като пламък и безумие на отмъщението. Кое то бащата е премълчавал, това заговорва у сина; и често виждах аз сина като обнажена тайна на бащата.

Те приличат на въодушевени: но не сърцето е, което ги въодушевява — а отмъщението. И ако станат нежни и студени, то не е духът, а завистта, която ги прави нежни и студени.

Тяхната ревност ги води също по пътя на мислителите; и това е знак на тяхната ревност — винаги отиват те твърде далеч: че тяхната умора най-сетне трябва да легне да спи и върху сняг.

От всяка тяхна жалба звучи отмъщение, във всяка тяхна похвала има оскърбление; и тям се струва блаженство да бъдеш съдия.

Но тъй ви съветвам аз, приятели мои: не доверявайте се на всички ония, в които инстинктът за наказване е силен.

Това е народ — лоша пасмина и с лошо потекло; от лицата им изнича палачът и ловджийското псе.

Не доверявайте на всички ония, които говорят

твърде много за своята справедливост! Истина, не е само мед, що липсва на душите им.

И ако те сами наричат себе си "добри и праведни", то не забравяйте, че за да бъдат фарисеи не им липсва друго освен власт!

Приятели мои, аз не искам да бъда размесван и смесван.

Има такива, които проповядват моето учение за живота: а в същото време са те проповедници на равенството и тарантули.

Че те говорят в угода на живота, макар да стоят в своите свърталища, тия отровни паяци, отвърнати от живота: с това те искат да причинят болка.

На ония искат те да причинят болка, които сега имат властта: защото за тях проповедта за смърт е най на място.

Да беше иначе, тарантулите щяха да учат другояче: именно те бяха едно време, които най-добре клеветяха света и горяха еретиците.

С тия проповедници на равенството не искам да бъда аз смесван и размесван. Че тъй ми говори справедливостта: "Хората не са равни."

А те и не трябва да бъдат! Какво би била моята обич към Сврѣхчовека, ако аз говорех иначе?

През хиляди мостове и пътеки трябва те да се стремят към бъдещето, и между тях трябва да бъде

все повече и повече война и неравенство: тъй ме кара да говоря моята велика обич!

Изобретатели на образи и призраци трябва да станат те във враждите си, и със своите образи и призраци трябва те да водят един срещу друг висшата борба.

Добро и зло, и богат, и беден, и висш, и нищожен, и всички имена на ценностите: оръжия трябва да бъдат те и звънящи знаци на това, че животът трябва винаги сам да се превъзмогва!

На висини иска да се въззидат той със стълпове и стълби, сам животът: той иска да гледа далеч в далнини и там към блажените хубости — затова му трябва висина!

И защото му трябва висина, трябва му стълби и противоречие на стълбите и на ония, които се изкачват! Животът иска да се възземе и като се въззема, да се превъзмогне.

И вижте, приятели мои! Тук, дето е пещерата на тарантула, се издигат нагоре развалините на един стар храм — погледнете с просветлени очи там!

Истина, който някога е трупал тук нагоре в камък своите мисли, за тайната на живота той е знаел подобно най-мъдрия!

Че борба и неравенство има дори и в хубостта, и война за мощ, и надмощие: това ни учи той тук в най-

ясен символ.

Както божествено тук се пречупват кади и сводове, едни други в борба: както със светлина и сенки те се стремят една против друга, божествено-стремителните.

Нека тъй уверено и хубаво бъдем ние врагове, приятели мои! Нека божествено се стремим един против друг?

Уви! Ето мен самия ухапа тарантулата, моят стар враг! Божествено уверена и хубава, ухапа ми тя пръста!

"Наказание трябва да има и справедливост — тъй мисли тя: не напусто трябва тя да пее тук песни за чест на враждата!"

Да, тя си отмъсти! И уви! Ето с отмъщение тя ще извърти още и моята душа!

Но за да не се въртя, приятели мои, вържете ме яко о тоя стълп!

По-добре да стана стълпник, отколкото вихрушка на отмъщението!

Истина, Заратустра не е ни променлив, ни вихрушен вятър; и ако е танчар, никога не танчар на тарантула!

Тъй рече Заратустра.

XXX.

THE FAMOUS WISE ONES.

31

За славните мъдреци

The people have ye served and the people's superstition--NOT the truth!

-- all ye famous wise ones!

And just on that account did they pay you reverence.

And on that account also did they tolerate your unbelief, because it was a pleasantry and a by-path for the people.

Thus doth the master give free scope to his slaves, and even enjoyeth their presumptuousness.

But he who is hated by the people, as the wolf by the dogs--is the free spirit, the enemy of fetters, the non-adorer, the dweller in the woods.

To hunt him out of his lair--that was always called "sense of right" by the people: on him do they still hound their sharpest-toothed dogs.

"For there the truth is, where the people are!

Woe, woe to the seeking ones!"

--thus hath it echoed through all time.

Your people would ye justify in their reverence: that called ye "Will to Truth," ye famous wise ones!

And your heart hath always said to itself: "From the people have I come: from thence came to me also the

voice of God."

Stiff-necked and artful, like the ass, have ye always been, as the advocates of the people.

And many a powerful one who wanted to run well with the people, hath harnessed in front of his horses--a donkey, a famous wise man.

And now, ye famous wise ones, I would have you finally throw off entirely the skin of the lion!

The skin of the beast of prey, the speckled skin, and the dishevelled locks of the investigator, the searcher, and the conqueror!

Ah!

for me to learn to believe in your "conscientiousness," ye would first have to break your venerating will.

Conscientious--so call I him who goeth into God-forsaken wildernesses, and hath broken his venerating heart.

In the yellow sands and burnt by the sun, he doubtless peereth thirstily at the isles rich in fountains, where life repositeth under shady trees.

But his thirst doth not persuade him to become like those comfortable ones: for where there are oases, there are also idols.

Hungry, fierce, lonesome, God-forsaken: so doth the lion-will wish itself.

Free from the happiness of slaves, redeemed from

Deities and adorations, fearless and fear-inspiring, grand and lonesome: so is the will of the conscientious.

In the wilderness have ever dwelt the conscientious, the free spirits, as lords of the wilderness; but in the cities dwell the well-foddered, famous wise ones--the draught-beasts.

For, always, do they draw, as asses--the PEOPLE'S carts!

Not that I on that account upbraid them: but serving ones do they remain, and harnessed ones, even though they glitter in golden harness.

And often have they been good servants and worthy of their hire.

For thus saith virtue: "If thou must be a servant, seek him unto whom thy service is most useful!

The spirit and virtue of thy master shall advance by thou being his servant: thus wilt thou thyself advance with his spirit and virtue!"

And verily, ye famous wise ones, ye servants of the people!

Ye yourselves have advanced with the people's spirit and virtue--and the people by you!

To your honour do I say it!

But the people ye remain for me, even with your virtues, the people with purblind eyes--the people who know not what SPIRIT is!

Spirit is life which itself cutteth into life: by its own torture doth it increase its own knowledge,--did ye know that before?

And the spirit's happiness is this: to be anointed and consecrated with tears as a sacrificial victim,--did ye know that before?

And the blindness of the blind one, and his seeking and groping, shall yet testify to the power of the sun into which he hath gazed,--did ye know that before?

And with mountains shall the discerning one learn to BUILD!

It is a small thing for the spirit to remove mountains,--did ye know that before?

Ye know only the sparks of the spirit: but ye do not see the anvil which it is, and the cruelty of its hammer!

Verily, ye know not the spirit's pride!

But still less could ye endure the spirit's humility, should it ever want to speak!

And never yet could ye cast your spirit into a pit of snow: ye are not hot enough for that!

Thus are ye unaware, also, of the delight of its coldness.

In all respects, however, ye make too familiar with the spirit; and out of wisdom have ye often made an almshouse and a hospital for bad poets.

Ye are not eagles: thus have ye never experienced the

happiness of the alarm of the spirit.

And he who is not a bird should not camp above abysses.

Ye seem to me lukewarm ones: but coldly floweth all deep knowledge.

Ice-cold are the innermost wells of the spirit: a refreshment to hot hands and handlers.

Respectable do ye there stand, and stiff, and with straight backs, ye famous wise ones!

--no strong wind or will impelleth you.

Have ye ne'er seen a sail crossing the sea, rounded and inflated, and trembling with the violence of the wind?

Like the sail trembling with the violence of the spirit, doth my wisdom cross the sea--my wild wisdom!

But ye servants of the people, ye famous wise ones--how COULD ye go with me!

-- Thus spake Zarathustra.

На народа служихте вие и на суеверието народно, всички вий, славни мъдреци! — а не на истината! И тъкмо затова ви въздаваха почит.

И затова също търпяха вашето неверие, защото беше едно остроумие и околени път към народа. Тъй господарят дава воля на своите раби и се забавлява с тяхното своеволие.

Но който е омразен на народа като вълк на псета: това е свободният дух, врагът на оковите, необожателят, обитателят на горите.

Да го прогонят из скривалището му — това значеше винаги за народа “чувство за правото” — против него насъсква той винаги своите най-острозъбести псета.

“Че истината е там: нали народът е там! Тежко и горко на онзи, който дири!” — тъй се повтаря от паметивека.

На своя народ вие искахте да създадете право в онова, което той обожаваше: това наричахте вие “воля за истината”, вий, славни мъдреци!

И вашето сърце винаги говореше на себе си: “От народа изхождам, оттам изиде за мен и гласът божий.”

Твърдоглави и хитри, подобно магаре, бяхте вие винаги като ходатаи народни.

И мнозина могъщи, които искаха да им е добре с народа, впрягаха пред конете си и едно магаре, един славен мъдрец.

И ето, желал бих, вие славни мъдреци, да хвърлехте най-сетне съвсем от себе си кожата на лъва!

Кожата на хищното животно, пъстропетниста, и козината на изследвателя, разследвателя,

завоевателя.

Ах, за да се науча да вярвам във вашата “истинност”, за това би трябвало вие изпърво да сломите своята благоговейна воля. Истинен — тъй наричам аз оногова, който отива в безбожни пустини и сломи своето благоговейно сърце.

На жълтия пясък и изгорен от слънцето, жадно поглежда той към островите, обилни с извори, дете всичко живо почива под тъмни дървеса.

Но жаждата му не го придумва да стане като тия доволници: че дете има оазиси, там има и идоли.

Гладна, насилствена, самотна, безбожна: тъй се иска сама лъвската воля.

Свободна от щастието на рабите, отървана от богове и обожавания, безстрашна и страшна, велика и самотна: така е волята на истинния.

В пустиня са винаги живели истинните, свободните духом, като господари на пустинята; а в градовете живеят охранените, славните мъдреци — впрегатните животни.

Те именно винаги теглят, като магарета — народната кола!

Не че им се гневя за това: но те си остават слуги и оглавени дори и когато оглавниците им са отънали в злато.

И често са бивали те добри служители и достойни

за похвала. Че тъй казва добродетелта: “Трябва ли да бъдеш слуга, търси оногова, комуто твоята служба ще бъде най-полезна!”

“Духът и добродетелта на твоя господар трябва да нарастват чрез това, че ти си негов слуга: тъй сам ти ще растеш с духа му и неговата добродетел!”

И наистина, вий, славни мъдреци, вий, служители народни! Сами вие раснахте с народния дух и добродетел — и народът чрез вас! За ваша чест казвам това!

Но вие оставате народ и в самите си добродетели, народ с тъпи очи — народ, който не знае що е дух!

Дух е животът, който сам разсича живота: в своята мъка увеличава своето знание — знаехте ли вече това?

И слепостта на слепеца, и неговото дирене, и пипане трябва да свидетелстват още за могъществото на слънцето, в което е гледал той — знаехте ли вече това?

И с планини трябва да се учи да зида онзи, който дири познанието!

Малко е, дете духът премества планини — знаехте ли вече това?

Вие знаете само искрите на духа: но не виждате нито наковалнята, която е той, нито жестокостта на неговия млат!

Истина, вие не познавате гордостта на духа! Но още по-малко бихте понесли скромността на духа, ако тя би поискала да говори!

И никога още не сте посмейвали да хвърлите своя дух в снежна пряспа: не сте достатъчно горещи за това! И не знаете също възторга от неговата студенина.

Във всичко се отнасяте вие много свойски с духа; и от мъдростта често правехте приюти и болници за лоши поети.

Вие не сте орли: тъй че не сте познали също и щастието в ужаса на духа. А който не е птица, не трябва да се настанява над бездни.

Вие сте топли: а студено тече всяко дълбоко познание. Ледени са най-вътрешните извори на духа: услада за горещи ръце и дейци.

Почетно сте се изправили вие тук, недвижни и с прави гърбове, вий, славни мъдреци! — вас не тласка силен вятър и воля.

Не сте ли виждали някога ветрило да плува през море, кръгло и издуто, и трептящо от бурния вятър?

Като ветрило, трептящо пред бурността на духа, плува моята мъдрост по морето — моята необуздана мъдрост!

Но вие, служители народни, вий, славни мъдреци — как бихте могли вие да вървите с мен!

Тъй рече Заратустра.

XXXI.

THE NIGHT-SONG.

32

Нощната песен

'Tis night: now do all gushing fountains speak louder.

And my soul also is a gushing fountain.

'Tis night: now only do all songs of the loving ones awake.

And my soul also is the song of a loving one.

Something unappeased, unappeasable, is within me; it longeth to find expression.

A craving for love is within me, which speaketh itself the language of love.

Light am I: ah, that I were night!

But it is my lonesomeness to be begirt with light!

Ah, that I were dark and nightly!

How would I suck at the breasts of light!

And you yourselves would I bless, ye twinkling starlets and glow-worms aloft!

--and would rejoice in the gifts of your light.

But I live in mine own light, I drink again into myself the flames that break forth from me.

I know not the happiness of the receiver; and oft have

I dreamt that stealing must be more blessed than receiving.

It is my poverty that my hand never ceaseth bestowing; it is mine envy that I see waiting eyes and the brightened nights of longing.

Oh, the misery of all bestowers!

Oh, the darkening of my sun!

Oh, the craving to crave!

Oh, the violent hunger in satiety!

They take from me: but do I yet touch their soul?

There is a gap 'twixt giving and receiving; and the smallest gap hath finally to be bridged over.

A hunger ariseth out of my beauty: I should like to injure those I illumine; I should like to rob those I have gifted:--thus do I hunger for wickedness.

Withdrawing my hand when another hand already stretcheth out to it; hesitating like the cascade, which hesitateth even in its leap:--thus do I hunger for wickedness!

Such revenge doth mine abundance think of: such mischief welleteth out of my lonesomeness.

My happiness in bestowing died in bestowing; my virtue became weary of itself by its abundance!

He who ever bestoweth is in danger of losing his shame; to him who ever dispenseth, the hand and heart become callous by very dispensing.

Mine eye no longer overfloweth for the shame of suplicants; my hand hath become too hard for the trembling of filled hands.

Whence have gone the tears of mine eye, and the down of my heart?

Oh, the lonesomeness of all bestowers!

Oh, the silence of all shining ones!

Many suns circle in desert space: to all that is dark do they speak with their light--but to me they are silent.

Oh, this is the hostility of light to the shining one: unpityingly doth it pursue its course.

Unfair to the shining one in its innermost heart, cold to the suns:--thus travellet every sun.

Like a storm do the suns pursue their courses: that is their travelling.

Their inexorable will do they follow: that is their coldness.

Oh, ye only is it, ye dark, nightly ones, that extract warmth from the shining ones!

Oh, ye only drink milk and refreshment from the light's udders!

Ah, there is ice around me; my hand burneth with the iciness!

Ah, there is thirst in me; it panteth after your thirst!

'Tis night: alas, that I have to be light!

And thirst for the nightly!

And lonesomeness!

'Tis night: now doth my longing break forth in me as a fountain,--for speech do I long.

'Tis night: now do all gushing fountains speak louder.

And my soul also is a gushing fountain.

'Tis night: now do all songs of loving ones awake.

And my soul also is the song of a loving one.

-- Thus sang Zarathustra.

Нощ е: и по-високо заговориха всички бликащи извори. Също и моята душа е извор, който блика.

Нощ е: и ето събуждат се всички песни на любещите. Също и моята душа е песента на един, който люби.

Нещо неутолено, неутолимо е в мен — то иска да проговори. Жажда за обич има в мен, която сама говори езика на обичта.

Светлина съм аз: ах, да бих бил нощ! Но това е моята самотност, че аз съм опасан от светлина.

Ах, да бих могъл тъмен да бъда и нощен! Как щях да суча от гърдите на светлината!

И вас самите щях при това да благославям, вас, малки искрящи звезди и светулки там горе! — и блажен да бъда от вашия дар светлина.

Но аз живея в своята собствена светлина, аз вглъщам назад пламъците, които избиват из мен.

Аз не познавам щастието на оново, който взема; и често съм си мислил, че крадене ще е още по-блажено от вземане.

Това е моята нищета, че ръката ми никога не почива от даряване; това е моята завист, че аз виждам томителни погледи и осветлените нощи на копнежа.

О, нещастие на всички, които даряват! О, помрачение на моето слънце! О, жажда за възжеление! О, алчност в насита!

Те вземат от мен: но засягам ли аз тяхната душа? Цяла пропаст е между даване и вземане; а над най-малката пропаст най-подир бива съзидан мост.

Глад расте от моята красота: аз бих желал да причиня болки на ония, на които светя, бих желал да ограбя надарените от мен — тъй съм гладен за зло.

Ръката си да отдръпнеш, когато вече насреща ѝ се простира ръка; да чакаш подобно водопад, който при срина си все още не бърза — тъй съм гладен за зло.

Такова отмъщение възнамерява моето обилие: такова коварство блика из моята самотност.

Моето щастие да дарявам замря, когато дарявах, моята добродетел сама си омръзна с изобилието си.

Който винаги дарява, за него опасно е да не изгуби срам; който винаги раздава, ръката и сърцето му се покриват със слинове⁰⁰⁹ от раздаване само.

Моите очи не препълнят вече сълзи от срама на ония, които се молят; моята ръка закоравя за трепета на пълни ръце.

Къде се дяна сълзата на моето око и невинността на моето сърце? О, самотност на всички, които даряват! О, безмълвие на всички, които светят!

Много слънца кръжат в пустото пространство: към всичко, що е тъмно, говорят те със светлината си — за мен мълчат.

О, туй е враждата на светлината против онова, което свети: безжалостно следва тя своите пътища.

Несправедливо в глъбината на сърцето си към светещото, студено към слънцата — тъй върви всяко слънце.

Подобно буря летят слънцата по свои пътища, това е техният ход. Своята неумолима воля следват те, това е тяхната студенина.

О, това сте вие, вий, тъмни, вий, нощни, които създавате топлина от онова, що свети! О, вие само пиете мляко и отрада от вимето на светлината!

Ах, лед е около мен, моята ръка изгоря на ледното! Ах, жад има в мен, той чезне за вашата жажда!

Нощ е: ах, защо да съм светлина! И жад за нощното! И самотност!

Нощ е: ето блика из мен като извор моят копнеж

— за реч копнея аз.

Нощ е: и по-високо заговориха всички бликащи извори. Също и моята душа е извор, който блика.

Нощ е: и ето събуждат се всички песни на любещите. Също и моята душа е песента на един, който люби.

Така пееше Заратустра.

XXXII.

THE DANCE-SONG.

33

Танцувалната песен

One evening went Zarathustra and his disciples through the forest; and when he sought for a well, lo, he lighted upon a green meadow peacefully surrounded by trees and bushes, where maidens were dancing together.

As soon as the maidens recognised Zarathustra, they ceased dancing; Zarathustra, however, approached them with friendly mien and spake these words: Cease not your dancing, ye lovely maidens!

No game-spoiler hath come to you with evil eye, no enemy of maidens.

God's advocate am I with the devil: he, however, is the spirit of gravity.

How could I, ye light-footed ones, be hostile to divine

dances?

Or to maidens' feet with fine ankles?

To be sure, I am a forest, and a night of dark trees: but he who is not afraid of my darkness, will find banks full of roses under my cypresses.

And even the little God may he find, who is dearest to maidens: beside the well lieth he quietly, with closed eyes.

Verily, in broad daylight did he fall asleep, the sluggard!

Had he perhaps chased butterflies too much?

Upbraid me not, ye beautiful dancers, when I chasten the little God somewhat!

He will cry, certainly, and weep--but he is laughable even when weeping!

And with tears in his eyes shall he ask you for a dance; and I myself will sing a song to his dance: A dance-song and satire on the spirit of gravity my supremest, powerfulest devil, who is said to be "lord of the world."

-- And this is the song that Zarathustra sang when Cupid and the maidens danced together: Of late did I gaze into thine eye, O Life!

And into the unfathomable did I there seem to sink.

But thou puldest me out with a golden angle; derisively didst thou laugh when I called thee unfathomable.

"Such is the language of all fish," saidst thou; "what THEY do not fathom is unfathomable.

But changeable am I only, and wild, and altogether a woman, and no virtuous one: Though I be called by you men the 'profound one,' or the 'faithful one,' 'the eternal one,' 'the mysterious one.'

But ye men endow us always with your own virtues-- alas, ye virtuous ones!"

Thus did she laugh, the unbelievable one; but never do I believe her and her laughter, when she speaketh evil of herself.

And when I talked face to face with my wild Wisdom, she said to me angrily: "Thou wilt, thou cravest, thou lovest; on that account alone dost thou PRAISE Life!"

Then had I almost answered indignantly and told the truth to the angry one; and one cannot answer more indignantly than when one "tellethe the truth" to one's Wisdom.

For thus do things stand with us three.

In my heart do I love only Life-- and verily, most when I hate her!

But that I am fond of Wisdom, and often too fond, is because she remindeth me very strongly of Life!

She hath her eye, her laugh, and even her golden angle-rod: am I responsible for it that both are so alike?

And when once Life asked me: "Who is she then, this

Wisdom?"

--then said I eagerly: "Ah, yes!

Wisdom!

One thirsteth for her and is not satisfied, one looketh through veils, one graspeth through nets.

Is she beautiful?

What do I know!

But the oldest carps are still lured by her.

Changeable is she, and wayward; often have I seen her bite her lip, and pass the comb against the grain of her hair.

Perhaps she is wicked and false, and altogether a woman; but when she speaketh ill of herself, just then doth she seduce most."

When I had said this unto Life, then laughed she maliciously, and shut her eyes.

"Of whom dost thou speak?" said she.

"Perhaps of me?"

And if thou wert right--is it proper to say THAT in such wise to my face!

But now, pray, speak also of thy Wisdom!"

Ah, and now hast thou again opened thine eyes, O beloved Life!

And into the unfathomable have I again seemed to sink.

-- Thus sang Zarathustra.

But when the dance was over and the maidens had departed, he became sad.

"The sun hath been long set," said he at last, "the meadow is damp, and from the forest cometh coolness.

An unknown presence is about me, and gazeth thoughtfully.

What!

Thou livest still, Zarathustra?

Why?

Wherefore?

Whereby?

Whither?

Where?

How?

Is it not folly still to live?

-- Ah, my friends; the evening is it which thus interrogateth in me.

Forgive me my sadness!

Evening hath come on: forgive me that evening hath come on!"

Thus sang Zarathustra.

Една вечер вървеше Заратустра със своите ученици през гората; и като диреше някой извор, ето че излезе на тиха зелена поляна, обиколена с дървеса

и храсти: на нея танцуваха девойки, заловени една за друга. Щом познаха Заратустра, те оставиха играта; но Заратустра пристъпи приветно към тях и каза тия думи:

— Недейте оставя танеца си, вий, обични девойки! Ни пакостник иде при вас да ви развали играта с лош поглед, нито враг на девойки.

Божи ходатай съм аз пред дявола: а той е духът на тежестта. Как мога аз, лекостъпни, да бъда враг на божествени танци? Или на момински нозе с хубави глезени?

Гора съм аз и нощ от тъмни дървеса: но който се от моя мрак не плаши, той ще намери и рози да висят под моите кипариси.

И малкия бог той там ще намери, най-милиа на девойките: край извора той лежи тихо, със затворени очи.

Истина, сред бял ден заспа той, крадецът на дните! Да не е тичал премного подир пеперудите?

Недейте ми се сърди, хубави девойки, че ще накажа малкия бог! Ще вика той и ще плаче — но разсмива той и когато плаче!

И със сълзи на очи трябва той да ви моли за един танец; и сам аз ще изпея една песен за неговия танец.

Песен за танец и присмех над духа на тежестта, над моя най-висш и всемогъщ дявол, за когото

казват, че бил "господар на света".

И ето песента, която Заратустра пя, когато Купидон и девойките танцуваха заедно:

В око̀то ти погледнах аз недавна, о, живот! И в непостижна глъбина ми се стори, че потънах.

Но ти ме извади с въдица златна; и усмихна се на подбив, когато те нарекох непостижен.

"Тъй говорят всички риби — каза ти, — което те не могат да постигнат, е непостижимо.

Но променлив съм аз и необуздан и във всичко жена, и то недобродетелна:

Макар за вас, мъже, да съм "дълбока" или "вярна", "вечна" и "тайнствена".

Но, вие, мъже, ни надарявате все с вашите добродетели — ах, вий, добродетелни!"

Тъй се изсмя, невярната; но аз никога не вярвам на нея и нейния смях, когато тя сама за себе си говори зле.

И когато на четири очи говорих с необузданата си добродетел, гневливо тя рече: "Ти желаеш, ти жаднееш, ти обичаш, затуй само хвалиш живота!"

Без малко щях зло да ѝ отвърна и на разгневената да кажа истината; а по-зло не може се отговори от туй "да кажеш истината" на своята мъдрост. Тъй е именно между нас трима ни. От все сърце аз обичам само живота — и то най-вече тогаз, когато го мразя!

А че обичам мъдростта, и често твърде силно: то е защото тя ми тъй много напомня живота!

Тя има неговите очи, смеха му и неговата златна въдична пръчица: що съм крив аз, че двете тъй много си приличат?

И когато животът ме попита веднъж: "Коя е тя, мъдростта?" — Аз отвърнах с жар: "Ах, да! Мъдростта! Жаднеем за нея и ненаситни сме, поглеждаме я през було, с мрежа я ловим.

Дали е хубава? Знам ли аз! Но тя е стръв и за най-старите шарани.

Променлива е тя и упорита; често я виждах аз да хапе устни и с гребен навъзкос да се реши.

Може би да е зла и във всичко жена; но тъкмо когато зле говори за себе си, тогаз най-привлича."

Като казах това на живота, той злобно се изсмя и затвори очи. "За кого говориш? — каза той. — Да не е за мен? И да имаше право — нима ми се казва това тъй в лице? Говори сега и за твоята мъдрост тъй също!"

Ах, и ето отвори пак своето око, ти, обичен живот! И мислех, че отново потъвам в непостижното.

Тъй пя Заратустра. Но щом се свърши танецът и девойките се разотидоха, той се натъжи.

"Отдавна вече слънцето залезе, — каза той най-сетне, — поляната е влажна, от горите иде хлад.

Нещо незнайно е около ми и гледа замислено. Как!
Ти си жив още, Заратустра?

За какво? Защо? От що? Де? Къде? Как? Не е ли
безумие, още да живееш? —

Ах, приятели мои, то е вечерта, която тъй пита из
мен. Простете ми тъгата!

Вечер настана: простете ми, че настана вечер!"
Тъй рече Заратустра.

XXXIII. THE GRAVE-SONG.

34

Надгробната песен

"Yonder is the grave-island, the silent isle; yonder also
are the graves of my youth.

Thither will I carry an evergreen wreath of life."

Resolving thus in my heart, did I sail o'er the sea.

-- Oh, ye sights and scenes of my youth!

Oh, all ye gleams of love, ye divine fleeting gleams!

How could ye perish so soon for me!

I think of you today as my dead ones.

From you, my dearest dead ones, cometh unto me a
sweet savour, heart-opening and melting.

Verily, it convulseth and openeth the heart of the lone
seafarer.

Still am I the richest and most to be envied--I, the
lonest one!

For I HAVE POSSESSED you, and ye possess me still.

Tell me: to whom hath there ever fallen such rosy
apples from the tree as have fallen unto me?

Still am I your love's heir and heritage, blooming to
your memory with many-hued, wild-growing virtues, O
ye dearest ones!

Ah, we were made to remain nigh unto each other, ye
kindly strange marvels; and not like timid birds did ye
come to me and my longing--nay, but as trusting ones to
a trusting one!

Yea, made for faithfulness, like me, and for fond
eternities, must I now name you by your faithlessness, ye
divine glances and fleeting gleams: no other name have I
yet learnt.

Verily, too early did ye die for me, ye fugitives.

Yet did ye not flee from me, nor did I flee from you:
innocent are we to each other in our faithlessness.

To kill ME, did they strangle you, ye singing birds of
my hopes!

Yea, at you, ye dearest ones, did malice ever shoot its
arrows--to hit my heart!

And they hit it!

Because ye were always my dearest, my possession
and my possessedness: ON THAT ACCOUNT had ye to die

young, and far too early!

At my most vulnerable point did they shoot the
arrow--namely, at you, whose skin is like down--or more
like the smile that dieth at a glance!

But this word will I say unto mine enemies: What is all
manslaughter in comparison with what ye have done
unto me!

Worse evil did ye do unto me than all manslaughter;
the irretrievable did ye take from me:--thus do I speak
unto you, mine enemies!

Slew ye not my youth's visions and dearest marvels!

My playmates took ye from me, the blessed spirits!

To their memory do I deposit this wreath and this
curse.

This curse upon you, mine enemies!

Have ye not made mine eternal short, as a tone dieth
away in a cold night!

Scarcely, as the twinkle of divine eyes, did it come to
me--as a fleeting gleam!

Thus spake once in a happy hour my purity: "Divine
shall everything be unto me."

Then did ye haunt me with foul phantoms; ah, whither
hath that happy hour now fled!

"All days shall be holy unto me"--so spake once the
wisdom of my youth: verily, the language of a joyous
wisdom!

But then did ye enemies steal my nights, and sold them to sleepless torture: ah, whither hath that joyous wisdom now fled?

Once did I long for happy auspices: then did ye lead an owl-monster across my path, an adverse sign.

Ah, whither did my tender longing then flee?

All loathing did I once vow to renounce: then did ye change my nigh ones and nearest ones into ulcerations.

Ah, whither did my noblest vow then flee?

As a blind one did I once walk in blessed ways: then did ye cast filth on the blind one's course: and now is he disgusted with the old footpath.

And when I performed my hardest task, and celebrated the triumph of my victories, then did ye make those who loved me call out that I then grieved them most.

Verily, it was always your doing: ye embittered to me my best honey, and the diligence of my best bees.

To my charity have ye ever sent the most impudent beggars; around my sympathy have ye ever crowded the incurably shameless.

Thus have ye wounded the faith of my virtue.

And when I offered my holiest as a sacrifice, immediately did your "piety" put its fatter gifts beside it: so that my holiest suffocated in the fumes of your fat.

And once did I want to dance as I had never yet

danced: beyond all heavens did I want to dance.

Then did ye seduce my favourite minstrel.

And now hath he struck up an awful, melancholy air; alas, he tooted as a mournful horn to mine ear!

Murderous minstrel, instrument of evil, most innocent instrument!

Already did I stand prepared for the best dance: then didst thou slay my rapture with thy tones!

Only in the dance do I know how to speak the parable of the highest things:--and now hath my grandest parable remained unspoken in my limbs!

Unspoken and unrealised hath my highest hope remained!

And there have perished for me all the visions and consolations of my youth!

How did I ever bear it?

How did I survive and surmount such wounds?

How did my soul rise again out of those sepulchres?

Yea, something invulnerable, unburiable is with me, something that would rend rocks asunder: it is called MY WILL.

Silently doth it proceed, and unchanged throughout the years.

Its course will it go upon my feet, mine old Will; hard of heart is its nature and invulnerable.

Invulnerable am I only in my heel.

Ever livest thou there, and art like thyself, thou most patient one!

Ever hast thou burst all shackles of the tomb!

In thee still liveth also the unrealisedness of my youth; and as life and youth sittest thou here hopeful on the yellow ruins of graves.

Yea, thou art still for me the demolisher of all graves: Hail to thee, my Will!

And only where there are graves are there resurrections.

-- Thus sang Zarathustra.

"Там е островът на гробовете, мълчаливият; там са и гробовете на моята младост. Там искам аз да отнеса вечно зеления венец на живота."

Тъй в сърце решен тръгнах по морето.

О, вие, образи и видения на моята младост! О, вие, погледи на обичта, вие, божествени минути! Как бързо умряхте вие за мен! Спомням си днес за вас като за мои мъртъвци.

От вас ми идва, мои най-мили мъртъвци, сладък мирис, който облекчава сърцето и сълзите. Истина, той покъртва и облекчава сърцето на самотния плувец.

Все пак аз съм най-богатият и най-завиден — аз, най-самотният! Че аз ви имах, а вие ме още имате:

кажете, кому се отрониха, като мене, такива розови ябълки от дървото?

Все още съм аз наследник и имот за обичта ви, за ваш спомен, цъфтящ с пъстрите си саморасли добродетели, о, възлюбени мои!

Ах, ние бяхме създадени да сме един до други, вие, свидни чужди очарования; и не като плахи птици дойдохте вие при мен и моето желание — не, като доверени при доверения!

Да, за вярност създадени, като мен, и за нежни вечности: трябва сега да ви назова според неверността ви, вие, божествени погледи и минути: никакво друго име не научих още.

Истина, твърде скоро умряхте за мен, вие, бегълци. Но ни вие ме отбягнахте; ни аз — вас: невинни сме ние един други за нашата невярност.

Душиха ви, мен да убият, вие, пойни птици на моите надежди! Да, все към вас, възлюбени мои, мяташе винаги злобата стрели — моето сърце да улучи.

И тя улучи! Нали вие ми бяхте винаги най на сърце, вие, които владях и които ме владяхте: затова вие трябваше млади да умрете и тъй рано!

В най-уязвимото, което притежавах, мятаха те стрела: туй бяхте вие, чиято кожа е подобна на мъшец и още повече на усмивка, която умира от един

поглед!

Но тая дума искам аз да кажа на моите врагове: Що значи човекоубийство в сравнение с това, което ми сторихте вий!

По-зло ми сторихте вие от всяко човекоубийство; невъзвратното ми отнехте — тъй ви казвам аз, мои врагове!

Вие убихте виденията на моята младост и най-обичните й очарования!

Моите другари от детинство ми отнехте вие, блажените духове! За тяхна памет полагам аз тоя венец и това проклятие.

Това проклятие вам, мои врагове! Не вие ли скъсихте моята вечност, както скъсва се звук в студената нощ! Едвам като поглед на божествени очи дойде тя при мене само, като миг.

Тъй веднъж в сгоден час ми каза моята чистота: “Божествени трябва да бъдат за мен всички същества.”

Тогаз ме нападнахте вие с мръсни призраци; ах, и къде се дяна онзи сгоден час!

“Всички дни трябва свет^и да ми бъдат” — тъй говореше веднъж мъдростта на моята младост: наистина, реч на весела мъдрост!

Но тогава, мои врагове, вие откраднахте моите нощи и продадохте ги на безсънни мъчения: ах, къде

се дяна оная весела мъдрост?

Някога пожелах щастливи предсказания от птички: вие ми пратихте чудовище-бухал да препречи пътя ми, отвратителен. Ах, къде се дяна тогава моят най-благороден обет?

Като слепец вървах аз някога блажени пътища: а вие хвърлихте смет по пътя на слепаца: и гнус го е сега от старата пътека на слепаца.

И когато извърших онова, което ми беше най-мъчно и тържествувах победата на своите превъзможвания: вие накарахте ония, които ме най-обичаха, да викат, че им причинявам най-тежка болка.

Истина, вие все тъй постъпвате: вгорчихте ми и най-добрия мед и труда на моите най-добри пчели.

При моето благотворение вие пращате винаги най-безочливите просяци; при състрадание все струпвахте непоправими безсрамници. Тъй наранихте вие моите добродетели в тяхната вяра.

И принасях ли жертва онова, което имах най-свято — тозчас вашата “набожност” прилагаше своите потлъсти дарове: тъй че в изпаренията на тлъстината ви се задушаваше най-святото ми.

И веднъж поисках да танцувам, както никога не бях танцувал: през небесата отвъд исках да танцувам. Тогаз вие придумахте моя най-обичан

певец.

И ето че той запя една грозна глуха песен; ах, той тръбеше в ушите ми като злокобен рог.

Убийствен певец, оръдие на злота, най-невинният! Бях вече готов за най-добрия танец: и уби ти със своите звукове моя възторг.

Само в танца мога аз да изразя символа на най-висшите неща: и ето че остана моят най-висш символ неизразен в членовете ми.

Неизразена и неразрешена ми остана най-висшата надежда! Умряха и всички образи и утехи на моята младост!

Как понесох аз това? Как изтърпях и превъзмогнах такива рани?

Как възкръсна душата ми пак из тия гробове?

Да, нещо неуязвимо, непогребимо има в мен, нещо което пръска скалите: то е моята воля. Безмълвно то върви и непроменно през годините.

Свой ход тя иска да върви с моите нозе, моята стара воля; жестокосърдечна е ней помисълта и неуязвима.

Неуязвим съм аз само в моята пета. Все още там живееш ти и все пак съща, ти, най-търпелива! Все още си пробиваш път през всички гробове!

Живее в тебе още и всичко нерешено на моята младост; и като живот и младост седиш ти в надежда

тук върху жълти гробовни останки.

Да, ти още си на всички гробове разрушител: слава на тебе, воля моя!

И само дето има гробове, възкресение има. Тъй пееше Заратустра.

XXXIV.

SELF-SURPASSING.

35

За самопревъзмогването

"Will to Truth" do ye call it, ye wisest ones, that which impelleth you and maketh you ardent?

Will for the thinkableness of all being: thus do I call your will!

All being would ye MAKE thinkable: for ye doubt with good reason whether it be already thinkable.

But it shall accommodate and bend itself to you!

So willeth your will.

Smooth shall it become and subject to the spirit, as its mirror and reflection.

That is your entire will, ye wisest ones, as a Will to Power; and even when ye speak of good and evil, and of estimates of value.

Ye would still create a world before which ye can bow the knee: such is your ultimate hope and ecstasy.

The ignorant, to be sure, the people--they are like a river on which a boat floateth along: and in the boat sit the estimates of value, solemn and disguised.

Your will and your valuations have ye put on the river of becoming; it betrayeth unto me an old Will to Power, what is believed by the people as good and evil.

It was ye, ye wisest ones, who put such guests in this boat, and gave them pomp and proud names--ye and your ruling Will!

Onward the river now carrieth your boat: it **MUST** carry it.

A small matter if the rough wave foameth and angrily resisteth its keel!

It is not the river that is your danger and the end of your good and evil, ye wisest ones: but that Will itself, the Will to Power--the unexhausted, procreating life-will.

But that ye may understand my gospel of good and evil, for that purpose will I tell you my gospel of life, and of the nature of all living things.

The living thing did I follow; I walked in the broadest and narrowest paths to learn its nature.

With a hundred-faced mirror did I catch its glance when its mouth was shut, so that its eye might speak unto me.

And its eye spake unto me.

But wherever I found living things, there heard I also

the language of obedience.

All living things are obeying things.

And this heard I secondly: Whatever cannot obey itself, is commanded.

Such is the nature of living things.

This, however, is the third thing which I heard--namely, that commanding is more difficult than obeying.

And not only because the commander beareth the burden of all obeyers, and because this burden readily crusheth him:-- An attempt and a risk seemed all commanding unto me; and whenever it commandeth, the living thing risketh itself thereby.

Yea, even when it commandeth itself, then also must it atone for its commanding.

Of its own law must it become the judge and avenger and victim.

How doth this happen!

so did I ask myself.

What persuadeth the living thing to obey, and command, and even be obedient in commanding?

Hearken now unto my word, ye wisest ones!

Test it seriously, whether I have crept into the heart of life itself, and into the roots of its heart!

Wherever I found a living thing, there found I Will to Power; and even in the will of the servant found I the will to be master.

That to the stronger the weaker shall serve--thereto persuadeth he his will who would be master over a still weaker one.

That delight alone he is unwilling to forego.

And as the lesser surrendereth himself to the greater that he may have delight and power over the least of all, so doth even the greatest surrender himself, and staketh--life, for the sake of power.

It is the surrender of the greatest to run risk and danger, and play dice for death.

And where there is sacrifice and service and love-glances, there also is the will to be master.

By by-ways doth the weaker then slink into the fortress, and into the heart of the mightier one--and there stealeth power.

And this secret spake Life herself unto me.

"Behold," said she, "I am that WHICH MUST EVER SURPASS ITSELF.

To be sure, ye call it will to procreation, or impulse towards a goal, towards the higher, remoter, more manifold: but all that is one and the same secret.

Rather would I succumb than disown this one thing; and verily, where there is succumbing and leaf-falling, lo, there doth Life sacrifice itself--for power!

That I have to be struggle, and becoming, and purpose, and cross-purpose-- ah, he who divineth my

will, divineth well also on what CROOKED paths it hath to tread!

Whatever I create, and however much I love it,--soon must I be adverse to it, and to my love: so willeth my will.

And even thou, discerning one, art only a path and footstep of my will: verily, my Will to Power walketh even on the feet of thy Will to Truth!

He certainly did not hit the truth who shot at it the formula: 'Will to existence': that will--doth not exist!

For what is not, cannot will; that, however, which is in existence--how could it still strive for existence!

Only where there is life, is there also will: not, however, Will to Life, but--so teach I thee--Will to Power!

Much is reckoned higher than life itself by the living one; but out of the very reckoning speaketh--the Will to Power!"

-- Thus did Life once teach me: and thereby, ye wisest ones, do I solve you the riddle of your hearts.

Verily, I say unto you: good and evil which would be everlasting--it doth not exist!

Of its own accord must it ever surpass itself anew.

With your values and formulae of good and evil, ye exercise power, ye valuing ones: and that is your secret love, and the sparkling, trembling, and overflowing of your souls.

But a stronger power groweth out of your values, and

a new surpassing: by it breaketh egg and egg-shell.

And he who hath to be a creator in good and evil--
verily, he hath first to be a destroyer, and break values in
pieces.

Thus doth the greatest evil pertain to the greatest
good: that, however, is the creating good.

-- Let us SPEAK thereof, ye wisest ones, even though it
be bad.

To be silent is worse; all suppressed truths become
poisonous.

And let everything break up which--can break up by
our truths!

Many a house is still to be built!

-- Thus spake Zarathustra.

"Воля за истина" зове те вие, вий, най-мъдри,
което ви тласка и прави тъй страстни?

Воля за мислимост на всичко, що съществува: тъй
наричам аз вашата воля!

Вие искате всичко, що съществува, да направите
изпърво мислимо: че вие се съмнявате със
справедливо недоверие дали вече то е мислимо.

А то трябва да се подчини и превие пред вас! Тъй
го иска вашата воля.

Гладко трябва то да стане и подвластно на духа,
като негово огледало и отражение.

Това е всичката ви воля, вие, най-мъдри, като
воля за власт; дори и когато говорите за добро и зло,
и за оценка на ценности.

Вие искате още да създадете свят, пред който
бихте могли да коленичите: това ви е последна
надежда и опиянение.

А немъдрите, народът — те са подобни на река, по
която плува нататък лодка: и в лодката тържествено
и забулени седят ония, що ценят ценностите.

Вашата воля и вашите ценности; поставихте вие
върху реката на онова, което се сбъдва; стара воля за
власт ми открива онова, което от народа се мисли за
добро и зло.

Вие бяхте, най-мъдри, които поставихте такива
гости в тая лодка и им дадохте блясък и горди имена
— вий и вашата властна воля!

Далеч отнася сега реката вашата лодка: тя трябва
да я носи. Малко значи дали разбита вълна се пени и
гневно противи на кила.

Не реката е ваша опасност и краят на вашето
добро и зло, вие, най-мъдри: а онази зла воля сама,
волята за власт — неизтощимата плодотворна воля
за живот.

Но за да разберете моето слово за доброто и
злото: искам да ви кажа още словото си за живота и
за природата на всичко живо.

Всичко живо проследих, ходих по най-велики и
най-малки пътища, за да позная неговата природа.

Със стогранно огледало лових погледа му, когато
неговите уста биваха сключени: за да ми говори
неговото око. И неговото око ми говори.

Но, дете да намерех живо същество, чувах и реч за
покорност. Всичко живо е покорно.

А ето и второто: на оногова се заповядва, който на
себе си сам не може да се покори. Тази е природата на
всичко, що живее.

А това е третото, що чух: че да заповядваш е по-
мъчно от да се покоряваш. И не само че който
заповядва носи товара на всички, които се
подчиняват, а че товар лесно може да го смаже.

Опит и риск ми се видя във всяка заповед, и
винаги, когато заповядва, живият рискува с това и
сам себе си.

А още когато на себе си заповядва: и тогава дори
той трябва да изкупи своята заповед. На своя
собствен закон трябва да стане той съдия и
отмъстител, и жертва.

Но как става това! — тъй се питах аз. — Какво
придумва всяко живо същество, че то се покорява и
заповядва, а и, заповядвайки, върши покорност?

Чуйте моето слово, вий, най-мъдри! Изпитайте
истинно дали аз се промъкнах в сърцето на самия

живот, та чак в корените на неговото сърце!

Дето намерих живо същество, намерих и воля за власт; а и във волята на онзи, който служи, намерих още воля да бъде господар.

Че на по-силния по-слаб да служи, това го придумва волята му, която иска да бъде господар на още по-слабия: само това удоволствие не може си той откажа.

И както по-малкото се отдава на по-голямото, за да добие то пък удоволствие и власт над най-малкото, тъй също се отдава и най-голямото и заради власт живота си полага.

Това е отдаването на най-голямото, че то е риск и опасност, и хвърля жребий за смърт.

И дето има пожертвование и служение, и любовни погледи: и там има воля господар да бъдеш. По тайни пътища се промъква по-слабият в замъка и чак в сърцето на властния — и похищава там власт.

И тази тайна ми повери сам животът: "Ето — каза той, — аз съм онова, което трябва винаги само да се превъзмогва."

"Разбира се, вие наричате това воля за създаване или влечение към целта, към по-висшето, по-далечното, по-сложното: но всичко това е едно и една тайна."

"По-добре ще загина, нежели да се откажа от това

едничко нещо; и наистина, там дето има гибел и листата капят, виж, там се жертва живот — заради власт!"

"Че трябва да съм борба и сбъждане, и цел, и противоречие на целите: ах, който отгатне моята воля, отгатнал би също по какви криви пътища трябва тя да върви!"

"Каквото и да създавам и както да го обичам — скоро трябва да му стана противник, нему и на обичта си: тъй го иска моята воля."

"А също и ти, който дириш познанието, ти си само една пътека и следа от стъпката на моята воля: истина, моята воля за власт върви тъй също с нозете на твоята воля за истината!"

"Онзи, разбира се, не улучи истината, който гърмя подире й със словото за "Воля за битие: таз воля — няма я!"

"Че: онова що го няма, не може да желае; а това що има вече битие, как би могло то отново да се домогва за битие!"

"Само дето има живот, има и воля: но не воля за живот, а — тъй те уча аз, — воля за власт!"

"Много неща живият цени по-високо от самия живот: но от самата оценка говори волята за власт!"

Тъй ме учи някогаж животът: и чрез това ви решавам аз, вий, най-мъдри, още и гатанката на

вашето сърце.

Истина, казвам ви: добро и зло, което да бъде непреходно — няма такова! Само себе си трябва то винаги отново да превъзмогва.

С вашите ценности и думи за добро и зло вие вършите насилие, вий, ценители на ценностите: и това е вашата скрита обич и блясъкът, трепетът и избликът на вашата душа.

Но една по-могъща сила расте из вашите ценности и едно ново превъзмогване: на него ще се строши яйцето и черупката на яйцето.

И който трябва да бъде творец на добро и зло: истина, той трябва изпърво да бъде разрушител и да троши ценности.

Така най-висшето зло трябва за най-висшето добро: а това е, което твори. Нека говорим само за това, вий, най-мъдри, макар и да е лошо. Мълчанието е по-лошо; всички премълчани истини стават отровни. И нека всичко се троши, което от нашите истини — може да се троши!

Не малко къщи има още да се зидат!

Тъй рече Заратустра.

XXXV.

THE SUBLIME ONES.

За възвишените

Calm is the bottom of my sea: who would guess that it hideth droll monsters!

Unmoved is my depth: but it sparkleth with swimming enigmas and laughters.

A sublime one saw I to-day, a solemn one, a penitent of the spirit: Oh, how my soul laughed at his ugliness!

With upraised breast, and like those who draw in their breath: thus did he stand, the sublime one, and in silence: O'erhung with ugly truths, the spoil of his hunting, and rich in torn raiment; many thorns also hung on him--but I saw no rose.

Not yet had he learned laughing and beauty.

Gloomy did this hunter return from the forest of knowledge.

From the fight with wild beasts returned he home: but even yet a wild beast gazeth out of his seriousness--an unconquered wild beast!

As a tiger doth he ever stand, on the point of springing; but I do not like those strained souls; ungracious is my taste towards all those self-engrossed ones.

And ye tell me, friends, that there is to be no dispute about taste and tasting?

But all life is a dispute about taste and tasting!

Taste: that is weight at the same time, and scales and weigher; and alas for every living thing that would live without dispute about weight and scales and weigher!

Should he become weary of his sublimeness, this sublime one, then only will his beauty begin--and then only will I taste him and find him savoury.

And only when he turneth away from himself will he o'erleap his own shadow --and verily! into HIS sun.

Far too long did he sit in the shade; the cheeks of the penitent of the spirit became pale; he almost starved on his expectations.

Contempt is still in his eye, and loathing hideth in his mouth.

To be sure, he now resteth, but he hath not yet taken rest in the sunshine.

As the ox ought he to do; and his happiness should smell of the earth, and not of contempt for the earth.

As a white ox would I like to see him, which, snorting and lowing, walketh before the plough-share: and his lowing should also laud all that is earthly!

Dark is still his countenance; the shadow of his hand danceth upon it.

O'ershadowed is still the sense of his eye.

His deed itself is still the shadow upon him: his doing obscureth the doer.

Not yet hath he overcome his deed.

To be sure, I love in him the shoulders of the ox: but now do I want to see also the eye of the angel.

Also his hero-will hath he still to unlearn: an exalted one shall he be, and not only a sublime one--the ether itself should raise him, the willless one!

He hath subdued monsters, he hath solved enigmas.

But he should also redeem his monsters and enigmas; into heavenly children should he transform them.

As yet hath his knowledge not learned to smile, and to be without jealousy; as yet hath his gushing passion not become calm in beauty.

Verily, not in satiety shall his longing cease and disappear, but in beauty!

Gracefulness belongeth to the munificence of the magnanimous.

His arm across his head: thus should the hero repose; thus should he also surmount his repose.

But precisely to the hero is BEAUTY the hardest thing of all.

Unattainable is beauty by all ardent wills.

A little more, a little less: precisely this is much here, it is the most here.

To stand with relaxed muscles and with unharnessed will: that is the hardest for all of you, ye sublime ones!

When power becometh gracious and descendeth into

the visible--I call such condescension, beauty.

And from no one do I want beauty so much as from thee, thou powerful one: let thy goodness be thy last self-conquest.

All evil do I accredit to thee: therefore do I desire of thee the good.

Verily, I have often laughed at the weaklings, who think themselves good because they have crippled paws!

The virtue of the pillar shalt thou strive after: more beautiful doth it ever become, and more graceful--but internally harder and more sustaining-- the higher it riseth.

Yea, thou sublime one, one day shalt thou also be beautiful, and hold up the mirror to thine own beauty.

Then will thy soul thrill with divine desires; and there will be adoration even in thy vanity!

For this is the secret of the soul: when the hero hath abandoned it, then only approacheth it in dreams--the super-hero.

-- Thus spake Zarathustra.

Тиха е глъбината на моето море: кой би могъл да отгатне, че тя крие шеговити чудовища!

Непоколебима е моята глъбина: но тя блести от плуващи гатанки и смехове.

Един възвишен видях днес, един тържествен,

един разкаяник на духа: о, как се смя душата ми на неговата грозота!

С изпъчени гърди и подобен на ония, които поемат дъх: тъй стоеше той, възвишеният, и мълчалив!

Окачен с грозни истини, плячка от лова му, и навлечен с оръфани дрехи; много и тръне висяха по него — но не видях още никаква роза.

Не изучи още той смеха и хубостта. Мрачен се върна тоя ловец от гората на познанието.

От борбата с диви зверове се върна той дома: но от неговата важност изглежда все още дивото животно непревъзможнато!

Той все още стои като тигър, който иска да скокне; но аз не обичам тия напрегнати души, не ми са по вкуса всички тия отстранени.

А вие ми казвате, приятели, че за вкус и вкуване разпра няма? Но целият живот е разпра за вкус и вкуване!

Вкус: то е същевременно тегло и везна, и теглител: и тежко на всичко живо, което би поискало да живее без разпра за тегло и везни, и теглител!

Когато му омръзне неговата възвишеност на тоя възвишен: тогава само ще почне хубостта му — и тогава само ще иска да го вкуса и намеря вкусен.

И само когато се отвърне сам от себе си, ще скокне

той през своята собствена сянка — и, наистина, вътре в своето слънце. Предълго стоя той на сянка, бузите на разкаяника на духа побледняха; почти изнемооща от глад при своите очаквания. Презрение се вижда още в неговия поглед; и на устата му се таи отвращение. Макар да почива сега, но неговото спокойствие не се е още настанило на слънце.

Той би трябвало да прави като бик; и неговото щастие би трябвало да мирише на земя, а не на презрение към земята.

Като бял бик бих желал аз да го видя как той пръхти, реве и върви пред плуга, и ревът му би трябвало при това да възхваля всичко земно!

Мрачно е още лицето му; сянката на ръката играе върху него. Засенен е още смисълът на окото му.

Самото негово дело е още сянка върху му: ръката затъмнява тогава, който действа. Не надделя той още своето дело.

Тила на бика обичам аз у него: но искам да видя още и окото на ангела.

Също и от своята херойска воля ще трябва той да се отучи: аз бих желал да бъдеше той възнесен, а не само възвишен — етерът сам би трябвало да го възнесе, безволника!

Той надви чудовища, той разреши гатанки, но трябвало би да разреши своите чудовища и гатанки,

в небесни чада би трябвало той да ги превърне.

Още неговото познание не е научило да се усмихва и да бъде без завист; още неговата бушуваща страст не утихва в хубостта.

Истина, не в насита трябва желанието му да млъкне и потъне, а в хубостта! Без хубост не може великодушието на възвишено настроение.

Сложил ръка над глава: тъй би трябвало хероят да почива, а и тъй би трябвало да превъзмогне своята почивка.

А тъкмо за хероя хубавото е най-мъчно от всички неща. Всяка силна воля не отвоюва хубавото.

Малко повече, малко по-малко: тъкмо в това е многото, това е най-вечето.

Да стоиш с отпуснати мускули и с отпрегната воля: това е най-мъчно за всинца ви, вий, възвишени!

Когато властта стане милостива и снизхожда до видимото: хубост наричам аз такова снизхождане.

И от никого не искам аз хубост колкото от теб, ти, могъщи: твоята добрина да бъде последно твое самонадделяване.

За всяко зло те смятат способен: затова искам добро от теб.

Истина, често съм се смял на слабите, които се мислят добри, защото лапите им са немощни.

Прави и ти като стълпа на добродетелта: все по-

хубав и по-нежен става той, а отвътре — по-твърд и по-издръжлив, колкото по-нагоре се издига.

Да, ти, възвишени, някога ти ще станеш още по-хубав и ще държиш огледалото пред своята собствена хубост.

Тогава твоята душа ще потрепери от божествени пожелания; и поклонение ще има в твоето тщеславие!

Това именно е тайната на душата: само когато я напусне хероят, приближава се към нея в блян — свръх-хероят.

Тъй рече Заратустра.

XXXVI.

THE LAND OF CULTURE.

37

За страната на образоваността

Too far did I fly into the future: a horror seized upon me.

And when I looked around me, lo!
there time was my sole contemporary.

Then did I fly backwards, homewards--and always faster.

Thus did I come unto you, ye present-day men, and into the land of culture.

For the first time brought I an eye to see you, and good desire: verily, with longing in my heart did I come.

But how did it turn out with me?

Although so alarmed--I had yet to laugh!

Never did mine eye see anything so motley-coloured! I laughed and laughed, while my foot still trembled, and my heart as well.

"Here forsooth, is the home of all the paintpots,"--said I.

With fifty patches painted on faces and limbs--so sat ye there to mine astonishment, ye present-day men!

And with fifty mirrors around you, which flattered your play of colours, and repeated it!

Verily, ye could wear no better masks, ye present-day men, than your own faces!

Who could--RECOGNISE you!

Written all over with the characters of the past, and these characters also pencilled over with new characters--thus have ye concealed yourselves well from all decipherers!

And though one be a trier of the reins, who still believeth that ye have reins!

Out of colours ye seem to be baked, and out of glued scraps.

All times and peoples gaze divers-coloured out of your veils; all customs and beliefs speak divers-coloured

out of your gestures.

He who would strip you of veils and wrappers, and paints and gestures, would just have enough left to scare the crows.

Verily, I myself am the scared crow that once saw you naked, and without paint; and I flew away when the skeleton ogled at me.

Rather would I be a day-labourer in the nether-world, and among the shades of the by-gone!

--Fatter and fuller than ye, are forsooth the nether-worldlings!

This, yea this, is bitterness to my bowels, that I can neither endure you naked nor clothed, ye present-day men!

All that is unhomelike in the future, and whatever maketh strayed birds shiver, is verily more homelike and familiar than your "reality."

For thus speak ye: "Real are we wholly, and without faith and superstition": thus do ye plume yourselves--alas!

even without plumes!

Indeed, how would ye be ABLE to believe, ye divers-coloured ones!

--ye who are pictures of all that hath ever been believed!

Perambulating refutations are ye, of belief itself, and a

dislocation of all thought.

UNTRUSTWORTHY ONES: thus do I call you, ye real ones!

All periods prate against one another in your spirits; and the dreams and pratings of all periods were even realer than your awakesness!

Unfruitful are ye: THEREFORE do ye lack belief.

But he who had to create, had always his presaging dreams and astral premonitions--and believed in believing!

-- Half-open doors are ye, at which grave-diggers wait.

And this is YOUR reality: "Everything deserveth to perish."

Alas, how ye stand there before me, ye unfruitful ones; how lean your ribs!

And many of you surely have had knowledge thereof.

Many a one hath said: "There hath surely a God filched something from me secretly whilst I slept?"

Verily, enough to make a girl for himself therefrom!

"Amazing is the poverty of my ribs!"

thus hath spoken many a present-day man.

Yea, ye are laughable unto me, ye present-day men!

And especially when ye marvel at yourselves!

And woe unto me if I could not laugh at your marvelling, and had to swallow all that is repugnant in your platters!

As it is, however, I will make lighter of you, since I have to carry what is heavy; and what matter if beetles and May-bugs also alight on my load!

Verily, it shall not on that account become heavier to me!

And not from you, ye present-day men, shall my great weariness arise.

-- Ah, whither shall I now ascend with my longing!

From all mountains do I look out for fatherlands and motherlands.

But a home have I found nowhere: unsettled am I in all cities, and decamping at all gates.

Alien to me, and a mockery, are the present-day men, to whom of late my heart impelled me; and exiled am I from fatherlands and motherlands.

Thus do I love only my CHILDREN'S LAND, the undiscovered in the remotest sea: for it do I bid my sails search and search.

Unto my children will I make amends for being the child of my fathers: and unto all the future--for THIS present-day!

-- Thus spake Zarathustra.

Твърде далеч залетях в бъдещето: ужас ме нападна.

И когато се озърнах около си, виж! Времето бе

едничък мой съвременник.

Тогава полетях назад към дома — и все по-бързо: така дойдох при вас, и вий, днешни хора, и в страната на образоваността.

За пръв път донесох поглед и за вас, и добро желание: истина, с копнеж в сърцето дойдох аз.

Но що ме сполетя? Колкото и да ме беше страх — трябваше да се смея! Никога погледът ми не бе виждал нещо тъй пъстро-нашарено!

Аз смях се и смях, и когато нозете ми още трепереха и сърцето при това: "Та тук е родината на всички гърнета за бои!" — казах аз.

Нацапани са петдесет дамги по образа и членовете: тъй седяхте вие за мое учудване, вий, днешни хора!

И с петдесет огледала около вас, които ласкаеха пъстротата на боите ви и подражаваха на вас!

Истина, вие не бихте могли да носите по-добра маска от вашето собствено лице, вий, днешни хора! Кой би могъл да ви познае?

Цели надраскани със знаците на миналото, а и тия знаци минати отгоре с нови знаци: тъй се скрихте вие добре от всички знакотълкуватели!

А и да би бил човек изследовател на бъбреци: кой вярва още, че вие имате бъбреци! Вие сякаш сте стъкмени от бои и от слепени хартишки.

Всички времена и народи изглеждат едно през друго под вашите була; всички нрави и вери говорят една през друга из вашите жестове.

Който би смъкнал из вас була и труфила, и бои, и жестове: останало би му тъкмо това, с което да плаши птиците.

Истина, сам аз съм подплашена птица, която ви видя веднъж наги и без боя; и аз побягнах, когато тоя скелет ми направи знак за любов.

По бих предпочел да бъда аз ратай на долния свят и при сенките на някогашното! Все пак по-тлъсти и по-угоени от вас са дори жителите на долния свят!

Това, да, това е огорчението на моите недра, че не мога да ви търпя ни наги, ни облечени, вий, днешни хора!

Всичко неприветно в бъдещето, и що някога е плашило залутани птици е наистина по-приветно и по-за доверие от вашата "действителност".

Че тъй говорите вие: "Действителни сме ние напълно, и без вяра и суеверие": тъй се гордеете вие — ах, дори и безгръди да сте!

Да, как бихте могли да вярвате, вий, пъстро-нашарени! — които сте изображения на всичко, което е вярвано някога!

Блуждаещи опровержения сте вие на самата вяра, и хърбели на всяка мисъл. Недостойни за вяра: тъй

ви наричам аз, вий, действителни!

Всички времена брътвят едно против друго във вашите духове; а бляновете и брътвежите на всички времена бяха по-действителни, отколкото е вашето бодърстване!

Безплодни сте вие: затова ви липсва вяра. А който трябва да твори, винаги е имал и свои вещи блянове и звездни знамения — и е вярвал на вярвания!

Полуотворени порти сте вие, на които чакат гробари. И ето вашата действителност: "Всичко е достойно да загине."

Ах, как сте се изправили пред мен, вий, безплодни, как постали в ребрата! И мнозина от вас сами са дошли до съзнание на това.

И те казваха: "Дали като спях, някой бог скришно не ми е отнел нещо? Разбира се, достатъчно, за да си направи женица от него!"

Чудна е мършавостта на нашите ребра!" — тъй казваха мнозина днешни хора.

Да, за смях сте вий, днешни! И особено когато се вие сами на себе чудите!

И тежко ми, ако не бих могъл да се смея на вашето учудване, а би трябвало да пия всичко отвратително от вашите чаши.

А тъй по-леко ще ви понеса, като имам тежко да нося; малко искам да знам, че бръмбари и хвъркати

червейчета са накацали при това върху товара ми!

Истина, от това той не ще стане по-тежък! И не от вас, днешни хора, ще ме налегне великата умора.

Ах, къде да се въззема още с моя копнеж! От всички планински висини гледам аз за бащин и майчин край.

Но родина не наидох нийде: в никой град не се спрях и на тръгване съм при всяка порта.

Чужди ми са и за присмех днешните, към които недавна ме влечеше сърце; и прокуден съм от бащин и майчин край.

Тъй че само теб обичам аз, земя на моите деца, неоткрита още, в най-далечното море: към нея насочвам аз кораба си да дири и дири.

С децата си искам да изкупя аз, че съм дете на моите бащи: и във всяко бъдеще — това настояще!

Тъй рече Заратустра.

XXXVII.

IMMACULATE PERCEPTION.

38

За непорочното познание

When yester-eve the moon arose, then did I fancy it about to bear a sun: so broad and teeming did it lie on the horizon.

But it was a liar with its pregnancy; and sooner will I believe in the man in the moon than in the woman.

To be sure, little of a man is he also, that timid night-reveller.

Verily, with a bad conscience doth he stalk over the roofs.

For he is covetous and jealous, the monk in the moon; covetous of the earth, and all the joys of lovers.

Nay, I like him not, that tom-cat on the roofs!

Hateful unto me are all that slink around half-closed windows!

Piously and silently doth he stalk along on the star-carpet:--but I like no light-treading human feet, on which not even a spur jingleth.

Every honest one's step speaketh; the cat however, stealeth along over the ground.

Lo!

cat-like doth the moon come along, and dishonestly.

-- This parable speak I unto you sentimental dissemblers, unto you, the "pure discerners!"

You do I call--covetous ones!

Also ye love the earth, and the earthly: I have divined you well!

--but shame is in your love, and a bad conscience--ye are like the moon!

To despise the earthly hath your spirit been

persuaded, but not your bowels: these, however, are the strongest in you!

And now is your spirit ashamed to be at the service of your bowels, and goeth in by-ways and lying ways to escape its own shame.

"That would be the highest thing for me"--so saith your lying spirit unto itself--"to gaze upon life without desire, and not like the dog, with hanging-out tongue: To be happy in gazing: with dead will, free from the grip and greed of selfishness--cold and ashy-grey all over, but with intoxicated moon-eyes!

That would be the dearest thing to me"--thus doth the seduced one seduce himself,--"to love the earth as the moon loveth it, and with the eye only to feel its beauty.

And this do I call IMMACULATE perception of all things: to want nothing else from them, but to be allowed to lie before them as a mirror with a hundred facets."

-- Oh, ye sentimental dissemblers, ye covetous ones!

Ye lack innocence in your desire: and now do ye defame desiring on that account!

Verily, not as creators, as procreators, or as jubilators do ye love the earth!

Where is innocence?

Where there is will to procreation.

And he who seeketh to create beyond himself, hath for me the purest will.

Where is beauty?

Where I MUST WILL with my whole Will; where I will love and perish, that an image may not remain merely an image.

Loving and perishing: these have rhymed from eternity.

Will to love: that is to be ready also for death.

Thus do I speak unto you cowards!

But now doth your emasculated ogling profess to be "contemplation!"

And that which can be examined with cowardly eyes is to be christened "beautiful!"

Oh, ye violators of noble names!

But it shall be your curse, ye immaculate ones, ye pure discerners, that ye shall never bring forth, even though ye lie broad and teeming on the horizon!

Verily, ye fill your mouth with noble words: and we are to believe that your heart overfloweth, ye cozeners?

But MY words are poor, contemptible, stammering words: gladly do I pick up what falleth from the table at your repasts.

Yet still can I say therewith the truth--to dissemblers!

Yea, my fish bones, shells, and prickly leaves shall tickle the noses of dissemblers!

Bad air is always about you and your repasts: your lascivious thoughts, your lies, and secrets are indeed in

the air!

Dare only to believe in yourselves--in yourselves and in your inward parts!

He who doth not believe in himself always lieth.

A God's mask have ye hung in front of you, ye "pure ones": into a God's mask hath your execrable coiling snake crawled.

Verily ye deceive, ye "contemplative ones!"

Even Zarathustra was once the dupe of your godlike exterior; he did not divine the serpent's coil with which it was stuffed.

A God's soul, I once thought I saw playing in your games, ye pure discerners!

No better arts did I once dream of than your arts!

Serpents' filth and evil odour, the distance concealed from me: and that a lizard's craft prowled thereabouts lasciviously.

But I came NIGH unto you: then came to me the day,--and now cometh it to you,--at an end is the moon's love affair!

See there!

Surprised and pale doth it stand--before the rosy dawn!

For already she cometh, the glowing one,--HER love to the earth cometh!

Innocence and creative desire, is all solar love!

See there, how she cometh impatiently over the sea!

Do ye not feel the thirst and the hot breath of her love?

At the sea would she suck, and drink its depths to her height: now riseth the desire of the sea with its thousand breasts.

Kissed and sucked WOULD it be by the thirst of the sun; vapour WOULD it become, and height, and path of light, and light itself!

Verily, like the sun do I love life, and all deep seas.

And this meaneth TO ME knowledge: all that is deep shall ascend--to my height!

-- Thus spake Zarathustra.

Когато вчера изгряваше месецът, стори ми се, че той иска да роди слънце: тъй широк и непазнен лежеше той на хоризонта.

Но с бременността си той ме излъга; и аз по ще вярвам на мъжа в месеца, отколкото на жената.

То се знае, малко прилича на мъж и той, тоя плах нощен мечтател.

Истина, с нечиста съвест броди той над покривите.

Че той е похотлив и ревнив, монахът на месеца, похотлив за земята и за всички радости на любещите.

Не, аз не го обичам, тоя котарак на покривите!
Противни ми са всички, що дебнат около
непритворени прозорци!

Смирен и мълчалив броди той по звездни килими
— но аз не обичам тихостъпните мъжки нозе, на
които и шпора не звънти.

Стъпката на всеки честен говори; а котката се
промъква крадешком през потона⁰¹⁰. Виж, като котка
стъпя месецът и нечестно.

Вам давам аз тая притча, чувствителни лицемери,
вам, "хора на чистото познание"! Вас наричам аз
сластолюбци!

И вие също обичате земята и земното: познах ви
аз! — но срам има в обичта ви и лоша съвест — на
месеца подобни сте вий!

Да презирате земното придумаха вашия дух, но не
вашата утроба: а тя е най-крепката у нас!

И ето, срамува се вашият дух, че угажда на
утробата ви, и от своя собствен срам върви по скрити
и лъжовни пътища.

"Това би било най-висше за мен — тъй говори на
себе си вашият измамен дух, — да гледам на живота
без пожелание и не, като псе, с изплезен език."

"Щастлив да бъда в съзерцанието, с умъртвена
воля, без грабливостта и алчността на егоизма —
студен и пепеляв по цялото тяло, но с опиянени

месечни очи!"

"Това би било най-драго за мен — тъй се блазни
съблазненият, — земята да обичам, както я месецът
обича, и само с поглед да докосвам нейната хубост."

"И това наричам аз непорочно познание на всички
неща, че нищо не искам от нещата: освен да смея да
лежа пред тях като стогледо огледало."

О, вий, чувствителни лицемери, вий, сластолюбци!
На пожеланието ви липсва невинност: ето защо вие
клеветите пожелаването!

Истина, не обичате вие земята като творци,
родители и радостни от това, що се твори!

Де е невинността? Дето има воля за раждане. И
който иска да твори свръх себе си, той има най-
чистата воля.

Де е хубостта? Дето от вся воля трябва да искам;
дето искам да обичам и загина, за да не остане
образът само образ.

Обичай и загини: това върви тъй от памтивека.
Воля за обич: то е да бъдеш също готов за смърт. Тъй
ви казвам аз, страхливци!

Но ето че вашето скопено кривогледство иска да
се нарича "съзерцание"!

И което се оставя да го докосват боязливи очи,
трябва да бъде кръстено "хубаво"! О, вий,
осквернители на благородни имена!

Но това да бъде ваше проклятие, вий, непорочни,
които дирите чистото познание, никога да не
раждате: дори и когато лежите широко и непразни
на хоризонта.

Истина, вие тъпчете устата си с благородни думи:
и ние трябва да вярваме, че сърцето ви прелива,
лъжльовци?

А моите думи са нищожни, презрени и тромави: аз
на драго сърце прибирам това, що падне под
трапезата при вашите обеда.

Все пак мога с тях на лицемерите да кажа
истината! Да, нека моите кости, раковини и листи
бодливи гъделичкат носовете на лицемерите!
Развален е въздухът винаги около вас и вашите
обеда: че сластолюбивите ви мисли, лъжите ви и
преструвките ви пълнят въздуха!

Дръзнете изпърво да повярвате на себе си — на
себе си и на своята утроба! Който сам не си вярва,
винаги лъже.

Маска на бог турихте отпреде си, вий, "чисти": в
маската на бог се вмъкна вашият отвратителен
нагърчен червей.

Истина, вие лъжете, вий, "съзерцатели"! И
Заратустра някога вие заблудихте с божествената си
външност; не позна той змийските ви гърчове, с
които тя бе натъпкана.

Душата на бог мислех, че виждам да играе във
вашите игри, вий, хора на чистото познание!
Струваше ми се, че няма друго по-добро изкуство от
вашите изкуства!

Змийската нечистота и лошата воня, тях криеше
от мен отдалечеността и хитростта на гущер
сластолюбиво пълзеше тъдява.

Но аз дойдох близо до вас: и настана ден за мене
— и ето за вас дойде той — свърши се любуването на
месеца!

И ето, погледнете! Изненадан и блед стои той
пред зората!

Че иде вече слънцето, огненото — неговата любов
към земята иде!

Невинност и творческа жажда е всяка слънчева
любов!

Погледнете, как нетърпеливо иде то през морето!
Не сещате ли жаждата и горещия дъх на неговата
любов?

От морето иска то да смуче и да привлече към себе
си на висини дълбината му; и подема се страстта на
морето с хиляди гърди.

Целувано и смукано иска то да бъде от жаждата на
слънцето; въздух иска то да стане и висина, и пътека
на светлината, и само светлина!

Истина, подобно слънцето обичам аз живота и

всички дълбоки морета.

И това значи за мен познание: всичко дълбоко
трябва да се въземе — към моята висина!
Тъй рече Заратустра.

XXXVIII. SCHOLARS.

39

За учените

When I lay asleep, then did a sheep eat at the ivy-
wreath on my head,--it ate, and said thereby:

"Zarathustra is no longer a scholar."

It said this, and went away clumsily and proudly.
A child told it to me.

I like to lie here where the children play, beside the
ruined wall, among thistles and red poppies.

A scholar am I still to the children, and also to the
thistles and red poppies.

Innocent are they, even in their wickedness.

But to the sheep I am no longer a scholar: so willeth
my lot--blessings upon it!

For this is the truth: I have departed from the house of
the scholars, and the door have I also slammed behind
me.

Too long did my soul sit hungry at their table: not like

them have I got the knack of investigating, as the knack of
nut-cracking.

Freedom do I love, and the air over fresh soil; rather
would I sleep on ox skins than on their honours and
dignities.

I am too hot and scorched with mine own thought:
often is it ready to take away my breath.

Then have I to go into the open air, and away from all
dusty rooms.

But they sit cool in the cool shade: they want in
everything to be merely spectators, and they avoid sitting
where the sun burneth on the steps.

Like those who stand in the street and gape at the
passers-by: thus do they also wait, and gape at the
thoughts which others have thought.

Should one lay hold of them, then do they raise a dust
like flour-sacks, and involuntarily: but who would divine
that their dust came from corn, and from the yellow
delight of the summer fields?

When they give themselves out as wise, then do their
petty sayings and truths chill me: in their wisdom there is
often an odour as if it came from the swamp; and verily, I
have even heard the frog croak in it!

Clever are they--they have dexterous fingers: what
doth MY simplicity pretend to beside their multiplicity!

All threading and knitting and weaving do their

fingers understand: thus do they make the hose of the spirit!

Good clockworks are they: only be careful to wind them up properly!

Then do they indicate the hour without mistake, and make a modest noise thereby.

Like millstones do they work, and like pestles: throw only seed-corn unto them!

--they know well how to grind corn small, and make white dust out of it.

They keep a sharp eye on one another, and do not trust each other the best.

Ingenious in little artifices, they wait for those whose knowledge walketh on lame feet,--like spiders do they wait.

I saw them always prepare their poison with precaution; and always did they put glass gloves on their fingers in doing so.

They also know how to play with false dice; and so eagerly did I find them playing, that they perspired thereby.

We are alien to each other, and their virtues are even more repugnant to my taste than their falsehoods and false dice.

And when I lived with them, then did I live above them.

Therefore did they take a dislike to me.

They want to hear nothing of any one walking above their heads; and so they put wood and earth and rubbish betwixt me and their heads.

Thus did they deafen the sound of my tread: and least have I hitherto been heard by the most learned.

All mankind's faults and weaknesses did they put betwixt themselves and me:--they call it "false ceiling" in their houses.

But nevertheless I walk with my thoughts ABOVE their heads; and even should I walk on mine own errors, still would I be above them and their heads.

For men are NOT equal: so speaketh justice.

And what I will, THEY may not will!

-- Thus spake Zarathustra.

Както лежах заспал, една овца заръфала бръшляновия венец на главата ми — ръфала и рекла: "Заратустра вече не е учен".

Рекла и отминала надутото и гордо. Едно дете ми го разправи.

Обичам да лежа тук, дето децата играят, край порутената стена, между тръновици и червени макове.

Аз все още съм учен за децата и за тръновиците, и червените макове. Невинни са те, дори и в своята

злоба.

Но за овцете не съм вече: такъв ми бил късметът — благословен да бъде!

Защото истина е: изселих се аз от дома на учените и тръснах тогаз зад себе си вратата.

Твърде дълго седя гладна душата ми на тяхната трапеза; не съм, подобно тям, свикнал на познанието, като да троша орехи.

Свобода обичам аз и въздух над прясна земя; по-добре да спя на волска кожа, отколкото върху техните достойнства и почести.

Аз съм твърде горещ и изгорен от собствени мисли: често се задушавам. Тогаз трябва да бягам на свободен въздух и далеч от прашни стаи.

А те седят хладни на хладна сянка: във всичко искат да бъдат само зрители и пазят се да седнат там, дето слънцето пече на стъпалата.

Подобно ония, които стоят по улиците и зяпат хората, които минуват: тъй и те чакат и зяпат мислите, намислени от други.

Хванеш ли ги с ръце, те дигат прах като брашнени чували, и то неволно: но кому би дошло наум, че прахът им е от жито и от жълтата отрада на летните ниви?

Показват ли се мъдри, хладни тръпки ме побиват от техните дребни изречения и истини: често

тяхната мъдрост е с миризмата на блато: и наистина аз дори жаба чух да кряка из нея!

Чевръсти са те, имат умни пръсти: що е моята простота при тяхното многообразие! Всяко вдяване и везане, и плетене разбират техните пръсти: тъй плетат те чорапите на духа!

Добри часовници са те: само трябва човек да се грижи, както трябва, да ги навива! Тогава те показват часа безпогрешно и правят скромнен шум при това.

Подобно мелници работят те и черясла: само житни зърна им сипи! — и те вече знаят зърното ситно да мелят и да правят от него бял прах. Те се взират един друг в пръстите и се боят от най-добрия. Изобретателни в дребните хитрости, те вардят ония, на които знанието върви на хроми нозе — подобно паяци вардят те.

Аз ги виждах винаги с предпазливост да приготвят отрова; и винаги при това туряха те стъклени ръкавици на своите пръсти.

Също и калпави зарове знаят те да хвърлят; и аз ги сварих да играят със зарове тъй усърдно, че се потяха при това.

Ние сме чужди един на други, и техните добродетели са още повече против вкуса ми, отколкото техните хитрости и калпави зарове.

И когато живях при тях, живеях над тях. Затова те ме намразиха. Те не щат да чуят, че някой върви над техните глави; и тъй наслагах дървета и пръст, и смет между мен и главите си.

Тъй заглушиха те шума от моите стъпки: и най-зле бях чул досега от най-учените.

Заблужденията и слабостта на всички хора поставиха те между себе си и мен — "лъжлив под" наричат те това в своите къщи.

Но при все това аз вървя със своите мисли над техните глави; а да бих искал да вървя дори по собствените си грешки, пак щях да съм над тях и главите им.

Че хората не са еднакви: тъй говори справедливостта. И което аз искам, те не смеят да искат!

Тъй рече Заратустра.

XXXIX.

POETS.

40

За поетите

"Since I have known the body better"--said Zarathustra to one of his disciples--"the spirit hath only been to me symbolically spirit; and all the 'imperishable'--

-that is also but a simile."

"So have I heard thee say once before," answered the disciple, "and then thou addedst: 'But the poets lie too much.'"

Why didst thou say that the poets lie too much?"

"Why?"

said Zarathustra.

"Thou askest why?"

I do not belong to those who may be asked after their Why.

Is my experience but of yesterday?

It is long ago that I experienced the reasons for mine opinions.

Should I not have to be a cask of memory, if I also wanted to have my reasons with me?

It is already too much for me even to retain mine opinions; and many a bird flieth away.

And sometimes, also, do I find a fugitive creature in my dovecote, which is alien to me, and trembleth when I lay my hand upon it.

But what did Zarathustra once say unto thee?

That the poets lie too much?

--But Zarathustra also is a poet.

Believest thou that he there spake the truth?

Why dost thou believe it?"

The disciple answered: "I believe in Zarathustra."

But Zarathustra shook his head and smiled.

-- Belief doth not sanctify me, said he, least of all the belief in myself.

But granting that some one did say in all seriousness that the poets lie too much: he was right--WE do lie too much.

We also know too little, and are bad learners: so we are obliged to lie.

And which of us poets hath not adulterated his wine?

Many a poisonous hotchpotch hath evolved in our cellars: many an indescribable thing hath there been done.

And because we know little, therefore are we pleased from the heart with the poor in spirit, especially when they are young women!

And even of those things are we desirous, which old women tell one another in the evening.

This do we call the eternally feminine in us.

And as if there were a special secret access to knowledge, which CHOKETH UP for those who learn anything, so do we believe in the people and in their "wisdom."

This, however, do all poets believe: that whoever pricketh up his ears when lying in the grass or on lonely slopes, learneth something of the things that are betwixt heaven and earth.

And if there come unto them tender emotions, then do the poets always think that nature herself is in love with them: And that she stealeth to their ear to whisper secrets into it, and amorous flatteries: of this do they plume and pride themselves, before all mortals!

Ah, there are so many things betwixt heaven and earth of which only the poets have dreamed!

And especially ABOVE the heavens: for all Gods are poet-symbolisations, poet-sophistications!

Verily, ever are we drawn aloft--that is, to the realm of the clouds: on these do we set our gaudy puppets, and then call them Gods and Supermen:-- Are not they light enough for those chairs!

--all these Gods and Supermen?

-- Ah, how I am weary of all the inadequate that is insisted on as actual!

Ah, how I am weary of the poets!

When Zarathustra so spake, his disciple resented it, but was silent.

And Zarathustra also was silent; and his eye directed itself inwardly, as if it gazed into the far distance.

At last he sighed and drew breath.

-- I am of to-day and heretofore, said he thereupon; but something is in me that is of the morrow, and the day following, and the hereafter.

I became weary of the poets, of the old and of the new:

superficial are they all unto me, and shallow seas.

They did not think sufficiently into the depth; therefore their feeling did not reach to the bottom.

Some sensation of voluptuousness and some sensation of tedium: these have as yet been their best contemplation.

Ghost-breathing and ghost-whisking, seemeth to me all the jingle-jangling of their harps; what have they known hitherto of the fervour of tones!

-- They are also not pure enough for me: they all muddle their water that it may seem deep.

And fain would they thereby prove themselves reconcilers: but mediaries and mixers are they unto me, and half-and-half, and impure!

-- Ah, I cast indeed my net into their sea, and meant to catch good fish; but always did I draw up the head of some ancient God.

Thus did the sea give a stone to the hungry one.

And they themselves may well originate from the sea.

Certainly, one findeth pearls in them: thereby they are the more like hard molluscs.

And instead of a soul, I have often found in them salt slime.

They have learned from the sea also its vanity: is not the sea the peacock of peacocks?

Even before the ugliest of all buffaloes doth it spread

out its tail; never doth it tire of its lace-fan of silver and silk.

Disdainfully doth the buffalo glance thereat, nigh to the sand with its soul, nigher still to the thicket, nighest, however, to the swamp.

What is beauty and sea and peacock-splendour to it!

This parable I speak unto the poets.

Verily, their spirit itself is the peacock of peacocks, and a sea of vanity!

Spectators, seeketh the spirit of the poet--should they even be buffaloes!

-- But of this spirit became I weary; and I see the time coming when it will become weary of itself.

Yea, changed have I seen the poets, and their glance turned towards themselves.

Penitents of the spirit have I seen appearing; they grew out of the poets.

-- Thus spake Zarathustra.

— Откакто познавам по-добре плътта — рече Заратустра на един от своите ученици, — духът за мен е вече само уподобение на дух; и всичко “непреходно” — и то също е само символ.

“Чух те вече веднъж да казваш тъй — отговори ученикът, — и тогаз ти прибави: “но поетите лъжат твърде много.” Защо каза, че поетите лъжат твърде

много?”

— Защо? — рече Заратустра. — Ти питаш защо? Аз не съм от ония, които човек смее да пита за тяхното защо.

Нима от вчера аз живея? Аз вече отдавна преживях основанията на своите мнения.

Нямаше ли да се обърна на бъчва за спомени, ако исках да удържа при себе си и своите основания?

Много ми е и това, да спазя само мненията си; и не една птица изхвъркна вече.

И между тях също намирам аз някое прилетяло животно в моя гълъбарник, което е чуждо за мен, и което трепери, ако сложа ръка върху му. Но какво ти каза веднъж, Заратустра? Че поетите лъжат твърде много?

— Но и Заратустра е поет.

Вярваш ли сега, че той с това казва истината? Защо вярваш това?

Ученикът отговори: “Аз вярвам в Заратустра.” Но Заратустра поклати глава и се усмихна.

— Вярата не ме прави блажен, — рече той, — особено вярата в мен.

Но да приемем, че някой съвсем сериозно кажеше — поетите твърде много лъжат: той има право — ние твърде много лъжем.

И твърде малко знаем ние и сме лоши ученици:

тъй че трябва да лъжем.

И кой от нас, поетите, не е подправял виното си? Не една отровна бърканица е вършена в нашите зимници, не малко неща са ставали там, които не могат се описа.

И защото малко знаем, то ни харесват от сърце нищите духом, най-вече когато са те млади женици!

Ние сме петимни дори и за такива неща, които бабичките си разправят вечер. Това сами ние наричаме вечно женственото у нас.

И като да има особен таен достъп към знанието, който се зарива за ония, що нещо учат: и вярваме ние в народа и неговата “мъдрост”. Но това вярват всички поети: че който лежи на тревата или нейде по уединени склонове, наострил уши, узнава много за нещата, които са между земята и небото.

И обземат ли ги нежни вълнения, поетите винаги мислят, че самата природа е влюбена в тях.

И се примъква до техните уши, да им пришепне тайни и влюбени ласкави думи: с това се пъчат и надуват те пред всички смъртни!

Ах, има толкова неща между земята и небото, за които само поетите са се отпуснали да бленуват нещо!

И още повече над небото: че всички богове са символи на поета, измислица на поета!

Истина, нас винаги все нагоре ни дърпа — именно към царството на облаците: върху тия слагаме ние нашите пъстри блянове и наричаме ги тогава богове и свръхчовеци.

Че доста леки са те и тъкмо за там са! — всички тия богове и свръхчовеци.

Ах, как ми омръзна всичко това недостижимо, което иска без друго да стане събитие. Ах, как ми омръзнаха тия поети!

Когато Заратустра рече тъй, разгневи се ученикът му, но мълчеше. Също и Заратустра мълчеше; и погледът му се бе обърнал навътре, като да гледаше далеч в далнини. Най-сетне той въздъхна и дойде на себе си.

— Аз съм от днес и отколе — каза той тогава, — но в мене има нещо, което е от утре и вдругиден и от всякога.

Омръзнаха ми поетите старите и новите: повърхностни са те всички и плитки моря. Те не са мислили достатъчно надълбоко: затова тяхното чувство не потъна до основата.

Малко похот и малко скука: това са били техните най-добри размисли.

Лъх и бяг на призраци е за мен всичкото им дрънчене на арфа; нима знаеха те досега що е страстен порив на звуковете!

Те не са и чисти достатъчно: те размътят всяка своя вода, за да се вижда дълбока.

И с това обичат те да се показват придобрители: но посредници и смесители си остават те, и посредствени, и нечисти!

Ах, аз хвърлих мрежата си в техните морета, като исках да уловя добра риба: но все глава на някой стар бог издърпвах.

Тъй морето даде на гладния един камък. И те сами невям от море произхождат.

Разбира се, намират се и перли в тях: толкова повече приличат те на твърди мидни животни. И вместо душа намирах често у тях тиня всолена. От морето се научиха те още и на суетност: не е ли морето паунът на пауните?

И пред най-грозния бивол разперя то опашка, никога не му омръзва неговото везано ветрило от сребро и коприна.

Упорито гледа го биволът, в душата си близо до пясъка, още по-близо до хрусталака, но най-близо до блатото.

Що му е нему хубост и море, и пауново труфило! Тая притча казвам аз на поетите.

Истина, самият техен дух е паун на пауните и море от суета!

Зрители иска духът на поета: че ако ще би да са и

биволи! Но тоя дух ми омръзна: и аз виждам да иде време, когато сам той на себе си ще омръзне.

— Променени видях аз вече поетите и с поглед насочен към себе си.

Видях да идат покаяници на духа: те израстоха от тях.

Тъй рече Заратустра.

XL.

GREAT EVENTS.

41

За великите събития

There is an isle in the sea--not far from the Happy Isles of Zarathustra-- on which a volcano ever smoketh; of which isle the people, and especially the old women amongst them, say that it is placed as a rock before the gate of the nether-world; but that through the volcano itself the narrow way leadeth downwards which conducteth to this gate.

Now about the time that Zarathustra sojourned on the Happy Isles, it happened that a ship anchored at the isle on which standeth the smoking mountain, and the crew went ashore to shoot rabbits.

About the noontide hour, however, when the captain and his men were together again, they saw suddenly a

man coming towards them through the air, and a voice said distinctly: "It is time!

It is the highest time!"

But when the figure was nearest to them (it flew past quickly, however, like a shadow, in the direction of the volcano), then did they recognise with the greatest surprise that it was Zarathustra; for they had all seen him before except the captain himself, and they loved him as the people love: in such wise that love and awe were combined in equal degree.

"Behold!"

said the old helmsman, "there goeth Zarathustra to hell!"

About the same time that these sailors landed on the fire-isle, there was a rumour that Zarathustra had disappeared; and when his friends were asked about it, they said that he had gone on board a ship by night, without saying whither he was going.

Thus there arose some uneasiness.

After three days, however, there came the story of the ship's crew in addition to this uneasiness--and then did all the people say that the devil had taken Zarathustra.

His disciples laughed, sure enough, at this talk; and one of them said even: "Sooner would I believe that Zarathustra hath taken the devil."

But at the bottom of their hearts they were all full of

anxiety and longing: so their joy was great when on the fifth day Zarathustra appeared amongst them.

And this is the account of Zarathustra's interview with the fire-dog: The earth, said he, hath a skin; and this skin hath diseases.

One of these diseases, for example, is called "man."

And another of these diseases is called "the fire-dog": concerning HIM men have greatly deceived themselves, and let themselves be deceived.

To fathom this mystery did I go o'er the sea; and I have seen the truth naked, verily!

barefooted up to the neck.

Now do I know how it is concerning the fire-dog; and likewise concerning all the spouting and subversive devils, of which not only old women are afraid.

"Up with thee, fire-dog, out of thy depth!"

cried I, "and confess how deep that depth is!

Whence cometh that which thou snorest up?

Thou drinkest copiously at the sea: that doth thine embittered eloquence betray!

In sooth, for a dog of the depth, thou takest thy nourishment too much from the surface!

At the most, I regard thee as the ventriloquist of the earth: and ever, when I have heard subversive and spouting devils speak, I have found them like thee: embittered, mendacious, and shallow.

Ye understand how to roar and obscure with ashes!

Ye are the best braggarts, and have sufficiently learned the art of making dregs boil.

Where ye are, there must always be dregs at hand, and much that is spongy, hollow, and compressed: it wanteth to have freedom.

'Freedom' ye all roar most eagerly: but I have unlearned the belief in 'great events,' when there is much roaring and smoke about them.

And believe me, friend Hullabaloo!

The greatest events--are not our noisiest, but our stillest hours.

Not around the inventors of new noise, but around the inventors of new values, doth the world revolve; INAUDIBLY it revolveth.

And just own to it!

Little had ever taken place when thy noise and smoke passed away.

What, if a city did become a mummy, and a statue lay in the mud!

And this do I say also to the o'erthrowers of statues: It is certainly the greatest folly to throw salt into the sea, and statues into the mud.

In the mud of your contempt lay the statue: but it is just its law, that out of contempt, its life and living beauty grow again!

With diviner features doth it now arise, seducing by
its suffering; and verily!

it will yet thank you for o'erthrowing it, ye subverters!

This counsel, however, do I counsel to kings and
churches, and to all that is weak with age or virtue--let
yourselves be o'erthrown!

That ye may again come to life, and that virtue--may
come to you!

--" Thus spake I before the fire-dog: then did he
interrupt me sullenly, and asked: "Church?

What is that?"

"Church?"

answered I, "that is a kind of state, and indeed the
most mendacious.

But remain quiet, thou dissembling dog!

Thou surely knowest thine own species best!

Like thyself the state is a dissembling dog; like thee
doth it like to speak with smoke and roaring--to make
believe, like thee, that it speaketh out of the heart of
things.

For it seeketh by all means to be the most important
creature on earth, the state; and people think it so."

When I had said this, the fire-dog acted as if mad with
envy.

"What!"

cried he, "the most important creature on earth?

And people think it so?"

And so much vapour and terrible voices came out of
his throat, that I thought he would choke with vexation
and envy.

At last he became calmer and his panting subsided; as
soon, however, as he was quiet, I said laughingly: "Thou
art angry, fire-dog: so I am in the right about thee!

And that I may also maintain the right, hear the story
of another fire-dog; he speaketh actually out of the heart
of the earth.

Gold doth his breath exhale, and golden rain: so doth
his heart desire.

What are ashes and smoke and hot dregs to him!

Laughter flitteth from him like a variegated cloud;
adverse is he to thy gargling and spewing and grips in the
bowels!

The gold, however, and the laughter--these doth he
take out of the heart of the earth: for, that thou mayst
know it,--THE HEART OF THE EARTH IS OF GOLD."

When the fire-dog heard this, he could no longer
endure to listen to me.

Abashed did he draw in his tail, said "bow-wow!"
in a cowed voice, and crept down into his cave.

-- Thus told Zarathustra.

His disciples, however, hardly listened to him: so
great was their eagerness to tell him about the sailors,

the rabbits, and the flying man.

"What am I to think of it!"

said Zarathustra.

"Am I indeed a ghost?

But it may have been my shadow.

Ye have surely heard something of the Wanderer and
his Shadow?

One thing, however, is certain: I must keep a tighter
hold of it; otherwise it will spoil my reputation."

And once more Zarathustra shook his head and
wondered.

"What am I to think of it!"

said he once more.

"Why did the ghost cry: 'It is time!

It is the highest time!"

For WHAT is it then--the highest time?"

-- Thus spake Zarathustra.

Има остров в морето — недалеч от блажените
острови на Заратустра — на който една огнена
планина непрекъснато дими; за него казва народът, а
особено старите бабички, че бил поставен като
канара пред вратата на долния свят: а през самата
огнена планина слизала надолу тясна пътека, която
водела към тая врата на долния свят.

И тъкмо по онова време, когато Заратустра се

намираше на блажените острови, случи се — един кораб хвърли котва на острова, на който се издига димящата планина; и екипажът на кораба излезе на суша да лови зайци. Но към пладне, когато капитанът и хората му се събраха пак заедно, видяха ненадейно един човек да иде по въздуха към тях, и чу се глас ясно да казва: "Време е! Дойде вече време!" А когато видението наближи съвсем до тях — подобно сянка мина то бързо нататък, по направление, дето се издигаше огнената планина — те познаха с голяма изненада, че то е Заратустра; защото всички вече бяха го виждали, освен самия капитан, и го обичаха, както народът обича: еднакво и обич, и страх, когато са примесени заедно.

"Вижте! — рече старият кърмчия. — Ето Заратустра отива за Ада!" — В същото време, когато тия моряци излязоха на огнения остров, бе се разчуло, че Заратустра изчезнал; и когато запитваха приятелите му, те разправяха, че той нощем заминал с кораб, без да каже къде отива. Тъй настана смущение; след три дни към това смущение се притури още и историята на моряците — и заразправя цял народ тогава, че дяволът отвлякъл Заратустра.

Неговите ученици се смяха на тая мълва; и един от тях каза дори: "По-скоро вярвам, че Заратустра е

отвлякъл дявола." Но в глъбината на душата си всички бяха загрижени и обзети от копнеж, тъй че радостта им бе голяма, когато на петия ден Заратустра се яви при тях.

И ето разказа за разговора на Заратустра с огнено псе:

— Земята — каза той, — има кожа; и по тая кожа има болести. Една от тия болести се нарича например: "човек".

А друга една от болестите се нарича "огнено псе": много са лъгали хората за него и са слушали други да ги лъжат.

Тая тайна да изпитам ходих аз през морето: и видях истината гола, наистина! — боса чак до врата.

И зная сега какво е това огнено псе; а също тъй и всички извъргнати и низвъргнати дяволи, от които не само старите бабички се плашат.

— Навън, огнено псе, из твоята глъбина! — извиках аз. — И признай колко дълбока е тая глъбина! Отде е това, което ти изригваш там нагоре? Ти пиеш обилно от морето: това издава твоето солено витийство. Истина, за един пес на глъбината ти вземаш храната си твърде от повърхността! Най-много те мисля за чревовещател на земята: и винаги, когато чувах да говорят извъргнати и низвъргнати дяволи, намирах ги подобни на тебе: солени,

лъжливи и плитки.

Вие знаете да ревете и с пепел да затъмнявате! Вие сте най-отбор хвалипръцковци и научили, както трябва, изкуството да възварявате тинята.

Дето и да сте, трябва винаги наблизо да има тиня и много гъбаво, шупливо, приклекчено, и него го тегли свобода.

"Свобода" е най-обичайният ви рев: но аз отвикнах да вярвам на "велики събития", щом има много рев и дим наоколо.

И вярвай ми, приятелю, адски шум! Най-великите събития — те не са нашите най-шумни, а нашите най-тихи часове.

Не около изобретателите на нов шум: около изобретателите на нови ценности се върти светът, нечуто се върти той.

И признай си! Винаги малко нещо е излизало, когато минеха твоят шум и дим. Много ли нещо значи, че някой град се е превърнал на мумия, и че някакъв стълп лежи в тинята!

И тая дума още казвам аз на низвържителите на стълпове. Навярно е най-голямо безумие да хвърляш сол в морето и стълпове в тинята.

В тинята на вашето презрение лежеше стълпът: но тоя именно е неговия закон, че от презрението израства за него живот и жива хубост! Божествен

наглед се изправя той сега пред нас и привлекателен в скръбта си; и наистина! — той ще ви благодари още, задето го низвъргнахте, вий, низвържители!

Но тоя съвет давам аз на царе и църкви и на всичко, що е недъгаво от старост или добродетел — оставете да ви низвъргнат!

За да можете пак да се върнете към живота, а към вас — добродетелта!

Тъй говорих аз пред огненото псе: тогава то ме прекъсна сърдито и попита: "Църква? Що е пък това?"

— Църква? — отговорих аз. — То е един вид държава, и то най-лъжливата. Но млъкни, ти, лицемерно псе! Ти най-добре познаваш своята пасмина!

Като теб е държавата, лицемерно псе; като теб обича тя да говори с дим и рев — за да накара да повярват, като тебе, че тя говори из корема на нещата.

Че тя непременно иска да бъде най-важното животно на земята, държавата; а хората му вярват.

Щом казах това, загърчи се огненото псе като бясно от завист.

"Как? — извика то. — Най-важното животно на земята? А хората му и вярват?" И толкова пара и грозни гласове изскочиха из неговата паст, че аз

помислих, то ще се задуши от гняв и завист.

Най-сетне стана то по-спокойно и пъхтенето му взе да поспира; а щом млъкна, казах засмяно:

— Ти се ядосваш, огнено псе: значи прав съм, като казвам тъй за тебе! А и за да устоя на правото си, чуй за друго едно огнено псе: то говори наистина от сърцето на земята.

Злато диша неговият дъх и златен дъжд: тъй го иска сърцето му. Що му е пепел и дим, та и гореща тиня!

Смах извира от него като пъстър облак: противно му е твоето гълголене и храчене, и яд на утробата!

Но злато и смях — взема ги то из сърцето на земята: че добре е да го знаеш — сърцето на земята е от злато.

Щом чу това, огненото псе не изтрая вече да ме слуша. Засрамено сви опашка, каза някак изниско: "Бау! Бау!" и се вмъкна в ямата си.

Тъй разказваше Заратустра. А неговите ученици едва го слушаха: тъй голямо бе желанието им да му разправят за моряците, зайците и за хвъркатия човек.

— Що да мисля за това! — рече Заратустра. — Нима съм аз призрак?

Но то ще е била сянката ми. Вие ще да сте чували нещо за странника и сянката му!

Едно е несъмнено: ще трябва да я държа по-накъсо — иначе ще ми зачерни името.

И още веднъж поклати глава Заратустра и чудеше се:

— Що да мисля за това! — каза той повторно. Защо викаше призракът: "Време е! Дойде вече време!"

За какво е време вече?

Тъй рече Заратустра.

XLI.

THE SOOTHSAYER.

42

Прорицателят

"-And I saw a great sadness come over mankind.
The best turned weary of their works.

A doctrine appeared, a faith ran beside it: 'All is empty, all is alike, all hath been!'

And from all hills there re-echoed: 'All is empty, all is alike, all hath been!'

To be sure we have harvested: but why have all our fruits become rotten and brown?

What was it fell last night from the evil moon?

In vain was all our labour, poison hath our wine become, the evil eye hath singed yellow our fields and

hearts.

Arid have we all become; and fire falling upon us, then do we turn dust like ashes:--yea, the fire itself have we made aweary.

All our fountains have dried up, even the sea hath receded.

All the ground trieth to gape, but the depth will not swallow!

'Alas!

where is there still a sea in which one could be drowned?'

so soundeth our plaint--across shallow swamps.

Verily, even for dying have we become too weary; now do we keep awake and live on--in sepulchres."

Thus did Zarathustra hear a soothsayer speak; and the foreboding touched his heart and transformed him.

Sorrowfully did he go about and wearily; and he became like unto those of whom the soothsayer had spoken.

-- Verily, said he unto his disciples, a little while, and there cometh the long twilight.

Alas, how shall I preserve my light through it!

That it may not smother in this sorrowfulness!

To remoter worlds shall it be a light, and also to remotest nights!

Thus did Zarathustra go about grieved in his heart,

and for three days he did not take any meat or drink: he had no rest, and lost his speech.

At last it came to pass that he fell into a deep sleep.

His disciples, however, sat around him in long night-watches, and waited anxiously to see if he would awake, and speak again, and recover from his affliction.

And this is the discourse that Zarathustra spake when he awoke; his voice, however, came unto his disciples as from afar: Hear, I pray you, the dream that I dreamed, my friends, and help me to divine its meaning!

A riddle is it still unto me, this dream; the meaning is hidden in it and encaged, and doth not yet fly above it on free pinions.

All life had I renounced, so I dreamed.

Night-watchman and grave-guardian had I become, aloft, in the lone mountain-fortress of Death.

There did I guard his coffins: full stood the musty vaults of those trophies of victory.

Out of glass coffins did vanquished life gaze upon me.

The odour of dust-covered eternities did I breathe: sultry and dust covered lay my soul.

And who could have aired his soul there!

Brightness of midnight was ever around me; lonesomeness cowered beside her; and as a third, death-rattle stillness, the worst of my female friends.

Keys did I carry, the rustiest of all keys; and I knew

how to open with them the most creaking of all gates.

Like a bitterly angry croaking ran the sound through the long corridors when the leaves of the gate opened: ungraciously did this bird cry, unwillingly was it awakened.

But more frightful even, and more heart-strangling was it, when it again became silent and still all around, and I alone sat in that malignant silence.

Thus did time pass with me, and slip by, if time there still was: what do I know thereof!

But at last there happened that which awoke me.

Thrice did there peal peals at the gate like thunders, thrice did the vaults resound and howl again: then did I go to the gate.

Alpa!

cried I, who carrieth his ashes unto the mountain?

Alpa!

Alpa!

who carrieth his ashes unto the mountain?

And I pressed the key, and pulled at the gate, and exerted myself.

But not a finger's-breadth was it yet open: Then did a roaring wind tear the folds apart: whistling, whizzing, and piercing, it threw unto me a black coffin.

And in the roaring, and whistling, and whizzing the coffin burst open, and spouted out a thousand peals of

laughter.

And a thousand caricatures of children, angels, owls, fools, and child-sized butterflies laughed and mocked, and roared at me.

Fearfully was I terrified thereby: it prostrated me.

And I cried with horror as I ne'er cried before.

But mine own crying awoke me:--and I came to myself.

-- Thus did Zarathustra relate his dream, and then was silent: for as yet he knew not the interpretation thereof.

But the disciple whom he loved most arose quickly, seized Zarathustra's hand, and said: "Thy life itself interpreteth unto us this dream, O Zarathustra!

Art thou not thyself the wind with shrill whistling, which bursteth open the gates of the fortress of Death?

Art thou not thyself the coffin full of many-hued malices and angel caricatures of life?

Verily, like a thousand peals of children's laughter cometh Zarathustra into all sepulchres, laughing at those night-watchmen and grave-guardians, and whoever else rattleth with sinister keys.

With thy laughter wilt thou frighten and prostrate them: fainting and recovering will demonstrate thy power over them.

And when the long twilight cometh and the mortal weariness, even then wilt thou not disappear from our

firmament, thou advocate of life!

New stars hast thou made us see, and new nocturnal glories: verily, laughter itself hast thou spread out over us like a many-hued canopy.

Now will children's laughter ever from coffins flow; now will a strong wind ever come victoriously unto all mortal weariness: of this thou art thyself the pledge and the prophet!

Verily, THEY THEMSELVES DIDST THOU DREAM, thine enemies: that was thy sorest dream.

But as thou awokest from them and camest to thyself, so shall they awaken from themselves--and come unto thee!"

Thus spake the disciple; and all the others then thronged around Zarathustra, grasped him by the hands, and tried to persuade him to leave his bed and his sadness, and return unto them.

Zarathustra, however, sat upright on his couch, with an absent look.

Like one returning from long foreign sojourn did he look on his disciples, and examined their features; but still he knew them not.

When, however, they raised him, and set him upon his feet, behold, all on a sudden his eye changed; he understood everything that had happened, stroked his beard, and said with a strong voice: "Well!

this hath just its time; but see to it, my disciples, that we have a good repast; and without delay!

Thus do I mean to make amends for bad dreams!

The soothsayer, however, shall eat and drink at my side: and verily, I will yet show him a sea in which he can drown himself!"

-- Thus spake Zarathustra.

Then did he gaze long into the face of the disciple who had been the dream-interpreter, and shook his head.

--

“— И видях аз велика скръб да сполетява хората. На най-добрите омръзнаха делата им.

Едно учение се появи, една вяра тръгна покрай него: “Всичко е пусто, всичко е все то, всичко е било!”

И от всички хълмове отекна: “Всичко е пусто, всичко е все то, всичко е било!”

Жънахме ние: но защо всички наши плодове изгниха и потъмняха? Какво падна от лошия месец през тая последна нощ?

Напусто беше всяка работа, отрова стана нашето вино, лош поглед ослани полята и сърцата ни.

Изсъгнахме всички и падне ли огън върху ни, ще се разпилеем като пепел: и на самия огън дори омръзнахме.

Пресекнаха всички извори за нас и морето се

отдръпна. Да се разтръгне иска земята, но гълбината не ще да гълта!

“Ах, де има още море, в което човек би могъл да се удави” — тъй ечи нашият вопъл, — чак през равните блата.

Истина, и за умиране сме твърде уморени; и бдим още и все живеем в гробници!”

Тъй Заратустра чу да говори един прорицател; и неговото прорицание засегна сърцето му и преобрази го. Печален се луташе той и уморен; и заприлича на ония, за които говореше прорицателят.

— Истина — тъй каза той на своите ученици, — малко остава и ще дойдат тия дълги дрезгавини. Ах, как да спася моята светлина отвъд тях!

Да не се задуша в тая печал! Че на по-далечни светове трябва да бъде тя светлина, и на най-далечни нощи!

Тъй в сърцето угрижен се луташе Заратустра; и три дни наред не яде и не пи, нямаше мира и загуби дума. Най-сетне случи се, че падна в дълбок сън. А неговите ученици седяха наоколо му дълго да бдят нощем и чакаха загрижени дали ще се пробуди и пак заговори, и оздравее от своята скръб.

А ето речта, която Заратустра каза, когато се събуди; гласът му идеше до неговите ученици като от далнини:

— Чуйте съня, който сънувах, приятели, и помогнете ми да отгатна неговия смисъл!

Той ми е още гатанка, тоя сън; смисълът му е в него скрит и привързан и още не може да възлети над него със свободни криле.

Отрекъл бях всякакъв живот, тъй ми се присъни. Нощен и гробен пазач бях станал, там, на самотния планински замък на смъртта.

Там горе пазех аз нейните ковчези: пълни бяха задушните сводове с такива победни трофеи. Из стъклени ковчези ме гледаше превъзмогнат живот.

Мирисът на опрашени вечности дишах аз: знойна и прашна лежеше там моята душа. И кой би могъл да проветри там душата си!

Ведрина на полунощ беше все около ми, самотността бе приклепнала до нея; и, трета при тях, хрипящата мъртва тишина, най-лошата от моите другарки.

Ключове носех аз, най-ръждиви от всички ключове; и аз знаех с тях да отварям най-скрибуцащи порти.

Като зловещ грак се понесе звукът през дългите коридори, когато се подемаха вратите на портата: злокобно грачеше тая птица, не искаше тя да я будят.

Но още по-ужасно и свиващо сърцето беше кога всичко замлъкнеше пак и утихнеше наоколо, и аз

седях сам в това коварно мълчание.

Тъй минаваше и се мъknеше времето, ако още имаше време: отде да узнаех това! Но най-сетне се случи онова, което ме събуди.

Три пъти удариха удари по портата, подобно гръм, отекнаха се и ревнаха сводовете три пъти пак: тогава отидох към портата.

— Мора⁰¹¹! — викнах аз. — кой носи своята пепел на планината? Мора! Мора! Кой носи своята пепел на планината?

И аз натиснах ключа и повдигнах портата, и мъчих се. Но тя ни на пръст се откряна.

И ето че буен вихър джасна вратните й: писна, трясна, профуча и захвърли той отпреде ми един чер ковчег.

И в еката и писъка, и трясъка разпръсна се ковчегът и изригна хилядообразен смях.

И безчет деца, ангели, бухали, глумци и големи като деца пеперуди се изсмяха и загавриха, и забушуваха срещу ми.

Грозно се уплаших от това — то ме повали. И викнах аз от ужас, както никога не съм викал.

Но моят собствен вик ме събуди: и аз дойдох на себе си.

Тъй разправи Заратустра своя сън и млъкна: че не знаеше той още тълкуването на своя сън. Но

ученикът, когото той най-обичаше, стана бързо, улови ръката на Заратустра и рече:

— Твоят живот сам ни тълкува тоя сън, о, Заратустра! Не си ли сам ти вихърът с острия писък, който кърти портите на кулите на смъртта?

Не си ли сам ти ковчегът, пълен с пъстри злоби и ангелски сили на живота?

Истина, подобен на хилядообразен детински смях влиза Заратустра във всички гробници, смеещ се на тия нощни и гробовни пазачи, и на всички, що дрънчат с мрачни ключове.

Ще го стреснеш и низвъргнеш ти с твоя присмех; припадъкът и пробуждането ще докажат твоята мощ над тях.

А дори да би настанала дълга дрезгавина и смъртна умора, ти не ще залезеш на нашето небе, ти, застъпник на живота!

Нови звезди ни даде ти да видим и нови нощни велелепия; истина, и самия смях разпъна ти като пъстър шатър върху ни.

И винаги из ковчези детински смях ще блика; и винаги победоносен ще иде силен вихър за всяка смъртна умора: за това ти сам си ни залог и прорицател!

Истина, тях самите сънува ти, вразите си: това бе твоят най-тежък сън!

Но както ти се пробуди от тях и дойде на себе си, тъй и те трябва да се пробудят от себе си — и дойдат при теб!

Тъй рече ученикът и всички други навалиха около Заратустра и хващаха го за ръце и искаха да го придумат да остави леглото си и своята скръб и да се върне при тях. А Заратустра седеше изправен на одъра си и с отчужден поглед. Подобно някой, който се връща след дълго скитане по чужбина, гледаше той своите ученици и визираше се в лицата им; и все още не ги познаваше. Но когато го вдигнаха и изправиха на нозе, ето, погледът му изведнъж се промени, той разбра всичко, що се бе случило, поглади си брадата и рече със силен глас:

— Тъй да бъде! Има време за това; а сега се погрижете, ученици мои, за един добър обяд и скоро! Тъй мисля аз да изкупя лошите сънища! А прорицателят трябва да яде и пие до мен: и наистина, аз ще му покажа и едно море, в което може да се удави!

Тъй рече Заратустра. А след това гледа ученика, който му стана тълкувател на съня, дълго в лицето и поклати глава при това.

XLII. REDEMPTION.

43

За изкуплението

When Zarathustra went one day over the great bridge, then did the cripples and beggars surround him, and a hunchback spake thus unto him: "Behold, Zarathustra!

Even the people learn from thee, and acquire faith in thy teaching: but for them to believe fully in thee, one thing is still needful--thou must first of all convince us cripples!

Here hast thou now a fine selection, and verily, an opportunity with more than one forelock!

The blind canst thou heal, and make the lame run; and from him who hath too much behind, couldst thou well, also, take away a little;--that, I think, would be the right method to make the cripples believe in Zarathustra!"

Zarathustra, however, answered thus unto him who so spake: When one taketh his hump from the hunchback, then doth one take from him his spirit--so do the people teach.

And when one giveth the blind man eyes, then doth he see too many bad things on the earth: so that he curseth him who healed him.

He, however, who maketh the lame man run, inflicteth upon him the greatest injury; for hardly can he run, when his vices run away with him--so do the people teach

concerning cripples.

And why should not Zarathustra also learn from the people, when the people learn from Zarathustra?

It is, however, the smallest thing unto me since I have been amongst men, to see one person lacking an eye, another an ear, and a third a leg, and that others have lost the tongue, or the nose, or the head.

I see and have seen worse things, and divers things so hideous, that I should neither like to speak of all matters, nor even keep silent about some of them: namely, men who lack everything, except that they have too much of one thing--men who are nothing more than a big eye, or a big mouth, or a big belly, or something else big,--reversed cripples, I call such men.

And when I came out of my solitude, and for the first time passed over this bridge, then I could not trust mine eyes, but looked again and again, and said at last: "That is an ear!

An ear as big as a man!"

I looked still more attentively--and actually there did move under the ear something that was pitifully small and poor and slim.

And in truth this immense ear was perched on a small thin stalk--the stalk, however, was a man!

A person putting a glass to his eyes, could even recognise further a small envious countenance, and also

that a bloated soullet dangled at the stalk.

The people told me, however, that the big ear was not only a man, but a great man, a genius.

But I never believed in the people when they spake of great men--and I hold to my belief that it was a reversed cripple, who had too little of everything, and too much of one thing.

When Zarathustra had spoken thus unto the hunchback, and unto those of whom the hunchback was the mouthpiece and advocate, then did he turn to his disciples in profound dejection, and said: Verily, my friends, I walk amongst men as amongst the fragments and limbs of human beings!

This is the terrible thing to mine eye, that I find man broken up, and scattered about, as on a battle- and butcher-ground.

And when mine eye fleeth from the present to the bygone, it findeth ever the same: fragments and limbs and fearful chances--but no men!

The present and the bygone upon earth--ah! my friends--that is MY most unbearable trouble; and I should not know how to live, if I were not a seer of what is to come.

A seer, a purposer, a creator, a future itself, and a bridge to the future --and alas!

also as it were a cripple on this bridge: all that is

Zarathustra.

And ye also asked yourselves often: "Who is Zarathustra to us?

What shall he be called by us?"

And like me, did ye give yourselves questions for answers.

Is he a promiser?

Or a fulfiller?

A conqueror?

Or an inheritor?

A harvest?

Or a ploughshare?

A physician?

Or a healed one?

Is he a poet?

Or a genuine one?

An emancipator?

Or a subjugator?

A good one?

Or an evil one?

I walk amongst men as the fragments of the future: that future which I contemplate.

And it is all my poetisation and aspiration to compose and collect into unity what is fragment and riddle and fearful chance.

And how could I endure to be a man, if man were not

also the composer, and riddle-reader, and redeemer of chance!

To redeem what is past, and to transform every "It was" into "Thus would I have it!"

--that only do I call redemption!

Will--so is the emancipator and joy-bringer called: thus have I taught you, my friends!

But now learn this likewise: the Will itself is still a prisoner.

Willing emancipateth: but what is that called which still putteth the emancipator in chains?

"It was": thus is the Will's teeth-gnashing and lonestribulation called.

Impotent towards what hath been done--it is a malicious spectator of all that is past.

Not backward can the Will will; that it cannot break time and time's desire--that is the Will's lonestribulation.

Willing emancipateth: what doth Willing itself devise in order to get free from its tribulation and mock at its prison?

Ah, a fool becometh every prisoner!

Foolishly delivereth itself also the imprisoned Will.

That time doth not run backward--that is its animosity: "That which was": so is the stone which it cannot roll called.

And thus doth it roll stones out of animosity and ill-humour, and taketh revenge on whatever doth not, like it, feel rage and ill-humour.

Thus did the Will, the emancipator, become a torturer; and on all that is capable of suffering it taketh revenge, because it cannot go backward.

This, yea, this alone is REVENGE itself: the Will's antipathy to time, and its "It was."

Verily, a great folly dwelleth in our Will; and it became a curse unto all humanity, that this folly acquired spirit!

THE SPIRIT OF REVENGE: my friends, that hath hitherto been man's best contemplation; and where there was suffering, it was claimed there was always penalty.

"Penalty," so calleth itself revenge.

With a lying word it feigneth a good conscience.

And because in the willer himself there is suffering, because he cannot will backwards--thus was Willing itself, and all life, claimed--to be penalty!

And then did cloud after cloud roll over the spirit, until at last madness preached: "Everything perisheth, therefore everything deserveth to perish!"

"And this itself is justice, the law of time--that he must devour his children:" thus did madness preach.

"Morally are things ordered according to justice and penalty.

Oh, where is there deliverance from the flux of things

and from the 'existence' of penalty?"

Thus did madness preach.

"Can there be deliverance when there is eternal justice?

Alas, unrollable is the stone, 'It was': eternal must also be all penalties!"

Thus did madness preach.

"No deed can be annihilated: how could it be undone by the penalty!

This, this is what is eternal in the 'existence' of penalty, that existence also must be eternally recurring deed and guilt!

Unless the Will should at last deliver itself, and Willing become non Willing --:" but ye know, my brethren, this fabulous song of madness!

Away from those fabulous songs did I lead you when I taught you: "The Will is a creator."

All "It was" is a fragment, a riddle, a fearful chance--until the creating Will saith thereto: "But thus would I have it."

-- Until the creating Will saith thereto: "But thus do I will it!

Thus shall I will it!"

But did it ever speak thus?

And when doth this take place?

Hath the Will been unharnessed from its own folly?

Hath the Will become its own deliverer and joy-bringer?

Hath it unlearned the spirit of revenge and all teeth-gnashing?

And who hath taught it reconciliation with time, and something higher than all reconciliation?

Something higher than all reconciliation must the Will will which is the Will to Power--: but how doth that take place?

Who hath taught it also to will backwards?

--But at this point in his discourse it chanced that Zarathustra suddenly paused, and looked like a person in the greatest alarm.

With terror in his eyes did he gaze on his disciples; his glances pierced as with arrows their thoughts and arrear-thoughts.

But after a brief space he again laughed, and said soothedly: "It is difficult to live amongst men, because silence is so difficult-- especially for a babblers."

-- Thus spake Zarathustra.

The hunchback, however, had listened to the conversation and had covered his face during the time; but when he heard Zarathustra laugh, he looked up with curiosity, and said slowly: "But why doth Zarathustra speak otherwise unto us than unto his disciples?"

Zarathustra answered: "What is there to be wondered

at!

With hunchbacks one may well speak in a hunchbacked way!"

"Very good," said the hunchback; "and with pupils one may well tell tales out of school.

But why doth Zarathustra speak otherwise unto his pupils--than unto himself?"

--

Когато един ден Заратустра минаваше големия мост, заобиколиха го недъгави и просяци, и един гърбав му заговори тъй:

— Виж, Заратустра! И народът се учи от теб и почва да вярва в твоето учение: но за да ти повярва съвсем, трябва още едно нещо — трябва да убедиш още и нас, недъгавите! Тук ето имаш хубав избор и наистина, случай да хванеш не одного за перчема! Слепи можеш да излекуваш и хроми да направиш да провървят; и на онзи, който има повечко отзаде си, ти би могъл да му отнемеш колко-годе — това, мисля аз, би било най-добрият начин да накараш недъгавите да повярват в Заратустра!

Но Заратустра отвърна на тогова, който говореше, тъй:

— Ако се вземе на гърбавия гърбицата, взема му се умът — тъй учи народът. И ако се върнат очите на

слепия, той вижда твърде много лоши неща на земята: тъй че той проклина оногова, който го е изцелил. Но тоя, който направи хромия да провърви, той му докарва най-голяма вреда: че щом тръгне, дава се път и на неговите пороци — тъй учи народът за недъгавите. А защо Заратустра да не научи и от народа, щом народът учи от Заратустра?

Но за мен това е най-малкото нещо, откаж живея между хората, да виждам: "На тогова липсва око, на оногова ухо, на трети крак, а други има, които са изгубили език или нос, или глава."

Аз виждам и виждах по-лоши и разни тъй отвратителни неща, че не бих желал да говоря за всяко от тях, а за някои нито дори да замълча: хора именно, на които липсва всичко, освен че имат едно повече — хора, които не са друго нищо освен едно голямо око или една голяма уста, или един голям корем, или друго някакво голямо нещо — изопачени недъгавци наричам аз такива.

И когато идех от моята самотност и за пръв път минах тоя мост, не повярвах на очите си и гледах татък, и гледах пак, и казах най-сетне: "Това е едно ухо! Ухо, голямо като човек!"

Взрях се още по-добре: и наистина, под ухото се движеше още нещо, което беше за оплакване малко и бедно, и немощно. И действително, чудовищното ухо

седеше на едно малко тънко стъбло — а стъблото беше човек! Който вземеше стъкло пред очите си, можеше дори да разпознае и едно малко завистливо листенце; а тъй също, че една подута душичка се клатушка на стъблото. А народът ми каза, че голямото ухо не било само човек, а един велик човек, един гений. Но аз никога не вярвах на народа, когато говори за велики хора — и си останах на вярата, че това е един изопачен недъгавец, който има от всичко твърде малко и само едно твърде много.

Когато Заратустра говореше тъй на гърбавия и на ония, на които той беше тълкувател и застъпник, обърна се той с дълбоко недоволство към своите ученици и каза:

— Истина, приятели мои, аз ходя между хората като между отломки и отделни части от хора!

Това е за окото ми най-страшното, че аз намирам човека разрушен и разхвърлен като на бойно и скотобойно поле.

И отбегне ли окото ми отсега към отколе, то все същото намира: отломки и отделни части и грозни случки — но не хора!

Сега и отколе на земята — ах! приятели мои — това е за мене най-непоносимото; и аз не бих могъл да живея, да не бях ясновидец за онова, което трябва да дойде.

Ясновидец, желател, творец, сам бъдеще и мост към бъдещето — и ах, също при това и недъгавец на тоя мост: всичко това е Заратустра. А и вие също се питахте често: "Кой е за нас Заратустра? Как да го наречем?" И подобно мене отговаряхте си с въпроси.

Дали е той обещаващ? Или изпълнител? Завоевател? Или наследник? Есен? Или палешник? Лекар? Или оздравял?

Поет ли е? Или истинен? Освободител? Или укротител? Добър?

Или зъл?

Аз ходя между хора като между отломки на бъдещето: онова бъдеще, което аз виждам.

И всички мои помисли и стремежи са да намисля и събера в едно, което е отломка и гатанка, и грозна случка.

И как бих изтърпял човек да бъда, ако човек не беше и поет, и гадател, и изкупител на случая!

Да изкупиш миналите и да претвориш всяко "беше" в "тъй го исках аз!" — това само бих нарекъл аз изкупление.

Воля — тъй се нарича освободителят и вестителят на радост: тъй ви учих аз, приятели мои! Но научете и това: самата воля е още пленница.

Да искаш, освобождава: но как се нарича това, което и освободителя още туря в окови?

"Беше": тъй се нарича скърцането на зъбите на волята и най-самотната ѝ скръб. Безсилна против онова, което вече е направено — тя гледа лошо на всяко минало.

Волята не може да иска назад; че тя не може да сломи времето и възжелението на времето — това е най-самотната скръб на волята.

Да искаш — това освобождава: какво измисля самото искане, за да се освободи от своята скръб и да се присмее на своята тъмница?

Ах, безумец е всеки пленник! С безумство се изкупва и пленената воля. Че времето не върви назад, това е гневът ѝ: "това, което беше" — тъй се нарича камъкът, който тя не може да отвали.

И тъй отваля тя камъни от гняв и досада и отмъщава на оня, който подобно ней не чувства гняв и досада.

Тъй стана волята, освободителката, мъчител: и на всичко, що може да страда, мъсти за това, че тя не може да се върне назад.

Това, да, само това е самата мъст: отвращението на волята против времето и неговото "беше".

Истина, голямо безумие е присъщо на волята ни; и стана проклятие за всичко човешко, че това безумие възприе дух!

Духът на отмъщението: приятели мои, досега това

беше най-добрата мисъл на хората; и дето имаше страдание, там трябваше винаги да има наказание.

“Наказание” — именно тъй се нарича мъстта: с лъжовна реч тя се преструва, че има добра съвест.

И защото в самия желяз има страдание, задето не може да поиска назад, то трябвало самото искане и всеки живот да бъде наказание! И тъй се трупа облак върз облак върху духа: докато най-сетне лудостта запровяжда: “Всичко предхожда, затова е всичко достойно да изчезне!” “И справедливост е сам той, оня закон на времето, че то трябва да изяде своите деца”: тъй проповядваше лудостта.

“Нравствено са разпоредени нещата според право и наказание.

О, де е спасението от течението на нещата и от наказанието “битие”? Тъй проповядваше лудостта.

“Може ли да има спасение, когато има едно вечно право? Ах, неотвалим е камъкът “беше”: вечни трябва да бъдат и всички наказания!” Тъй проповядваше лудостта.

“Никое дело не може да бъде унищожено: как би могло то чрез наказанието да стане неизвършено! Това, това е вечното в наказанието “битие”, че и битието трябва да бъде вечно все дело и престъпление!”

“Освен ако волята най-сетне сама се освободи и

искането стане неискане”: но вие познавате, братя мои, тая баснена песен на лудостта!

Отведох ви аз от тия баснени песни, като ви учих: “Волята е творец.”

Всяко “беше” е останка, гатанка, жестока случка — докато творещата воля каже при това: “Но аз го исках тъй!”

— Докато творещата воля каже при това: “Но аз тъй го искам! Тъй ще го искам!”

Но рече ли тя вече тъй? И кога ще стане това? Отърси ли се волята от своето собствено безумие?

Стана ли волята сама на себе си спасител и носител на радост?

Отучи ли се от духа на мъстта и от всяко скърцане зъби?

И кой я научи да се придобри с времето, и с повисшето от всяко сдобряване?

По-висше от всяко сдобряване трябва да иска волята, която е воля за власт — но как ще постигне тя това? Кой би я научил и да иска назад?

Но на това място от своята реч случи се, че Заратустра внезапно спря и съвсем изглеждаше на премного уплашен. С уплах в очи погледна той своите ученици: очите му пронизаха като стрели техните мисли и помисли. Но след малко той пак се усмихна и каза добродушен:

— Мъчно е с хора да живееш, защото мълчанието е тъй тежко. Особено за приказливия.

Тъй рече Заратустра. А гърбавият слушаше разговора и затулил беше лицето си при това; но когато чу Заратустра да се смее, погледна любопитно и каза полека:

— Но защо говори Заратустра иначе нам, не като на своите ученици?

Заратустра отговори:

Какво има тук за чудене! С гърбави може гърбаво да се говори!

Добре — каза гърбавият, — и с ученици може да се бърбре, както понася на школата.

Но защо говори Заратустра другояче на своите ученици — не като на себе си?

XLIII.

MANLY PRUDENCE.

44

За човешката мъдрост

Not the height, it is the declivity that is terrible!

The declivity, where the gaze shooteth DOWNWARDS, and the hand graspeth UPWARDS.

There doth the heart become giddy through its double will.

Ah, friends, do ye divine also my heart's double will?

This, this is MY declivity and my danger, that my gaze shooteth towards the summit, and my hand would fain clutch and lean--on the depth!

To man clingeth my will; with chains do I bind myself to man, because I am pulled upwards to the Superman: for thither doth mine other will tend.

And THEREFORE do I live blindly among men, as if I knew them not: that my hand may not entirely lose belief in firmness.

I know not you men: this gloom and consolation is often spread around me.

I sit at the gateway for every rogue, and ask: Who wisheth to deceive me?

This is my first manly prudence, that I allow myself to be deceived, so as not to be on my guard against deceivers.

Ah, if I were on my guard against man, how could man be an anchor to my ball!

Too easily would I be pulled upwards and away!

This providence is over my fate, that I have to be without foresight.

And he who would not languish amongst men, must learn to drink out of all glasses; and he who would keep clean amongst men, must know how to wash himself even with dirty water.

And thus spake I often to myself for consolation:

"Courage!

Cheer up!
old heart!

An unhappiness hath failed to befall thee: enjoy that as thy-- happiness!"

This, however, is mine other manly prudence: I am more forbearing to the VAIN than to the proud.

Is not wounded vanity the mother of all tragedies?

Where, however, pride is wounded, there there groweth up something better than pride.

That life may be fair to behold, its game must be well played; for that purpose, however, it needeth good actors.

Good actors have I found all the vain ones: they play, and wish people to be fond of beholding them--all their spirit is in this wish.

They represent themselves, they invent themselves; in their neighbourhood I like to look upon life--it cureth of melancholy.

Therefore am I forbearing to the vain, because they are the physicians of my melancholy, and keep me attached to man as to a drama.

And further, who conceiveth the full depth of the modesty of the vain man!

I am favourable to him, and sympathetic on account of

his modesty.

From you would he learn his belief in himself; he feedeth upon your glances, he eateth praise out of your hands.

Your lies doth he even believe when you lie favourably about him: for in its depths sigheth his heart: "What am _I_?"

And if that be the true virtue which is unconscious of itself--well, the vain man is unconscious of his modesty!

-- This is, however, my third manly prudence: I am not put out of conceit with the WICKED by your timorousness.

I am happy to see the marvels the warm sun hatcheth: tigers and palms and rattle-snakes.

Also amongst men there is a beautiful brood of the warm sun, and much that is marvellous in the wicked.

In truth, as your wisest did not seem to me so very wise, so found I also human wickedness below the fame of it.

And oft did I ask with a shake of the head: Why still rattle, ye rattle-snakes?

Verily, there is still a future even for evil!

And the warmest south is still undiscovered by man.

How many things are now called the worst wickedness, which are only twelve feet broad and three months long!

Some day, however, will greater dragons come into the world.

For that the Superman may not lack his dragon, the super-dragon that is worthy of him, there must still much warm sun glow on moist virgin forests!

Out of your wild cats must tigers have evolved, and out of your poison toads, crocodiles: for the good hunter shall have a good hunt!

And verily, ye good and just!

In you there is much to be laughed at, and especially your fear of what hath hitherto been called "the devil!"

So alien are ye in your souls to what is great, that to you the Superman would be FRIGHTFUL in his goodness!

And ye wise and knowing ones, ye would flee from the solar-glow of the wisdom in which the Superman joyfully batheth his nakedness!

Ye highest men who have come within my ken! this is my doubt of you, and my secret laughter: I suspect ye would call my Superman--a devil!

Ah, I became tired of those highest and best ones: from their "height" did I long to be up, out, and away to the Superman!

A horror came over me when I saw those best ones naked: then there grew for me the pinions to soar away into distant futures.

Into more distant futures, into more southern souths

than ever artist dreamed of: thither, where Gods are ashamed of all clothes!

But disguised do I want to see YOU, ye neighbours and fellowmen, and well attired and vain and estimable, as "the good and just;"-- And disguised will I myself sit amongst you--that I may MISTAKE you and myself: for that is my last manly prudence.

-- Thus spake Zarathustra.

Не висината: стръмнината е страшното!

Стръмнината, отдето погледът пада надолу, а ръката посяга нагоре.

Тогава сърцето се зашеметява от своята двойна воля.

Ах, приятели, сещате ли двойната воля и на моето сърце?

Това, това е моята стръмнина и моята опасност, че погледът ми се хвърля към висината, и че ръката ми би желала да се хване и опре — на глъбината!

О човека се лови моята воля, с вериги се вържа аз о човека, защото ме тегли нагоре към Сврхчовека: че там иска другата ми воля.

И затова живея сляп между хората, като да не ги познавам: да не би ръката ми да изгуби съвсем вяра в твърдото.

Аз не ви познавам, хора: тоя мрак и утеха често ме

окръжават.

Стоя на пътната врата за всякой нехранимайко и питам: кой ще ме излъже?

Това е моята първа човешка мъдрост, че се оставам да ме лъжат, за да не бъда все нащрек пред лъжците.

Ах, ако бях все нащрек пред човека: как би могло човек да бъде котва за моя балон! Твърде лесно би ме отвлякъл той нагоре и далеч!

Такова провидение бди над моята съдба, че аз трябва да бъда без предпазливост.

И който не иска да изнемогне между хората, трябва да се научи да пие от всички чаши; и който иска чист да остане между хората, трябва да знае и с мръсна вода да се мие.

И тъй си говорих често за утеха: "Добре! На добър час! Старо сърце! Едно нещастие не ти се удаде: радвай се на това като на твое щастие!" А таз е моята друга човешка мъдрост: аз щадя суетните повече от гордите.

Не е ли накърнена суетност майката на всички трагедии? А дето гордостта бъде накърнена, там израства нещо по-добро, отколкото е гордостта. За да бъде животът хубав за гледане, трябва неговата игра да бъде добре играна: а за това са нужни добри актьори.

Добри актьори намерих аз всички суетни — те играят и искат да са по сърце на които ги гледат — целият им дух е в тая воля.

Те представляват себе си, измислят себе си; близо до тях обичам аз да гледам живота — това лекува от меланхолия.

Затова щадя аз суетните, защото са те лекари на моята меланхолия и ме привързват о човека като о зрелище.

И сетне: кой би измерил цялата дълбочина на скромността у суетния! Аз го обичам и съчувствам му за неговата скромност.

От вас иска да научи той вярата в себе си; той се храни от вашите погледи, той жадно лапа похвалата от вашите ръце.

И вашите лъжи вярва той, стига добре да го лъжете; че в дълбини въздиша сърцето му: "Що съм аз!"

И ако истината добродетел е, която нищо не знае за себе си: то суетният не знае за своята скромност!

Но това е моята трета човешка мъдрост, че не оставям вашата боязливост да ми опротиви изгледа на злите.

Блажен съм да виждам чудесата, измътени от горещото слънце: тигри и палми, и дрънчащи змии.

И между хората има хубави рожби на горещото

слънце, и у злите много за учудване.

Ала както вашите най-мъдри не ми се видяха толкова мъдри: тъй също намерих, че и злобата на хората стои по-долу от това, що се разправя за нея.

И често клатех глава, и питах: защо още дрънкате, вий, дрънчащи змии?

Истина, и за злото бъдеще има! И най-горещият юг не е още изнамерен за хората.

Колко неща сега вече наричат най-люта злоба, които са само дванадесет стъпки и три месеца дълги! Но някога ще се явят на свят по-големи змейове.

Че за да не липсва на Свръхчовека змея, свръхзмейт, който да е достоен за него: затова трябва още много горещо слънце да грее върху влажните дебри!

Вашите диви котки трябва да станат по-напред тигри и вашите отровни жаби — крокодили: че добрият ловец трябва да има добър лов!

И наистина, вий, добри и справедливи! У вас има много за смях, а особено страхът ви пред онова, що досега се наричаше "дявол!"

Тъй чужди сте вие с душата си за всичко, що е велико, че Свръхчовека би ви се видял страшен в своята доброта!

И вий, мъдри и учени, вие бихте избягали от слънчевия зной на мъдростта, в който Свръхчовекът

с радост къпе своята нагота!

Вие, най-висши човеци, които срещна моя поглед! Това е моето съмнение във вас и моят таен смях: аз отгатвам, вие бихте назовали моя Свръхчовек дявол!

Ах, омръзнаха ми тия най-висши и най-добри: от тяхната "висина" ме теглеше нагоре, навън, далеч към Свръхчовека!

Ужас ме обзе, когато видях наги тия най-добри: тогава ми израстоха криле да отлетя в далечни бъднини.

В по-далечни бъднини, в по-южни югове, отколкото някога художник е бленувал: там, дето боговете се срамят от всяка дреха!

Но преоблечени искам вас да видя, вий, близки и събратя, и добре натруфени, и суетни, и достойни, като "добрите и справедливите".

И преоблечен, искам сам аз между вас да седя — че да не позная вас и себе си: това именно е моята последна човешка мъдрост.

Тъй рече Заратустра.

XLIV. THE STILLEST HOUR.

45

Най-тихият час

What hath happened unto me, my friends?

Ye see me troubled, driven forth, unwillingly obedient,
ready to go--alas, to go away from YOU!

Yea, once more must Zarathustra retire to his
solitude: but unjoyously this time doth the bear go back
to his cave!

What hath happened unto me?

Who ordereth this?

--Ah, mine angry mistress wisheth it so; she spake
unto me.

Have I ever named her name to you?

Yesterday towards evening there spake unto me MY
STILLEST HOUR: that is the name of my terrible mistress.

And thus did it happen--for everything must I tell you,
that your heart may not harden against the suddenly
departing one!

Do ye know the terror of him who falleth asleep?

-- To the very toes he is terrified, because the ground
giveth way under him, and the dream beginneth.

This do I speak unto you in parable.

Yesterday at the stillest hour did the ground give way
under me: the dream began.

The hour-hand moved on, the timepiece of my life
drew breath--never did I hear such stillness around me,
so that my heart was terrified.

Then was there spoken unto me without voice: "THOU

KNOWEST IT, ZARATHUSTRA?"

-- And I cried in terror at this whispering, and the
blood left my face: but I was silent.

Then was there once more spoken unto me without
voice: "Thou knowest it, Zarathustra, but thou dost not
speak it!"

-- And at last I answered, like one defiant: "Yea, I know
it, but I will not speak it!"

Then was there again spoken unto me without voice:
"Thou WILT not, Zarathustra?"

Is this true?

Conceal thyself not behind thy defiance!"

-- And I wept and trembled like a child, and said: "Ah, I
would indeed, but how can I do it!

Exempt me only from this!

It is beyond my power!"

Then was there again spoken unto me without voice:
"What matter about thyself, Zarathustra!

Speak thy word, and succumb!"

And I answered: "Ah, is it MY word?

Who am I_?

I await the worthier one; I am not worthy even to
succumb by it."

Then was there again spoken unto me without voice:
"What matter about thyself?

Thou art not yet humble enough for me.

Humility hath the hardest skin."

-- And I answered: "What hath not the skin of my
humility endured!

At the foot of my height do I dwell: how high are my
summits, no one hath yet told me.

But well do I know my valleys."

Then was there again spoken unto me without voice:
"O Zarathustra, he who hath to remove mountains
removeth also valleys and plains."

-- And I answered: "As yet hath my word not removed
mountains, and what I have spoken hath not reached
man.

I went, indeed, unto men, but not yet have I attained
unto them."

Then was there again spoken unto me without voice:
"What knowest thou THEREOF!

The dew falleth on the grass when the night is most
silent."

-- And I answered: "They mocked me when I found
and walked in mine own path; and certainly did my feet
then tremble.

And thus did they speak unto me: Thou forgottest the
path before, now dost thou also forget how to walk!"

Then was there again spoken unto me without voice:
"What matter about their mockery!

Thou art one who hast unlearned to obey: now shalt

thou command!

Knowest thou not who is most needed by all?

He who commandeth great things.

To execute great things is difficult: but the more difficult task is to command great things.

This is thy most unpardonable obstinacy: thou hast the power, and thou wilt not rule."

-- And I answered: "I lack the lion's voice for all commanding."

Then was there again spoken unto me as a whispering: "It is the stillest words which bring the storm.

Thoughts that come with doves' footsteps guide the world.

O Zarathustra, thou shalt go as a shadow of that which is to come: thus wilt thou command, and in commanding go foremost."

-- And I answered: "I am ashamed."

Then was there again spoken unto me without voice: "Thou must yet become a child, and be without shame.

The pride of youth is still upon thee; late hast thou become young: but he who would become a child must surmount even his youth."

-- And I considered a long while, and trembled.

At last, however, did I say what I had said at first.

"I will not."

Then did a laughing take place all around me.

Alas, how that laughing lacerated my bowels and cut into my heart!

And there was spoken unto me for the last time: "O Zarathustra, thy fruits are ripe, but thou art not ripe for thy fruits!

So must thou go again into solitude: for thou shalt yet become mellow."

-- And again was there a laughing, and it fled: then did it become still around me, as with a double stillness.

I lay, however, on the ground, and the sweat flowed from my limbs.

-- Now have ye heard all, and why I have to return into my solitude.

Nothing have I kept hidden from you, my friends.

But even this have ye heard from me, WHO is still the most reserved of men -- and will be so!

Ah, my friends!

I should have something more to say unto you!

I should have something more to give unto you!

Why do I not give it?

Am I then a niggard?

-- When, however, Zarathustra had spoken these words, the violence of his pain, and a sense of the nearness of his departure from his friends came over him, so that he wept aloud; and no one knew how to

console him.

In the night, however, he went away alone and left his friends.

Що стана с мен, приятели мои? Вие ме виждате смутен, унесен, неохотно послушен, готов да се махна — ах, от вас далеч да се махна!

Да, още веднъж трябва Заратустра да се оттегли в своята самотност: но тоя път нерадо се връща мечката в своето леговище!

Що стана с мен! Кой заповядва това? Ах, моят гневен господар иска така, той ми рече; произнесох ли аз някога името му пред вас?

Вчера привечер ми рече моят най-тих час: това е името на моя страшен господар.

И тъй стана — защото всичко трябва да ви кажа, за да не би сърцето ви да се ожесточи против внезапно разделящия се!

Знаете ли сепването на тоя, що заспива?

До пръстите на нозете се сепва той от това, че земята се дръпва и започва сънят.

Това ви казвам като притча. Снощи в най-тихия час земята под мен се дръпна: започна сънят.

Стрелката се отмести, часовникът на моя живот пое дъх — никога не съм чувал такава тишина около си: тъй че сърцето ми се сепна.

Тогава рече ми то без глас: "Ти го знаеш, Заратустра?" И аз извиках от страх при тоя шепот, и кръвта се дръпна от лицето ми: но аз мълчах.

И повторно ми рече то без глас: "Ти го знаеш, Заратустра, но не го казваш!"

И аз отвърнах най-сетне като някой упорит:

— Да, аз го зная, но не искам да го кажа!

И то наново ми рече без глас: "Ти не искаш, Заратустра? Истина ли е това? Не се крий в упорството си!" И аз плаках и треперах като дете и рекох:

— Ах, искал бих, но мога ли! Остави ме! Това е свръх силата ми!

И то наново ми рече без глас: "Що значиш ти, Заратустра!"

Кажи своята дума и умри!" И аз отвърнах:

— Ах, моя дума ли е това? Кой съм аз? Аз чакам по-достойния; не съм достоен дори да умра за него.

И то наново ми рече без глас: "Що значиш ти? Ти още не си доста смирен. Смирението има най-твърда кожа." И аз отвърнах:

— Какво не изтърпя вече кожата на моето смирение! При подножието живея на моята висина: колко са високи моите върхове? Никой не ми е казал още. Но добре познавам аз моите долини.

И то наново ми рече без глас: "О, Заратустра,

който има да преместя планини, той мести също долини и низини." И аз отвърнах:

— Моята дума не е още преместяла гори и което говорих, не стигна до хората. Аз тръгнах при хората, но още не съм стигнал до тях.

И то наново ми рече без глас: "Що знаеш ти за това? Роса пада върху тревата, когато нощта е най-замлъкнала." И аз отвърнах:

— Присмиваха ми се, когато намерих и тръгнах своя собствен път; и наистина, тогава трепереха моите нозе.

И тъй ми казваха те: Ти се отучи от пътя, ще се отучиш сега и да ходиш!

И то отново ми рече без глас: "Що значи техният присмех! Ти си, който се е отучил да слуша: сега трябва да заповядваш!"

Не знаеш ли кой е на всички най-необходимият? Който заповядва великото. Велико да изпълниш е мъчно: но още по-мъчното е да заповядаш велико.

Това е най-непростимото у теб: ти имаш силата, а не щеш да властваш."

И аз отвърнах:

— Мен ми липсва лъвски глас за заповядване.

И то наново ми рече като шепот: "Най-тихите думи са, които докарват буря. Мисли, които идват на гълъбови нозе, управляват света.

О, Заратустра, ти трябва да вървиш като сянка на онова, което трябва да дойде: тъй ще заповядваш ти и, заповядвайки, ще вървиш отпред."

И аз отвърнах:

— Свян ме е.

И то наново ми рече без глас: "Ти трябва още да станеш дете и без свян.

Гордостта на младините личи още върху ти, късно стана ти млад: а който иска да стане дете, трябва още и младостта си да превъзмогне."

И аз дълго време мислих и треперах. Но най-сетне казах, което изпърво казах:

— Не искам.

Тогава се вдигна смях около ми. Уви, как тоя смях ми раздира недрата и разкъса сърцето!

И то ми рече за сетен път: "О, Заратустра, твоите плодове са зрели, но ти не си узрял за своите плодове!"

Тъй че трябва да се върнеш пак в самотността: че ти трябва още да дозрееш."

И пак се изсмя то и отлетя: тогава стана тихо около ми като от двойна тишина. Но аз лежах на земята и пот ручеше от мен.

— Сега чухте всичко, и защо трябва да се върна в моята самотност.

Нищо не премълчах от вас, приятели мои.

А и това чухте вие от мен — който е от всички
хора най-мълчаливият — и иска да бъде такъв!

Ах, приятели мои! Аз бих имал още нещо да ви
кажа, бих имал още нещо да ви дам! Защо не ви го
давам? Нима съм скъперник?

Но когато Заратустра изрече тия думи, преодоля
го силата на скръбта и близостта на раздялата с
приятелите си, тъй че заплака високо; и никой не
знаеше да го утеши. А през нощта замина той сам и
остави приятелите си.

THIRD PART. ТРЕТА ЧАСТ

"Ye look aloft when ye long for exaltation, and I look
downward because I am exalted.

"Who among you can at the same time laugh and be
exalted?

"He who climbeth on the highest mountains, laugheth
at all tragic plays and tragic realities."

--ZARATHUSTRA, I.

, "Reading and Writing."

"Вие гледате нагоре, когато желаете възвишение.

А надолу гледам аз, защото съм възвишен.

Кой от вас може в също време да се смее и да бъде
възвишен?

Който се възмогне на най-високите планини, той
се смее на всички трагически игри и истински
трагедии в живота."

Заратустра: За четенето и писането

XLV. THE WANDERER.

46

Странникът

Then, when it was about midnight, Zarathustra went
his way over the ridge of the isle, that he might arrive
early in the morning at the other coast; because there he
meant to embark.

For there was a good roadstead there, in which
foreign ships also liked to anchor: those ships took many
people with them, who wished to cross over from the
Happy Isles.

So when Zarathustra thus ascended the mountain, he
thought on the way of his many solitary wanderings from
youth onwards, and how many mountains and ridges and
summits he had already climbed.

I am a wanderer and mountain-climber, said he to his
heart, I love not the plains, and it seemeth I cannot long
sit still.

And whatever may still overtake me as fate and
experience--a wandering will be therein, and a mountain-
climbing: in the end one experienceth only oneself.

The time is now past when accidents could befall me;
and what COULD now fall to my lot which would not
already be mine own!

It returneth only, it cometh home to me at last--mine
own Self, and such of it as hath been long abroad, and
scattered among things and accidents.

And one thing more do I know: I stand now before my
last summit, and before that which hath been longest

reserved for me.

Ah, my hardest path must I ascend!

Ah, I have begun my loneliest wandering!

He, however, who is of my nature doth not avoid such
an hour: the hour that saith unto him: Now only dost
thou go the way to thy greatness!

Summit and abyss--these are now comprised
together!

Thou goest the way to thy greatness: now hath it
become thy last refuge, what was hitherto thy last
danger!

Thou goest the way to thy greatness: it must now be
thy best courage that there is no longer any path behind
thee!

Thou goest the way to thy greatness: here shall no one
steal after thee!

Thy foot itself hath effaced the path behind thee, and
over it standeth written: Impossibility.

And if all ladders henceforth fail thee, then must thou
learn to mount upon thine own head: how couldst thou
mount upward otherwise?

Upon thine own head, and beyond thine own heart!

Now must the gentlest in thee become the hardest.

He who hath always much indulged himself, sickeneth
at last by his much indulgence.

Praises on what maketh hardy!

I do not praise the land where butter and honey--
flow!

To learn TO LOOK AWAY FROM oneself, is necessary
in order to see MANY THINGS:--this hardness is needed
by every mountain-climber.

He, however, who is obtrusive with his eyes as a
discerner, how can he ever see more of anything than its
foreground!

But thou, O Zarathustra, wouldst view the ground of
everything, and its background: thus must thou mount
even above thyself--up, upwards, until thou hast even thy
stars UNDER thee!

Yea!

To look down upon myself, and even upon my stars:
that only would I call my SUMMIT, that hath remained for
me as my LAST summit!

-- Thus spake Zarathustra to himself while ascending,
comforting his heart with harsh maxims: for he was sore
at heart as he had never been before.

And when he had reached the top of the mountain-
ridge, behold, there lay the other sea spread out before
him: and he stood still and was long silent.

The night, however, was cold at this height, and clear
and starry.

I recognise my destiny, said he at last, sadly.

Well!

I am ready.

Now hath my last lonesomeness begun.

Ah, this sombre, sad sea, below me!

Ah, this sombre nocturnal vexation!

Ah, fate and sea!

To you must I now GO DOWN!

Before my highest mountain do I stand, and before my
longest wandering: therefore must I first go deeper down
than I ever ascended: --Deeper down into pain than I ever
ascended, even into its darkest flood!

So willeth my fate.

Well!

I am ready.

Whence come the highest mountains?

so did I once ask.

Then did I learn that they come out of the sea.

That testimony is inscribed on their stones, and on the
walls of their summits.

Out of the deepest must the highest come to its height.

-- Thus spake Zarathustra on the ridge of the
mountain where it was cold: when, however, he came
into the vicinity of the sea, and at last stood alone
amongst the cliffs, then had he become weary on his way,
and eagerer than ever before.

Everything as yet sleepeth, said he; even the sea
sleepeth.

Drowsily and strangely doth its eye gaze upon me.

But it breatheth warmly--I feel it.

And I feel also that it dreameth.

It tosseth about dreamily on hard pillows.

Hark!

Hark!

How it groaneth with evil recollections!

Or evil expectations?

Ah, I am sad along with thee, thou dusky monster, and
angry with myself even for thy sake.

Ah, that my hand hath not strength enough!

Gladly, indeed, would I free thee from evil dreams!

-- And while Zarathustra thus spake, he laughed at
himself with melancholy and bitterness.

What!

Zarathustra, said he, wilt thou even sing consolation
to the sea?

Ah, thou amiable fool, Zarathustra, thou too-blindly
confiding one!

But thus hast thou ever been: ever hast thou
approached confidently all that is terrible.

Every monster wouldst thou caress.

A whiff of warm breath, a little soft tuft on its paw--:
and immediately wert thou ready to love and lure it.

LOVE is the danger of the lonesomest one, love to
anything, IF IT ONLY LIVE!

Laughable, verily, is my folly and my modesty in love!

-- Thus spake Zarathustra, and laughed thereby a second time.

Then, however, he thought of his abandoned friends-- and as if he had done them a wrong with his thoughts, he upbraided himself because of his thoughts.

And forthwith it came to pass that the laughter wept-- with anger and longing wept Zarathustra bitterly.

Беше сред нощ, когато Заратустра взе пътя през хребета на острова, за да стигне рано сутринта на другия бряг: че от там искаше да се качи на кораба. На оня бряг имаше едно добро пристанище, дето и чужди кораби често хвърляха котва; те вземаха със себе си мнозина, които искаха да минат от блажените острови през море. И когато Заратустра възлизаваше нагоре по планината, спомни си по пътя за многото свои самотни скитания още от младини, и на колко планини и хребети и върхове се е възземал вече.

"Аз съм странник и възлезвач по планини — каза той на сърцето си, — не обичам равнините и, види се, не мога дълго да стоя спокойно.

И отсега каквато вече съдба и преживяване да ме стигне — ще е едно странстване и възлизане по планини; човек най-сетне преживява само себе си.

Мина времето, когато смееха да ми се изпречат

случаи; и какво би могло още да ме сполети, което да не е било вече мое собствено!

Той се връща само назад, то си иде най-сетне дома — моето собствено аз, и онова от него, което беше дълго време на чужбина и пръснато между всички неща и случаи.

И още едно зная аз: сега стоя пред своя последен връх и пред онова, що отдавна бе отредено за мен. Ах, по своя най-мъчен път трябва аз да тръгна нагоре! Ах, аз почнах най-самотното си скитане!

Но подобният на мене, той не ще избегне един такъв час: часът, който ми казва: "Сега тръгваш ти своя път на величие! Връх и бездна — сега в едно са слени!

Ти вървиш своя път на величие: ето че твое последно прибежище стана онуй, което досега се зовеше твоя последна опасност!

Ти вървиш своя път на величие: това сега трябва да ти дава най-много смелост, че зад теб няма вече друг път!

Ти вървиш своя път на величие: тук никой не трябва да се мъкне подире ти! Твоят крак сам изличи пътя зад тебе, и над тоя път стои написано: невъзможност.

И ако отсега нататък ти липсват стълби, трябва да се научиш и на своя собствена глава да се въземаш:

как иначе би желал да се възземеш нагоре?

Върху своята собствена глава и отвъд своето сърце! Сега и най-кроткото у теб трябва да стане най-жестоко!

Който винаги се е пазил, най-сетне пазенето му става болест.

Благословено да бъде, което калява! Аз не възхвалявам страната, дето мед и масло тече.

Трябва да отведеш поглед от себе си, за да видиш много — тая жестокост е необходима за всеки, който възлиза по планини.

Но който е безочлив, когато дири познанието, как би могъл той да види в нещата повече от външните им причини!

Но ти, Заратустра, искаше да видиш основата на нещата и което е зад нея: тогава трябва сам над себе си да се възземеш — нагоре, на върха, додето своите звезди видиш под себе си!

Да! Долу да гледам сам на себе си, а още и на моите звезди: ето това би нарекъл мой връх, това ми остава още като последен връх!"

Тъй говореше Заратустра на себе си при възлизане, като утешаваше с жестоки изречения сърцето си: че сърцето му беше наранено тъй, както никога преди. И когато стигна върха на планинския хребет, ето, пред него лежеше простряно другото

море: и той застана тихо и дълго мълча. А нощта бе студена на тая висина и ведро и яснозвездна.

“Аз познах съдбата си — каза той най-сетне печално. — Добре! Аз съм готов. Тъкмо що почва моята последна самотност.

Ах, това черно печално море под мен! Ах, тази бремна нощна досада! Ах, съдба и море! При вас трябва аз да се спусна!

Пред своята най-висока планина стоя аз и пред своето най-дълго пътешествие: затова трябва сега да се спусна по-надолу, отколкото кога и да е — по-дълбоко в мъката, както никога не съм слизал, чак до нейните най-черни вълни! Тъй го иска моята съдба. Добре! Готов съм.

Отде са най-високите планини? — тъй питах аз някога. И научих, че те идат от морето.

Това свидетелство е написано върху нейните камъни и върху стените на нейните вършини. Из най-дълбокото трябва най-висшето да се издигне до своята висина.”

Тъй рече Заратустра на върха на планината, дете беше студено; но когато дойде близо до морето и застана най-сетне сам между скалите, той се почувства уморен от пътя и обзет от копнеж повече отпреди.

“Още всичко спи сега — рече той, — и морето спи.

От сън упоено и странно поглежда окото му към мен.

Но то дъха топло, аз сещам това. И сещам аз също, че то сънува. То се мята насън върху корави възглавници.

Чуй! Чуй! Как то стене от лоши спомени! Или лоши очаквания?

Ах, печален съм с теб, ти черно чудовище, и заради тебе ме е гняв на себе си.

Ах, защо няма достатъчно сила ръката ми! На драго сърце, наистина, бих те избавил от лоши сънища!”

Тъй като рече Заратустра, изсмя се с тъга и горчивина сам на себе си.

“Как! Заратустра! — каза той. — Ти искаш да пееш утеха на морето?

Ах, любвеобилни глупак Заратустра, ти от доверие преблажен! Но винаги си бил такъв ти: винаги си отивал доверчиво към всичко страшно. Всяко чудовище искаше ти да милваш. Един лъх от топло дихание, малко мека козина на лапата — и веднага си бивал готов да го обикнеш и привлечеш към себе си.

Обичта е опасност за най-самотния, обичта към всичко, стига само да е живо! За смях наистина е моята лудост и моята скромност в обичта!”

Тъй рече Заратустра и се изсмя при това за втори

път: но тогава си спомни своите оставени другари — и като че ли в мислите си провинен пред тях, той се ядоса на себе си за своите мисли. И стана скоро тъй, че смеещият се заплака — от яд и копнеж горчиво плака Заратустра.

XLVI.

THE VISION AND THE ENIGMA.

47

За привидението и гатанката

1.

When it got abroad among the sailors that Zarathustra was on board the ship--for a man who came from the Happy Isles had gone on board along with him,--there was great curiosity and expectation.

But Zarathustra kept silent for two days, and was cold and deaf with sadness; so that he neither answered looks nor questions.

On the evening of the second day, however, he again opened his ears, though he still kept silent: for there were many curious and dangerous things to be heard on board the ship, which came from afar, and was to go still further.

Zarathustra, however, was fond of all those who make distant voyages, and dislike to live without danger.

And behold!

when listening, his own tongue was at last loosened,
and the ice of his heart broke.

Then did he begin to speak thus: To you, the daring
venturers and adventurers, and whoever hath embarked
with cunning sails upon frightful seas,-- To you the
enigma-intoxicated, the twilight-enjoyers, whose souls
are allured by flutes to every treacherous gulf: --For ye
dislike to grope at a thread with cowardly hand; and
where ye can DIVINE, there do ye hate to CALCULATE--
To you only do I tell the enigma that I SAW--the vision of
the loneliest one.

-- Gloomily walked I lately in corpse-coloured
twilight--gloomily and sternly, with compressed lips.

Not only one sun had set for me.

A path which ascended daringly among boulders, an
evil, lonesome path, which neither herb nor shrub any
longer cheered, a mountain-path, crunched under the
daring of my foot.

Mutely marching over the scornful clinking of pebbles,
trampling the stone that let it slip: thus did my foot force
its way upwards.

Upwards:--in spite of the spirit that drew it
downwards, towards the abyss, the spirit of gravity, my
devil and arch-enemy.

Upwards:--although it sat upon me, half-dwarf, half-

mole; paralysed, paralysing; dripping lead in mine ear,
and thoughts like drops of lead into my brain.

"O Zarathustra," it whispered scornfully, syllable by
syllable, "thou stone of wisdom!

Thou threwest thyself high, but every thrown stone
must--fall!

O Zarathustra, thou stone of wisdom, thou sling-stone,
thou star-destroyer!

Thyself threwest thou so high,--but every thrown
stone--must fall!

Condemned of thyself, and to thine own stoning: O
Zarathustra, far indeed threwest thou thy stone--but
upon THYSELF will it recoil!"

Then was the dwarf silent; and it lasted long.

The silence, however, oppressed me; and to be thus in
pairs, one is verily lonelier than when alone!

I ascended, I ascended, I dreamt, I thought,--but
everything oppressed me.

A sick one did I resemble, whom bad torture wearied,
and a worse dream reawakeneth out of his first sleep.

-- But there is something in me which I call courage: it
hath hitherto slain for me every dejection.

This courage at last bade me stand still and say:

"Dwarf!

Thou!

Or I!"

-- For courage is the best slayer,--courage which
ATTACKETH: for in every attack there is sound of
triumph.

Man, however, is the most courageous animal:
thereby hath he overcome every animal.

With sound of triumph hath he overcome every pain;
human pain, however, is the sorest pain.

Courage slayeth also giddiness at abysses: and where
doth man not stand at abysses!

Is not seeing itself--seeing abysses?

Courage is the best slayer: courage slayeth also
fellow-suffering.

Fellow-suffering, however, is the deepest abyss: as
deeply as man looketh into life, so deeply also doth he
look into suffering.

Courage, however, is the best slayer, courage which
attacketh: it slayeth even death itself; for it saith: "WAS
THAT life?

Well!

Once more!"

In such speech, however, there is much sound of
triumph.

He who hath ears to hear, let him hear.

--

1.

Когато между моряците се разчу, че Заратустра се намира на кораба — защото наедно с него се беше качил и един мъж, който идеше от блажените острови — тогава обзе всички голямо любопитство и очакване. Но Заратустра мълча два дни и беше студен и глух от тъга тъй, че не отговаряше ни на погледи, ни на въпроси. Но вечерта на втория ден изново откри той ушите си, макар все още да мълчеше: защото се разправяше за много чудни и опасни неща на тоя кораб, който идеше отдалеч и отиваше по-далеч. А Заратустра беше приятел на всички ония, които пътуват далеч и не могат да живеят без опасност. И виж! Най-сетне при слушането се развърза и нему езикът, и ледът на неговото сърце се разтроши — и почна той така да говори:

— Вам, на смелите търсачи, изпитатели, и томува, който кога и да било се е впускар на коварни ветрила по ужасни моря, — вам, опиянените от гатанки, радостните от полусветлина, чиято душа бива примамвана с цевници към всеки безизходен провал: че вие не искате с разтреперана ръка да посягате за ръководна нишка; и дето можеше да отгатвате, там мразите да заключавате — вам само ще разкажа аз гатанката, която видях — привидението на най-самотния.

Мрачен вървах неотдавна през мъртвобледна дрезгавина — мрачен и строг, със стиснати устни. Не едно слънце бе залязло за мене.

Една пътека, която упорито се възземаше по сипея, една зла, самотна, на която не бе вече по угода ни трева, ни храст: една планинска пътека скриптеше под упоритостта на моя крак.

Безмълвно минаващ над насмешливия крясък на чакала, като примачкваше всякой камък, който го подхлъзваше: тъй си прокарваше път моят крак нагоре.

Нагоре — напук на духа, който го теглеше надолу, в пропастта надолу го теглеше духът на тежестта, моят дявол и архивраг.

Нагоре — макар той да седеше върху ми, полу-джудже, полу-кърт; хром; правещ и мен да хромя; вливащ олово в моето ухо и капка по капка оловни мисли в мозъка ми.

“О, Заратустра — шепнеше той на подбив слог в слог, — ти, камък на мъдростта! Ти се хвърли нависоко, но всеки хвърлен камък трябва да падне!

О, Заратустра, ти камък на мъдростта, пращен камък, звездосъкрушител! Сам себе си ти хвърли тъй високо — всякой хвърлен камък, трябва да падне!

Самоосъдник и осъден на самоубиване с камъни: о, Заратустра, ти хвърли тъй далеко камъка — но

върху тебе ще падне той обратно!

При това джуджето млъкна; и дълго трая тъй. Но неговото мълчание ме гнетеше; тъй, двамина, човек истина е по-самотен, отколкото сам!

Аз се възземах, възземах се, бленувах, мислех — но всичко ме гнетеше. Приличах на болен, когото изнурява тежко страдание, и когото някой по-тежък сън събужда отново от дрямката.

Но има нещо в мен, което аз наричам смелост: това ми убиваше досега всяка нерешителност. Тая смелост ме накара най-сетне да се спра и кажа:

— Джудже! Ти! Или аз!

Че смелост е най-добрият убиец — смелост, която напада: защото във всяко нападение се отчаткват мечове.

Но човек е най-смелото животно: с това надделя той всяко животно.

С чаткане на мечове надделя той и всяка болка; а човешката болка е най-дълбока болка.

Смелостта убива и шемета пред пропастите: а де ли човек не е стоял пред пропасти — самото гледане не е ли да гледаш в пропасти?

Смелост е най-добрият убиец: смелостта убива и състраданието. А състраданието е най-дълбока пропаст: колкото дълбоко човек се вглежда в живота, толкова дълбоко прониква той и в страданието.

А смелостта е най-добрият убиец, смелост, която напада: тя убива дори и смъртта, че тя казва: "Това ли е то животът? Добре тогава! Още веднъж!" Но в такъв израз има много отчаткване на мечове. Който има уши, нека чуе.

2.

"Halt, dwarf!"

said I.

"Either I--or thou!"

I, however, am the stronger of the two:--thou knowest not mine abysmal thought!

IT--couldst thou not endure!"

Then happened that which made me lighter: for the dwarf sprang from my shoulder, the prying sprite!

And it squatted on a stone in front of me.

There was however a gateway just where we halted.

"Look at this gateway!"

Dwarf!"

I continued, "it hath two faces.

Two roads come together here: these hath no one yet gone to the end of.

This long lane backwards: it continueth for an eternity.

And that long lane forward--that is another eternity.

They are antithetical to one another, these roads; they

directly abut on one another:--and it is here, at this gateway, that they come together.

The name of the gateway is inscribed above: 'This Moment.'

But should one follow them further--and ever further and further on, thinkest thou, dwarf, that these roads would be eternally antithetical?"

-- "Everything straight lieth," murmured the dwarf, contemptuously.

"All truth is crooked; time itself is a circle."

"Thou spirit of gravity!"

said I wrathfully, "do not take it too lightly!"

Or I shall let thee squat where thou squattest, Haltfoot,--and I carried thee HIGH!"

"Observe," continued I, "This Moment!"

From the gateway, This Moment, there runneth a long eternal lane BACKWARDS: behind us lieth an eternity.

Must not whatever CAN run its course of all things, have already run along that lane?

Must not whatever CAN happen of all things have already happened, resulted, and gone by?

And if everything has already existed, what thinkest thou, dwarf, of This Moment?

Must not this gateway also--have already existed?

And are not all things closely bound together in such wise that This Moment draweth all coming things after

it?

CONSEQUENTLY--itself also?

For whatever CAN run its course of all things, also in this long lane OUTWARD--MUST it once more run!

-- And this slow spider which creepeth in the moonlight, and this moonlight itself, and thou and I in this gateway whispering together, whispering of eternal things--must we not all have already existed?

--And must we not return and run in that other lane out before us, that long weird lane--must we not eternally return?"

-- Thus did I speak, and always more softly: for I was afraid of mine own thoughts, and arrear-thoughts.

Then, suddenly did I hear a dog HOWL near me.

Had I ever heard a dog howl thus?

My thoughts ran back.

Yes!

When I was a child, in my most distant childhood: -- Then did I hear a dog howl thus.

And saw it also, with hair bristling, its head upwards, trembling in the stillest midnight, when even dogs believe in ghosts: --So that it excited my commiseration.

For just then went the full moon, silent as death, over the house; just then did it stand still, a glowing globe--at rest on the flat roof, as if on some one's property:-- Thereby had the dog been terrified: for dogs believe in

thieves and ghosts.

And when I again heard such howling, then did it
excite my commiseration once more.

Where was now the dwarf?

And the gateway?

And the spider?

And all the whispering?

Had I dreamt?

Had I awakened?

'Twixt rugged rocks did I suddenly stand alone,
dreary in the dreariest moonlight.

BUT THERE LAY A MAN!

And there!

The dog leaping, bristling, whining--now did it see me
coming--then did it howl again, then did it CRY!--had I
ever heard a dog cry so for help?

And verily, what I saw, the like had I never seen.

A young shepherd did I see, writhing, choking,
quivering, with distorted countenance, and with a heavy
black serpent hanging out of his mouth.

Had I ever seen so much loathing and pale horror on
one countenance?

He had perhaps gone to sleep?

Then had the serpent crawled into his throat-- there
had it bitten itself fast.

My hand pulled at the serpent, and pulled!--in vain!

I failed to pull the serpent out of his throat.

Then there cried out of me: "Bite!

Bite!

Its head off!

Bite!"

--so cried it out of me; my horror, my hatred, my
loathing, my pity, all my good and my bad cried with one
voice out of me.

-- Ye daring ones around me!

Ye venturers and adventurers, and whoever of you
have embarked with cunning sails on unexplored seas!

Ye enigma-enjoyers!

Solve unto me the enigma that I then beheld, interpret
unto me the vision of the loneliest one!

For it was a vision and a foresight!--WHAT did I then
behold in parable?

And WHO is it that must come some day?

WHO is the shepherd into whose throat the serpent
thus crawled?

WHO is the man into whose throat all the heaviest and
blackest will thus crawl?

--The shepherd however bit as my cry had
admonished him; he bit with a strong bite!

Far away did he spit the head of the serpent--: and
sprang up.

-- No longer shepherd, no longer man--a transfigured

being, a light-surrounded being, that LAUGHED!

Never on earth laughed a man as HE laughed!

O my brethren, I heard a laughter which was no
human laughter,--and now gnaweth a thirst at me, a
longing that is never allayed.

My longing for that laughter gnaweth at me: oh, how
can I still endure to live!

And how could I endure to die at present!

-- Thus spake Zarathustra.

2.

— Стой! Джудже! — казах аз. — Аз! Или ти! Но аз
съм по-силният от двама ни — ти не знаеш моята
пропадна мисъл? Нея не би могъл ти понесе!

Тогава се случи нещо, което ме облекчи: защото
джуджето скочи от плещите ми, любопитното! И
кликна то на един камък там, отпреде ми. А то беше
тъкмо на пътя под една порта, дето бяхме се спрели.

— Виж тая порта! Джудже! — продължих аз. — Тя
е с две лица. Два пътя се срещат тук: тях никога не е
извървявал докрай.

Тая дълга улица назад: тя трае цяла вечност. А
онази дълга улица татък — тя е друга една вечност.

Те си противоречат, тия пътища; сблъскват
главите си: и тук, пред тая порта, е дето те се срещат.
Името на портата стои написано горе: "Миг".

Но ако някой би поел единия само — и все по-нататък, и все по-далеч: вярваш ли, джудже, че тия пътища биха си вечно противоречили?

“Всичко пряко лъже — презрително промърморва джуджето. — Всяка истина е крива, самото време е кръг.”

— Ти, дух на тежестта! — казах аз гневно — Недей клинчи! Или ще те оставя да клечиш, дето си клекнал, сакателнико — а пък аз те изнесох високо!

Виж — продължих аз — тоя миг! От тая порта миг върви една дълга вечна улица назад: зад нас лежи цяла вечност.

Възможно ли е, щото всяко нещо, което може да върви, да не е минало вече един път тая улица? Възможно ли е, щото всяко нещо, което може да се сбъдне, вече един път сбъднато, станало, да не е минало оттук?

И ако всичко е бивало вече: какво мислиш, джудже, за тоя миг?

Сама тая порта не е ли вече и тя била?

И не са ли по такъв начин твърдо обвързани всички неща, че тоя миг привлича към себе си всички идещи неща? Значи — и само себе си?

Че всяко нещо, което може да върви: и през тая дълга улица нататък — трябва още веднъж да мине!

И тоя муден паяк, който пълзи на месечината, и

самата тая месечина, и аз, и ти на портата, що заедно си шепнем, за вечни неща шепнем — не сме ли ний всички били?

И ще дойдем пак, и ще минем по оная, другата улица, нататък, пред нас, през тая дълга ужасна улица — не ще ли трябва ние вечно да се възвръщаме?

Тъй говорих аз и все по-тихо: че се боях от своите собствени мисли и помисли. И внезапно чух близо пес да вие.

Чувал ли съм някога пес тъй да вие? Мисълта ми се унесе назад.

Да! Когато бях дете, в най-далечното детинство: тогава чух един пес тъй да вие. А и видях го, настръхнал, с глава нагоре, треперещ, в най-тихата полунощ, когато и псетата вярват в призраци:

че и мен ми дожаля. А тъкмо и пълният месец изгря, мъртво-безмълвен, над къщата, тъкмо застана той, кълбо огнено тихо над плоския покрив, като на чужда собственост: и песът се уплаши тогава от него: че псетата вярват в призраци и крадци. И когато пак чух да вие тъй, отново ми дожаля.

Къде се дяна джуджето сега? И портата? И паякът? И всичкият шепот? Да не сънувах? Събудих ли се? Изведнъж се видях между диви скали, сам, чужд за всичко, огрян от пустинната месечина.

Но там лежеше човек! И ето! Песът, скачащ, настръхнал, скимтящ — сега ме съзря, че ида — и пак зави, завика: чувал ли съм някога пес тъй да вика за помощ?

И наистина, това, що виждах, не бях виждал никога. Млад пастир видях да се гърчи, дави, трепти, с изюдено лице, от устата на когото висеше черна тежка змия.

Виждал ли съм някога на едно лице толкова отвращение и бледен ужас? Навярно той е спал? И в зева му се е примъкнала змията — и яко се е впила в него.

Ръката ми сграбчи змията и задърпа — напусто! Не можа да издърпа змията из зева му. И аз виках без да ща:

— Хапи! Отхапи я!

Главата й! Хапи! — тъй виках аз, без да ща, тъй викаше из мен моят ужас, моята омраза, моето отвращение, всичко, що имаше в мене добро и зло, викаше с един вик.

Вий, храбреци около ми! Вий търсачи, изпитатели, и всеки от вас, що се е впускал да плува на коварни ветрила по неизследвани морета! Вий, любители на гатанки!

Отгатнете ми гатанката, която видях тогава, изтълкувайте ми привидението на най-самотния!

Защото едно привидение беше то и едно предвидение: какво видях тогава аз в символа? И кой е, който някога трябва да дойде?

Кой е пастирът, в чий зев тъй се примъкна змията? Кой е човекът, комуто всичко най-тежко, най-черно, ще се примъкне в зева?

А пастирът стисна със зъби, тъй както му виках аз; добре стисна зъби той! Изплю далеч главата на змията — и скочи прав.

Нито пастир вече, ни човек — един преобразен, един просветлен, който се смееше! Никога на земята не се е смял човек, както се смееше той!

О, братя мои, аз чух смях, който не беше смях на човек — и ето, мъчи ме жад, един копнеж, който никога не ще бъде утолен.

Копнеж за тоя смях ме измъчва: о, как понасям още аз да живея!

А как бих понесъл сега да умра!

Тъй рече Заратустра.

XLVII. INVOLUNTARY BLISS.

48

За блаженството против волята

With such enigmas and bitterness in his heart did

Zarathustra sail o'er the sea.

When, however, he was four day-journeys from the Happy Isles and from his friends, then had he surmounted all his pain--: triumphantly and with firm foot did he again accept his fate.

And then talked Zarathustra in this wise to his exulting conscience: Alone am I again, and like to be so, alone with the pure heaven, and the open sea; and again is the afternoon around me.

On an afternoon did I find my friends for the first time; on an afternoon, also, did I find them a second time:--at the hour when all light cometh stiller.

For whatever happiness is still on its way 'twixt heaven and earth, now seeketh for lodging a luminous soul: WITH HAPPINESS hath all light now become stiller.

O afternoon of my life!

Once did my happiness also descend to the valley that it might seek a lodging: then did it find those open hospitable souls.

O afternoon of my life!

What did I not surrender that I might have one thing: this living plantation of my thoughts, and this dawn of my highest hope!

Companions did the creating one once seek, and children of HIS hope: and lo, it turned out that he could not find them, except he himself should first create them.

Thus am I in the midst of my work, to my children going, and from them returning: for the sake of his children must Zarathustra perfect himself.

For in one's heart one loveth only one's child and one's work; and where there is great love to oneself, then is it the sign of pregnancy: so have I found it.

Still are my children verdant in their first spring, standing nigh one another, and shaken in common by the winds, the trees of my garden and of my best soil.

And verily, where such trees stand beside one another, there ARE Happy Isles!

But one day will I take them up, and put each by itself alone: that it may learn lonesomeness and defiance and prudence.

Gnarled and crooked and with flexible hardness shall it then stand by the sea, a living lighthouse of unconquerable life.

Yonder where the storms rush down into the sea, and the snout of the mountain drinketh water, shall each on a time have his day and night watches, for HIS testing and recognition.

Recognised and tested shall each be, to see if he be of my type and lineage:--if he be master of a long will, silent even when he speaketh, and giving in such wise that he TAKETH in giving:-- --So that he may one day become my companion, a fellow-creator and fellow-enjoyer with

Zarathustra:--such a one as writeth my will on my tables,
for the fuller perfection of all things.

And for his sake and for those like him, must I perfect
MYSELF: therefore do I now avoid my happiness, and
present myself to every misfortune--for MY final testing
and recognition.

And verily, it were time that I went away; and the
wanderer's shadow and the longest tedium and the
 stillest hour--have all said unto me: "It is the highest
time!"

The word blew to me through the keyhole and said
"Come!"

The door sprang subtly open unto me, and said "Go!"

But I lay enchained to my love for my children: desire
spread this snare for me--the desire for love--that I
should become the prey of my children, and lose myself
in them.

Desiring--that is now for me to have lost myself.

I POSSESS YOU, MY CHILDREN!

In this possessing shall everything be assurance and
nothing desire.

But brooding lay the sun of my love upon me, in his
own juice stewed Zarathustra,--then did shadows and
doubts fly past me.

For frost and winter I now longed: "Oh, that frost and
winter would again make me crack and crunch!"

sighed I:--then arose icy mist out of me.

My past burst its tomb, many pains buried alive woke
up--: fully slept had they merely, concealed in corpse-
clothes.

So called everything unto me in signs: "It is time!"

But I--heard not, until at last mine abyss moved, and
my thought bit me.

Ah, abysmal thought, which art MY thought!

When shall I find strength to hear thee burrowing,
and no longer tremble?

To my very throat throbbeth my heart when I hear
thee burrowing!

Thy muteness even is like to strangle me, thou
abysmal mute one!

As yet have I never ventured to call thee UP; it hath
been enough that I-- have carried thee about with me!

As yet have I not been strong enough for my final lion-
wantonness and playfulness.

Sufficiently formidable unto me hath thy weight ever
been: but one day shall I yet find the strength and the
lion's voice which will call thee up!

When I shall have surmounted myself therein, then
will I surmount myself also in that which is greater; and a
VICTORY shall be the seal of my perfection!

-- Meanwhile do I sail along on uncertain seas; chance
flattereth me, smooth tongued chance; forward and

backward do I gaze--; still see I no end.

As yet hath the hour of my final struggle not come to
me--or doth it come to me perhaps just now?

Verily, with insidious beauty do sea and life gaze upon
me round about: O afternoon of my life!

O happiness before eventide!

O haven upon high seas!

O peace in uncertainty!

How I distrust all of you!

Verily, distrustful am I of your insidious beauty!

Like the lover am I, who distrusteth too sleek smiling.

As he pusheth the best-beloved before him--tender
even in severity, the jealous one--; so do I push this
blissful hour before me.

Away with thee, thou blissful hour!

With thee hath there come to me an involuntary bliss!

Ready for my severest pain do I here stand:--at the
wrong time hast thou come!

Away with thee, thou blissful hour!

Rather harbour there--with my children!

Hasten!

and bless them before eventide with MY happiness!

There, already approacheth eventide: the sun sinketh.

Away--my happiness!

-- Thus spake Zarathustra.

And he waited for his misfortune the whole night; but

he waited in vain.

The night remained clear and calm, and happiness itself came nigher and nigher unto him.

Towards morning, however, Zarathustra laughed to his heart, and said mockingly: "Happiness runneth after me.

That is because I do not run after women.
Happiness, however, is a woman."

С такива гатанки и огорчения в сърцето отплува Заратустра по морето. Но когато беше четири дена път далеко от блажените острови и от своите другари, преодоля той всичката си мъка — победоносно и с твърди нозе стъпи той отново на своята съдба. И тъй говореше тогаз Заратустра на своята ликуваща съвест:

"Самичък съм пак и искам тъй да бъда, самичък с ведрото небе и свободното море; и пак е после-пладне около ми.

На пладне аз първи път намерих своите другари, после-пладне и втори път в часа, когато всяка светлина утихва.

Че каквото щастие е още на път между земята и небето, то дири за подслон една светла душа: от щастие всяка светлина сега е утихнала.

О, после-пладне на моя живот! Някога слезе и

моего щастие в долината, подслон да дири: и намери то тия открити гостоприемни души.

О, после-пладне на моя живот! Какво не бих дал да добия едно: живото разсаждане на моите мисли и утринната светлина на моята най-висша надежда!

Спътници търсеше някога творецът и деца на своята надежда: и ето, излезе наяве, че той не би могъл да ги намери, освен ако сам отсега не си ги създаде.

И аз съм сред своето дело — отиващ при своите деца и връщащ се от тях: заради своите деца Заратустра трябва сам себе си да усъвършенства.

Защото човек обича от сърце само своето дете и дело: и дето има велика обич към себе си, там е признак на бременност: това познах аз.

Още се зеленеят моите деца в своята права пролет, близо стоящи едно до друго и заедно люлени от ветрове, дървесата на моята градина и най-хубавите на земята.

И наистина! Дето такива дървеса стоят едно до друго, там са блажени острови!

Но някога аз ще ги изтръгна и разсадя всяко поотделно: за да се учи на самотност и упоритост, и предпазливост.

Чепато и криво, и с жилава твърдост трябва всяко после да стои край морето, жив фар на непобедим

живот.

Там, дето бури се хвърлят в морето и планинският хобот пие вода, там трябва всяко веднъж да стои, денонощно на стража, за да изпита и познае себе си.

Познато и изпитано трябва то да бъде, да се види от моя род и произход ли е то — господар ли е на трайна воля, мълчаливо, и когато говори, и тъй отстъпчив, че при даване да взема: да стане някога спътник мой и сътворец, и тържествуваш със Заратустра — такъв, който да пише на моите скрижали моята воля: за най-пълното съвършенство на всички неща.

И заради него и подобните нему трябва аз сам себе си да усъвършенствам, затова отбягвам сега своето щастие и се оставям на всяко нещастие — за мое последно изпитание и познание.

И наистина, време беше да си вървя и сянката на странника, и най-дългото бавене, и най-тихият час — всички ме увещаваха:

"Време е вече!" Вятър духна през ключалката и думаше: "Ела!" Вратата се разтвори коварно и каза: "Върви!"

Но аз лежах прикован с обичта към моите деца: жаждата ми наложи тая примка, жаждата за обич, да стана плячка на моите деца и да се погубя за тях.

Да жаднея — за мен това значи: да се погубя. Аз ви

имам, мои деца! В това обладание всичко трябва да е увереност и нищо да не е жажда.

Но слънцето на моята обич гореше над мен, Заратустра вреше в собствения си сок — тогава пролетяха сенки и съмнения над мен.

Аз желях вече мраз и зима: "О, дано мразът и зимата ме накарат отново да скърцам и тракам със зъби!" — въздъхнах аз, — тогава из мен се подигнаха студени мъгли.

Моето минало разтвори своите гробове, събуди се не една жива заровена болка: те си бяха само отспали, скрити в смъртни одежди.

И тъй всичко ми викаше със знакове: "Време е!" Но аз не чувах: докато най-сетне бездната ми се раздвижи и моята мисъл ме ухапа.

Ах, безднена мисъл, ти моя мисъл! Кога ще придобия сила да слушам, когато ти ровиш, без да треперя вече?

Сърцето ми бие чак в гърлото, когато те слушам да ровиш! Души ме дори твоето мълчание, ти, безднено мълчалива!

Никога не съм посмявал да те извикам на свят: доста и това, че те носих в себе си! Още не бях аз силен, колкото трябва, за последната смелост и дързост на лъва!

Доста ми е била вече ужасна и твоята тежина: но

донякога ще трябва да намеря силата на лъва и гласа, който да те извика на свят!

Когато се надделея в това, тогава искам аз да надделея и нещо по-голямо; и победата ще бъде печат на моето съвършенство!

Между това скитам се аз все още по незнайни моря; случаят ме гали, лъстоезичният, напред и назад се вирам аз — все не виждам никой край.

Още не е ударил часът на моята последна борба — да не би да иде тъкмо пък сега? Истина, с коварна хубост ме гледат наоколо и море, и живот!

О, после-пладне на моя живот! О, щастие пред-вечер! О, пристан в открито море! О, мир в неизвестното! Как подозирам аз всички ви!

Истина, подозрителен съм аз към вашата коварна хубост! Аз приличам на любещия, който не доверява на твърде кадифена усмивка.

Както той оттласква от себе си оная, която най-обича, все пак нежен и в своята жестокост ревнивец — тъй оттласквам и аз от себе си тоя блажен час.

Махни се от мен, ти, блажен час! С теб наедно ми дойде блаженство против моята воля! Ето ме, стоя готов за своята най-дълбока скръб — ти дойде ненавреме!

Махни се от мен, ти, блажен час! По-добре иди на подслон там — при децата ми! Бързай! И благослови

ги още преди вечерта с моето щастие!

Ето, приближава вечерта — слънцето захожда. Изчезна моето щастие!"

Тъй рече Заратустра. И той чака своето нещастие цяла нощ: но чака напусто. Нощта бе все тъй ясна и тиха, и щастieto само идеше все по-близо и по-близо до него. Но призори се засмя Заратустра в сърцето си и каза на подбив:

— Щастieto тича подире ми. То е, защото аз не тичам подир жените. А щастieto е жена.

XLVIII.

BEFORE SUNRISE.

49

Пред изгрев слънце

O heaven above me, thou pure, thou deep heaven!

Thou abyss of light!

Gazing on thee, I tremble with divine desires.

Up to thy height to toss myself--that is MY depth!

In thy purity to hide myself--that is MINE innocence!

The God veileth his beauty: thus hidest thou thy stars.

Thou speakest not: THUS proclaimest thou thy wisdom unto me.

Mute o'er the raging sea hast thou risen for me to-day; thy love and thy modesty make a revelation unto my

raging soul.

In that thou camest unto me beautiful, veiled in thy beauty, in that thou spakest unto me mutely, obvious in thy wisdom: Oh, how could I fail to divine all the modesty of thy soul!

BEFORE the sun didst thou come unto me--the lonest one.

We have been friends from the beginning: to us are grief, gruesomeness, and ground common; even the sun is common to us.

We do not speak to each other, because we know too much--: we keep silent to each other, we smile our knowledge to each other.

Art thou not the light of my fire?

Hast thou not the sister-soul of mine insight?

Together did we learn everything; together did we learn to ascend beyond ourselves to ourselves, and to smile uncloudedly:-- --Uncloudedly to smile down out of luminous eyes and out of miles of distance, when under us constraint and purpose and guilt stream like rain.

And wandered I alone, for WHAT did my soul hunger by night and in labyrinthine paths?

And climbed I mountains, WHOM did I ever seek, if not thee, upon mountains?

And all my wandering and mountain-climbing: a necessity was it merely, and a makeshift of the unhandy

one:--to FLY only, wanteth mine entire will, to fly into THEE!

And what have I hated more than passing clouds, and whatever tainteth thee?

And mine own hatred have I even hated, because it tainted thee!

The passing clouds I detest--those stealthy cats of prey: they take from thee and me what is common to us--the vast unbounded Yea- and Amen-saying.

These mediators and mixers we detest--the passing clouds: those half-and-half ones, that have neither learned to bless nor to curse from the heart.

Rather will I sit in a tub under a closed heaven, rather will I sit in the abyss without heaven, than see thee, thou luminous heaven, tainted with passing clouds!

And oft have I longed to pin them fast with the jagged gold-wires of lightning, that I might, like the thunder, beat the drum upon their kettle bellies: -- --An angry drummer, because they rob me of thy Yea and Amen!

--thou heaven above me, thou pure, thou luminous heaven!

Thou abyss of light!

--because they rob thee of MY Yea and Amen.

For rather will I have noise and thunders and tempest-blasts, than this discreet, doubting cat-repose; and also amongst men do I hate most of all the soft-

treaders, and half-and-half ones, and the doubting, hesitating, passing clouds.

And "he who cannot bless shall LEARN to curse!"

--this clear teaching dropt unto me from the clear heaven; this star standeth in my heaven even in dark nights.

I, however, am a blesser and a Yea-sayer, if thou be but around me, thou pure, thou luminous heaven!

Thou abyss of light!

--into all abysses do I then carry my beneficent Yea-saying.

A blesser have I become and a Yea-sayer: and therefore strove I long and was a striver, that I might one day get my hands free for blessing.

This, however, is my blessing: to stand above everything as its own heaven, its round roof, its azure bell and eternal security: and blessed is he who thus blesseth!

For all things are baptized at the font of eternity, and beyond good and evil; good and evil themselves, however, are but fugitive shadows and damp afflictions and passing clouds.

Verily, it is a blessing and not a blasphemy when I teach that "above all things there standeth the heaven of chance, the heaven of innocence, the heaven of hazard, the heaven of wantonness."

"Of Hazard" --that is the oldest nobility in the world;
that gave I back to all things; I emancipated them from
bondage under purpose.

This freedom and celestial serenity did I put like an
azure bell above all things, when I taught that over them
and through them, no "eternal Will" -- willeth.

This wantonness and folly did I put in place of that
Will, when I taught that "In everything there is one thing
impossible--rationality!"

A LITTLE reason, to be sure, a germ of wisdom
scattered from star to star-- this heaven is mixed in all
things: for the sake of folly, wisdom is mixed in all things!

A little wisdom is indeed possible; but this blessed
security have I found in all things, that they prefer--to
DANCE on the feet of chance.

O heaven above me!

thou pure, thou lofty heaven!

This is now thy purity unto me, that there is no
eternal reason-spider and reason-cobweb:-- --That thou
art to me a dancing-floor for divine chances, that thou art
to me a table of the Gods, for divine dice and dice-
players!

-- But thou blushest?

Have I spoken unspeakable things?

Have I abused, when I meant to bless thee?

Or is it the shame of being two of us that maketh thee

blush!

--Dost thou bid me go and be silent, because now--
DAY cometh?

The world is deep:--and deeper than e'er the day
could read.

Not everything may be uttered in presence of day.

But day cometh: so let us part!

O heaven above me, thou modest one!

thou glowing one!

O thou, my happiness before sunrise!

The day cometh: so let us part!

-- Thus spake Zarathustra.

О, небе над мене, ти ведро! Дълбоко! Ти, бездна от
светлина!

Като те гледам, треперя от божествени
пожелания.

В твоята висина да се хвърля — това е моята
глъбина! В твоята ведрина да се скрия — това е
моята невинност!

Бога закрива неговата хубост: тъй криеш ти
своите звезди. Ти не говориш — тъй ми възвестяваш
своята мъдрост.

Безмълвно върху кипящото море възлезе ти днес,
твоята обич и твоята свенливост говори откровение
на моята кипяща душа.

Че ти се яви хубаво пред мен, закрито в своята
хубост, че ти мълчаливо ми говориш, откровено в
своята мъдрост.

О, как не бих отгатнал аз всичката свенливост на
твоята душа!

Преди слънцето дойде ти при мен, най-самотния.

Ние сме другари от паметивека: нам са взаимни
чемер и ужас, и дълбочина; а и слънцето ни е
взаимно.

Ние не говорим един другиму, защото твърде
много знаем: ние безмълстваме един срещу друг, с
усмивка предаваме един другиму нашето знание.

Не си ли ти светлината на моя огън? Не е ли в теб
сестрата-душа на моето проникновение?

Наедно учихме ний всичко; наедно учихме да се
издигаме над себе за към сами себе си и безоблачно
да се усмихваме: безоблачно да се усмихваме надолу
с ясни очи и от далечни пространства, когато под нас
насилие и цел, и вина речат като дъжд.

И пътувах ли сам — за кого гладуваше моята душа
през нощите и по залутани пътища? И възвемах ли
планини, кого дирех винаги, ако не теб в планините?

И всички мои лутания и качвания по планини: то
беше една необходимост само и помощ на
безпомощния — да лети само иска цялата моя воля,
да влети в теб!

И кого ненавиждах аз повече от скитниците
облаци и всичко, що те опетнява? И своята собствена
омраза намразих дори, защото тя те опетняваше!

На скитниците облаци ме е гняв, на тия дебнещи
хищни котки: те отнемат от теб и мен това, което ни
е общо — нечуваното безгранично утвърждение на
нещата от начало до конец.

На тия посредници и смесители ни е гняв нас, на
скитниците облаци: ни таквиз, ни онаквиз, които не
са научили нито да благославят, нито да проклинат,
както трябва.

По-добре бих желал да седя в бъчва под закрито
небе, да седя без небе в бездната, отколкото да
гледам небе, светло небе, осяяно със скитници
облаци!

И често ми се е прищявало да ги привържа с
жилави светкавични златни струни, за да мога,
подобно гръм, да тряскам тъпана по техния издут
корем:

гневен тънанджия, защото те ми отнемат твоето
първо и последно утвърждение, ти, небе над мене,
ясно, ведро небе! Ти, бездна от светлина! — защото
те отнемат от теб моето първо и последно
утвърждение! Че аз предпочитам шума и гърма и
проклятията на вихрите, нежели това предпазливо
нерешително спокойствие на котките; а и между

хората най-ненавиждам аз всички излеко стъпващи и
ни таквиз, ни онаквиз и неопределени, и
нерешителни скитници облаци.

И "Който не знае да благославя, нек се научи да
проклина!" — това светло учение ми падна из ясното
небе, тая звезда блести и в черните нощи на моето
небе.

Но аз съм един, който благославя и утвърждава,
когато само ти си около мен, ти, ведро, ясно небе! Ти,
бездна от светлина! — във всички бездни нося аз
още моето благославящо утвърждение.

Благославящ станах аз и утвърдител: и затова
дълго се борих и борец бях, за да усетя някога ръцете
си свободни за благословия.

И ето моята благословия: над всяко нещо да
застана като негово собствено небе, негов кръгъл
покрив, негова лазурна камбана и вечна увереност: и
блажен е, който тъй благославя!

Че всички неща са кръстени на извора на
вечността и отвъд доброто и злото; а самите добро и
зло са междинни сенки само и влажни помрачения, и
скитници облаци.

Наистина благослов е, а не хула, когато аз уча:
"Над всички неща стои небето случай, небето
невинност, небето безбоязненост, небето
дръзновение."

"От безбоязнеността" иде най-старото
благородство на света, него аз възвърнах на всички
неща, аз ги освободих от робството на целта. Тая
свобода и небесна веселост поставих аз подобно
лазурна камбана над всички неща, като учех, че над
тях и чрез тях никаква "вечна воля" не налага своята
воля.

Това дръзновение и това безумие поставих на
мястото на оная воля, като учех: "При всяко нещо
едно е невъзможно — разумност!"

Но мъничко разум, едно зърно мъдрост, пръснато
от звезда на звезда — тоя квас е замесен във всички
неща: заради безумието е мъдрост, замесена във
всички неща!

Мъничко мъдрост е още възможно; но таз
блажена увереност намерих аз във всички неща: че
те предпочитат да танцуват — на нозете на случая.

О, небе над мен, ти, ведро! Високо! За мен твоята
ведрина значи, че няма никакъв вечен разум-паяк и
паяжина:

че ти си за мен един под за танцуване на
божествени случаи, че ти за мен си една маса и на
боговете за божествени зарове и играчи на зарове!

Но ти се червиш? Казах ли нещо не за изказване?
Хуля ли, като исках да те благословя?

Или се изчерви от срам, че сме двамина? Пъдиш

ли ме да си вървя и мълча, защото вече денят иде?

Светът е дълбок — и по-дълбок, отколкото е мислил някога денят. Не всеки смей да има думи пред деня. Но денят иде: и нека се разделим!

О, небе над мен, ти, свенливо! Пламенно! О, ти, мое щастие пред изгрев слънце! Денят иде: и нека се разделим!

Тъй рече Заратустра.

XLIX.

THE BEDWARFING VIRTUE.

50

За добродетелта, която вдребнява

1.

When Zarathustra was again on the continent, he did not go straightway to his mountains and his cave, but made many wanderings and questionings, and ascertained this and that; so that he said of himself jestingly: "Lo, a river that floweth back unto its source in many windings!"

For he wanted to learn what had taken place AMONG MEN during the interval: whether they had become greater or smaller.

And once, when he saw a row of new houses, he marvelled, and said: "What do these houses mean?"

Verily, no great soul put them up as its simile!

Did perhaps a silly child take them out of its toy-box?

Would that another child put them again into the box!

And these rooms and chambers--can MEN go out and in there?

They seem to be made for silk dolls; or for dainty-eaters, who perhaps let others eat with them."

And Zarathustra stood still and meditated.

At last he said sorrowfully: "There hath EVERYTHING become smaller!

Everywhere do I see lower doorways: he who is of MY type can still go therethrough, but--he must stoop!

Oh, when shall I arrive again at my home, where I shall no longer have to stoop--shall no longer have to stoop BEFORE THE SMALL ONES!"

--And Zarathustra sighed, and gazed into the distance.

-- The same day, however, he gave his discourse on the bedwarfing virtue.

1.

Когато Заратустра излезе пак на брега, не се упъти той за планината и своята пещера, а мина много пътища, като разпитваше за това и онова, тъй че сам за себе си рече на смях: "Ето една река, която след много криволичене се връща пак към своя извор!" Че той искаше да изпита какво е станал през

това време човекът: дали той е пораснал, или се е смалил. Изведнъж видя той цял ред нови къщи, и почуди се, и каза:

— Що ли значат тия къщи? Наистина, велика душа не ги е зидала тях като символ на себе си!

Да не ги е извадило някое глупаво дете от кутията си за играчки? Дано някое друго дете пак ги прибере в своята кутия!

А тия стаи и прустове: могат ли мъже да излизат и влизат в тях? Те ми се виждат направени за свилени кукли; или за лакомни котки, които позволяват и от тях да се похапва.

И Заратустра се спря и замисли. Най-сетне рече той печално:

— Всичко се е вдребнило!

Навред виждам низки порти: който е като мен, все пак може да мине през тях, но — трябва да се приведе!

О, кога ще се върна пак в своя роден край, дете не трябва вече да се привеждам — не трябва вече да се привеждам пред малките!

И Заратустра въздъхна, и погледна в далнината. Същия ден говори той своята реч за добродетелта, която вдребнява.

2.

I pass through this people and keep mine eyes open:
they do not forgive me for not envying their virtues.

They bite at me, because I say unto them that for
small people, small virtues are necessary--and because it
is hard for me to understand that small people are
NECESSARY!

Here am I still like a cock in a strange farm-yard, at
which even the hens peck: but on that account I am not
unfriendly to the hens.

I am courteous towards them, as towards all small
annoyances; to be prickly towards what is small, seemeth
to me wisdom for hedgehogs.

They all speak of me when they sit around their fire in
the evening--they speak of me, but no one thinketh--of
me!

This is the new stillness which I have experienced:
their noise around me spreadeth a mantle over my
thoughts.

They shout to one another: "What is this gloomy cloud
about to do to us?"

Let us see that it doth not bring a plague upon us!"

And recently did a woman seize upon her child that
was coming unto me: "Take the children away," cried she,
"such eyes scorch children's souls."

They cough when I speak: they think coughing an
objection to strong winds --they divine nothing of the

boisterousness of my happiness!

"We have not yet time for Zarathustra"--so they
object; but what matter about a time that "hath no time"
for Zarathustra?

And if they should altogether praise me, how could I
go to sleep on THEIR praise?

A girdle of spines is their praise unto me: it scratcheth
me even when I take it off.

And this also did I learn among them: the praiser
doeth as if he gave back; in truth, however, he wanteth
more to be given him!

Ask my foot if their lauding and luring strains please
it!

Verily, to such measure and ticktack, it liketh neither
to dance nor to stand still.

To small virtues would they fain lure and laud me; to
the ticktack of small happiness would they fain persuade
my foot.

I pass through this people and keep mine eyes open;
they have become SMALLER, and ever become smaller:--
THE REASON THEREOF IS THEIR DOCTRINE OF
HAPPINESS AND VIRTUE.

For they are moderate also in virtue,--because they
want comfort.

With comfort, however, moderate virtue only is
compatible.

To be sure, they also learn in their way to stride on
and stride forward: that, I call their HOBBLING.

--Thereby they become a hindrance to all who are in
haste.

And many of them go forward, and look backwards
thereby, with stiffened necks: those do I like to run up
against.

Foot and eye shall not lie, nor give the lie to each
other.

But there is much lying among small people.

Some of them WILL, but most of them are WILLED.

Some of them are genuine, but most of them are bad
actors.

There are actors without knowing it amongst them,
and actors without intending it--, the genuine ones are
always rare, especially the genuine actors.

Of man there is little here: therefore do their women
masculinise themselves.

For only he who is man enough, will--SAVE THE
WOMAN in woman.

And this hypocrisy found I worst amongst them, that
even those who command feign the virtues of those who
serve.

"I serve, thou servest, we serve"--so chanteth here
even the hypocrisy of the rulers--and alas!

if the first lord be ONLY the first servant!

Ah, even upon their hypocrisy did mine eyes' curiosity alight; and well did I divine all their fly-happiness, and their buzzing around sunny window panes.

So much kindness, so much weakness do I see.

So much justice and pity, so much weakness.

Round, fair, and considerate are they to one another, as grains of sand are round, fair, and considerate to grains of sand.

Modestly to embrace a small happiness--that do they call "submission"!

and at the same time they peer modestly after a new small happiness.

In their hearts they want simply one thing most of all: that no one hurt them.

Thus do they anticipate every one's wishes and do well unto every one.

That, however, is COWARDICE, though it be called "virtue."

-- And when they chance to speak harshly, those small people, then do I hear therein only their hoarseness--every draught of air maketh them hoarse.

Shrewd indeed are they, their virtues have shrewd fingers.

But they lack fists: their fingers do not know how to creep behind fists.

Virtue for them is what maketh modest and tame:

therewith have they made the wolf a dog, and man himself man's best domestic animal.

"We set our chair in the MIDST"--so saith their smirking unto me--"and as far from dying gladiators as from satisfied swine."

That, however, is--MEDIOCRITY, though it be called moderation.

--

2.

Аз вървя между тоя народ и държа очите си отворени: те не ми прощават, че аз не завиждам на техните добродетели.

Те посягат да ме хапят, защото им казвам: за дребни хора са нужни дребни добродетели и защото близко ме засяга, че са нужни дребни хора! Аз все още приличам тук на петел в чужд двор, когото и кокошките кълват, но за това не се сърдя на тия кокошки.

Вежлив съм към тях както към всяка малка досада; да се ежиш срещу нищожното, струва ми се е мъдрост на таралеж.

Те всички говорят за мен, когато вечер седят около огъня — те говорят за мен, но никой не мисли за мене!

Тази е новата тишина, която познах: шумът им

около мен разстила плащ над мислите ми.

Те вдигат врява между си: "Какво значи тоя тъмен облак? Дано не ни довлече някоя чума!"

И неотдавна една жена сдърпа детето си, което искаше да дойде при мен: "Приберете децата! — викаше тя. — Такива очи урочасват на децата душите!" Те кашлят, когато говоря: мислят, че кашлицата е възражение срещу силния вятър — те не предчувстват нищо от вихъра на моето щастие! "Нямаме още време за Заратустра" — тъй възразяват те; но що значи онова време, което "няма време" за Заратустра?

И когато дори ме възхвалят: нима бих могъл да се отпусна на тяхното възхваление? Трънлив колан е за мен тяхната похвала: все още ме сърби и след като го сменя.

А и това научих аз между тях: възхвалителят се представя, като че възвръща, а всъщност той иска да бъде още повече възнаграден!

Питайте крака ми дали му харесва вашият начин на похвала и примамване! Наистина, по такъв такт и тик-так не му е по воля да танцува, ни да стои спокойно.

За малка добродетел биха желали те да ме привлекат и възхвалят: да придумат биха желали те моя крак за тик-така на дребното щастие.

Аз вървя сред тоя народ и държа отворени очите си: те са станали по-дребни и ще стават все по-дребни: а това го прави тяхното учение за щастие и добродетел.

А те и в добродетелта са скромни — защото искат удобство. Но с удобство се примирява само скромна добродетел.

Наистина, те и по свой начин се учат да вървят и да крачат напред: това наричам аз тяхно подкуцване. С това те пречат всекиму, който бърза.

И не един от тях върви напред и при това се озърта назад, с вцепенен врат: него бих хласнал аз охотно.

Нозе и очи не трябва ни да лъжат, ни един друг да се изобличават. Но малките хора много лъготят.

Някои от тях имат воля, но повечето са за воля на други. Някои от тях са истински, но повечето са лоши актьори.

Има безсъзнателни актьори между тях и актьори против воля — истинските всякога са рядко, особено истинските актьори.

Мъже тук има малко: затова жените им се вмъжават. Че само който е мъж, както трябва, ще освободи жената — в жената.

И това лицемерие намерих аз най-лошо между тях: че и тия, що заповядват, лицемерят с

добродетелите на ония, що им служат.

“Аз служа, ти служиш, ние служим” — тъй се моли тук лицемерието на властващите — и тежко, ако първият господар е само пръв слуга!

Ах, и в тяхното лицемерие залетя любопитството на моя поглед; и добре разбрах тяхното мухощастие и тяхното бръмчене около огрените от слънце прозорци.

Толкова добрина, толкова слабост виждам аз. Толкова справедливост и състрадание, толкова слабост.

Кръгли, справедливи и благи са те един към друг, като песъчинки кръгли, безупречни и благи към песъчинките.

Скромно да прегърнеш едно малко щастие — това наричат те “покорност към провидението!” А при това скромно се озъртат отде ще им падне някое ново малко щастие.

Всъщност те наивно искат най-вече едно нещо: да не им причини никой болка. И с готовност са всякому на услуга и правят му добро. Но това е малодушие: макар и да го наричат “добродетел”.

И ако някога грубо говорят тия малки хорица: аз чувам в това само тяхната пресипналост — защото всяко лъхане на вятъра ги прави да пресипнат.

Хитри са те, техните добродетели имат хитри

пръсти. Но на тях липсват пестници: пръстите им не умеят да се скътат зад пестниците.

Добродетел за тях е това, що прави скромен и кротък: с това превръщат те вълка в псе, а самия човек — в най-добро домашно животно на човека.

“Ние настанихме стола си наред — това ми говори тяхната усмихнатост, — еднакво далеч от умиращи борци, както и от доволни свине.” Но това е посредственост: та макар и да се нарича умереност.

3.

I pass through this people and let fall many words: but they know neither how to take nor how to retain them.

They wonder why I came not to revile venerary and vice; and verily, I came not to warn against pickpockets either!

They wonder why I am not ready to abet and whet their wisdom: as if they had not yet enough of wiseacres, whose voices grate on mine ear like slate pencils!

And when I call out: "Curse all the cowardly devils in you, that would fain whimper and fold the hands and adore"--then do they shout: "Zarathustra is godless."

And especially do their teachers of submission shout this;--but precisely in their ears do I love to cry: "Yea!

I AM Zarathustra, the godless!"

Those teachers of submission!

Wherever there is aught puny, or sickly, or scabby,
there do they creep like lice; and only my disgust
preventeth me from cracking them.

Well!

This is my sermon for THEIR ears: I am Zarathustra
the godless, who saith: "Who is more godless than I, that I
may enjoy his teaching?"

I am Zarathustra the godless: where do I find mine
equal?

And all those are mine equals who give unto
themselves their Will, and divest themselves of all
submission.

I am Zarathustra the godless!

I cook every chance in MY pot.

And only when it hath been quite cooked do I
welcome it as MY food.

And verily, many a chance came imperiously unto me:
but still more imperiously did my WILL speak unto it,--
then did it lie imploringly upon its knees-- --Imploring
that it might find home and heart with me, and saying
flatteringly: "See, O Zarathustra, how friend only cometh
unto friend!"

-- But why talk I, when no one hath MINE ears!

And so will I shout it out unto all the winds: Ye ever
become smaller, ye small people!

Ye crumble away, ye comfortable ones!

Ye will yet perish-- --By your many small virtues, by
your many small omissions, and by your many small
submissions!

Too tender, too yielding: so is your soil!

But for a tree to become GREAT, it seeketh to twine
hard roots around hard rocks!

Also what ye omit weaveth at the web of all the
human future; even your naught is a cobweb, and a
spider that liveth on the blood of the future.

And when ye take, then is it like stealing, ye small
virtuous ones; but even among knaves HONOUR saith
that "one shall only steal when one cannot rob."

"It giveth itself"--that is also a doctrine of submission.

But I say unto you, ye comfortable ones, that IT
TAKETH TO ITSELF, and will ever take more and more
from you!

Ah, that ye would renounce all HALF-willing, and
would decide for idleness as ye decide for action!

Ah, that ye understood my word: "Do ever what ye
will--but first be such as CAN WILL.

Love ever your neighbour as yourselves--but first be
such as LOVE THEMSELVES-- --Such as love with great
love, such as love with great contempt!"

Thus speaketh Zarathustra the godless.

-- But why talk I, when no one hath MINE ears!

It is still an hour too early for me here.

Mine own forerunner am I among this people, mine
own cockcrow in dark lanes.

But THEIR hour cometh!

And there cometh also mine!

Hourly do they become smaller, poorer, unfruitfuller, -
poor herbs!

poor earth!

And SOON shall they stand before me like dry grass
and prairie, and verily, weary of themselves--and panting
for FIRE, more than for water!

O blessed hour of the lightning!

O mystery before noontide!

--Running fires will I one day make of them, and
heralds with flaming tongues:-- --Herald shall they one
day with flaming tongues: It cometh, it is nigh, THE
GREAT NOONTIDE!

Thus spake Zarathustra.

3.

Аз вървя сред тоя народ и немалко думи се ронят
от мен: но те не знаят нито да вземат, нито да спазят.

Те се чудят, че аз не съм дошъл да изобличавам
похоти и пороци; и наистина, аз не дойдох да
предпазвам от джебчий!

Те се чудят, че аз не се заемам да изтънчавам и
изострям тяхната мъдрина: като че ли те вече нямат

и без това доста мъдрители, чийто глас дращи като калеми по плоча!

И когато аз викам:

— Прокълнете всички малодушни дяволи във вас, които са винаги готови да скимтят и сгърнат ръце, и струват метани: те се провикват: "Заратустра е безбожник."

И това го викат особено техните учители на покорност: но именно тям обичам аз да кресна в ухото:

— Да! Аз съм Заратустра, безбожникът!

Тия учители на покорност! Навред, дето има дребно и болно, и гнусно, припъплят те като въшки; и само моето отвращение ме възпира да ги не чукна.

Добре! Това е моята проповед за техните уши: Аз съм Заратустра, безбожникът, който казва "Кой е по-безбожен от мен, за да се възрадвам на неговото упътване?"

Аз съм Заратустра, безбожникът: де ще намеря мене-подобен?

И всички ония са мене-подобни, които сами си дават своя воля и отърсват от себе си всяка покорност.

Аз съм Заратустра, безбожникът: всеки един случай аз варя в моето гърне! И чак когато уври съвсем, допада ми като моя гозба.

И наистина, не един случай дойде властно при мен: но още по-властно излизаше насреща му моята воля — и тозчас падаше той на колене с молба — с молба да намери подслон и сърце в мен, и с подмилкване казваше: "Виж, о, Заратустра, ето как идва приятел при приятеля!"

Но защо ли говоря, дето никой няма моите уши! И тъй ще извикам аз далеч по ветровете:

Вий ставате все по-дребнави, вий, дребни хора! Вие се роните, вий, удобници! И вий ще загинете — от многото ваши дребни добродетели, от многото ваши малки нехайства, от многото ваши малки покорности!

Премного щадения, премного отстъпчивост: такова е вашето земно царство! Но едно дърво, за да израсне, трябва яки корени да пусне около яки скали!

Също и каквото вий пренебрегвате, то тъче на тъканта на човешкото бъдеще; и вашето нищо е паяжина и паяк, който живее от кръвта на бъдещето.

И когато вие вземате, то е като крадене, вий, дребни добродетелници; но и у нехранимайковците дори говори честта: "Кради, дето не можеш да грабиш."

"Дава се" — това е едно учение на покорността. Но аз ви казвам, вам, удобници: взема се и все още

повече ще се взема от вас!

Ах, да можехте да се отървете от всяко полужелание и да се решите на мързел като на дело!

Ах, да би разбрали моето слово: "Правете винаги, каквото желаете — но бъдете по-напред такива, които могат да желаят!"

"Обичайте винаги своите близки като себе си — но бъдете по-напред такива, които сами себе си обичат — обичат с великата любов, с великото презрение обичат! Тъй говори Заратустра, безбожникът.

Но какво говоря аз, дето никой няма моите уши! Тука още с цял час е рано за мен.

Свой собствен предтеча съм аз между тоя народ, свой собствен зов на петел през тъмни улици.

Но вашият час иде! Иде и моят също! От час на час стават те по-дребни, по-бедни, по-безплодни — нещастен бурен! Нещастна земя!

И скоро ще станат те като суха трева и степ, и наистина! Омръзнали сами на себе си — и повече жаждущи за огън, отколкото за вода!

О, благословен час на мълнията! О, тайна пред пладнe! Ще ги превърна аз някога на блуждаещ огън и предвестник с огнени езици:

— някога те да предвестят с огнени езици: Иде, близко е великата пладнeя!

Тъй рече Заратустра.

L.

ON THE OLIVE-MOUNT.

51

На Елеонската планина

Winter, a bad guest, sitteth with me at home; blue are my hands with his friendly hand-shaking.

I honour him, that bad guest, but gladly leave him alone.

Gladly do I run away from him; and when one runneth WELL, then one escapeth him!

With warm feet and warm thoughts do I run where the wind is calm--to the sunny corner of mine olive-mount.

There do I laugh at my stern guest, and am still fond of him; because he cleareth my house of flies, and quieteth many little noises.

For he suffereth it not if a gnat wanteth to buzz, or even two of them; also the lanes maketh he lonesome, so that the moonlight is afraid there at night.

A hard guest is he,--but I honour him, and do not worship, like the tenderlings, the pot-bellied fire-idol.

Better even a little teeth-chattering than idol-adoration!

--so willeth my nature.

And especially have I a grudge against all ardent, steaming, steamy fire-idols.

Him whom I love, I love better in winter than in summer; better do I now mock at mine enemies, and more heartily, when winter sitteth in my house.

Heartily, verily, even when I CREEP into bed--: there, still laugheth and wantoneth my hidden happiness; even my deceptive dream laugheth.

I, a--creeper?

Never in my life did I creep before the powerful; and if ever I lied, then did I lie out of love.

Therefore am I glad even in my winter-bed.

A poor bed warmeth me more than a rich one, for I am jealous of my poverty.

And in winter she is most faithful unto me.

With a wickedness do I begin every day: I mock at the winter with a cold bath: on that account grumbleth my stern house-mate.

Also do I like to tickle him with a wax-taper, that he may finally let the heavens emerge from ashy-grey twilight.

For especially wicked am I in the morning: at the early hour when the pail rattleth at the well, and horses neigh warmly in grey lanes:-- Impatiently do I then wait, that the clear sky may finally dawn for me, the snow-bearded

winter-sky, the hoary one, the white-head,-- --The winter-sky, the silent winter-sky, which often stifeth even its sun!

Did I perhaps learn from it the long clear silence?

Or did it learn it from me?

Or hath each of us devised it himself?

Of all good things the origin is a thousandfold,--all good roguish things spring into existence for joy: how could they always do so--for once only!

A good roguish thing is also the long silence, and to look, like the winter-sky, out of a clear, round-eyed countenance:-- --Like it to stifle one's sun, and one's inflexible solar will: verily, this art and this winter-roguishness have I learnt WELL!

My best-loved wickedness and art is it, that my silence hath learned not to betray itself by silence.

Clattering with diction and dice, I outwit the solemn assistants: all those stern watchers, shall my will and purpose elude.

That no one might see down into my depth and into mine ultimate will--for that purpose did I devise the long clear silence.

Many a shrewd one did I find: he veiled his countenance and made his water muddy, that no one might see therethrough and thereunder.

But precisely unto him came the shrewder distrusters

and nut-crackers: precisely from him did they fish his best-concealed fish!

But the clear, the honest, the transparent--these are for me the wisest silent ones: in them, so PROFOUND is the depth that even the clearest water doth not--betray it.

-- Thou snow-bearded, silent, winter-sky, thou round-eyed whitehead above me!

Oh, thou heavenly simile of my soul and its wantonness!

And MUST I not conceal myself like one who hath swallowed gold--lest my soul should be ripped up?

MUST I not wear stilts, that they may OVERLOOK my long legs--all those enviers and injurers around me?

Those dingy, fire-warmed, used-up, green-tinted, ill-natured souls--how COULD their envy endure my happiness!

Thus do I show them only the ice and winter of my peaks--and NOT that my mountain windeth all the solar girdles around it!

They hear only the whistling of my winter-storms: and know NOT that I also travel over warm seas, like longing, heavy, hot south-winds.

They commiserate also my accidents and chances:--but MY word saith: "Suffer the chance to come unto me: innocent is it as a little child!"

How COULD they endure my happiness, if I did not

put around it accidents, and winter-privations, and bear-skin caps, and enmantling snowflakes!

--If I did not myself commiserate their PITY, the pity of those enviers and injurers!

--If I did not myself sigh before them, and chatter with cold, and patiently LET myself be swathed in their pity!

This is the wise waggish-will and good-will of my soul, that it CONCEALETHER NOT its winters and glacial storms; it concealeth not its chilblains either.

To one man, lonesomeness is the flight of the sick one; to another, it is the flight FROM the sick ones.

Let them HEAR me chattering and sighing with winter-cold, all those poor squinting knaves around me!

With such sighing and chattering do I flee from their heated rooms.

Let them sympathise with me and sigh with me on account of my chilblains: "At the ice of knowledge will he yet FREEZE TO DEATH!"

--so they mourn.

Meanwhile do I run with warm feet hither and thither on mine olive-mount: in the sunny corner of mine olive-mount do I sing, and mock at all pity.

-- Thus sang Zarathustra.

Зимата, зла гостенка, седи до мен у дома; посиняха ми ръцете от нейното приятелско ръкуване.

Аз я почитам, тая зла гостенка, но на драго сърце я оставям сама. На драго сърце се махвам аз от нея; и който знае да бяга добре, ще убегне от нея!

С топли нозе и топли мисли бягам аз там, дето вятърът стои утихнал в слънчевия кът на моята Елеонска планина.

Там се смее аз на моята строга гостенка и благодарен съм ѝ, че изстребва мухите у дома и прави да утихне не един малък шум.

Че тя не обича, когато някой комар иска да пее, камо ли два; тя опустява улиците тъй, че и месечината нощем там се бои.

Тя е строга гостенка — но аз я почитам и не се моля като изнежените на кореместите огнени кумири.

По-добре е малко да позъзнеш, отколкото да се молиш на кумири! — тъй го иска моят нрав. И особено ненавиждам аз всички страстни димящи задушни огнени кумири.

Когато аз обичам, обичам го зиме повече от лете; по-добре се глумя аз сега на моите врагове и по от сърце, откак зимата седи в моя дом.

По от сърце наистина, дори и тогава, когато пълзя към леглото си — тогава се глуми и шегува още и моето потулено щастие; глуми се също и моят лъжовен сън.

Аз — пълзач? Нивга в живота си не съм пълзял пред силни; и ако съм лъгал някога, лъгах от обич. Затова съм радостен и в зимното легло.

Скромно легло по ме топли от богато, защото аз съм ревнив към моята бедност. И зиме тя ми е най-вярна.

Със злоба почвам аз всеки ден, глумя се на зимата с една студена баня: затова ръмжи моята строга гостенка дома.

И гъделичкам я аз охотно с восъчна свещ; тъй че тя най-сетне пуска нощта навън от пепеливата дрезгавина.

Особено злобен бивам аз сутрин: на ранина, кога дрънкат менци на кладенеца и конете топло цвият през тъмните улици:

нетърпеливо чакам тогава, дано се открие най-сетне ясно небето, снежнобрадото зимно небе, белоглавият старец, — зимното небе, мълчаливото, което често премълчава и слънцето си!

Не научих ли аз от него дългото ясно мълчание? Или то го научи от мен? Или всеки от нас сам си го е измислил?

На всичките добри неща началото е хилядообразно — всичките добри неща бодри скачат от радост в битието на живота: как е възможно винаги да са само един път правили това!

Едно добро бодро нещо е също и дългото мълчание и като зимното небе поглежда из ясното кръглооко лице; като него премълчава своето слънце и своята непоколебима слънчева воля: наистина, това изкуство и тая зимна бодрост научих аз добре!

Моята най-обична злоба и изкуство е, че моето мълчание се научи да не се издава чрез мълчание.

Със звънливи думи и зарове надхитрих аз своите тържествени стражи: от всички тия строги вардачи трябва да избегне моята воля и цел.

За да не надникне никой в моята основа и последна воля — за това си измислих аз дългото ясно мълчание.

Мнозина умни намерих аз: те забуляха лицето си, размътяха своята вода, за да не види никой в нея и през нея.

Но тъкмо при тях идваха по-хитри недоверници и крушители: тъкмо в тях уловиха те най-скритата им риба!

А бистрите, смелите, прозрачните — те са най-умните мълчаливци: у които дъното е тъй дълбоко, че и най-бистрата вода не го издава.

Ти, снежнобрадо мълчаливо зимно небе, ти, кръглоок беловлас старец над мен! О, ти, небесен символ на моята душа и бодростта й!

И не трябва ли да се крия аз като онзи, който е

гълтнал злато — за да не ми разпорят душата?

Не трябва ли да тръгна на кокили, за да не съгледат моите дълги нозе всички тия завистници и злорадници, които са около ми?

Тия опушени, непроветрени, изхабени, прецъфтели, изтощени от скръб души — как би могла тяхната завист да изтърпи моето щастие!

И аз им показвам само леда и зимата на моите върхове, а не че моята планина опасват с всички слънчеви пояси!

Те чуват да пишат само моите зимни бури: а не, че аз плувам също и през топли морета, подобно копнеещите, тежки, горещи южни ветрове.

Те съжаляват и моите слуки, и несполуки — но моята реч гласи: "Оставете слуката да дойде при мен: тя е невинна като детенце!"

Как биха могли те да понесат моето щастие, ако не загръщах аз с несполуки и зимни неволи, и мечи калпаци, и снежhoneбесни покривки моето щастие!

Ако аз сам не се смиях над тяхното състрадание: състраданието на тия завистници и злорадници!

Ако сам не въздишах пред тях и не зъзнях от студ и търпеливо оставях да ме повият в тяхното състрадание!

Това е мъдрата бодрост и благоволие на моята душа, че тя не скрива своята зима и своите

мразовити бури; тя не скрива също и своите дребности.

За одного самотността е бягство на болен; за другото самотността — бягство от болен.

Нека ме слушат как зъзна и въздишам от зимния студ, всички тия бедни нехранимайковци, които ме гледат накриво! С такива въздихания и зъзнения бягам аз и от техните затоплени соби.

Нека ме съжаляват те и въздишат ведно с мен: "На леда на познанието ще замръзне той!" — тъй желаят те.

Между това бродя аз с топли нозе надлъж и напреко по моята Елеонска планина: в слънчевия кът на моята Елеонска планина пея и се надсмивам аз на всяко състрадание.

Тъй пъ Заратустра.

LI.
ON PASSING-BY.

52

За отминаването

Thus slowly wandering through many peoples and divers cities, did Zarathustra return by round-about roads to his mountains and his cave.

And behold, thereby came he unawares also to the

gate of the GREAT CITY.

Here, however, a foaming fool, with extended hands, sprang forward to him and stood in his way.

It was the same fool whom the people called "the ape of Zarathustra:" for he had learned from him something of the expression and modulation of language, and perhaps liked also to borrow from the store of his wisdom.

And the fool talked thus to Zarathustra: O Zarathustra, here is the great city: here hast thou nothing to seek and everything to lose.

Why wouldst thou wade through this mire?

Have pity upon thy foot!

Spit rather on the gate of the city, and--turn back!

Here is the hell for anchorites' thoughts: here are great thoughts seethed alive and boiled small.

Here do all great sentiments decay: here may only rattle-boned sensations rattle!

Smellest thou not already the shambles and cookshops of the spirit?

Steameth not this city with the fumes of slaughtered spirit?

Seest thou not the souls hanging like limp dirty rags?

--And they make newspapers also out of these rags!

Hearest thou not how spirit hath here become a verbal game?

Loathsome verbal swill doth it vomit forth!

--And they make newspapers also out of this verbal swill.

They hound one another, and know not whither!

They inflame one another, and know not why!

They tinkle with their pinchbeck, they jingle with their gold.

They are cold, and seek warmth from distilled waters: they are inflamed, and seek coolness from frozen spirits; they are all sick and sore through public opinion.

All lusts and vices are here at home; but here there are also the virtuous; there is much appointable appointed virtue:-- Much appointable virtue with scribe-fingers, and hardy sitting-flesh and waiting-flesh, blessed with small breast-stars, and padded, haunchless daughters.

There is here also much piety, and much faithful spittle-licking and spittle-backing, before the God of Hosts.

"From on high," drippeth the star, and the gracious spittle; for the high, longeth every starless bosom.

The moon hath its court, and the court hath its moon-calves: unto all, however, that cometh from the court do the mendicant people pray, and all appointable mendicant virtues.

"I serve, thou servest, we serve"--so prayeth all

appointable virtue to the prince: that the merited star
may at last stick on the slender breast!

But the moon still revolveth around all that is earthly:
so revolveth also the prince around what is earthliest of
all--that, however, is the gold of the shopman.

The God of the Hosts of war is not the God of the
golden bar; the prince proposeth, but the shopman--
disposeth!

By all that is luminous and strong and good in thee, O
Zarathustra!

Spit on this city of shopmen and return back!

Here floweth all blood putridly and tepidly and
frothily through all veins: spit on the great city, which is
the great slum where all the scum frotheth together!

Spit on the city of compressed souls and slender
breasts, of pointed eyes and sticky fingers-- --On the city
of the obtrusive, the brazen-faced, the pen-demagogues
and tongue-demagogues, the overheated ambitious:--
Where everything maimed, ill-famed, lustful, untrustful,
over-mellow, sickly-yellow and seditious, festereth
perniciously:-- --Spit on the great city and turn back!

-- Here, however, did Zarathustra interrupt the
foaming fool, and shut his mouth.

-- Stop this at once!

called out Zarathustra, long have thy speech and thy
species disgusted me!

Why didst thou live so long by the swamp, that thou
thyself hadst to become a frog and a toad?

Floweth there not a tainted, frothy, swamp-blood in
thine own veins, when thou hast thus learned to croak
and revile?

Why wentest thou not into the forest?

Or why didst thou not till the ground?

Is the sea not full of green islands?

I despise thy contempt; and when thou warnedst me--
why didst thou not warn thyself?

Out of love alone shall my contempt and my warning
bird take wing; but not out of the swamp!

-- They call thee mine ape, thou foaming fool: but I call
thee my grunting pig, --by thy grunting, thou spoilest
even my praise of folly.

What was it that first made thee grunt?

Because no one sufficiently FLATTERED thee:--
therefore didst thou seat thyself beside this filth, that
thou mightest have cause for much grunting,-- --That
thou mightest have cause for much VENGEANCE!

For vengeance, thou vain fool, is all thy foaming; I
have divined thee well!

But thy fools'-word injureth ME, even when thou art
right!

And even if Zarathustra's word WERE a hundred
times justified, thou wouldst ever--DO wrong with my

word!

Thus spake Zarathustra.

Then did he look on the great city and sighed, and was
long silent.

At last he spake thus: I loathe also this great city, and
not only this fool.

Here and there-- there is nothing to better, nothing to
worsen.

Woe to this great city!

--And I would that I already saw the pillar of fire in
which it will be consumed!

For such pillars of fire must precede the great
noontide.

But this hath its time and its own fate.

-- This precept, however, give I unto thee, in parting,
thou fool: Where one can no longer love, there should
one--PASS BY!

-- Thus spake Zarathustra, and passed by the fool and
the great city.

Тъй, минаващ поляка из множество народ и разни
градове, Заратустра се връщаше по околни пътища
на своята планина и в своята пещера. И ето, тъй
незабелязано стига той и пред градските порти на
големия град: но тук изскочи един запенен глумец с
разперени ръце срещу него и му запречи пътя. А това

беше същият глумец, когото народът зовеше
 “маймуната на Заратустра”: защото той беше
 подловил нещо от строя и тона на неговата реч и
 обичаше също да заема от съкровището на неговата
 мъдрост. И глумецът заговори тъй на Заратустра:

— О, Заратустра, тук е големият град: няма какво
 да дириш тук и всичко ще изгубиш.

Защо искаше ти да прегaziш тая тиня? Съжали
 поне нозете си!

По-добре плюй на градските порти и върни се!

Тук е адът за мислите на усамотения: тук
 възваряват живи великите мисли и ги варят на
 дребно.

Тук тлеят всички велики чувства: тук могат да
 хлопат само сухи, увехнали дребни чувства!

Не надушваш ли вече кланиците и кръчмите на
 духа? Не вдига ли пара смрадът на умъртвения дух?

Не виждаш ли душите да висят като отпуснати
 мръсни дрипи? И от тия дрипи те правят вестници!

Не чуваш ли как тука духът се е превърнал в игра
 на думи? Отвратителна словопомия изригва той! И
 те правят вестници от тая словопомия.

Те се насъскват един други и не знаят къде? Те се
 поджегват един други и не знаят защо? Те дрънчат
 със своите тенекета, те звънтят със своето злато.

Те са студени и търсят топлина при ракията; те са

разгорещени и търсят прохлада при замръзнали
 духове; те всички са хилави и болнави от обществени
 мнения.

Всички похоти и пороци са тук у дома си; но тук
 има и добродетелни, има много сърчно натъкмена
 добродетел:

много натъкмена добродетел с писарски пръсти и
 корави меса за седене и очакване, благословени с
 малки звезди на гръд и с натъпкани със слама
 безгъзи дъщери.

Има тук и много благочестие и много верующи
 храчкoблизания, лъстоизлияния пред бога на
 войнствата.

Нали “от горе” валят звезди и благосклонни
 храчки; нагоре се стреми всяка беззвездна гръд.

Месецът има свой дворец и дворецът има своя
 свита говеда: а пред всичко, що излиза от двореца, се
 моли просякът народ и всяка сърчна просяшка
 добродетел.

“Служа, служиш, служим” — тъй се моли всяка
 сърчна добродетел, обърната към княза: за да се
 прикачи най-сетне заслужената звезда на тясната
 гръд!

Но месецът се върти все около всичко земно: тъй
 се върти и князът също около това, що е от всичко
 най-земно — а то е златото на базиргяните.

Богът на войнствата не е бог на златните
 рудници; князът предполага, а базиргянинът —
 разполага!

В името на всичко светло и силно, и добро в теб, о,
 Заратустра! Плюй на този голям град на базиргяните
 и върни се назад!

Тук кръвта тече покварена и хладка, и пенеста
 през всички жили: плюй на този голям град, който е
 голямата помийна яма, дето всяка пяна се стича и
 пени!

Плюй на града на потиснатите души и тесни
 гърди, на дебнещи очи, на лепкави пръсти —

на града на безочливите, на безсрамните, на
 писарите и които вдигат врява, на разпалените
 честолюбци:

дето всичко гнойно, смрадno, порочно,
 намръщено, прогнило, циресто, заговорнишко
 гъмжи:

плюй на този голям град и върни се!

Но тука Заратустра прекъсна запенения глумец и
 му запуши устата.

— Стига най-сетне! — извика Заратустра. —
 Отдавна вече ме е гнус от твоята реч и твоя нрав!

Защо живя ти тъй дълго при блатото, че сам се
 превърна на жаба и крекетуша?

Не тече ли и в теб вече през жилите ти покварена,

пенлива, блатна кръв, че се научи тъй да крякаш и хулиш?

Защо не отиде ти в гората? Или не се залови да ореш земята?

Не е ли морето пълно със зелени острови?

Аз презирам твоето презрение; и ако ти ме предвардваш, защо не предвари сам себе си?

От любовта само трябва да изхвърква моето презрение и моята предварваща птица: но не из блатото!

Наричат те моя маймуна, ти, запенен глумец: но аз те наричам моя грухаша свиня — с грухтене разваляш дори моята похвала на глуменето. Какво беше това, което пръв път те накара да загрухтиш? Че никой не те е достатъчно лъстил: затова ти седна при тази смет, за да имаш основание повече да грухтиш; за да имаш основание за повече мъст! Именно мъст, суетни глумец, е всичката твоя пяна, добре те познах аз!

Но твоята глумешка реч ми вреди дори там, дето ти имаш право! И когато речта на Заратустра би имала сто пъти дори право: ти винаги ще вредиш на моето слово!

Тъй рече Заратустра; и той погледна големия град, въздъхна и дълго мълча. Най-сетне той рече тъй:

— Гнус ме е и от тоя голям град, а не само от тоя глумец. И тук, и там нищо не може се направи, нищо не може се развали.

Тежко на тоя голям град! И желал бих да видя вече огнени стълпове, които биха го опожарили!

Защото такива огнени стълпове трябва да предшестват великата пладня. Но това има свое време и своя собствена съдба.

А такава поука ти давам аз, глумец, при раздяла: дето човек не може да обича — да отминава!

Тъй рече Заратустра и отмина глумца, и големия град.

LII.

THE APOSTATES.

53

За отстъпниците

1.

Ah, lieth everything already withered and grey which but lately stood green and many-hued on this meadow!

And how much honey of hope did I carry hence into my beehives!

Those young hearts have already all become old--and not old even!

only weary, ordinary, comfortable--they declare it:

"We have again become pious."

Of late did I see them run forth at early morn with valorous steps: but the feet of their knowledge became weary, and now do they malign even their morning valour!

Verily, many of them once lifted their legs like the dancer; to them winked the laughter of my wisdom:-- then did they bethink themselves.

Just now have I seen them bent down--to creep to the cross.

Around light and liberty did they once flutter like gnats and young poets.

A little older, a little colder: and already are they mystifiers, and mumblers and mollycoddles.

Did perhaps their hearts despond, because lonesomeness had swallowed me like a whale?

Did their ear perhaps hearken yearningly-long for me IN VAIN, and for my trumpet-notes and herald-calls?

--Ah!

Ever are there but few of those whose hearts have persistent courage and exuberance; and in such remaineth also the spirit patient.

The rest, however, are COWARDLY.

The rest: these are always the great majority, the common-place, the superfluous, the far-too many--those all are cowardly!

-- Him who is of my type, will also the experiences of my type meet on the way: so that his first companions must be corpses and buffoons.

His second companions, however--they will call themselves his BELIEVERS,-- will be a living host, with much love, much folly, much unbearded veneration.

To those believers shall he who is of my type among men not bind his heart; in those spring-times and many-hued meadows shall he not believe, who knoweth the fickle faint-hearted human species!

COULD they do otherwise, then would they also WILL otherwise.

The half-and-half spoil every whole.

That leaves become withered,--what is there to lament about that!

Let them go and fall away, O Zarathustra, and do not lament!

Better even to blow amongst them with rustling winds,-- --Blow amongst those leaves, O Zarathustra, that everything WITHERED may run away from thee the faster!

--

1.

Ах, всичко вече убехна и побледня, което още недавна на тая поляна беше зелено и пъстро! И колко

мед на надежда отнесох аз оттук в моята тръвна⁰¹².

Тия млади сърца всички са вече остарели — и не остарели дори! Само уморени са, опростачени, отпуснати — те наричат това "Ние станаме пак благочестиви".

Още недавна ги гледах аз на ранина храбро да вървят: но техните нозе на познанието се умориха, и ето че хулят дори и своята сутрешна храброст!

Наистина, мнозина от тях вдигаха някога нозе като танчари, тям кимаше смехът на моята мъдрост — но те се сепнаха. И ето че ги видях прегърбени да пълзят към кръста.

Около светлина и свобода трепкаха те преди като комари и млади поети. Малко позастаряха, малко позастинаха: и ето ги вече намръщени и мъмриви, и прибрани при огнището.

Дали сърцето им не клюмна затова, че самотността ме погълна като някой кит? Дали ухото им не се вслуша дългокопнеещо — напусто в мен и в моя тръбен и глашатайски зов?

— Ах! Винаги малцина са те, чието сърце има трайна смелост и дързост; а на такива и духът остава търпелив. Останалите са малодушни. Останалите: те са винаги мнозинството, всекидневието, излишъкът, много-и-премного — тия всички са малодушни!

Който е на мен подобен, нему ще препречат път и

преживявания, подобно на моите: тъй че неговите първи спътници трябва да бъдат трупът и въжеиграчът.

Но вторите негови спътници — те ще се наричат негови верующи: един жив рой, много обич, много безумие, много голобрадо обожание.

Към тия верующи не трябва да привързва сърцето си онзи, който между човеците е подобен на мен; на тая пролет и пъстри полени не трябва да вярва онзи, който познава непостоянно малодушния човешки род!

Да можеха инак, щяха инак и да искат. Ония, които са ни таквиз, ни онаквиз, развалят устремните натури. Че листата увяхват — има ли защо да се тъжи!

Остави ги да падат и се отмитат, о, Заратустра, и не тъжи!

По-добре духни с шумливи ветрове на тях, духни на тия листа, о, Заратустра: че всички увяхнали още по-бързо да се отметат от тебе!

2.

"We have again become pious"--so do those apostates confess; and some of them are still too pusillanimous thus to confess.

Unto them I look into the eye,--before them I say it

unto their face and unto the blush on their cheeks: Ye are those who again PRAY!

It is however a shame to pray!

Not for all, but for thee, and me, and whoever hath his conscience in his head.

For THEE it is a shame to pray!

Thou knowest it well: the faint-hearted devil in thee, which would fain fold its arms, and place its hands in its bosom, and take it easier:--this faint-hearted devil persuadeth thee that "there IS a God!"

THEREBY, however, dost thou belong to the light-dreading type, to whom light never permitteth repose: now must thou daily thrust thy head deeper into obscurity and vapour!

And verily, thou chooseth the hour well: for just now do the nocturnal birds again fly abroad.

The hour hath come for all light-dreading people, the vesper hour and leisure hour, when they do not--"take leisure."

I hear it and smell it: it hath come--their hour for hunt and procession, not indeed for a wild hunt, but for a tame, lame, snuffling, soft-treaders', soft-prayers' hunt,--
--For a hunt after susceptible simpletons: all mouse-traps for the heart have again been set!

And whenever I lift a curtain, a night-moth rusheth out of it.

Did it perhaps squat there along with another night-moth?

For everywhere do I smell small concealed communities; and wherever there are closets there are new devotees therein, and the atmosphere of devotees.

They sit for long evenings beside one another, and say: "Let us again become like little children and say, 'good God!'"

--ruined in mouths and stomachs by the pious confectioners.

Or they look for long evenings at a crafty, lurking cross-spider, that preacheth prudence to the spiders themselves, and teacheth that "under crosses it is good for cobweb-spinning!"

Or they sit all day at swamps with angle-rods, and on that account think themselves PROFOUND; but whoever fisheth where there are no fish, I do not even call him superficial!

Or they learn in godly-gay style to play the harp with a hymn-poet, who would fain harp himself into the heart of young girls:--for he hath tired of old girls and their praises.

Or they learn to shudder with a learned semi-madcap, who waiteth in darkened rooms for spirits to come to him--and the spirit runneth away entirely!

Or they listen to an old roving howl--and growl-piper,

who hath learnt from the sad winds the sadness of sounds; now pipeth he as the wind, and preacheth sadness in sad strains.

And some of them have even become night-watchmen: they know now how to blow horns, and go about at night and awaken old things which have long fallen asleep.

Five words about old things did I hear yester-night at the garden-wall: they came from such old, sorrowful, arid night-watchmen.

"For a father he careth not sufficiently for his children: human fathers do this better!"

-- "He is too old!"

He now careth no more for his children," --answered the other night-watchman.

"HATH he then children?"

No one can prove it unless he himself prove it!

I have long wished that he would for once prove it thoroughly."

"Prove?"

As if HE had ever proved anything!

Proving is difficult to him; he layeth great stress on one's BELIEVING him."

"Ay!"

Ay!

Belief saveth him; belief in him.

That is the way with old people!

So it is with us also!"

-- --Thus spake to each other the two old night-watchmen and light-scarers, and tooted thereupon sorrowfully on their horns: so did it happen yester-night at the garden-wall.

To me, however, did the heart writhe with laughter, and was like to break; it knew not where to go, and sunk into the midriff.

Verily, it will be my death yet--to choke with laughter when I see asses drunken, and hear night-watchmen thus doubt about God.

Hath the time not LONG since passed for all such doubts?

Who may nowadays awaken such old slumbering, light-shunning things!

With the old Deities hath it long since come to an end:--and verily, a good joyful Deity-end had they!

They did not "begloom" themselves to death--that do people fabricate!

On the contrary, they--LAUGHED themselves to death once on a time!

That took place when the unGodliest utterance came from a God himself--the utterance: "There is but one God! Thou shalt have no other Gods before me!"

-- --An old grim-beard of a God, a jealous one, forgot

himself in such wise:-- And all the Gods then laughed, and shook upon their thrones, and exclaimed: "Is it not just divinity that there are Gods, but no God?"

He that hath an ear let him hear.

-- Thus talked Zarathustra in the city he loved, which is surnamed "The Pied Cow."

For from here he had but two days to travel to reach once more his cave and his animals; his soul, however, rejoiced unceasingly on account of the nighness of his return home.

2.

"Ние станахме пак благочестиви" — така изповядват тия отстъпници; и мнозина от тях са малодушни все да изповядват това.

Тях гледам аз в окоето — тям казвам аз в лицето и в червенината на техните бузи: вие сте такива, които пак се молите!

Но позор е да се молиш! Не за всички, но за теб и мен, и за оновова, който има в главата си съвест. За теб е позор да се молиш!

Ти знаеш добре: малодушният дявол в теб, който на драго сърце би кръстосал ръце и молитвено би ги сложил на скути — тоя малодушен дявол ти подсказва: "Има бог!"

Но затова принадлежиш ти към ония, които се

боят от светлината, които светлината не оставя на мира; и ето, ти трябва всекидневно да възвиращ глава по-дълбоко в мрак и смрад!

И наистина, ти избра добре часа: че тъкмо—що отлетяха пак нощните птици. Часът дойде за всички светобоязливи, вечерният тържествен час, когато не се тържествува.

Аз предусещам и подушвам — дойде техният час за лов и поход, макар не за вихрен лов, а за кротък и хром придебен, тихостъпен и тихомолен лов; за лов на душеболни хитреци: всички капани за сърца са сега пак натъкмени! И дето аз дигна някоя завеса, там изпръпва нощна пеперудка. Да не е вардила тя там наедно с друга нощна пеперудка? Защото вред подушвам аз малки потайни общини; и дето има килии, там има нови богомолци-братя и смрад от богомолци-братя.

Те седят дълги вечери наедно и говорят: "Нека пак станем като дечицата и кажем "Благий Боже!" — с уста и стомах, развалени от благочестивите шекерджии.

Или дълги вечери те гледат как дебне някой хитър кръстоносец паяк, който проповядва на самите паяци благоразумие и учи тъй: "Под кръстове добре се плетат мрежи!"

Или по цели дни седят те с въдица край блатата и

поради това се мислят за дълбоки; но който лови риба там, дето няма риба, него аз дори и плитък не наричам!

Или те се учат богочестиво радостни да свирят на арфа при някой песнопоец — поет, комуто със свирнята си на арфа се ще да се промъкне в сърцето на млади женици — че старите женици са му омръзнали със своите похвали.

Или те се учат на трепет у някой велеучен полулуд, който чака в тъмни стаи, да го споходят духовете — а духът му съвсем изфирясва!

Или те подслушват някой стар скитник мегдански свирач, който от тъмните ветрове е учил скръбта на звуковете; та сега той свири по вятъра и със скръбни звуци проповядва скръб.

А някои от тях са станали дори нощни пазачи: те разбират сега да свирят с рогове и да бродят нощем, и да будят старите неща, които вече отдавна са заспали.

Пет думи за стари неща чух аз вчера през нощта до градинския зид — те идеха от такива стари опечалени сухи нощни пазачи.

“Дори и като баща не се грижи той достатъчно за своите чедата: човеците бащи постъпват по-добре!”

“Той е твърде стар! Той не се грижи вече съвсем за своите чедата” — тъй отвърна другият нощен пазач.

“Та има ли той чедата? Никой не може го доказва, когато сам той не го доказва! Отдавна вече искам аз най-сетне той туй да докаже основно.”

“Да го докаже? Като че ли Той някога нещо е доказвал! Да доказва нему е тъй лесно; той набляга особено на това да му вярваш.”

“Да! Да! Вярата го прави блажен, вярата в него. Това е по нрава на стари хора! Такава е и нашата!”

Тъй говореха помежду си двамата стари нощни пазачи и светобоязливци и тютюкаха при това опечалени със своите рогове: то беше вчера през нощта до градинския зид.

А мен ми се превиваше сърцето от смях и искаше да се пръсне и не знаеше къде да се дене, и падна в булото.

Наистина, от това ще ми бъде някога смъртта — ще се задуша от смях, когато видя пиано магаре и нощен пазач чуя да се съмнява тъй в Господа.

Не е ли отдавна минало време и за всякакви такива съмнения?

Кой смее още да събужда такива стари заспали светобоязливи неща!

Със старите богове се свърши отдавна вече — и наистина, хубав весел край беше техният!

Тяхното “здрачаване” не се продължи до смъртта — лъжат се в това! По-право: те сами себе си

умъртвиха някога — със смях!

То се случи, когато сам един от боговете каза най-безбожната реч — речта: “Един е Бог! И да нямат друг Бог освен мене!” — един стар четинестобрад бог, един завистливец, се забрави дотам.

И всичките богове се изсмяха тогава и се заклатиха на своите столове, викащи: “Не е ли тъкмо това божественост, че има богове и няма никакъв бог?”

Който има уши, да слуша.

Тъй говореше Заратустра в града, който обичаше и който се наричаше “Пъстрата крава”. Оттук именно той имаше да върви още два дни, за да стигне пак в своята пещера при животните си; а душата му непрекъснато се радваше поради близостта на своето завръщане дома.

LIII.

THE RETURN HOME.

54

Завръщане дома

O lonesomeness!

My HOME, lonesomeness!

Too long have I lived wildly in wild remoteness, to return to thee without tears!

Now threaten me with the finger as mothers threaten;
now smile upon me as mothers smile; now say just: "Who
was it that like a whirlwind once rushed away from me?"

-- --Who when departing called out: 'Too long have I
sat with lonesomeness; there have I unlearned silence!'

THAT hast thou learned now--surely?

O Zarathustra, everything do I know; and that thou
wert MORE FORSAKEN amongst the many, thou unique
one, than thou ever wert with me!

One thing is forsakenness, another matter is
lonesomeness: THAT hast thou now learned!

And that amongst men thou wilt ever be wild and
strange: --Wild and strange even when they love thee: for
above all they want to be TREATED INDULGENTLY!

Here, however, art thou at home and house with
thyself; here canst thou utter everything, and unbosom
all motives; nothing is here ashamed of concealed,
congealed feelings.

Here do all things come caressingly to thy talk and
flatter thee: for they want to ride upon thy back.

On every simile dost thou here ride to every truth.

Uprightly and openly mayest thou here talk to all
things: and verily, it soundeth as praise in their ears, for
one to talk to all things--directly!

Another matter, however, is forsakenness.

For, dost thou remember, O Zarathustra?

When thy bird screamed overhead, when thou
stoodest in the forest, irresolute, ignorant where to go,
beside a corpse:-- --When thou spakest: 'Let mine
animals lead me!

More dangerous have I found it among men than
among animals: '--THAT was forsakenness!

And dost thou remember, O Zarathustra?

When thou sattest in thine isle, a well of wine giving
and granting amongst empty buckets, bestowing and
distributing amongst the thirsty: --Until at last thou alone
sattest thirsty amongst the drunken ones, and wailedst
nightly: 'Is taking not more blessed than giving?

And stealing yet more blessed than taking?'

--THAT was forsakenness!

And dost thou remember, O Zarathustra?

When thy stillest hour came and drove thee forth
from thyself, when with wicked whispering it said: 'Speak
and succumb!'

-- --When it disgusted thee with all thy waiting and
silence, and discouraged thy humble courage: THAT was
forsakenness!"

-- O lonesomeness!

My home, lonesomeness!

How blessedly and tenderly speaketh thy voice unto
me!

We do not question each other, we do not complain to

each other; we go together openly through open doors.

For all is open with thee and clear; and even the hours
run here on lighter feet.

For in the dark, time weigheth heavier upon one than
in the light.

Here fly open unto me all being's words and word-
cabinets: here all being wanteth to become words, here
all becoming wanteth to learn of me how to talk.

Down there, however--all talking is in vain!

There, forgetting and passing-by are the best wisdom:
THAT have I learned now!

He who would understand everything in man must
handle everything.

But for that I have too clean hands.

I do not like even to inhale their breath; alas!
that I have lived so long among their noise and bad
breaths!

O blessed stillness around me!

O pure odours around me!

How from a deep breast this stillness fetcheth pure
breath!

How it hearkeneth, this blessed stillness!

But down there--there speaketh everything, there is
everything misheard.

If one announce one's wisdom with bells, the
shopmen in the market-place will out-jingle it with

pennies!

Everything among them talketh; no one knoweth any longer how to understand.

Everything falleth into the water; nothing falleth any longer into deep wells.

Everything among them talketh, nothing succeedeth any longer and accomplisheth itself.

Everything cackleth, but who will still sit quietly on the nest and hatch eggs?

Everything among them talketh, everything is out-talked.

And that which yesterday was still too hard for time itself and its tooth, hangeth to-day, outchamped and outchewed, from the mouths of the men of to-day.

Everything among them talketh, everything is betrayed.

And what was once called the secret and secrecy of profound souls, belongeth to-day to the street-trumpeters and other butterflies.

O human hubbub, thou wonderful thing!

Thou noise in dark streets!

Now art thou again behind me:--my greatest danger lieth behind me!

In indulging and pitying lay ever my greatest danger; and all human hubbub wisheth to be indulged and tolerated.

With suppressed truths, with fool's hand and befooled heart, and rich in petty lies of pity:--thus have I ever lived among men.

Disguised did I sit amongst them, ready to misjudge MYSELF that I might endure THEM, and willingly saying to myself: "Thou fool, thou dost not know men!"

One unlearneth men when one liveth amongst them: there is too much foreground in all men--what can far-seeing, far-longing eyes do THERE!

And, fool that I was, when they misjudged me, I indulged them on that account more than myself, being habitually hard on myself, and often even taking revenge on myself for the indulgence.

Stung all over by poisonous flies, and hollowed like the stone by many drops of wickedness: thus did I sit among them, and still said to myself: "Innocent is everything petty of its pettiness!"

Especially did I find those who call themselves "the good," the most poisonous flies; they sting in all innocence, they lie in all innocence; how COULD they--be just towards me!

He who liveth amongst the good--pity teacheth him to lie.

Pity maketh stifling air for all free souls.

For the stupidity of the good is unfathomable.

To conceal myself and my riches--THAT did I learn

down there: for every one did I still find poor in spirit.

It was the lie of my pity, that I knew in every one, -- That I saw and scented in every one, what was ENOUGH of spirit for him, and what was TOO MUCH!

Their stiff wise men: I call them wise, not stiff--thus did I learn to slur over words.

The grave-diggers dig for themselves diseases.

Under old rubbish rest bad vapours.

One should not stir up the marsh.

One should live on mountains.

With blessed nostrils do I again breathe mountain-freedom.

Freed at last is my nose from the smell of all human hubbub!

With sharp breezes tickled, as with sparkling wine, SNEEZETH my soul-- sneezeth, and shouteth self-congratulatingly: "Health to thee!"

Thus spake Zarathustra.

О, самотност! Ти, моя родино самотност! Твърде дълго живях аз диво на дива чужбина, та да не се върна със сълзи при теб!

Заканвай ми се с пръст сега, както майки се заканват, усмихни ми се, както майки се усмихват, кажи ми: "А кой беше тоз, който някога като вихър отлетя от мен?"

— Който на раздяля извика: твърде дълго седях аз при самотността и отучих се от мълчанието! Това ти най-сетне научи?"

"О, Заратустра, всичко зная аз: и че между тълпата ти се чувстваше по-отчужден, саменичък, отколкото кога да е при мене!"

"Друго е отчужденост, друго — самотност: Това ти вече научи! И че между хората ти все ще бъдеш див и чужд: див и чужд дори и кога те обичат: че преди всичко те искат да бъдат щадени!"

"А тук ти си в своя роден кът и дома; тука можеш всичко да изказваш и да излееш душата си, нищо не се срамува тук от скрити, втвърдени чувства."

"Тук се стичат галено всички неща при твоята реч и те ласкаят: защото те искат да яздат на твой гръб. На всеки символ яздиш ти към всяка истина."

"Пряко и искрено смееш ти да говориш тук на всички неща: и наистина, като похвала звучи то в техните уши, че един на всички говори пряко!"

"Но друго нещо е отчужденост. Че помниш ли, о, Заратустра?"

Тогаз, когато твоята птица викаше над теб, а ти стоеше в гората, незнаещ къде? Близко до един труп: когато ти казваше: нека моите животни ме водят! Намерих, че между хората е по-опасно, отколкото между животните: Това беше отчужденост."

"И помниш ли още, о, Заратустра? Когато седеше на своя остров, между празни котли един извор на вино, като даваше и раздаваше, между жадните леещ и проливащ: додето най-сетне, сам жаден, сядаше между опиянените и се оплакваше нощем: "Не е ли вземането по-блажено от даване?"

А краденето още по-блажено от вземане?" Това беше отчужденост!"

"И помниш ли още, о, Заратустра? Когато настана твойт най-тих час и теб от самия тебе прокуди, когато той със зъл шепот каза: "Речи и умри!"

Когато той оскърби твоето очакване и мълчание и обезсърчи твоя кротък дух — това беше отчужденост!"

О, самотност! Ти, моя родино самотност! Как блажено и нежно говори твойт глас към мен!

Ние не се питаме един друг, ние не се оплакваме един другиму, ние двама наедно минаваме през двери.

Че у теб е отворено и ясно; а също и часовете бягат тук лекостъпно. В мрачината човек пренася времето по-тежко, отколкото на светло.

Тук ми се разкриват всички думи на битието и съкровищници на думи: всяко битие иска тук да стане слово, всяко начало иска тук от мен да се научи да говори.

А там долу — там всяко говорене е всуе! Там забравата и преходността са най-добрата мъдрост. Това научих аз!

Който иска всичко да проумее у хората, той би трябвало до всичко да се докосне. Но за това моите ръце са твърде чисти.

Аз не мога вече да дишам техния дъх, ах, защо живях тъй дълго в техния шум и развален дъх!

О, блажена тишина около ми! О, чисти аромати около ми! О, как тази тишина поема издълбоко чисто дихание! О, как тя се вслушва, тая блажена тишина!

Но там долу — там всичко говори, там нищо не се чува. Човек може там с камбани да разгласява своята мъдрост: базиргяните на пазара пак ще я заглушат със своите мангъри⁰¹³!

У тях всичко говори, никой не знае вече да разбира. Всичко пада във водата, нищо не пада вече в дълбоки извори.

Всичко у тях говори, но нищо не им се удава вече и не идва до край. Всичко кудкудяка, но кой още иска да седи мирно въз полага и да мъти яйца?

Всичко у тях говори, всичко се с думи разкъсва. И което вчера още беше много твърдо за самото време и зъба му: днес то виси от устата на днешните сдъвкано, стрито и сгризано.

Всичко у тях говори, всичко бива вадено наяве. И

което някога се е наричало тайна и съкровеност на дълбоките души, днес то принадлежи на уличните викачи и други пеперуди.

О, ти, странно човешко същество! Ти, шум в тъмните улици! Ти пак лежиш зад мен сега — моята най-голяма опасност лежи зад мен!

В щадене и състрадание е винаги лежала моята най-голяма опасност; а всяко човешко същество иска да бъде щадено и търпяно.

С неизказани истини, с ръка на безумец и с обезумяло сърце и богат с дребни лъжи на състрадание — тъй живях аз винаги между хората.

Предрешен седях аз между им, сам готов да се отрицая, само да мога тях да изтърпя, като си думам често: "Безумец, ти не познаваш хората!"

Човек се отучва да познава хората, когато живее между тях: толкова неща има, зад които хората се затулят — какво значат в такъв случай далекогледни, проникателни очи!

И когато те не ме зачитаха за нищо, аз, безумец, ги щадях повече от себе си: привикнал на строгост към себе си и сам на себе си често отмъщавайки за това щастие.

Изпожилен от толкоз отровни мухи и прояден като камък от безбройни капки злоба, тъй седях аз посред тях и си думам: "Невинно е всяко дребно нещо

поради своята дребнаост!"

Особено тези, които наричат себе си "добри", намерих като най-отровни мухи: те хапят с пълна невинност, те лъжат с пълна невинност; как биха могли те към мен да бъдат справедливи!

Който живее между добри, него състраданието учи да лъже. Състраданието прави задъшен въздух на всички свободни души. Че глупостта на добрите е неизмерима.

Сам себе си да скривам и своето богатство — това научих там долу аз: че намерих всякого беден духом. Това беше измамата на моето състрадание, че за всякого аз знаех, че у всякого виждах и усещах, колко дух му беше доста и колко дух беше премного за него!

Техните надуте мъдреци — наричах ги мъдри, а не надуте — тъй се научих аз да преглъщам думи. Техните гробари — наричах ги изследвачи и учени — тъй научих аз думите да заменям.

Гробарите си изкопават болести. Под стара смет се таи лоша смрад. Не трябва да бъркаме в тинята. Трябва да живеем в планините.

С блажени ноздри дишам аз отново планинска свобода! Избавен е най-сетне носът ми от миризмата на всякакво човешко същество!

LIV.

THE THREE EVIL THINGS.

55

За трите злини

1.

In my dream, in my last morning-dream, I stood to-day on a promontory--beyond the world; I held a pair of scales, and WEIGHED the world.

Alas, that the rosy dawn came too early to me: she glowed me awake, the jealous one!

Jealous is she always of the glows of my morning-dream.

Measurable by him who hath time, weighable by a good weigher, attainable by strong pinions, divinable by divine nut-crackers: thus did my dream find the world:-- My dream, a bold sailor, half-ship, half-hurricane, silent as the butterfly, impatient as the falcon: how had it the patience and leisure to-day for world-weighing!

Did my wisdom perhaps speak secretly to it, my laughing, wide-awake day wisdom, which mocketh at all "infinite worlds"?

For it saith: "Where force is, there becometh NUMBER the master: it hath more force."

How confidently did my dream contemplate this finite world, not new-fangledly, not old-fangledly, not timidly,

not entreatingly:-- --As if a big round apple presented itself to my hand, a ripe golden apple, with a coolly-soft, velvety skin:--thus did the world present itself unto me:-- --As if a tree nodded unto me, a broad-branched, strong-willed tree, curved as a recline and a foot-stool for weary travellers: thus did the world stand on my promontory:-- --As if delicate hands carried a casket towards me--a casket open for the delectation of modest adoring eyes: thus did the world present itself before me to-day:-- --Not riddle enough to scare human love from it, not solution enough to put to sleep human wisdom:--a humanly good thing was the world to me to-day, of which such bad things are said!

How I thank my morning-dream that I thus at to-day's dawn, weighed the world!

As a humanly good thing did it come unto me, this dream and heart-comforter!

And that I may do the like by day, and imitate and copy its best, now will I put the three worst things on the scales, and weigh them humanly well.

-- He who taught to bless taught also to curse: what are the three best cursed things in the world?

These will I put on the scales.

VOLUPTUOUSNESS, PASSION FOR POWER, and SELFISHNESS: these three things have hitherto been best cursed, and have been in worst and falsest repute-- these

three things will I weigh humanly well.

Well!

Here is my promontory, and there is the sea--IT rolleth hither unto me, shaggily and fawningly, the old, faithful, hundred-headed dog-monster that I love!

-- Well!

Here will I hold the scales over the weltering sea: and also a witness do I choose to look on--thee, the anchorite-tree, thee, the strong odoured, broad-arched tree that I love!

-- On what bridge goeth the now to the hereafter?
By what constraint doth the high stoop to the low?
And what enjoineth even the highest still--to grow upwards?

-- Now stand the scales poised and at rest: three heavy questions have I thrown in; three heavy answers carrieth the other scale.

1.

Насън, в последния утринен сън, стоях аз днес върху една планинска скала — отвъд света, държах везни и теглех света.

О, тъй рано дойде зората: тя ме огря и събуди, завистницата!

Винаги е тя завистлива към утринния ми сън. Измерим за онзи, който има време, теглим за

добър везнар, постижим за силни криле, лесно отгатваем за божествени гадатели: тъй намери моят сън света.

Моят сън, смел плавател, полукораб, полувихър, безмълвен като пеперуда, нетърпелив като сокол: как има той днес търпение и време да претегля света!

Дали тайно за това го придума моята мъдрост, моята засмяна добра мъдрост на деня, която се подсмива на всички "безкрайни мирове?" Че тя говори: "Дето има сила, там и числото става майстор: то има повече сила."

Как уверено гледаше моят сън на този краен свят — ни любопитен, ни боязлив, ни молещ: като че една ябълка искаше да се предложи на ръката ми, една зряла златна ябълка, с хладно-мека кадифена кора — тъй ми се предложи светът;

като че едно дърво ми кимаше, ширококлонесто едно, с крепка воля, привито за подпорка и още за отпочивка на уморени от път нозе: тъй стоеше светът пред моята планинска скала;

като че нежни ръце ми поднасяха ковчег — един ковчег, отворен за възторг на свенливи почитателни очи: тъй светът ми се предложи днес;

не толкова гатанка, че да прокуди човешката обич, не толкова отгатка, че да приспи човешката

мъдрост — нещо човешки добро беше днес за мен
същият свят, за който се тъй лошо говори!

Как съм благодарен на моя утринен сън, че аз тъй
на ранина днес теглих света! Като нещо човешки
добро дойде при мен тоя сън и утешител на сърцето!

И за да постъпя денем като него, и науча от него
това, що е най-добро: аз искам сега да сложа трите
най-лоши неща във везните и да ги претегля
човешки добре.

Който е учил да благославя, той също е учил и да
проклина: кои три неща са най-проклинани? Тях аз
ще сложа на везните.

Сладострастие, властолюбие, самолюбие: тая
троица досега е бивала най-проклинана и за нея най-
зле се е лъгало и клеветило — тая троица искам аз
сега да претегля човешки.

Добре! Тук е моята планинска скала — там —
морето: то преваля към мен рошаво, лъстиво,
вярното старо стоглаво чудовищно псе, което
обичам.

Добре! Тук искам аз да държа везните, над
валящото се море: и свидетел да гледа избирам аз —
теб, самотно дърво, теб, благоуханно,
широкоразклонено, което обичам!

През кой мост върви днешното към бъдещото?
Коя сила нуди високото към низкото? И какво значи

още и най-високото да надраснеш? Ето, везните
стоят равновесни и неподвижни: три тежки въпроса
хвърлих аз в тях, три тежки отговора носи другото
блюдо.

2.

Voluptuousness: unto all hair-shirted despisers of the
body, a sting and stake; and, cursed as "the world," by all
backworldsmen: for it mocketh and befooleth all erring,
misinferring teachers.

Voluptuousness: to the rabble, the slow fire at which
it is burnt; to all wormy wood, to all stinking rags, the
prepared heat and stew furnace.

Voluptuousness: to free hearts, a thing innocent and
free, the garden happiness of the earth, all the future's
thanks-overflow to the present.

Voluptuousness: only to the withered a sweet poison;
to the lion-willed, however, the great cordial, and the
reverently saved wine of wines.

Voluptuousness: the great symbolic happiness of a
higher happiness and highest hope.

For to many is marriage promised, and more than
marriage, -- --To many that are more unknown to each
other than man and woman: --and who hath fully
understood HOW UNKNOWN to each other are man and
woman!

Voluptuousness: --but I will have hedges around my
thoughts, and even around my words, lest swine and
libertine should break into my gardens!

-- Passion for power: the glowing scourge of the
hardest of the heart-hard; the cruel torture reserved for
the cruellest themselves; the gloomy flame of living
pyres.

Passion for power: the wicked gadfly which is
mounted on the vainest peoples; the scorner of all
uncertain virtue; which rideth on every horse and on
every pride.

Passion for power: the earthquake which breaketh
and upbreaketh all that is rotten and hollow; the rolling,
rumbling, punitive demolisher of whited sepulchres; the
flashing interrogative-sign beside premature answers.

Passion for power: before whose glance man creepeth
and croucheth and drudgeth, and becometh lower than
the serpent and the swine: --until at last great contempt
crieth out of him --, Passion for power: the terrible
teacher of great contempt, which preacheth to their face
to cities and empires: "Away with thee!"

--until a voice crieth out of themselves: "Away with
ME!"

Passion for power: which, however, mounteth
alluringly even to the pure and lonesome, and up to self-
satisfied elevations, glowing like a love that painteth

purple felicities alluringly on earthly heavens.

Passion for power: but who would call it PASSION, when the height longeth to stoop for power!

Verily, nothing sick or diseased is there in such longing and descending!

That the lonesome height may not for ever remain lonesome and self-sufficing; that the mountains may come to the valleys and the winds of the heights to the plains:-- Oh, who could find the right prenomens and honouring names for such longing!

"Bestowing virtue"--thus did Zarathustra once name the unnamable.

And then it happened also,--and verily, it happened for the first time!

-- that his word blessed SELFISHNESS, the wholesome, healthy selfishness, that springeth from the powerful soul:-- --From the powerful soul, to which the high body appertaineth, the handsome, triumphing, refreshing body, around which everything becometh a mirror: --The pliant, persuasive body, the dancer, whose symbol and epitome is the self-enjoying soul.

Of such bodies and souls the self-enjoyment calleth itself "virtue."

With its words of good and bad doth such self-enjoyment shelter itself as with sacred groves; with the names of its happiness doth it banish from itself

everything contemptible.

Away from itself doth it banish everything cowardly; it saith: "Bad--THAT IS cowardly!"

Contemptible seem to it the ever-solicitous, the sighing, the complaining, and whoever pick up the most trifling advantage.

It despiseth also all bitter-sweet wisdom: for verily, there is also wisdom that bloometh in the dark, a night-shade wisdom, which ever sigheth: "All is vain!"

Shy distrust is regarded by it as base, and every one who wanteth oaths instead of looks and hands: also all over-distrustful wisdom,--for such is the mode of cowardly souls.

Baser still it regardeth the obsequious, doggish one, who immediately lieth on his back, the submissive one; and there is also wisdom that is submissive, and doggish, and pious, and obsequious.

Hateful to it altogether, and a loathing, is he who will never defend himself, he who swalloweth down poisonous spittle and bad looks, the all-too-patient one, the all-endurer, the all-satisfied one: for that is the mode of slaves.

Whether they be servile before Gods and divine spurnings, or before men and stupid human opinions: at ALL kinds of slaves doth it spit, this blessed selfishness!

Bad: thus doth it call all that is spirit-broken, and

sordidly-servile-- constrained, blinking eyes, depressed hearts, and the false submissive style, which kisseth with broad cowardly lips.

And spurious wisdom: so doth it call all the wit that slaves, and hoary headed and weary ones affect; and especially all the cunning, spurious-witted, curious-witted foolishness of priests!

The spurious wise, however, all the priests, the world-weary, and those whose souls are of feminine and servile nature--oh, how hath their game all along abused selfishness!

And precisely THAT was to be virtue and was to be called virtue--to abuse selfishness!

And "selfless"--so did they wish themselves with good reason, all those world-weary cowards and cross-spiders!

But to all those cometh now the day, the change, the sword of judgment, THE GREAT NOONTIDE: then shall many things be revealed!

And he who proclaimeth the EGO wholesome and holy, and selfishness blessed, verily, he, the prognosticator, speaketh also what he knoweth: "BEHOLD, IT COMETH, IT IS NIGH, THE GREAT NOONTIDE!"

Thus spake Zarathustra.

2.

Сладострастие — кол и жило за всички презрители на плътта, облечени с власеница, и проклето от всички мечтатели за онзи свят: че то се присмива и гаври над всички лъжеучители.

Сладострастие: за сганта мъждеещ огън, върху който тя бива изгаряна; за всяко червиво дърво, за всички вонещи дрипи, приготвена пламтяща пещ.

Сладострастие: за свободните сърца невинно и свободно, земна градина на щастието, изблик от благодарност на бъдещото към сегашното.

Сладострастие: само за увехналия сладка отрова, а за ония с лъвска воля — голяма сърдечна подкрепа и благоговейно съхранено вино на вината.

Сладострастие: велик символ на щастие — за по-високо щастие и висша надежда. Че на мнозина е обещан брак и повече от брак; на мнозина, които един другиму са по-чужди от мъж и жена: а кой напълно е разбрал как чужди са един другиму мъжът и жената!

Сладострастие — но аз ще туря преграда около своите мисли и още около своите думи: за да не нахлуват свини и изтупленици⁰¹⁴ в моите градини!

Властолюбие — нажежен бич на най-жестоките жестоко-сърдечни; ужасното мъчение, което само себе си запазва за най-жестокия; мрачният пламък на

живи клади.

Властолюбие: зла юзда, която бива турена на най-суетните народи; подсмиващо се на всяка съмнителна добродетел; което яхва всеки кон и всяка гордост.

Властолюбие: земетресение, което разрушава всичко гнило и троши, и разчупва всичко кухо; въртящ се, негодуващ, наказващ разрушител на измазани гробове; бляскава въпросителна при предивременни отговори.

Властолюбие: пред чийто поглед човек пълзи, сгушва се, раболепства и става по-низък от змия и свиня — додето най-сетне извика из него великото презрение.

Властолюбие: страшният учител на великото презрение, което на градове и царства в лицето проповядва: "Махни се ти!" — додето из самите тях не извика: "Да се махна аз!"

Властолюбие: което примамливо се въззема нагоре и до чисти и самотни, до самодоволни висини, пламтящо като любов, която примамливо рисува пурпурни блаженства на земното небе.

Властолюбие: но кой би нарекъл това стремеж, щом високото възжелава надолу за власт! Наистина, нищо болезнено и недъгаво няма в такова възжелаване и низхождане!

Че самотната висина вечно да се не усамотява и задоволява сама от себе; че планината да се спусне към долината и планинските ветрове към низините.

О, кой би намерил истинското име, за да кръсти и одобро-чести такъв копнеж! "Даряща добродетел" — тъй нарече някога Заратустра неназовимото.

И тогава се случи също — и наистина, това се случи за първи път! — неговата реч да възхвали самолюбието, крепкото и здраво самолюбие, което блика из могъща душа:

из могъща душа, на която е присъщо възвишеното тяло, хубавото, победоносното и ободряващото, около което всяко нещо става огледало;

гъвкаво, убедително тяло, танчарът, чийто символ и израз е самовъзражданата душа. Саморадостта на такива тела и души се нарича сама "добродетел".

Със своите думи за добро и лошо се огражда такава една саморадост като със свещени бранища; с имената на своето щастие пъди тя от себе си всичко за презиране.

От себе си далеч пъди тя всичко малодушно; тя говори: лошо — това е малодушно. За презиране й се струва, който постоянно се грижи, въздиша, оплаква се и който събира и най-малки изгоди.

Тя презира също и всяка скръбноблажена мъдрост: че наистина има и мъдрост, която цъфти в мрак, една мъдрост на нощни сенки: като такава тя всякога въздиша: "Всичко е суета!"

Боязливото недоверие за нея е нищожно, също всеки, що иска клетва вместо поглед и ръка: тъй и твърде недоверчивата мъдрост, че тя е присъща на страхливите души.

Още по-нищожен ѝ се вижда бързоуслужливият, който като псе веднага ляга на гръб, покорният, а има също и мъдрост, която е покорна, и псешка, и благочестива, и бързоуслужлива.

Омразен и отвратителен е за нея, който никога не иска да се брани, който преглъща отровни храни и зловни погледи, много търпеливият, всичко понасящият, вседоволният: такава е рабската порода.

Раболепства ли някой пред боговете и техните ритници, пред хората и тяхното глупаво обществено мнение — всяка рабска порода то заплюва, това блажено самолюбие!

Лошо — тъй нарича то всичко, що е прегънато, рабски спъхнато, несвободните мигащи очи, съкрушени сърца и онази престорена отстъпчива порода, която целува с широки страхливи устни.

Лъжемъдрост: тъй нарича то всичко, над което мъдърстват раби и старци, и уморени; и особено

всичката зла, смахната попска лудост!

А лъжемъдреците, всички духовници, уморени от света, и чиито души са от женска и рабска порода — о, как зле са постъпвали от памтивека със самолюбието!

И това тъкмо било и се наричало добродетел, зле да постъпваш със самолюбието! А "несамолюбив" — такива са желяели да бъдат с пълно основание всички тия уморени от света страхливци и кръстоносци паяци!

Но за всички тях иде денят, промяната, мечът на отсъдата, великата пладня: тогава ще има много откровения!

А който нарече самото "аз" здраво и свято, и самолюбието — блажено, наистина, и той, прорицател, ще каже, което знае: "Ето, тя иде, приближава великата пладня!"

Тъй рече Заратустра.

LV.

THE SPIRIT OF GRAVITY.

56

За духа на тежестта

1.

My mouthpiece--is of the people: too coarsely and

cordially do I talk for Angora rabbits.

And still stranger soundeth my word unto all ink-fish and pen-foxes.

My hand--is a fool's hand: woe unto all tables and walls, and whatever hath room for fool's sketching, fool's scrawling!

My foot--is a horse-foot; therewith do I trample and trot over stick and stone, in the fields up and down, and am bedevilled with delight in all fast racing.

My stomach--is surely an eagle's stomach?

For it preferreth lamb's flesh.

Certainly it is a bird's stomach.

Nourished with innocent things, and with few, ready and impatient to fly, to fly away--that is now my nature: why should there not be something of bird-nature therein!

And especially that I am hostile to the spirit of gravity, that is bird nature: --verily, deadly hostile, supremely hostile, originally hostile!

Oh, whither hath my hostility not flown and misflown!

Thereof could I sing a song--and WILL sing it: though I be alone in an empty house, and must sing it to mine own ears.

Other singers are there, to be sure, to whom only the full house maketh the voice soft, the hand eloquent, the eye expressive, the heart wakeful:-- those do I not

resemble.

--

1.

Моята уста е уста на народа: твърде грубо и сърдечно говоря аз за изтънчените и още по-странно звучи моето слово за всички риби на мастилото и лисици на перото.

Моята ръка е ръка на безумец: тежко на всички маси и стени и на всичко, що дава още място на украшенията и цапанията на безумца.

Моят крак е конски крак: с него аз препускам през трапища и камъни, през поля и гори и от радост се вдяволявам при всеки бърз бяг.

Моят стомах, стомах на орел ли е? Че най-обича той агнешко месо. Сигурно той е стомах на птица.

Хранен с невинна и оскъдна храна, готов и нетърпелив да летя и отлитам — такъв съм аз: не съм ли аз донейде птица!

А особено задето съм враг на духа на тежестта, съм аз като птица: и наистина, смъртен враг, заклет враг, правраг! О, де ли вече не е летяла и блуждала моята враждебност!

За това аз могъл бих песен да запея, и искам да я пея: макар и сам да съм в пуст дом и да трябва да я пея на своите собствени уши.

Има, разбира се, други певци, чийто глас в пълен дом само става нежен, ръцете им красноречиви, очите изразителни, сърцето бодро: на тях аз не приличам.

2.

He who one day teacheth men to fly will have shifted all landmarks; to him will all landmarks themselves fly into the air; the earth will he christen anew--as "the light body."

The ostrich runneth faster than the fastest horse, but it also thrusteth its head heavily into the heavy earth: thus is it with the man who cannot yet fly.

Heavy unto him are earth and life, and so WILLETH the spirit of gravity!

But he who would become light, and be a bird, must love himself:--thus do I teach.

Not, to be sure, with the love of the sick and infected, for with them stinketh even self-love!

One must learn to love oneself--thus do I teach--with a wholesome and healthy love: that one may endure to be with oneself, and not go roving about.

Such roving about christeneth itself "brotherly love"; with these words hath there hitherto been the best lying and dissembling, and especially by those who have been burdensome to every one.

And verily, it is no commandment for to-day and to-morrow to LEARN to love oneself.

Rather is it of all arts the finest, subtlest, last and patientest.

For to its possessor is all possession well concealed, and of all treasure pits one's own is last excavated--so causeth the spirit of gravity.

Almost in the cradle are we apportioned with heavy words and worths: "good" and "evil"--so calleth itself this dowry.

For the sake of it we are forgiven for living.

And therefore suffereth one little children to come unto one, to forbid them betimes to love themselves--so causeth the spirit of gravity.

And we--we bear loyally what is apportioned unto us, on hard shoulders, over rugged mountains!

And when we sweat, then do people say to us: "Yea, life is hard to bear!"

But man himself only is hard to bear!

The reason thereof is that he carrieth too many extraneous things on his shoulders.

Like the camel kneeleth he down, and letteth himself be well laden.

Especially the strong load-bearing man in whom reverence resideth.

Too many EXTRANEIOUS heavy words and worths

loadeth he upon himself--then seemeth life to him a desert!

And verily!

Many a thing also that is OUR OWN is hard to bear!

And many internal things in man are like the oyster--repulsive and slippery and hard to grasp;- So that an elegant shell, with elegant adornment, must plead for them.

But this art also must one learn: to HAVE a shell, and a fine appearance, and sagacious blindness!

Again, it deceiveth about many things in man, that many a shell is poor and pitiable, and too much of a shell.

Much concealed goodness and power is never dreamt of; the choicest dainties find no tasters!

Women know that, the choicest of them: a little fatter a little leaner-- oh, how much fate is in so little!

Man is difficult to discover, and unto himself most difficult of all; often lieth the spirit concerning the soul.

So causeth the spirit of gravity.

He, however, hath discovered himself who saith: This is MY good and evil: therewith hath he silenced the mole and the dwarf, who say: "Good for all, evil for all."

Verily, neither do I like those who call everything good, and this world the best of all.

Those do I call the all-satisfied.

All-satisfiedness, which knoweth how to taste

everything,--that is not the best taste!

I honour the refractory, fastidious tongues and stomachs, which have learned to say "I" and "Yea" and "Nay."

To chew and digest everything, however--that is the genuine swine-nature!

Ever to say YE-A--that hath only the ass learnt, and those like it!

-- Deep yellow and hot red--so wanteth MY taste--it mixeth blood with all colours.

He, however, who whitewasheth his house, betrayeth unto me a whitewashed soul.

With mummies, some fall in love; others with phantoms: both alike hostile to all flesh and blood--oh, how repugnant are both to my taste!

For I love blood.

And there will I not reside and abide where every one spitteth and speweth: that is now MY taste,--rather would I live amongst thieves and perjurers.

Nobody carrieth gold in his mouth.

Still more repugnant unto me, however, are all lick-spittles; and the most repugnant animal of man that I found, did I christen "parasite": it would not love, and would yet live by love.

Unhappy do I call all those who have only one choice: either to become evil beasts, or evil beast-tamers.

Amongst such would I not build my tabernacle.

Unhappy do I also call those who have ever to WAIT,--they are repugnant to my taste--all the toll-gatherers and traders, and kings, and other landkeepers and shopkeepers.

Verily, I learned waiting also, and thoroughly so,--but only waiting for MYSELF.

And above all did I learn standing and walking and running and leaping and climbing and dancing.

This however is my teaching: he who wisheth one day to fly, must first learn standing and walking and running and climbing and dancing:--one doth not fly into flying!

With rope-ladders learned I to reach many a window, with nimble legs did I climb high masts: to sit on high masts of perception seemed to me no small bliss;-- --To flicker like small flames on high masts: a small light, certainly, but a great comfort to cast-away sailors and ship-wrecked ones!

By divers ways and windings did I arrive at my truth; not by one ladder did I mount to the height where mine eye roved into my remoteness.

And unwillingly only did I ask my way--that was always counter to my taste!

Rather did I question and test the ways themselves.

A testing and a questioning hath been all my travelling:--and verily, one must also LEARN to answer

such questioning!

That, however, --is my taste: --Neither a good nor a bad taste, but MY taste, of which I have no longer either shame or secrecy.

"This--is now MY way,--where is yours?"

Thus did I answer those who asked me "the way."

For THE way--it doth not exist!

Thus spake Zarathustra.

2.

Тоз, който някога научи хората да летят, той ще е отместил всички синорни камъни; пред него всички синорни камъни сами ще литнат във въздуха, земята той изново ще кръсти и назове "леката".

Птицата щраус бяга по-бързо от най-бързия кон, но и тя също въвира глава тежко в тежката земя: тъй и човекът, който не знае още да лети.

Тежки му се виждат земя и живот: а тъй го иска духът на тежестта!

Който иска лек да стане и птица, той трябва да обича сам себе си — тъй уча аз.

Не, разбира се, с любовта на болнави и недъгави: че у тях и самолюбието вони!

Човек трябва да се научи сам себе си да обича — тъй уча аз — с крепка и здрава обич: за да се научи в себе си да се надържа и да не скита всъде.

Такова скитане всъде наричат "обич към ближния": с тая дума досега най-много са лъгали и лицемерили и особено ония, които са тежали на цял свят.

И наистина, това не е заповед за днес и утре да се научиш сам себе да обичаш. Напротив, от всички изкуства това е най-тънко, най-хитро, последно и най-търпение се иска.

За притежателя именно всяко притежаемо е добре скрито; и от всички зарити съкровища собственото бива най-подир разкопано — тъй заповядва духът на тежестта.

Почти в люлката още ни дават тежките думи и ценности: "добро" и "зло" — тъй се нарича това наследство. Зарад тях ни се прощава, че живеем.

И заради това оставяме ние децата да дойдат при нас, за да можем овреме да им запретим да обикнат сами себе си: тъй заповядва духът на тежестта.

А ние — даденото нам в наследство мъкнем с вяра на твърди плещи и през стръмни планини! И когато се потим, казват ни: "Да, тежко се носи животът!"

А то е само човекът, който сам себе си тежко носи! То е, защото той мъкне множество неща, чужди нему, на своите плещи.

Като камила коленичи той и оставя да го натоварят добре.

Особено силният, издръжлив човек, комуто е присъщо благоговение: твърде много чужди тежки думи и ценности товари той върху си — и животът му се струва пустиня!

И наистина! Малко ли наши собствени неща са тежки за носене!

И много неща в човека са като стрида отвратителни и лигави, и мъчноуловими — тъй че една благородна черупка с благородни украшения трябва да се застъпи за нея. Но и туй изкуство трябва да се усвои: да имаш черупка и хубав вид, и умна слепота!

А пък в много неща у човека се лъжем — не една черупка е незначителна и печална, и твърде много черупка. Много скрита добрина и сила никога не биват отгатнати, най-вкусните хапки не намират кой да ги вкуси!

Жените знаят това, най-изтънчените: малко подебела, малко по-суха — о, колко е съдбоносно това малко!

Човека да откриеш е мъчно, а себе си — най-мъчно; често духът ни мами за душата. Тъй заповядва духът на тежестта.

Но онзи се е сам открил, който казва: "Това е мое добро и зло." С това той е накарал да онемееят къртът и джуджето, което казва: "За всички добро, за всички

зло."

Истина, аз не обичам и ония, за които всяко нещо е добро и тоя свят — най-добър. Тях аз наричам вседоволни.

Вседоволство, което умее всичко да вкува, не показва най-добър вкус! Аз почитам опърничавите вискателни езици и стомаси, които са научили да казват "аз" и "да", и "не".

А всичко да дъвчеш и смилаш — е съвсем по свински! Винаги да викаш И—А — това знае само магарето и който е от неговата пасмина!

Тъмножълтото и яркочервеното: това е по моя вкус — той смесва кръв във всичките бои. Но който варосва своята къща, той ми показва една варосана душа.

Едните влюбени в мумии, другите в призраци; и двама еднакво врагове на всяка плът и кръв — о, как и двамата са противни на вкуса ми! Защото аз обичам кръв.

И не искам аз да живея и пребивавам там, дето всеки плюе и храни: такъв е моят вкус — предпочел бих да живея между крадци и клетвопрестъпници. Никой не носи злато в уста.

Но още по-отвратителни ми са всички плюнколизци; и най-отвратителното животно, което намерих между хората, аз го кръстих паразит: то не

искаше да обича, а да живее от обич.

Нещастни наричам аз всички, които имат само един избор: или да станат зли зверове, или зли укротители на зверове: при такива аз не бих си построил хижа.

Нещастни наричам аз също онез, които всякога трябва да чакат — те са противни на вкуса ми: всичките митари и базиргяни, и царе, и всички други пазачи на страни и дюкяни.

Истина, аз също се учих да чакам, и то изосновно — но само да чакам себе си. И преди всичко аз се научих да стоя, да вървя и тичам, и скачам, и да се катеря, и танцувам.

А това е моето учение: който някога иска да се научи да хвърка, той трябва изпърво да се научи да стои и върви, и тича, и да се катери, и танцува — до полет се не долита!

По възжена стълба се научих аз да се изкачвам до много прозорци, с чевръсти крака въздрасвах се по високи мачти: да седя на високите мачти на познанието ми се струваше не малко блаженство; да пламтиш като малки огньове на високите мачти: макар и малка светлина, но все пак голяма утеха за разбити моряци и за претърпели корабокрушение!

По разни пътища и начини стигнах аз до моята истина: не по една стълба се въззех на висини,

отдето погледът ми блуждае в моята долина.

И неохотно все питах аз за пътища — това беше винаги против вкуса ми! Аз предпочитах да питам и опитвам сам пътищата.

Опитване и питане беше целият ми ход — и наистина, трябва да се научим също да отговаряме на такива въпроси! А това е моят вкус: ни добър, ни лош, но мой вкус, от който аз се не срамя, нито крия нещо.

"И ето — това е моят път — де е вашият?" Тъй отвърщах аз на ония, които ме питаха "за пътя". Един път няма!

Тъй рече Заратустра.

LVI.

OLD AND NEW TABLES.

57

За веhti и нови скрижали

1.

Here do I sit and wait, old broken tables around me and also new half-written tables.

When cometh mine hour?

--The hour of my descent, of my down-going: for once more will I go unto men.

For that hour do I now wait: for first must the signs

come unto me that it is MINE hour--namely, the laughing lion with the flock of doves.

Meanwhile do I talk to myself as one who hath time.

No one telleth me anything new, so I tell myself mine own story.

1.

Тук седя и чакам, стари строшени скрижали наоколо ми, а също и нови полунаписани скрижали. Кога ще дойде моят час?

Часът на моето низхождане, на моя заход — че още веднъж искам аз да ида при хората.

Това чакам аз сега: защото изпърво трябва да ми се явят поличби, че това е моят час — смеещият се лъв с рой гълъби.

Между това аз говоря сам на себе си като някой, който има време. Никой нищо ново не ми разказва: тогава аз сам на себе си ще се разкажа.

2.

When I came unto men, then found I them resting on an old infatuation: all of them thought they had long known what was good and bad for men.

An old wearisome business seemed to them all discourse about virtue; and he who wished to sleep well spake of "good" and "bad" ere retiring to rest.

This somnolence did I disturb when I taught that NO ONE YET KNOWETH what is good and bad:--unless it be the creating one!

--It is he, however, who createth man's goal, and giveth to the earth its meaning and its future: he only EFFECTETH it THAT aught is good or bad.

And I bade them upset their old academic chairs, and wherever that old infatuation had sat; I bade them laugh at their great moralists, their saints, their poets, and their Saviours.

At their gloomy sages did I bid them laugh, and whoever had sat admonishing as a black scarecrow on the tree of life.

On their great grave-highway did I seat myself, and even beside the carrion and vultures--and I laughed at all their bygone and its mellow decaying glory.

Verily, like penitential preachers and fools did I cry wrath and shame on all their greatness and smallness.

Oh, that their best is so very small!

Oh, that their worst is so very small!

Thus did I laugh.

Thus did my wise longing, born in the mountains, cry and laugh in me; a wild wisdom, verily!

--my great pinion-rustling longing.

And oft did it carry me off and up and away and in the midst of laughter; then flew I quivering like an arrow

with sun-intoxicated rapture: --Out into distant futures, which no dream hath yet seen, into warmer souths than ever sculptor conceived,--where gods in their dancing are ashamed of all clothes: (That I may speak in parables and halt and stammer like the poets: and verily I am ashamed that I have still to be a poet!

) Where all becoming seemed to me dancing of Gods, and wantoning of Gods, and the world unloosed and unbridled and fleeing back to itself:-- --As an eternal self-fleeing and re-seeking of one another of many Gods, as the blessed self-contradicting, re-communing, and refraternising with one another of many Gods:-- Where all time seemed to me a blessed mockery of moments, where necessity was freedom itself, which played happily with the goad of freedom:-- Where I also found again mine old devil and arch-enemy, the spirit of gravity, and all that it created: constraint, law, necessity and consequence and purpose and will and good and evil:-- For must there not be that which is danced OVER, danced beyond?

Must there not, for the sake of the nimble, the nimblest,--be moles and clumsy dwarfs?

--

2.

Когато дойдох при хората, заварих ги да седят на

едно старо предубеждение — на всички се струваше, че отдавна знаят що е добро и зло за човека.

Старо, изморено нещо им се струваше всяко говорене за добродетел; и който искаше леко да спи, той още преди да иде да спи, говореше за “добро” и “зло”.

Тая сънливост смутих, когато учех: що е добро и зло, това никой още не знае — освен твореца!

А то е онзи, който създава цел за човека и на земята дава нейния смисъл и нейното бъдеще: той изпърво създава онова, що прави нещата да са добри и зли.

И аз ги накарах да прекатурят своите стари катедри и всичко, на което е седяло това старо предубеждение; аз ги накарах да се смеят на своите велики учители на добродетелта и светци, и поети, и спасители на света.

На своите мрачни мъдrecи ги накарах аз да се смеят и на всеки, който като черно плашило седеше да варди на дървото на живота.

На широката улица сред гробищата им седнах аз сам при мърши и ястреби — и се смях на всичко минало и гнилото му измършавяло величие.

Истина, като проповедниците на покаяние и глумците извиках аз гняв и проклятие над всичко тяхно велико и дребнаво — че и най-доброто им е

тъй нищожно! Че и най-лошото им е тъй нищожно! Тъй се смеех аз.

От мен викаше тъй и се смееше моят мъдър копнеж, роден в планините, дива мъдрост наистина! — моят велик биещ криле копнеж.

И често той ме отнасяше далеч на висини отвъд света и сред смеха: тогава летях аз трепетен, една стрела, през опиянения от слънцето възторг:

отвъд в далечни бъднини, които никой сън още не е виждал, в по-знойни югове, отколкото художници някога са сънували: там, дето боговете, танцуващи, се срамуват от всяка одежда;

че аз именно говоря чрез символи и като поетите хромия и ломотия: и наистина, свян ми е, че все още трябва да бъда поет!

Дето всяко създаване ми се струваше божествен танец и божествено веселие, и света пуснат и оставен на свобода, и бягащ назад към себе си;

като вечно бягство на много богове от себе си и дирене отново на себе си; като блажено себепротиворечие, вслушване в себе си, възвръщане към себе си на много богове.

Дето всяко време ми се струваше блажен присмех над мигновенията, дето необходимостта сама беше свобода, която блажено играеше с жилото на свободата.

Дето аз пак намерих своя стар дявол и правраг, духа на тежестта, и всичко, що създаде той: насилие, закон, нужда и следствие, и цел, и воля, и добро, и зло.

Че не трябва ли да има неща, над които да се танцува и оттанцува? Не трябва ли заради леките и най-леките — да има къртове и тежки джуджета?

3.

There was it also where I picked up from the path the word "Superman," and that man is something that must be surpassed.

--That man is a bridge and not a goal--rejoicing over his noontides and evenings, as advances to new rosy dawns: --The Zarathustra word of the great noontide, and whatever else I have hung up over men like purple evening-afterglows.

Verily, also new stars did I make them see, along with new nights; and over cloud and day and night, did I spread out laughter like a gay-coloured canopy.

I taught them all MY poetisation and aspiration: to compose and collect into unity what is fragment in man, and riddle and fearful chance;-- --As composer, riddle-reader, and redeemer of chance, did I teach them to create the future, and all that HATH BEEN--to redeem by creating.

The past of man to redeem, and every "It was" to transform, until the Will saith: "But so did I will it!

So shall I will it--" --This did I call redemption; this alone taught I them to call redemption.

-- Now do I await MY redemption--that I may go unto them for the last time.

For once more will I go unto men: AMONGST them will my sun set; in dying will I give them my choicest gift!

From the sun did I learn this, when it goeth down, the exuberant one: gold doth it then pour into the sea, out of inexhaustible riches,-- --So that the poorest fisherman roweth even with GOLDEN oars!

For this did I once see, and did not tire of weeping in beholding it.

-- Like the sun will also Zarathustra go down: now sitteth he here and waiteth, old broken tables around him, and also new tables--half-written.

3.

Там беше също, дето аз подех от пътя думата "сврѣхчовек" и че човекът е нещо, което трябва да бъде превъзмогнато;

че човекът е мост, а не цел: считащ себе си блажен заради своята пладня и вечер, като път към нови зори;

думата на Заратустра за великата пладня и всичко

друго, което аз обвесих над човеците като пурпурна втора вечерна зоря.

Истина, аз им дадох да видят нови звезди наедно с нови нощи; и над облаци и ден, и нощ разперих аз още смеха като пъстра шатра. Аз ги учех всичките мои мисли и стремежи: в едно да претворят и заедно да носят всичко, що е у човека отломка и загадка, и жесток случай;

като поет гадател и спасител от случая ги учех аз да творят бъдещето и всичко, що "беше", е — да спасят чрез творчество.

Миналото у човека да спасят и да претворят всичко "беше", докато волята каже: "Но тъй аз го исках! Тъй ще го искам" — това нарекох аз тяхно спасение, това само ги учех аз да наричат спасение.

Сега и аз чакам своето спасение — за последен път да ида при тях. Че още един път искам аз да ида при хората: сред тях искам аз да загина, умиращ искам аз да им дам своя най-обилен дар! Това научих аз от слънцето, когато залязваше то, обилното: злато разсипваше то там в морето от неизчерпаемото си съкровище;

тъй че дори и най-сиромашът рибар гребе със златни весла! Това именно видях аз веднъж и като гледах, не се насищах на сълзи.

Като слънцето иска и Заратустра да залезе: и ето,

седи той тук и чака, вехти строшени скрижали около му, а също и нови скрижали — полунаписани.

4.

Behold, here is a new table; but where are my brethren who will carry it with me to the valley and into hearts of flesh?

-- Thus demandeth my great love to the remotest ones: BE NOT CONSIDERATE OF THY NEIGHBOUR!

Man is something that must be surpassed.

There are many divers ways and modes of surpassing: see THOU thereto!

But only a buffoon thinketh: "man can also be OVERLEAPT."

Surpass thyself even in thy neighbour: and a right which thou canst seize upon, shalt thou not allow to be given thee!

What thou doest can no one do to thee again.

Lo, there is no requital.

He who cannot command himself shall obey.

And many a one CAN command himself, but still sorely lacketh self-obedience!

4.

Виж, ето един нов скрижал: но де са моите братя да го носят с мен в долината и в месните сърца на

хората?

Тъй го изисква моята велика любов към най-далечните: не щади ближния си! Човек е нещо, което трябва да бъде превъзможнато.

Има много пътища и начини за превъзможване: ти сам внимавай!

Само глумецът мисли: "Човек може да бъде и прескочен."

Превъзможни себе си и в своя ближен: и едно право, което ти можеш да грабнеш, не трябва да чакаш да ти дадат!

Каквото ти струваш, него никой не може ти го стори. Знай, няма възмездие. Който сам не може да си заповядва, трябва да се подчинява. И не малцина могат да си заповядват, но много нещо им не стига още, за да могат на себе си да се подчинят!

5.

Thus wisheth the type of noble souls: they desire to have nothing GRATUITOUSLY, least of all, life.

He who is of the populace wisheth to live gratuitously; we others, however, to whom life hath given itself--we are ever considering WHAT we can best give IN RETURN!

And verily, it is a noble dictum which saith: "What life promiseth US, that promise will WE keep--to life!"

One should not wish to enjoy where one doth not

contribute to the enjoyment.

And one should not WISH to enjoy!

For enjoyment and innocence are the most bashful things.

Neither like to be sought for.

One should HAVE them,--but one should rather SEEK for guilt and pain!

--

5.

Тъй го иска присъщото на благородните души; те не искат нищо даром да имат — най-малко живота.

Който е от тълпата, той иска даром да живее; а ние, другите, на които животът се даде — ние всякога мислим какво най-добро бихме могли да дадем в замяна!

И наистина, благородна реч е, която гласи: туй, което животът обещава нам, ние искаме да го изпълним за живота.

Не трябва да искаме да се наслаждаваме, когато не даваме да се наслаждават. И — не трябва да желаем да се наслаждаваме!

Наслада и невинност са именно най-свенливи неща: и двете не искат да бъдат дирени. Трябва да ги имаме — но по-напред трябва да дирим вината и страданията!

6.

O my brethren, he who is a firstling is ever sacrificed. Now, however, are we firstlings!

We all bleed on secret sacrificial altars, we all burn and broil in honour of ancient idols.

Our best is still young: this exciteth old palates.

Our flesh is tender, our skin is only lambs' skin:--how could we not excite old idol-priests!

IN OURSELVES dwelleth he still, the old idol-priest, who broileth our best for his banquet.

Ah, my brethren, how could firstlings fail to be sacrifices!

But so wisheth our type; and I love those who do not wish to preserve themselves, the down-going ones do I love with mine entire love: for they go beyond.

--

6.

O, братя мои, който е предшественик, той винаги ще бъде пожертван. А ние сме предшественици.

Кръвта ни изтича върху тайни жертвеници, ние всички горим и се печем в чест на стари идоли.

Най-доброто в нас е още младо: то дразни стари гърла. Нашето месо е крехко, нашата кожа е агнешка кожа — как да не дразним стари жреци на идоли!

В нас самите живее той още, старият жрец на
идоли, който най-доброто в нас изпича за своя пир.
Ах, братя мои, как да не бъдат предшествениците
пожертвани!

А тъй го искат подобните нам; и аз обичам ония,
които не искат да се пазят. Гинещите обичам аз с
всичката си обич: защото те отиват отвъд.

7.

To be true--that CAN few be!

And he who can, will not!

Least of all, however, can the good be true.

Oh, those good ones!

GOOD MEN NEVER SPEAK THE TRUTH.

For the spirit, thus to be good, is a malady.

They yield, those good ones, they submit themselves;
their heart repeateth, their soul obeyeth: HE, however,
who obeyeth, DOTH NOT LISTEN TO HIMSELF!

All that is called evil by the good, must come together
in order that one truth may be born.

O my brethren, are ye also evil enough for THIS truth?

The daring venture, the prolonged distrust, the cruel
Nay, the tedium, the cutting-into-the-quick--how seldom
do THESE come together!

Out of such seed, however--is truth produced!

BESIDE the bad conscience hath hitherto grown all

KNOWLEDGE!

Break up, break up, ye discerning ones, the old tables!

7.

Правдиви да бъдат — това могат малцина! И
който може това, той пък не иска още! А най-малко
могат това добрите.

О, тия добри! Добрите хора никога не казват
истината: да бъдеш тъй добър, е болест за духа.

Те са отстъпчиви, тия добри, те се отдават,
тяхното сърце се съгласява, техният разум се
подчинява: но който се подчинява, той не слуша сам
себе си.

Всичко, що е зло за добрите, трябва да се съедини,
за да се роди една истина: о, братя мои, достатъчно
ли сте зли за тази истина?

Наглата дързост, дългото недоверие, жестокото
отрицание, пресищането, дълбането в живота —
колко рядко се съединява това! Но от такова семе се
ражда истината!

При лошата съвест расна досега всяко знание!
Строшете, строшете старите скрижали, вие, които
дирите познанието.

8.

When the water hath planks, when gangways and

railings o'erspan the stream, verily, he is not believed
who then saith: "All is in flux."

But even the simpletons contradict him.

"What?"

say the simpletons, "all in flux?"

Planks and railings are still OVER the stream!

"OVER the stream all is stable, all the values of things,
the bridges and bearings, all 'good' and 'evil': these are all
STABLE!"

-- Cometh, however, the hard winter, the stream-
tamer, then learn even the wittiest distrust, and verily,
not only the simpletons then say: "Should not everything-
-STAND STILL?"

"Fundamentally standeth everything still"--that is an
appropriate winter doctrine, good cheer for an
unproductive period, a great comfort for winter-sleepers
and fireside-loungers.

"Fundamentally standeth everything still"--: but
CONTRARY thereto, preacheth the thawing wind!

The thawing wind, a bullock, which is no ploughing
bullock--a furious bullock, a destroyer, which with angry
horns breaketh the ice!

The ice however--BREAKETH GANGWAYS!

O my brethren, is not everything AT PRESENT IN
FLUX?

Have not all railings and gangways fallen into the

water?

Who would still HOLD ON to "good" and "evil"?

"Woe to us!

Hail to us!

The thawing wind bloweth!"

--Thus preach, my brethren, through all the streets!

8.

Когато има бръви⁰¹⁵ над водата, когато мостове и прегради са метнати над реката: истина, тогава не ще повярват на тоя, който каже: "Всичко тече." Дори и глупците ще му противоречат. "Как? — казват глупците. — Всичко тече? Но бръви и преграда има над реката!"

"Над реката всичко стои твърдо, всички ценности на нещата, мостове, понятия, всяко "добро" и "зло": всичко това стои твърдо!"

Дойде ли даже острата зима, укротителката на реките: тогава и най-шеговитите стават недоверчиви; и наистина, не само глупците говорят тогава: "Не е ли всичко неподвижно?"

"В основата си всичко е неподвижно" — това е едно истинско учение на зимата, добро нещо за безплодно време, добра утеха за спящите зиме и за ония, които седят край печката.

"В основата си всичко е неподвижно" — но против

това проповядва топлият пролетен вятър!

Топлият пролетен вятър, бик, който не е за оран — яростен бик, разрушител, който с гневни рога разбива леда! А ледът — той мостове троши!

О, братя мои, не тече ли сега всичко? Не са ли изпадали във водата всички прегради и мостове? Кой не ще придържа още о "добро" и "зло"?

"Тежко ни! Блазе ни! Топлият пролетен вятър вей!" — Тъй проповядвайте, о, мои братя, по всички улици!

9.

There is an old illusion--it is called good and evil.
Around soothsayers and astrologers hath hitherto revolved the orbit of this illusion.

Once did one BELIEVE in soothsayers and astrologers; and THEREFORE did one believe, "Everything is fate: thou shalt, for thou must!"

Then again did one distrust all soothsayers and astrologers; and THEREFORE did one believe, "Everything is freedom: thou canst, for thou wilt!"

O my brethren, concerning the stars and the future there hath hitherto been only illusion, and not knowledge; and THEREFORE concerning good and evil there hath hitherto been only illusion and not knowledge!

9.

Има едно старо заблуждение, което се нарича добро и зло. Около прорицатели и звездобройци се е въртяло досега колелото на това заблуждение. Някога хората са вярвали в прорицатели и звездобройци: и затова са вярвали те — "Всичко е съдба: дължен си, защото трябва!"

А после пак изгубиха вяра във всички прорицатели и звездобройци: и затова повярваха те — "Всичко е свобода: ти можеш, защото искаш!"

О, братя мои, за звезди и бъдеще досега се е само бленувало и нищо не се е знаело: и затова досега се е само бленувало за добро и зло, но нищо не се е знаело!

10.

"Thou shalt not rob!

Thou shalt not slay!"

--such precepts were once called holy; before them did one bow the knee and the head, and take off one's shoes.

But I ask you: Where have there ever been better robbers and slayers in the world than such holy precepts?

Is there not even in all life--robbing and slaying?

And for such precepts to be called holy, was not TRUTH itself thereby--slain?

--Or was it a sermon of death that called holy what contradicted and dissuaded from life?

--O my brethren, break up, break up for me the old tables!

10.

"Не кради! Не убивай!" — такива думи някога са били свети; пред тях хората са коленичили и навеждали глави и са изували общата си.

Но аз ви питам: не е ли имало най-големи разбойници и убийци по света тогава, когато тия думи са били свети?

Не е ли целият живот сам — кражба и убийство? И че такива думи са се считали свети, не се ли е убивала с това самата истина?

Или не бе това проповед за смърт, да се нарича свето, което противоречеше на живота и го отричаше? О, братя мои, строшете, строшете старите скрижали!

11.

It is my sympathy with all the past that I see it is abandoned,-- --Abandoned to the favour, the spirit and the madness of every generation that cometh, and

reinterpreted all that hath been as its bridge!

A great potentate might arise, an artful prodigy, who with approval and disapproval could strain and constrain all the past, until it became for him a bridge, a harbinger, a herald, and a cock-crowing.

This however is the other danger, and mine other sympathy:--he who is of the populace, his thoughts go back to his grandfather,--with his grandfather, however, doth time cease.

Thus is all the past abandoned: for it might some day happen for the populace to become master, and drown all time in shallow waters.

Therefore, O my brethren, a NEW NOBILITY is needed, which shall be the adversary of all populace and potentate rule, and shall inscribe anew the word "noble" on new tables.

For many noble ones are needed, and many kinds of noble ones, FOR A NEW NOBILITY!

Or, as I once said in parable: "That is just divinity, that there are Gods, but no God!"

11.

Жал ми е за миналото, че го виждам: то е оставено на произвола;

— на милостта, на духа, на безумието на всяко поколение, което иде, и всичко що е било, превръща

в свой мост.

Велик деспот може да дойде, един хитър зъл дух, който със своята милост и немилост би насилвал и е насилвал миналото, докато му стане то мост и знамение, херолд и зов на петел.

Но това е другата опасност и моето друго състрадание — който е от тълпата, паметта му достига най-много за дядо му — с неговия дядо престава времето.

Тъй е оставено на произвола всяко минало: защото някога може да се случи тълпата да стане господар и да се удави всяко време в плитка вода.

Затуй, о, братя мои, е потребна нова аристокрация, противница на всяка тълпа и всеки деспотизъм, която върху нови скрижали отново ще напише думата "благороден".

Потребни са много благородни и различни благородни, за да се създаде аристокрация. Или, както аз преди казвах в символ: "Това именно е божественост, че има богове, а не бог!"

12.

O my brethren, I consecrate you and point you to a new nobility: ye shall become procreators and cultivators and sowers of the future;-- --Verily, not to a nobility which ye could purchase like traders with traders' gold;

for little worth is all that hath its price.

Let it not be your honour henceforth whence ye come,
but whither ye go!

Your Will and your feet which seek to surpass you--let
these be your new honour!

Verily, not that ye have served a prince--of what
account are princes now!

--nor that ye have become a bulwark to that which
standeth, that it may stand more firmly.

Not that your family have become courtly at courts,
and that ye have learned--gay-coloured, like the
flamingo--to stand long hours in shallow pools: (For
ABILITY-to-stand is a merit in courtiers; and all courtiers
believe that unto blessedness after death pertaineth--
PERMISSION-to-sit!

) Nor even that a Spirit called Holy, led your
forefathers into promised lands, which I do not praise:
for where the worst of all trees grew--the cross,--in that
land there is nothing to praise!

-- --And verily, wherever this "Holy Spirit" led its
knights, always in such campaigns did--goats and geese,
and wry-heads and guy-heads run FOREMOST!

-- O my brethren, not backward shall your nobility
gaze, but OUTWARD!

Exiles shall ye be from all fatherlands and forefather-
lands!

Your CHILDREN'S LAND shall ye love: let this love be
your new nobility,-- the undiscovered in the remotest
seas!

For it do I bid your sails search and search!
Unto your children shall ye MAKE AMENDS for being
the children of your fathers: all the past shall ye THUS
redeem!

This new table do I place over you!

12.

О, братя мои, аз ви посвещавам и определям за
една нова аристокрация: вий трябва да станете
създатели и възпитатели, и сеячи на бъдещето;

— истина, не за аристокрация, която бихте могли
да купите като базиргяните с базиргянско злато:
защото малка ценност има всичко, що има своя цена.

Не отде идете ще бъде занапред вашата чест, но
къде отивате!

Вашата воля и вашата нога, които отиват по-далеч
от вас — нека те бъдат за вас нова чест!

Наистина не че вий сте служители на един княз —
що значат вече князе! — или че сте станали опора на
това, що стои, за да стои по-твърдо!

Не че вашият род в дворците е станал придворен
и вие научихте пъстри, като фламинго, с часове да
стоите в плитки блата;

— че да можеш прав да стоиш, заслуга е на
придворните: и всички придворни вярват, че едно
блаженство след смъртта е — да смееш да седиш!

И не че един дух, който те наричат свят, е водил
вашите праотци в обетованата земя, която аз не
хваля: защото гдето расна най-лошото от всички
дървеса, кръстът — в тая земя няма нищо за хвалба!

— и наистина, където и да водеше тоя "свети дух"
своите рицари, всякога начело на подобни шествия
са вървели кози и гъски, и смахнати, и луди!

О, братя мои, не надире трябва да гледа
аристократизмът ви, а напред! Прогонени трябва да
бъдете вие от всички земи на вашите бащи и деди!

Земята на вашите деца трябва да обичате вие: тая
обич нека бъде вашето ново благородство —
неоткрита земя през най-далечни морета! Към нея
насочвам аз вашите кораби да я дирят и дирят!

Чрез децата си трябва да изкупите това, че сте
деца на вашите бащи — тъй трябва да изкупите
всяко минало! Този нов скрижал полагам аз над вас!

13.

"Why should one live?

All is vain!

To live--that is to thresh straw; to live--that is to burn
oneself and yet not get warm.

-- Such ancient babbling still passeth for "wisdom";
because it is old, however, and smelleth mustily,
THEREFORE is it the more honoured.

Even mould ennobleth.

-- Children might thus speak: they SHUN the fire
because it hath burnt them!

There is much childishness in the old books of
wisdom.

And he who ever "thresheth straw," why should he be
allowed to rail at threshing!

Such a fool one would have to muzzle!

Such persons sit down to the table and bring nothing
with them, not even good hunger:--and then do they rail:
"All is vain!"

But to eat and drink well, my brethren, is verily no
vain art!

Break up, break up for me the tables of the never-
joyous ones!

13.

"Защо да живеем? Всичко е суета! Да живееш — то
е да вършееш слама; да живееш — то е да се изгориш
и пак да не се стоплиш."

Такъв старовременен бърбреж все още минава за
"мъдрост"; но защото е стар и мирише на спарено,
затова бива по-уважаван. И плесента облагородява.

Тъй смеят деца да говорят: те се боят от огъня,
защото ги е парил! Много детинщина има в старите
книги на мъдростта.

И който все "слама вършее", как смее той да хули
вършитбата!

На такъв глупец да се върже устата!

Такива сядат на трапезата и не донасят нищо със
себе си, ни добър апетит дори — и ето, че хулят:
"Всичко е суета!"

А добре да ядеш и пиеш, о, братя мои, наистина не
е суетно изкуство. Строшете, строшете скрижалите
на нивга радостните!

14.

"To the clean are all things clean"--thus say the
people.

I, however, say unto you: To the swine all things
become swinish!

Therefore preach the visionaries and bowed-heads
(whose hearts are also bowed down): "The world itself is
a filthy monster."

For these are all unclean spirits; especially those,
however, who have no peace or rest, unless they see the
world FROM THE BACKSIDE--the backworldsmen!

TO THOSE do I say it to the face, although it sound
unpleasantly: the world resembleth man, in that it hath a

backside,--SO MUCH is true!

There is in the world much filth: SO MUCH is true!

But the world itself is not therefore a filthy monster!

There is wisdom in the fact that much in the world
smelleth badly: loathing itself createth wings, and
fountain-divining powers!

In the best there is still something to loathe; and the
best is still something that must be surpassed!

-- O my brethren, there is much wisdom in the fact
that much filth is in the world!

--

14.

"За чистия всичко е чисто" — тъй говори народът.
Аз пък ви казвам: За свинете всичко е свиня!

Затова проповядват мечтателите и клюмналите
глава, чието сърце е също клюмнало: "Сам светът е
едно кално чудовище."

Затова всички тия са нечисти духом; а особено
ония, за които няма ни отдих, ни покой, докато не
водят света отзад — гледащи зад света!

Тям в лицето казвам аз, макар и да не им звучи
приятно: светът по това прилича на човека, че и той
има задница — това е право! В света има много кал
— това е право! Но затова не може се каза, че светът
сам е кално чудовище!

Мъдрост има в това, че много неща в света
миришат на лошо — отвращението само създава
криле и сили, що предчувстват извори.

И у най-добрия има нещо за отвращение; и най-
добрият е нещо, което трябва да бъде
превъзмогнато!

О, братя мои, много мъдрост се съдържа в това, че
в света има много кал!

15.

Such sayings did I hear pious backworldsmen speak
to their consciences, and verily without wickedness or
guile,--although there is nothing more guileful in the
world, or more wicked.

"Let the world be as it is!

Raise not a finger against it!"

"Let whoever will choke and stab and skin and scrape
the people: raise not a finger against it!

Thereby will they learn to renounce the world."

"And thine own reason--this shalt thou thyself stifle
and choke; for it is a reason of this world,--thereby wilt
thou learn thyself to renounce the world."

-- --Shatter, shatter, O my brethren, those old tables of
the pious!

Tatter the maxims of the world-maligners!

--

15.

Такива мъдрословия чувах да говорят на съвестта
си гледащите зад света, и наистина, без злоба и
преструвка — макар на света да няма нещо по-
престорено, нито по-злобно.

"Нека си е светът свят! Не вдигай срещу това дори
пръст!"

"Нека, който иска, да души хората, да ги пробожда
и да им дере кожата: не вдигай срещу това дори
пръст!" Тъй се научават те да се отричат от света.

"И своя собствен разум — него трябва ти сам да
смажеш и задушиш; защото е разум от тоя свят —
тъй ще се научиш да се отречеш от света."

— Строшете, стрoшете, братя мои, тия стари
скрижали на благочестивите! Разрушете
мъдрословията на светохулителите!

16.

"He who learneth much unlearneth all violent
cravings"--that do people now whisper to one another in
all the dark lanes.

"Wisdom wearieth, nothing is worth while; thou shalt
not crave!"

--this new table found I hanging even in the public
markets.

Break up for me, O my brethren, break up also that
NEW table!

The weary-o'-the-world put it up, and the preachers
of death and the jailer: for lo, it is also a sermon for
slavery:-- Because they learned badly and not the best,
and everything too early and everything too fast; because
they ATE badly: from thence hath resulted their ruined
stomach;-- --For a ruined stomach, is their spirit: IT
persuadeth to death!

For verily, my brethren, the spirit IS a stomach!

Life is a well of delight, but to him in whom the ruined
stomach speaketh, the father of affliction, all fountains
are poisoned.

To discern: that is DELIGHT to the lion-willed!

But he who hath become weary, is himself merely
"willed"; with him play all the waves.

And such is always the nature of weak men: they lose
themselves on their way.

And at last asketh their weariness: "Why did we ever
go on the way?

All is indifferent!"

TO THEM soundeth it pleasant to have preached in
their ears: "Nothing is worth while!

Ye shall not will!"

That, however, is a sermon for slavery.

O my brethren, a fresh blustering wind cometh

Zarathustra unto all way weary ones; many noses will he yet make sneeze!

Even through walls bloweth my free breath, and into prisons and imprisoned spirits!

Willing emancipateth: for willing is creating: so do I teach.

And ONLY for creating shall ye learn!

And also the learning shall ye LEARN only from me, the learning well!

--He who hath ears let him hear!

16.

"Който много учи, той се отучва от всяко силно желание" — това си шепнат хората днес по всички тъмни улици.

"Мъдростта уморява, напусто е всичко; не пожелавай!" Тоя нов скрижал намерих аз окачен дори по откритите пазари.

Строшете, о, братя мои, строшете също и тоя нов скрижал! Уморените от света го окачиха там и проповедниците на смъртта, и тъмничарите също: че вижте, това е проповед за робство.

Те зле са учили и не най-доброто, и всичко твърде рано, и всичко твърде бързо — те лошо са яли, затова имат развален стомах; развален стомах е именно техният дух — той съветва смърт!

Че наистина, братя мои, духът е стомах!

Животът е извор на радост: но из когото говори лош стомах — баща на скръбта — за него всички извори са отровени.

Да познава: това е радостта на човек с лъвска воля. Но който се е уморил, той зависи от чужда воля, с него играят всички вълни.

И тъй е винаги със слабите хора — те се губят по своите пътища. И най-сетне пита още тяхната умора: "Защо сме вървели някога по пътища! Всичко е все едно!"

Тям звучи приятно в ушите, когато се проповядва: "Напусто е всичко! Вие не трябва да искате!" А това е проповед за робство.

О, братя мои, като свеж вихър иде Заратустра за всички уморени от света; много носове ще накара той да кихнат!

Дори през стени прониква свободният ми дъх, и вътре в тъмници и запрени духове!

Да искаш — това освобождава: че да искаш, то е да твориш — тъй уча аз. И само да творите трябва да се учите вие!

А дори и ученето трябва да научите вие от мен, доброто учене!

Който има уши, да чуе!

17.

There standeth the boat--thither goeth it over, perhaps into vast nothingness--but who willeth to enter into this "Perhaps"?

None of you want to enter into the death-boat!

How should ye then be WORLD-WEARY ones!

World-weary ones!

And have not even withdrawn from the earth!

Eager did I ever find you for the earth, amorous still of your own earth-weariness!

Not in vain doth your lip hang down:--a small worldly wish still sitteth thereon!

And in your eye--floateth there not a cloudlet of unforgotten earthly bliss?

There are on the earth many good inventions, some useful, some pleasant: for their sake is the earth to be loved.

And many such good inventions are there, that they are like woman's breasts: useful at the same time, and pleasant.

Ye world-weary ones, however!

Ye earth-idlers!

You, shall one beat with stripes!

With stripes shall one again make you sprightly limbs.

For if ye be not invalids, or decrepit creatures, of whom the earth is weary, then are ye sly sloths, or dainty,

sneaking pleasure-cats.

And if ye will not again RUN gaily, then shall ye--pass away!

To the incurable shall one not seek to be a physician: thus teacheth Zarathustra:--so shall ye pass away!

But more COURAGE is needed to make an end than to make a new verse: that do all physicians and poets know well.

--

17.

Ето лодката готова — там отвъд се отива може би във великото нищо.

Но кой би искал да се качи на това "може би"?

Никой от вас не иска да се качи на лодката на смъртта! Как искате да бъдете тогава вий уморени от света!

Уморени от света! А вие не сте се още дори откъснали от земята! Аз ви намерих все още похотливи за земята, влюбени все още в своята умора от земята!

Не напусто виси устната ви надолу — едно малко земно желание стои още на нея! И в окото — не плува ли там едно облаче на незабравена земна радост?

Има на земята много добри изобретения, едни полезни, други приятни — заради тях е земята за

обичане.

И немалко неща има тук добре изобретени, че те са като женска гръд: полезни, а в също време приятни.

А вий, уморени от света! Вий, земни ленивци! Вас трябва човек с тояга да погали! С тояга трябва човек да ви събуди краката.

Защото — ако не сте болни и вече отживели, от които земята е уморена, то вие сте хитри ленивци или похотливи котараци. И ако не искате весело да тичате — трябва да се махнете!

На неизлечимите не трябва човек да иска да бъде лекар: тъй учи Заратустра — тъй трябва вие да се махнете!

Но трябва повече смелост да се завърши, отколкото да се почне нов стих: това го знаят всички лекари и поети!

18.

O my brethren, there are tables which weariness framed, and tables which slothfulness framed, corrupt slothfulness: although they speak similarly, they want to be heard differently.

-- See this languishing one!

Only a span-breadth is he from his goal; but from weariness hath he lain down obstinately in the dust, this

brave one!

From weariness yawneth he at the path, at the earth, at the goal, and at himself: not a step further will he go,-- this brave one!

Now gloweth the sun upon him, and the dogs lick at his sweat: but he lieth there in his obstinacy and preferreth to languish:-- --A span-breadth from his goal, to languish!

Verily, ye will have to drag him into his heaven by the hair of his head--this hero!

Better still that ye let him lie where he hath lain down, that sleep may come unto him, the comforter, with cooling patter-rain.

Let him lie, until of his own accord he awakeneth,-- until of his own accord he repudieth all weariness, and what weariness hath taught through him!

Only, my brethren, see that ye scare the dogs away from him, the idle skulkers, and all the swarming vermin:-- --All the swarming vermin of the "cultured," that--feast on the sweat of every hero!

--

18.

О, братя мои, има скрижали, които е създала умората, и скрижали, които е създала леността, гнилата — макар и да говорят еднакво, все пак те

искат да бъдат не еднакво чути.

Вижте тоя, що изнемогва! Една педя само е далеч той от своята цел, но от умора упорито легна тук в праха: тоя храбрец!

От умора се прозява той: и от път, и от земя, и от цел, и сам от себе си: нито крачка по-нататък не иска да направи той — тоя храбрец!

И грее го слънце, и псетата лижат потта му: но той лежи там в своята упоритост и предпочита да изнемогва:

една педя далеч от своята цел да изнемогва! Истина, вие ще трябва да го издърпате за косата на неговото небе — тоя херой!

Още по-добре, оставете го да лежи, дето си е легнал, за да му дойде сънят утешител с прохладния ромонлив дъжд.

Оставете го да лежи, докато сам се пробуди — докато сам отрече всяка умора и всичко у него, що учеше на умора!

Само, братя мои, отпъдете псетата, ленивите подлизурки, и гъмжащата сган: всичката гъмжаща сган "образовани", и всичко, що се храни с потта на всеки херой!

19.

I form circles around me and holy boundaries; ever

fewer ascend with me ever higher mountains: I build a mountain-range out of ever holier mountains.

-- But wherever ye would ascend with me, O my brethren, take care lest a PARASITE ascend with you!

A parasite: that is a reptile, a creeping, cringing reptile, that trieth to fatten on your infirm and sore places.

And THIS is its art: it divineth where ascending souls are weary, in your trouble and dejection, in your sensitive modesty, doth it build its loathsome nest.

Where the strong are weak, where the noble are all-too-gentle--there buildeth it its loathsome nest; the parasite liveth where the great have small sore-places.

What is the highest of all species of being, and what is the lowest?

The parasite is the lowest species; he, however, who is of the highest species feedeth most parasites.

For the soul which hath the longest ladder, and can go deepest down: how could there fail to be most parasites upon it?

-- --The most comprehensive soul, which can run and stray and rove furthest in itself; the most necessary soul, which out of joy flingeth itself into chance:-- --The soul in Being, which plungeth into Becoming; the possessing soul, which SEEKETH to attain desire and longing:-- --The soul fleeing from itself, which overtaketh itself in the

widest circuit; the wisest soul, unto which folly speaketh most sweetly:-- --The soul most self-loving, in which all things have their current and counter-current, their ebb and their flow:--oh, how could THE LOFTIEST SOUL fail to have the worst parasites?

19.

Аз се ограждам с кръгове и свещени граници; все по-малко възлизат с мен на по-високи планини: аз издигам една планинска верига от все по-свещени планини.

Но дето и да възлизате с мен, о, братя мои: гледайте да не се качи с вас някой паразит!

Паразит — това е един червей пълзящ, гъвкав, който иска да се угои от вашите болки и рани.

И това е неговото изкуство, че той отгатва де са уморени душите, които се подемат: във вашата скръб и недоволство, във вашия нежен свян свива той своето отвратително гнездо.

Дето силният е слаб, благородният — твърде кротък — там вътре свива той своето отвратително гнездо: паразитът живее там, дето великанът има слабост и boleжка.

Кой е висшият род на всяко същество и кой — най-нищожният?

Паразитът е най-нищожният род; но който е от

висш род, той храни най-много паразити.

Душата именно, която има най-дълга стълба и може най-низко да се спусне — как да не седнат на нея най-много паразити?

Най-просторната душа, която може в себе си най-да търчи, да блуждае и броди; най-потребната, която от радост се хвърля на случая;

съществуващата душа, която потъва в създаването; имащата, която иска да влезе във волята и желанието;

която сама бяга от себе си, която сама се стига в най-далечния кръг; най-мъдрата душа, която най-сладко придумва безумието;

която сама себе си най-обича, в която всички неща имат свое течение и възвръщане, и прилив, и отлив: о, как да не са вгнездени във висшата душа най-лошите паразити?

20.

O my brethren, am I then cruel?

But I say: What falleth, that shall one also push!

Everything of to-day--it falleth, it decayeth; who would preserve it!

But I--I wish also to push it!

Know ye the delight which rolleth stones into precipitous depths?

--Those men of to-day, see just how they roll into my depths!

A prelude am I to better players, O my brethren!

An example!

DO according to mine example!

And him whom ye do not teach to fly, teach I pray you--TO FALL FASTER!

--

20.

О, братя мои, нима съм аз жесток? Но аз казвам: което пада, то трябва още да се блъсне!

Всичко днешно — то пада, то се разлага: кой би желал да го задържи! Но аз — аз искам още да го блъсна!

Знаете ли наслаждението, което търкаля камъни в стръмни глъбини?

Тия хора от днес: вижте ги как се търкалят в моите глъбини!

Аз съм прелюдия на най-добри свирачи, о, братя мои! Един пример!

Вървете по моя пример!

И когото вие не научите да лети, научете го по-скоро да пада!

21.

I love the brave: but it is not enough to be a swordsman,--one must also know WHEREON to use swordsmanship!

And often is it greater bravery to keep quiet and pass by, that THEREBY one may reserve oneself for a worthier foe!

Ye shall only have foes to be hated; but not foes to be despised: ye must be proud of your foes.

Thus have I already taught.

For the worthier foe, O my brethren, shall ye reserve yourselves: therefore must ye pass by many a one,-- -- Especially many of the rabble, who din your ears with noise about people and peoples.

Keep your eye clear of their For and Against!

There is there much right, much wrong: he who looketh on becometh wroth.

Therein viewing, therein hewing--they are the same thing: therefore depart into the forests and lay your sword to sleep!

Go YOUR ways!

and let the people and peoples go theirs!

--gloomy ways, verily, on which not a single hope glinteth any more!

Let there the trader rule, where all that still glittereth is--traders' gold.

It is the time of kings no longer: that which now

calleth itself the people is unworthy of kings.

See how these peoples themselves now do just like the traders: they pick up the smallest advantage out of all kinds of rubbish!

They lay lures for one another, they lure things out of one another,--that they call "good neighbourliness."

O blessed remote period when a people said to itself: "I will be--MASTER over peoples!"

For, my brethren, the best shall rule, the best also WILLETH to rule!

And where the teaching is different, there--the best is LACKING.

21.

Аз обичам храбреците: не стига само да знаеш да въртиш сабя, трябва да знаеш също срещу кого!

И често има повече храброст в това да се въздържаш и отминеш — за да се запазиш за по-достоеен враг!

Вие трябва да имате врагове, които за мразене са, а не врагове за презиране: вие трябва да се гордеете с врага си: тъй ви учих вече аз веднъж.

За по-достоеен враг, о, приятели мои, трябва да се пазите вие: затова трябва много неща да отминете, особено край много сган, която ви тръби в ушите за народ и народи.

Запазете очите си чисти от тяхното "за" и "против"! Там има много правда и неправда; който се взре там, ще възнегодува.

Да гледаш, да удряш — това става изведнъж: затова вървете в горите и оставете си меча да спи!

Вървете свои пътища! И нека народ и народи вървят свои! — тъмни пътища наистина, по които дори една надежда вече не светва!

Нека владее там базиргянът, дето всичко, което още блести, е базиргянско злато! Не е вече време на царете — което днес се нарича народ, не заслужава царе.

Вижте как тия народи сега сами постъпват като базиргяни: те избират и най-малките предимства от всяка смет!

Те дебнат един другото, те подслушват един другото — това наричат те "добросъседство". О, блажено далечно време, когато един народ си казваше: "Аз искам да бъда господар на народите!"

Защото, братя мои: най-доброто трябва да господарува, най-доброто иска да господарува! И дето учението гласи инак, там — липсва най-доброто.

22.

If THEY had--bread for nothing, alas!

for what would THEY cry!

Their maintainment--that is their true entertainment; and they shall have it hard!

Beasts of prey, are they: in their "working"--there is even plundering, in their "earning"--there is even over-reaching!

Therefore shall they have it hard!

Better beasts of prey shall they thus become, subtler, cleverer, MORE MAN LIKE: for man is the best beast of prey.

All the animals hath man already robbed of their virtues: that is why of all animals it hath been hardest for man.

Only the birds are still beyond him.

And if man should yet learn to fly, alas!

TO WHAT HEIGHT--would his rapacity fly!

22.

Ако те имаха даром хляб, уви! За какво биха викали те! Техният поминък — за това само те говорят; и те трябва да го добиват с мъка!

Хищни зверове са те — в тяхното "работя" има тъй също "грабя", в тяхното "печеля" има също и "надхитрявам!" Затова трябва те да го добиват с мъка!

И тъй те трябва да станат по-добри хищни

животни, но изтънчени, по-умни, по-човекоподобни
— човекът именно е най-доброто хищно животно.

На всички животни добродетелите ограби човек
вече: ето защо от всички животни човекът най се е
мъчил.

Само птиците са още над него. И ако човек се
научеше да хвърка, уви! Де нагоре би хвъркнала
неговата охота за грабеж!

23.

Thus would I have man and woman: fit for war, the
one; fit for maternity, the other; both, however, fit for
dancing with head and legs.

And lost be the day to us in which a measure hath not
been danced.

And false be every truth which hath not had laughter
along with it!

23.

Тъй искам аз мъжът и жената: войнствен той,
плодна другата, но и двамата способни за танец с
глава и нозе.

И загубен да бъде за нас денят, в който ни веднъж
не се е танцувало! И лъжовна да бъде за нас всяка
истина, в която не е имало смях!

24.

Your marriage-arranging: see that it be not a bad
ARRANGING!

Ye have arranged too hastily: so there FOLLOWETH
therefrom--marriage-breaking!

And better marriage-breaking than marriage-bending,
marriage-lying!

--Thus spake a woman unto me: "Indeed, I broke the
marriage, but first did the marriage break--me!

The badly paired found I ever the most revengeful:
they make every one suffer for it that they no longer run
singly.

On that account want I the honest ones to say to one
another: "We love each other: let us SEE TO IT that we
maintain our love!

Or shall our pledging be blundering?"

--"Give us a set term and a small marriage, that we
may see if we are fit for the great marriage!

It is a great matter always to be twain."

Thus do I counsel all honest ones; and what would be
my love to the Superman, and to all that is to come, if I
should counsel and speak otherwise!

Not only to propagate yourselves onwards but
UPWARDS--thereto, O my brethren, may the garden of
marriage help you!

24.

Вашето бракосъчетание — гледайте да не бъде
лошо съчетание!

Вие съчетавате твърде бързо; и от това произтича
браконарушение!

И все пак по-добре е да нарушиш брака, отколкото
да се прегъваш, да лъжеш! Тъй ми рече една жена:
"Наистина аз наруших брака, но преди това бракът
мен разруши!"

Лошите съпрузи намерих аз най-лоши
отмъстителите: те си отплащат на цял свят, задето не
вървят вече поотделно.

Заради това искам аз честните да казват един
другиму: "Ние се обичаме — нека гледаме да спазим
обичта си! Или обещанието ни ще да е само грешка?"

"Дайте ни срок и кратък брак, за да видим дали ни
бива за дълъг брак! Велико нещо е да бъдат всякога
двама ведно!"

Тъй съветвам аз всички честни; и каква би била
моята обич към Сврѣхчовека и към всичко, което ще
дойде, ако аз иначе съветвах и говорех?

Не само да се плодите, а да се възвишавате —
затова, о, братя мои, нека ви помогне градината на
съпружеството!

25.

He who hath grown wise concerning old origins, lo, he will at last seek after the fountains of the future and new origins.

-- O my brethren, not long will it be until NEW PEOPLES shall arise and new fountains shall rush down into new depths.

For the earthquake--it choketh up many wells, it causeth much languishing; but it bringeth also to light inner powers and secrets.

The earthquake discloseth new fountains.

In the earthquake of old peoples new fountains burst forth.

And whoever calleth out: "Lo, here is a well for many thirsty ones, one heart for many longing ones, one will for many instruments":--around him collecteth a PEOPLE, that is to say, many attempting ones.

Who can command, who must obey--THAT IS THERE ATTEMPTED!

Ah, with what long seeking and solving and failing and learning and re-attempting!

Human society: it is an attempt--so I teach--a long seeking: it seeketh however the ruler!

-- --An attempt, my brethren!

And NO "contract"!

Destroy, I pray you, destroy that word of the soft-hearted and half-and-half!

25.

Който е станал мъдър в старите начала, ето, най-сетне той ще дири извори на бъдещето и нови начала.

О, братя мои, не ще мине много, и ще възникнат нови народи и нови извори ще зашумят долу в нови глъбини.

Земетресението именно затрупва много кладенци, поражда много жал: и изкарва на свят също вътрешни сили и тайни.

Земетресението открива нови извори. В земетресението на старите народи бликват нови извори.

И който вика: "Ето един кладенец за множество жадни, едно сърце за множество копнеещи, една воля за много оръдия" — около него се събира народ, тоест: мнозина опитващи.

Кой знае да заповядва, кой трябва да се подчинява — това ще се опитва там! Ах, с какво дълго дирене и слука, и неслука, и изучаване, опитване наново!

Човешкото общество: то е един опит, тъй уча аз — дълго дирене: но то дири повелителя! — един опит, о, братя мои! И не договор! Строшете, строшете тази дума на мекосърдечните и на нерешителните!

26.

O my brethren!

With whom lieth the greatest danger to the whole human future?

Is it not with the good and just?

-- --As those who say and feel in their hearts: "We already know what is good and just, we possess it also; woe to those who still seek thereafter!"

And whatever harm the wicked may do, the harm of the good is the harmfulest harm!

And whatever harm the world-maligners may do, the harm of the good is the harmfulest harm!

O my brethren, into the hearts of the good and just looked some one once on a time, who said: "They are the Pharisees."

But people did not understand him.

The good and just themselves were not free to understand him; their spirit was imprisoned in their good conscience.

The stupidity of the good is unfathomably wise.

It is the truth, however, that the good MUST be Pharisees--they have no choice!

The good MUST crucify him who deviseth his own virtue!

That IS the truth!

The second one, however, who discovered their country--the country, heart and soil of the good and just--it was he who asked: "Whom do they hate most?"

The CREATOR, hate they most, him who breaketh the tables and old values, the breaker,--him they call the law-breaker.

For the good--they CANNOT create; they are always the beginning of the end:-- --They crucify him who writeth new values on new tables, they sacrifice UNTO THEMSELVES the future--they crucify the whole human future!

The good--they have always been the beginning of the end.

--

26.

О, братя мои! В кого се крие най-голямата опасност за всяко бъдеще на човека? Не е ли в добрите и праведните?

Както в онези, които говорят и усещат в сърце: "Ние знаем вече кое е добро и праведно, ние вече го достигнахме; тежко на ония, които тука още дирят!"

А каквато вреда и да сторят злите: на добрите вредата е най-вредната вреда.

И каквато вреда да сторят клеветниците на света — вредата на добрите е най-вредната вреда.

О, братя мои, на добрите и праведните погледна веднъж един в сърцето и рече: "Това са фарисеи." Но не го разбраха.

Добрите и праведните сами не смееха да го разберат: духът им е в плен на тяхната добра съвест. Глупостта на добрите е неизмеримо мъдра. Но това е истината — добрите трябва да бъдат фарисеи — за тях няма друг избор!

Добрите трябва да разпънат на кръст оногова, който си изнамира своя собствена добродетел! Това е истината!

А другият, който откри земята им, земя, сърце и царство на добрите и праведните — той беше, който попита: "Кого мразят те най-вече?"

Твореца мразят те най-вече: онзи, който троши скрижали и стари ценности, разрушителя — него наричат те престъпник.

Добрите именно — те не могат да творят: те всякога са началото на края:

те разпъват на кръст оногова, който пише нови ценности на нови скрижали, те си принасят в жертва бъдещето — те разпъват на кръст всяко бъдеще на човека.

Добрите — те винаги са били началото на края.

27.

O my brethren, have ye also understood this word? And what I once said of the "last man"?

-- With whom lieth the greatest danger to the whole human future?

Is it not with the good and just?

BREAK UP, BREAK UP, I PRAY YOU, THE GOOD AND JUST!

--O my brethren, have ye understood also this word?

27.

О, братя мои, разбрахте ли и това слово? И какво казвах аз някога за "последния човек"?

В кого се крие най-голямата опасност за всяко бъдеще на човека? Не е ли в добрите и праведните?

Строшете, строшете добрите и праведните! О, братя мои, разбрахте ли също и тия думи?

28.

Ye flee from me?

Ye are frightened?

Ye tremble at this word?

O my brethren, when I enjoined you to break up the good, and the tables of the good, then only did I embark man on his high seas.

And now only cometh unto him the great terror, the great outlook, the great sickness, the great nausea, the

great sea-sickness.

False shores and false securities did the good teach you; in the lies of the good were ye born and bred.

Everything hath been radically contorted and distorted by the good.

But he who discovered the country of "man," discovered also the country of "man's future."

Now shall ye be sailors for me, brave, patient!

Keep yourselves up betimes, my brethren, learn to keep yourselves up!

The sea stormeth: many seek to raise themselves again by you.

The sea stormeth: all is in the sea.

Well!

Cheer up!

Ye old seaman hearts!

What of fatherland!

THITHER striveth our helm where our CHILDREN'S LAND is!

Thitherwards, stormier than the sea, stormeth our great longing!

--

28.

Вие бягате от мен? Вие се плашите? Вие треперите от тия думи?

О, братя мои, когато ви казах да строшите добрите и скрижалите на добрите: тогава първен пратих аз човека да плува по своето широко море.

И едва сега го обзема великият страх, великото озъртане около себе си, великата болест, великото отвращение, великата морска болест.

Лъжливи брегове и лъжливи безопасности ви показвах добрите; в лъжите на добрите бяхте вие родени и скътани. Всичко до основата чак е извратено и изкривено от добрите.

Но който е открил страната "човек", открил е също "бъдещето на човека". И сега трябва вие моряци да станете, смели, търпеливи!

Вървете тъкмо навреме, о, братя мои, учете се право да вървите! Морето бушува: мнозина се нуждаят от вас, за да се изправят пак.

Морето бушува: всичко е в морето. Напред! На добър час! Вие, стари моряшки сърца!

Отечество ли! Там се стреми нашият кораб, дето е земята на нашите деца! Там, по-бурен от морето, бушува нашият велик копнеж!

29.

"Why so hard!"

--said to the diamond one day the charcoal; "are we then not near relatives?"

-- Why so soft?

O my brethren; thus do _I_ ask you: are ye then not-- my brethren?

Why so soft, so submissive and yielding?

Why is there so much negation and abnegation in your hearts?

Why is there so little fate in your looks?

And if ye will not be fates and inexorable ones, how can ye one day-- conquer with me?

And if your hardness will not glance and cut and chip to pieces, how can ye one day--create with me?

For the creators are hard.

And blessedness must it seem to you to press your hand upon millenniums as upon wax,-- --Blessedness to write upon the will of millenniums as upon brass,-- harder than brass, nobler than brass.

Entirely hard is only the noblest.

This new table, O my brethren, put I up over you: BECOME HARD!

--

29.

"Защо тъй твърд! — рече веднъж въгленът на диаманта. — Не сме ли ние близка рода?"

Защо тъй мек? О, братя мои, тъй ви питам аз: не сте ли мои братя?

Защо тъй меки, тъй отстъпчиви и склонливи?
Защо има толкова отрицание и отричане във вашето
сърце? Тъй малко съдбоносно в погледа ви?

И ако не искате да бъдете съдбоносни и
неумолими, как бихте могли вие с мен заедно да
побеждавате?

И ако вашата твърдост не иска да святка, реже и
разсича: как бихте могли някога с мен заедно да
творите?

Творците именно са твърди. И блаженство трябва
да е за вас, ръката ви да натиска върху хилядолетия
като върху восък — блаженство да пише върху
волята на хилядолетия като върху мед — по-твърди
от мед, по-благородни от мед. Съвсем твърд е само
най-благородният.

Тоя нов скрижал, о, братя мои, полагам аз над
вази: Станете твърди!

30.

O thou, my Will!

Thou change of every need, MY needfulness!

Preserve me from all small victories!

Thou fatedness of my soul, which I call fate!

Thou In-me!

Over-me!

Preserve and spare me for one great fate!

And thy last greatness, my Will, spare it for thy last--
that thou mayest be inexorable IN thy victory!

Ah, who hath not succumbed to his victory!

Ah, whose eye hath not bedimmed in this intoxicated
twilight!

Ah, whose foot hath not faltered and forgotten in
victory--how to stand!

---That I may one day be ready and ripe in the great
noontide: ready and ripe like the glowing ore, the
lightning-bearing cloud, and the swelling milk-udder:-- --
Ready for myself and for my most hidden Will: a bow
eager for its arrow, an arrow eager for its star:-- --A star,
ready and ripe in its noontide, glowing, pierced, blessed,
by annihilating sun-arrows:-- --A sun itself, and an
inexorable sun-will, ready for annihilation in victory!

O Will, thou change of every need, MY needfulness!

Spare me for one great victory!

--- Thus spake Zarathustra.

30.

О, моя воля! Прелом на всяка неволя, ти, моя
необходимост! Запази ме от всякакви малки победи!

Ти, орис на моята душа, която аз наричам съдба!
Ти, вътре в мен! Над мен! Запази и спаси ме за една
велика съдба!

И своето последно величие, моя воля, спаси за

своя край — за да си неумолима в победата си! Ах,
кого не победи неговата победа!

Ах, чие око не потъмня в тая опиянена
дрезгавина! Ах, чий крак не се препъна и не се отучи
в победата да стои!

Да мога някога да бъда готов и зрял във великата
пладня: готов и зрял като нажежена мед, чреват с
мълнии облак и издуто от мляко виме; готов сам за
себе си и за моята най-съкровена воля: един лък,
пламтящ за своята стрела, една стрела, пламтяща за
своята звезда;

звезда, готова и зряла в своята пладня, горяща,
пронизваща, блажена пред изстребителните слънчеви
стрели;

слънце и неумолима слънчева воля, готова за
унищожение в победата! О, воля, прелом на всяка
неволя, ти, моя необходимост! Опази ме за една
велика победа!

Тъй рече Заратустра.

LVII.

THE CONVALESCENT.

58

Оздравяващият

1.

One morning, not long after his return to his cave, Zarathustra sprang up from his couch like a madman, crying with a frightful voice, and acting as if some one still lay on the couch who did not wish to rise.

Zarathustra's voice also resounded in such a manner that his animals came to him frightened, and out of all the neighbouring caves and lurking-places all the creatures slipped away--flying, fluttering, creeping or leaping, according to their variety of foot or wing.

Zarathustra, however, spake these words: Up, abysmal thought out of my depth!

I am thy cock and morning dawn, thou overslept reptile: Up!

Up!

My voice shall soon crow thee awake!

Unbind the fetters of thine ears: listen!

For I wish to hear thee!

Up!

Up!

There is thunder enough to make the very graves listen!

And rub the sleep and all the dimness and blindness out of thine eyes!

Hear me also with thine eyes: my voice is a medicine even for those born blind.

And once thou art awake, then shalt thou ever remain

awake.

It is not MY custom to awake great-grandmothers out of their sleep that I may bid them-- sleep on!

Thou stirrest, stretchest thyself, wheezest?

Up!

Up!

Not wheeze, shalt thou,--but speak unto me!

Zarathustra calleth thee, Zarathustra the godless!

I, Zarathustra, the advocate of living, the advocate of suffering, the advocate of the circuit--thee do I call, my most abysmal thought!

Joy to me!

Thou comest,--I hear thee!

Mine abyss SPEAKETH, my lowest depth have I turned over into the light!

Joy to me!

Come hither!

Give me thy hand--ha!

let be!

aha!

--Disgust, disgust, disgust--alas to me!

1.

Една сутрин, наскоро след завръщането си в пещерата, скочи Заратустра като луд от леглото си, извика с ужасен глас и замаха ръце, като че ли и друг

някой да имаше в леглото му, който не иска да стане от там; и тъй ехтеше гласът на Заратустра, че животните му уплашени се притекоха и от всички пещери и пукнатини, що бяха близо до пещерата на Заратустра, избяга всяка твар — летяща, пърхаща, пълзяща, скачаща, коя както вече можеше по крака и с криле. А Заратустра каза следните думи:

— Излизай, бездънна мисъл, из моята дълбина! Аз съм твой петел и утринна дрезгавина, успан червей: ставай! Моят глас трябва вече да те събуди!

Развържи възлите на ушите си: слушай! Защото аз искам да те чуя! Стани! Стани! Тук има доста гръм, та и гробовете ще се научат да слушат!

И затрий съня и всяко късогледство, и слепота от очите си!

Слушай ме също и с очите си: моят глас е цял дори и за слепородените.

И веднъж събуден, ти ще останеш буден вечно. Не е в моя нрав да будя от сън прабабите, за да им кажа да продължават да спят! Мърдаш ли се, протягаш ли се, хъркаш ли? Ставай! Ставай! Не да хъркаш — ти трябва да говориш! Заратустра те зове, безбожникът!

Аз, Заратустра, застъпникът на живота, застъпникът на страданието, застъпникът на кръга — теб зова аз, моята бездънна мисъл!

Блазе ми! Ти идеш — аз те чувам! Моята бездна

говори, моята последна глъбина аз превърнах в светлина!

Блазе ми! Насам! Дай ръка — ха! Пусни! Ха, ха!
Отвращение, отвращение, отвращение — тежко ми!

2.

Hardly, however, had Zarathustra spoken these words, when he fell down as one dead, and remained long as one dead.

When however he again came to himself, then was he pale and trembling, and remained lying; and for long he would neither eat nor drink.

This condition continued for seven days; his animals, however, did not leave him day nor night, except that the eagle flew forth to fetch food.

And what it fetched and foraged, it laid on Zarathustra's couch: so that Zarathustra at last lay among yellow and red berries, grapes, rosy apples, sweet-smelling herbage, and pine-cones.

At his feet, however, two lambs were stretched, which the eagle had with difficulty carried off from their shepherds.

At last, after seven days, Zarathustra raised himself upon his couch, took a rosy apple in his hand, smelt it and found its smell pleasant.

Then did his animals think the time had come to

speaking unto him.

"O Zarathustra," said they, "now hast thou lain thus for seven days with heavy eyes: wilt thou not set thyself again upon thy feet?"

Step out of thy cave: the world waiteth for thee as a garden.

The wind playeth with heavy fragrance which seeketh for thee; and all brooks would like to run after thee.

All things long for thee, since thou hast remained alone for seven days-- step forth out of thy cave!

All things want to be thy physicians!

Did perhaps a new knowledge come to thee, a bitter, grievous knowledge?

Like leavened dough layest thou, thy soul arose and swelled beyond all its bounds.

--" --O mine animals, answered Zarathustra, talk on thus and let me listen!

It refresheth me so to hear your talk: where there is talk, there is the world as a garden unto me.

How charming it is that there are words and tones; are not words and tones rainbows and seeming bridges 'twixt the eternally separated?

To each soul belongeth another world; to each soul is every other soul a back-world.

Among the most alike doth semblance deceive most delightfully: for the smallest gap is most difficult to

bridge over.

For me--how could there be an outside-of-me?

There is no outside!

But this we forget on hearing tones; how delightful it is that we forget!

Have not names and tones been given unto things that man may refresh himself with them?

It is a beautiful folly, speaking; therewith danceth man over everything.

How lovely is all speech and all falsehoods of tones!

With tones danceth our love on variegated rainbows.

-- --"O Zarathustra," said then his animals, "to those who think like us, things all dance themselves: they come and hold out the hand and laugh and flee--and return.

Everything goeth, everything returneth; eternally rolleth the wheel of existence.

Everything dieth, everything blossometh forth again; eternally runneth on the year of existence.

Everything breaketh, everything is integrated anew; eternally buildeth itself the same house of existence.

All things separate, all things again greet one another; eternally true to itself remaineth the ring of existence.

Every moment beginneth existence, around every 'Here' rolleth the ball 'There.'

The middle is everywhere.

Crooked is the path of eternity."

-- --O ye wags and barrel-organs!

answered Zarathustra, and smiled once more, how well do ye know what had to be fulfilled in seven days:--
-And how that monster crept into my throat and choked me!

But I bit off its head and spat it away from me.

And ye--ye have made a lyre-lay out of it?

Now, however, do I lie here, still exhausted with that biting and spitting-away, still sick with mine own salvation.

AND YE LOOKED ON AT IT ALL?

O mine animals, are ye also cruel?

Did ye like to look at my great pain as men do?

For man is the cruellest animal.

At tragedies, bull-fights, and crucifixions hath he hitherto been happiest on earth; and when he invented his hell, behold, that was his heaven on earth.

When the great man crieth--: immediately runneth the little man thither, and his tongue hangeth out of his mouth for very lusting.

He, however, calleth it his "pity."

The little man, especially the poet--how passionately doth he accuse life in words!

Hearken to him, but do not fail to hear the delight which is in all accusation!

Such accusers of life--them life overcometh with a

glance of the eye.

"Thou lovest me?"

saith the insolent one; "wait a little, as yet have I no time for thee."

Towards himself man is the cruellest animal; and in all who call themselves "sinners" and "bearers of the cross" and "penitents," do not overlook the voluptuousness in their complaints and accusations!

And I myself--do I thereby want to be man's accuser?

Ah, mine animals, this only have I learned hitherto, that for man his baddest is necessary for his best,-- --That all that is baddest is the best POWER, and the hardest stone for the highest creator; and that man must become better AND badder:-- Not to THIS torture-stake was I tied, that I know man is bad,--but I cried, as no one hath yet cried: "Ah, that his baddest is so very small!

Ah, that his best is so very small!"

The great disgust at man--IT strangled me and had crept into my throat: and what the soothsayer had presaged: "All is alike, nothing is worth while, knowledge strangleth."

A long twilight limped on before me, a fatally weary, fatally intoxicated sadness, which spake with yawning mouth.

"Eternally he returneth, the man of whom thou art weary, the small man"--so yawned my sadness, and

dragged its foot and could not go to sleep.

A cavern, became the human earth to me; its breast caved in; everything living became to me human dust and bones and mouldering past.

My sighing sat on all human graves, and could no longer arise: my sighing and questioning croaked and choked, and gnawed and nagged day and night: --"Ah, man returneth eternally!

The small man returneth eternally!"

Naked had I once seen both of them, the greatest man and the smallest man: all too like one another--all too human, even the greatest man!

All too small, even the greatest man!

--that was my disgust at man!

And the eternal return also of the smallest man!

--that was my disgust at all existence!

Ah, Disgust!

Disgust!

Disgust!

--Thus spake Zarathustra, and sighed and shuddered; for he remembered his sickness.

Then did his animals prevent him from speaking further.

"Do not speak further, thou convalescent!"

--so answered his animals, "but go out where the world waiteth for thee like a garden.

Go out unto the roses, the bees, and the flocks of doves!

Especially, however, unto the singing-birds, to learn SINGING from them!

For singing is for the convalescent; the sound ones may talk.

And when the sound also want songs, then want they other songs than the convalescent."

--"O ye wags and barrel-organs, do be silent!"

answered Zarathustra, and smiled at his animals.

"How well ye know what consolation I devised for myself in seven days!

That I have to sing once more--THAT consolation did I devise for myself, and THIS convalescence: would ye also make another lyre-lay thereof?"

--"Do not talk further," answered his animals once more; "rather, thou convalescent, prepare for thyself first a lyre, a new lyre!

For behold, O Zarathustra!

For thy new lays there are needed new lyres.

Sing and bubble over, O Zarathustra, heal thy soul with new lays: that thou mayest bear thy great fate, which hath not yet been any one's fate!

For thine animals know it well, O Zarathustra, who thou art and must become: behold, THOU ART THE TEACHER OF THE ETERNAL RETURN,--that is now THY

fate!

That thou must be the first to teach this teaching--how could this great fate not be thy greatest danger and infirmity!

Behold, we know what thou teachest: that all things eternally return, and ourselves with them, and that we have already existed times without number, and all things with us.

Thou teachest that there is a great year of Becoming, a prodigy of a great year; it must, like a sand-glass, ever turn up anew, that it may anew run down and run out:-- -So that all those years are like one another in the greatest and also in the smallest, so that we ourselves, in every great year, are like ourselves in the greatest and also in the smallest.

And if thou wouldst now die, O Zarathustra, behold, we know also how thou wouldst then speak to thyself:-- but thine animals beseech thee not to die yet!

Thou wouldst speak, and without trembling, buoyant rather with bliss, for a great weight and worry would be taken from thee, thou patientest one!

-- 'Now do I die and disappear,' wouldst thou say, 'and in a moment I am nothing.

Souls are as mortal as bodies.

But the plexus of causes returneth in which I am intertwined,--it will again create me!

I myself pertain to the causes of the eternal return.

I come again with this sun, with this earth, with this eagle, with this serpent--NOT to a new life, or a better life, or a similar life: --I come again eternally to this identical and selfsame life, in its greatest and its smallest, to teach again the eternal return of all things,-- --To speak again the word of the great noontide of earth and man, to announce again to man the Superman.

I have spoken my word.

I break down by my word: so willeth mine eternal fate--as announcer do I succumb!

The hour hath now come for the down-goer to bless himself.

Thus--ENDETH Zarathustra's down-going.'

-- When the animals had spoken these words they were silent and waited, so that Zarathustra might say something to them: but Zarathustra did not hear that they were silent.

On the contrary, he lay quietly with closed eyes like a person sleeping, although he did not sleep; for he communed just then with his soul.

The serpent, however, and the eagle, when they found him silent in such wise, respected the great stillness around him, and prudently retired.

Но едва Заратустра изрече тия думи, повали се той като мъртъв и лежа дълго като мъртвец. Но като дойде пак на себе си, той беше блед и трепереше, и продължаваше да лежи, и дълго не искаше ни да яде, ни да пие. В такова състояние прекара той седем дни; но животните му не го оставяха денем и нощем освен когато орелът отлиташе за храна. И каквото грабнеше и донесеше, слагаше го той на леглото на Заратустра: тъй че Заратустра биваше ограден с жълти и червени ягоди, гроздове, розови ябълки, благоуханни билки и шушулки от пинии. А до нозете му лежаха прострени две агънца, които орелът беше отвялякъл с мъка от техния овчар.

Най-сетне, след седем дни, Заратустра се изправи на леглото си, взе една розова ябълка в ръка, помириса я и мирисът ѝ му се видя приятен. Тогаз помислиха животните му, че е дошло време да говорят с него.

— О, Заратустра — казаха те, — седем дни лежиш вече с уморени очи: не искаш ли най-сетне пак да се изправиш на крака?

Излез из пещерата си: светът те очаква като градина. Вятърът си играе с тежки благоухания, които се стремят към тебе; и всички потоци биха желали да тичат подире ти.

Всички неща копнеят за теб, ти стоя сам седем

дни — излез из своята пещера! Всички неща искат да станат твои лекари!

Дойде ли при теб ново познание, втасало, тежко? Като подквасено тесто лежеше ти, твоята душа се “издигна и преля навън”.

— О, мои животни — отвърна Заратустра, — бъбреите все тъй по-нататък и оставете ме да слушам! Приятно ми е, че бъбреите: дето се бъбри, струва ми се, че там светът се простира пред мен като градина.

Как е приятно, че има думи и звуци: не са ли думите и звуците дълги и призрачни мостове между вечноразединени същества?

Всяка душа има свой свят; за всяка душа всяка друга душа е един друг свят.

Тъкмо между най-подобното едно на друго видът най-хубаво мами — че над най-малката пропаст е най-мъчно да се съзида мост.

За мен — как може да има нещо извън мен? Няма нищо извън нас!

Но ние забравяме това при всеки звук; как е приятно, че забравяме!

Не са ли подарени имена и звукове на нещата, за да ободряват човека? Хубава лудория е говоренето: с него човек танцува над всички неща. Как е приятна всяка реч и всяка лъжа на звуковете! Със звуци танцува нашата любов върху пъстри дъги.

“О, Заратустра — казаха тогава животните, — за такива, които мислят като нас, всички неща сами танцуват: всичко идва и си подава ръка, и се смее, и отлита — и се връща.

Всичко отхожда, всичко се връща; вечно се обръща колелото на битието. Всичко умира, всичко отново разцъфва; вечно е на път годината на битието. Всичко се руши, всичко пак се възстановява; вечно се зида все същият дом на битието. Всичко си взема сбогом, всичко се пак поздравява; вечно остава верен на себе си кръгът на битието.

Всеки миг почва битието; около всяко “тук” се върти топката “там”. Средата е вред. Крива е пътеката на вечността.”

— О, вие, палавници и латерни — отвърна Заратустра и се усмихна пак, — как добре знаете вие какво трябваше да стане в тия седем дни:

и как онова чудовище пропълзя в гърлото ми и ме душеше! Но аз му отхапах главата и я изплюх далеч от себе си.

А вие — вие направихте улична песен от това? Но ето ме, че лежа тук, още уморен от туй хапане и изплюване, още болен от собственото си избавяне.

И вие гледахте всичко това? О, мои животни, нима и вие сте жестоки? Искяхте ли вие да бъдете зрители на моята велика скръб, както правят хората? Човек

именно е най-жестокото животно.

При трагедии, борби с бикове и разпятия той най-добре се е чувствал досега на земята; а когато си измисли ада, ето — това бе за него небе на земята.

Когато вика великият човек — мигом се притичва малкият при него; и езикът му виси из устата от удоволствие. Той нарича това свое "състрадание".

Малкият човек, особено поетът — как усърдно обвинява той живота с думи! Слушайте, но не си запушвайте ушите за радостта, що се крие в цялото негово обвинение!

Такива обвинители на живота — тях животът надделява всеки миг. "Ти ме обичаш? — казва наглата. — Чакай още малко, за теб още нямам време."

Човек е най-жестокото животно спроти себе си; и пред всичко, що се зове "грешник" и "кръстоносец", и "каещ се", не си запушвайте ушите за насладата, която звучи в тези жалби и обвинения!

И сам аз — искам ли с това да бъда обвинител на човека? Ах, мои животни, само това научих аз досега, че най-злото у човека му е нужно заради неговото най-добро;

— че най-злото у него е най-добрата му сила и най-твърд камък за висшия творец; и че човек трябва да стане по-добър и по-зъл.

Аз не бях прикован на тоя кръст, защото зная: човек е зъл — но защото виках, както никой още не е викал:

"Ах, защо най-злото у него е тъй нищожно! Ах, защо най-доброто у него е тъй нищожно!"

Великото отвращение от човека — то ме душеше и се промъкна в гърлото ми: и онова, което прорицателят предсказа: "Всичко е еднакво, всичко е напусто, знанието души."

Дълга дрезгавина се влечеше пред мен, до смърт уморена, до смърт упоена скръб, която ми говореше с прозяваща се уста.

"Вечно се той възвръща, човекът, от когото си ти уморен, малкият човек" — тъй говореше с прозявка мойта скръб и влачеше нозе, и не можеше да заспи.

На пещера се обърна човешката земя, нейната гръд хлътна, всичко живо стана за мен човешка плесен и кости, и гнило минало.

Моите въздишки се надвесваха над всички човешки гробове и не можеха вече да се възвземат; моите въздишки и въпроси стенеха и се задавяха, и гризяха, и оплакваха денем и нощем.

"Ах, човек се вечно възвръща! Малкият човек се вечно възвръща!" Наги видях аз и двамата някога, най-великия човек и най-малкия: съвсем подобни един на друг — съвсем човешки, и най-великият

дори!

Съвсем малък най-великият! — това бе моето отвращение от човека! И вечно възвръщане и на най-нищожното! — това бе моето отвращение от всяко битие!

Ах, отвращение! Отвращение! Отвращение! Тъй рече Заратустра и въздъхна, и трепна; че си спомни своята болест. Но неговите животни не го оставиха да говори по-нататък.

"Стига си говорил, оздравяващи! — тъй му отвърна неговите животни, — а излез вън, дето те чака светът, подобен на градина.

Иди вън при розите и пчелите, и при роя гълъби! А най-вече при пойните птици — да се научиш от тях да пееш!

Че пеенето е за оздравяващите; нека здравият само говори. И ако здравият също иска песни, други песни иска той, не каквито иска оздравяващият."

— О, вие, палавници и латерни, млъкнете! — отвърна Заратустра и се усмихна на своите животни. — Как добре знаете вие каква утеха си открих аз сам в тия седем дни!

Че ще трябва да запая пак — тая утеха си открих аз и това оздравяване: искате ли да направите от това пак нова улична песен?

"Стига си говорил — повторно му отвърнаха

неговите животни, — по-добре направи си първо една лира, една нова лира.

Че виж, о, Заратустра! За твоите нови песни трябва нови лири.

Пей и вилней, о, Заратустра, излечи с нови песни душата си: за да носиш своята велика съдба, която досега не е била съдба на никой човек!

Защото твоите животни знаят много добре, о, Заратустра, кой си ти и какъв трябва да станеш: ето, ти си учителят на вечното възвръщане — и това е твоята съдба!

Че ти трябва пръв да възвестиш това учение — и как да не е тази велика съдба също и твоя велика опасност и болест!

Ето, ние знаем, какво учиш ти: че всички неща вечно се възвръщат и самите ние с тях, и че ние безброй пъти сме били вече тук, и всички неща заедно с нас.

Ти учиш, че има една велика година на създаването, едно чудовище велика година: тя трябва като пясъчен часовник все отново да се обръща, за да се изсипва и отсипва отново: тъй че всички тия години си приличат в най-голямото и в най-малкото — тъй че сами ние всяка велика година сме прилични на себе си в най-голямото и най-малкото.

И ако сега би искал да умреш, о, Заратустра: виж, ние знаем също как ти би говорил на себе си — но твоите животни те молят да не умираш още!

Ти би говорил и без трепет, дори задъхан от блаженство: че една голяма тежест и угнетение ще се сваля от теб, ти, най-търпеливи!

"Ето, аз умирам и изчезвам — би рекъл ти, — и в миг съм нищо." Душите са тъй смъртни, както плътта.

Но връзката от причини, в която съм вплетен, се възвръща — тя пак ще ме създаде! Сам аз принадлежа към причините на вечното възвръщане.

Аз ще дойда пак с това слънце, с тая земя, с този орел, с тая змия — не за нов живот или по-добър, или подобен живот: аз вечно ще се възвръщам в този еднакъв и същ живот, в най-голямото и най-малкото, за да възвестя пак вечното възвръщане на нещата; за да повторя словото за великата пладня на земята и човека, за да възвестя пак човека и Сврхчовека.

Аз казах словото си, а моето слово ме сломи: тъй го иска моята вечна орис — като предвестник загивам! Ето, часът дойде загиващият сам да се благослови. Тъй свършва захождането на Заратустра.

Когато животните изрекоха тия думи, млъкнаха те и чакаха Заратустра да им каже нещо: но Заратустра не чуваше, че те млъчаха. Той лежеше

тихо, със затворени очи, като спящ, макар да не спеше: че той се разговаряше със своята душа. Но змията и орелът, като го видяха тъй мълчалив, почетоха великата тишина около му и предпазливо се отдалечиха.

LVIII. THE GREAT LONGING. 59

За великия копнеж

O my soul, I have taught thee to say "to-day" as "once on a time" and "formerly," and to dance thy measure over every Here and There and Yonder.

O my soul, I delivered thee from all by-places, I brushed down from thee dust and spiders and twilight.

O my soul, I washed the petty shame and the by-place virtue from thee, and persuaded thee to stand naked before the eyes of the sun.

With the storm that is called "spirit" did I blow over thy surging sea; all clouds did I blow away from it; I strangled even the strangler called "sin."

O my soul, I gave thee the right to say Nay like the storm, and to say Yea as the open heaven saith Yea: calm as the light remainest thou, and now walkest through denying storms.

O my soul, I restored to thee liberty over the created and the uncreated; and who knoweth, as thou knowest, the voluptuousness of the future?

O my soul, I taught thee the contempt which doth not come like worm-eating, the great, the loving contempt, which loveth most where it contemneth most.

O my soul, I taught thee so to persuade that thou persuadest even the grounds themselves to thee: like the sun, which persuadeth even the sea to its height.

O my soul, I have taken from thee all obeying and knee-bending and homage paying; I have myself given thee the names, "Change of need" and "Fate."

O my soul, I have given thee new names and gay-coloured playthings, I have called thee "Fate" and "the Circuit of circuits" and "the Navel-string of time" and "the Azure bell."

O my soul, to thy domain gave I all wisdom to drink, all new wines, and also all immemorially old strong wines of wisdom.

O my soul, every sun shed I upon thee, and every night and every silence and every longing:--then grewest thou up for me as a vine.

O my soul, exuberant and heavy dost thou now stand forth, a vine with swelling udders and full clusters of brown golden grapes:--Filled and weighted by thy happiness, waiting from superabundance, and yet

ashamed of thy waiting.

O my soul, there is nowhere a soul which could be more loving and more comprehensive and more extensive!

Where could future and past be closer together than with thee?

O my soul, I have given thee everything, and all my hands have become empty by thee:--and now!

Now sayest thou to me, smiling and full of melancholy: "Which of us oweth thanks?"

--Doth the giver not owe thanks because the receiver received?

Is bestowing not a necessity?

Is receiving not--pitying?"

--O my soul, I understand the smiling of thy melancholy: thine over abundance itself now stretcheth out longing hands!

Thy fulness looketh forth over raging seas, and seeketh and waiteth: the longing of over-fulness looketh forth from the smiling heaven of thine eyes!

And verily, O my soul!

Who could see thy smiling and not melt into tears?

The angels themselves melt into tears through the over-graciousness of thy smiling.

Thy graciousness and over-graciousness, is it which will not complain and weep: and yet, O my soul, longeth

thy smiling for tears, and thy trembling mouth for sobs.

"Is not all weeping complaining?

And all complaining, accusing?"

Thus speakest thou to thyself; and therefore, O my soul, wilt thou rather smile than pour forth thy grief--Than in gushing tears pour forth all thy grief concerning thy fulness, and concerning the craving of the vine for the vintager and vintage-knife!

But wilt thou not weep, wilt thou not weep forth thy purple melancholy, then wilt thou have to SING, O my soul!

--Behold, I smile myself, who foretell thee this: --Thou wilt have to sing with passionate song, until all seas turn calm to hearken unto thy longing,--Until over calm longing seas the bark glideth, the golden marvel, around the gold of which all good, bad, and marvellous things frisk:--Also many large and small animals, and everything that hath light marvellous feet, so that it can run on violet-blue paths,--Towards the golden marvel, the spontaneous bark, and its master: he, however, is the vintager who waiteth with the diamond vintage-knife,--Thy great deliverer, O my soul, the nameless one--for whom future songs only will find names!

And verily, already hath thy breath the fragrance of future songs,--Already glowest thou and dreamest, already drinkest thou thirstily at all deep echoing wells of

consolation, already repositeth thy melancholy in the bliss of future songs!

-- O my soul, now have I given thee all, and even my last possession, and all my hands have become empty by thee:-- THAT I BADE THEE SING, behold, that was my last thing to give!

That I bade thee sing,--say now, say: WHICH of us now--oweth thanks?

-- Better still, however: sing unto me, sing, O my soul! And let me thank thee!

-- Thus spake Zarathustra.

О, душа моя, аз те научих да казваш "днес", както "преди" и "отколе", и да водиш своето хоро над всяко "тук" и "там", и "татък".

О, душа моя, аз те освободих от всички тъмни кътове, аз изчистих от теб праха, паяците и полумрака.

О, душа моя, аз измих от теб дребнавия срам и дрипавата добродетел и те придумах да застанеш нага пред очите на слънцето.

С вихъра, който се нарича "дух", духнах аз над твоето развълнувано море; всички облаци пропъдих аз, удуших дори душителя, който се зове "грях".

О, душа моя, аз ти дадох право да казваш "не" като вихъра и "да" да казваш, както отвореното небе казва

"да": тиха като светлина стоиш ти и минаваш сега през вихрите на отрицанието.

О, душа моя, аз ти възвърнах свободата над всичко създадено и несъздадено: и кой знае, както ти я знаеш, страстната радост на бъдещето?

О, душа моя, аз те научих на презрение, което не идва като червоядие, на великото, любещото презрение, което най-обича, дето най-презира.

О, душа моя, аз те научих тъй да убеждаваш, че ти склони на своя страна самите доводи — като слънцето, което убеждава дори морето да се издигне до висотата му.

О, душа моя, аз отнех от теб всяка послушност, коленопреклонност и раболепство; аз сам ти дадох името "прелом на неволята" и "съдба".

О, душа моя, аз ти дадох нови имена и пъстри играчки, аз те нарекох "съдба" и "простор на просторите", и "пъп на времето", и "лазурна камбана".

О, душа моя, на твоето земно царство дадох аз да изпие всичката мъдрост, всички нови вина, а също и всички от памтивека стари силни вина на мъдростта.

О, душа моя, всяко слънце излях аз върху ти и всяка нощ, и всяко мълчание, и всеки копнеж — тогаз ти израсна като лоза.

О, душа моя, преобилна и тежка стоиш ти сега тук, една лоза с набъбнали зърна и гъсти тъмнозлатни

гроздове:

— притисната и сподавена от своето щастие, чакаща преливане и още свенлива поради очакването си.

О, душа моя, няма сега нийде друга душа, която да бъде по-любеща, по-обемаща и по-обемна! Де биха били бъдеще и минало по-близо едно до друго, отколкото у тебе?

О, душа моя, аз ти дадох всичко и за теб ръцете ми останаха празни — и ето! Сега ми казваш засмяна и прескръбна: "Кой от нас трябва да благодари?"

Не подателят ли трябва да благодари, че вземащият е взел?

Да даряваш не е ли потребност? Да вземаш не е ли милост?"

О, душа моя, аз разбирам усмивката на твоята скръб: твоето преобилие само протяга сега копнеещи ръце!

Твоето изобилие гледа през кипящи моря отвъд и дири, и чака; копнежът на преизобилието гледа из твоето засмяно око—небе!

И наистина, о, душа моя! Кой би могъл да гледа твоята усмивка и да не се топи от сълзи? Самите ангели се топят от сълзи пред свръхдобротата на твоята усмивка.

Твоята доброта и свръхдоброта е, която не иска да

плаче и се оплаква: и все пак копнее, о, душа моя,
твоята усмивка за сълзи и твоята трепетна уста за
хълцане.

“Всеки плач не е ли оплакване? И всяко оплакване
едно обвинение?”

Тъй говориш ти сама на себе си, и затуй
предпочиташ ти, о, душа моя, да се усмихваш вместо
да изливаш скръбта си;

— в потоци сълзи да изпееш всичката си скръб от
цялото изобилие и от порива на лозата за резач и
косер!

Но щом не искаш да плачеш, да изплачеш своята
пурпурна скръб, то ще трябва да пееш, о, душа моя!
Виж, аз се усмихвам сам, аз, който ти предричам това:

да пееш гръмка песен, докато затихнат всички
морета, за да се вслушат в твоя копнеж;

докато над тихи копнеещи морета заплува
лодката, златното чудо, около чието злато подскочат
всички добри, лоши, чудновати неща;

и много големи и малки животни, и всичко, що
има леки чудновати нозе, та да може да бяга през
теменужномодри пътеки;

там, при златното чудо, при волната лодка и
нейния господар: а това е резачът, който чака с
диамантен косер;

твоят велик изкупител, о, душа моя, безименният

— комуто едва бъдните песнопения ще намерят име!
И наистина, дъхът ти вече благоухае от бъдни
песнопения;

ти гориш вече и сънуваш, ти жадно пиеш вече от
всички дълбоки звучащи извори-утешители, вече
почива твоята скръб в блаженството на бъдни
песнопения!

О, душа моя, всичко ти дадох вече, също и
последното си, и моите ръце станаха поради тебе
празни — че те накарах да пееш, виж, това е
последното ми!

Че те накарах да пееш, кажи сега, кажи: кой от нас
трябва сега да благодари? Но още по-добре: пей ми,
пей, о, душа моя! И остави мен да ти благодаря!

Тъй рече Заратустра.

LIX.

THE SECOND DANCE-SONG.

60

Другата танцувална песен

1.

"Into thine eyes gazed I lately, O Life: gold saw I gleam
in thy night eyes, --my heart stood still with delight: --A
golden bark saw I gleam on darkened waters, a sinking,
drinking, reblinking, golden swing-bark!

At my dance-frantic foot, dost thou cast a glance, a
laughing, questioning, melting, thrown glance: Twice only
movedst thou thy rattle with thy little hands--then did
my feet swing with dance-fury.

-- My heels reared aloft, my toes they hearkened,--
thee they would know: hath not the dancer his ear--in his
toe!

Unto thee did I spring: then fledst thou back from my
bound; and towards me waved thy fleeing, flying tresses
round!

Away from thee did I spring, and from thy snaky
tresses: then stoodst thou there half-turned, and in thine
eye caresses.

With crooked glances--dost thou teach me crooked
courses; on crooked courses learn my feet--crafty fancies!

I fear thee near, I love thee far; thy flight allureth me,
thy seeking secureth me:--I suffer, but for thee, what
would I not gladly bear!

For thee, whose coldness inflameth, whose hatred
misleadeth, whose flight enchaineth, whose mockery--
pleadeth: --Who would not hate thee, thou great
bindress, inwindress, temptress, seekress, findress!

Who would not love thee, thou innocent, impatient,
wind-swift, child-eyed sinner!

Whither pullest thou me now, thou paragon and
tomboy?

And now fooldest thou me fleeing; thou sweet romp
dost annoy!

I dance after thee, I follow even faint traces lonely.

Where art thou?

Give me thy hand!

Or thy finger only!

Here are caves and thickets: we shall go astray!

--Halt!

Stand still!

Seest thou not owls and bats in fluttering fray?

Thou bat!

Thou owl!

Thou wouldst play me foul?

Where are we?

From the dogs hast thou learned thus to bark and
howl.

Thou gnashest on me sweetly with little white teeth;
thine evil eyes shoot out upon me, thy curly little mane
from underneath!

This is a dance over stock and stone: I am the hunter, -
wilt thou be my hound, or my chamois anon?

Now beside me!

And quickly, wickedly springing!

Now up!

And over!

--Alas!

I have fallen myself overswinging!

Oh, see me lying, thou arrogant one, and imploring
grace!

Gladly would I walk with thee--in some lovelier place!

--In the paths of love, through bushes variegated,
quiet, trim!

Or there along the lake, where gold-fishes dance and
swim!

Thou art now a-weary?

There above are sheep and sun-set stripes: is it not
sweet to sleep--the shepherd pipes?

Thou art so very weary?

I carry thee thither; let just thine arm sink!

And art thou thirsty--I should have something; but thy
mouth would not like it to drink!

-- --Oh, that cursed, nimble, supple serpent and
lurking-witch!

Where art thou gone?

But in my face do I feel through thy hand, two spots
and red blotches itch!

I am verily weary of it, ever thy sheepish shepherd to
be.

Thou witch, if I have hitherto sung unto thee, now
shalt THOU--cry unto me!

To the rhythm of my whip shalt thou dance and cry!

I forget not my whip?

-- Not I!"

--

1.

В окото ти погледнах аз недавна, о, живот: злато
видях в твоето нощ-око блести — сърцето ми спря от
тая наслада:

златна лодка видях да блести по нощни води,
тънеща, пиеща, пак махаша златна люлка-лодка!

Към моята нога, за танец бясна, хвърли поглед ти,
смееш се, питаш, топящ се люлка-поглед.

Два пъти замахна кастанети с малките си ръчички
— и ето, залюля се моята нога за танец бясна.

Петите ми настръхнаха и вслушаха се моите
пръсти да те разберат: танчарът носи своето ухо в
своите пръсти!

Към тебе скокнах аз: но ти се дръпна от моя скок;
и лизна към мен езика на твоята бегла хвърчаща
коса.

От теб отскокнах аз и от твоите змии: и ето, ти
застана, полуобърната, с око, пълно с желания.

С криви погледи учиш ме ти криви пътища; по
криви пътища учи моята нога коварства!

Боя се от теб близка, обичам те далечна; твоят бяг
ме увелича, твоето следене ме вледенява — аз
страдам, но що не бих изстрадал за теб!

Чийто мраз пали, чиято омраза блазни, чийто бяг привързва, чиято насмешка трогва:

— кой не те е мразил, теб, велика вързателко, обвързнице, изкусителко, изследвателко, изнамерителко! Кой не те е обичал, теб, невинна, нетърпелива, вихрена, детоока грешница!

Къде ме влачиш сега, необуздана? И ето, пак ме отбягваш, ти, сладка немирнице неблагодарна!

След теб аз танцувам, ходя по твоите следи. Къде си? Дай ми ръка! Или един пръст само!

Тук има ями и непроходими храсти: ние ще се заблудим! Спри!

Стой тихо! Не виждаш ли кукумявки и прилепи да летят?

Ти, кукумявко! Ти, прилеп! Искаш да ми се надсмиваш? Къде сме? От псетата си научила туй виене и лаене.

Ти хубаво ми се зъбиш с бели зъбки, твоите зли погледи припкат към мен изпод къдравата грива!

Това е танец през дърво и камък: аз съм ловецът — искаш ли да ми бъдеш псе или сърна?

Тук до мен! Скоро, ти, злобна скокло! Горе! Отвъд! Уви! Сам аз паднах в скока!

О, виж ме прострян, ти, дързост, и милост просещ! Охотно бих тръгнал с теб низ по-хубави пътеки!

— пътеки на любовта през тихи пъстри дъбрави!

Или край езерото там: дето плуват и играят златни риби!

Ти вече си уморена? Отвъд има овце и вечерни зари — не се ли спи сладко, когато свирят овчари?

Тъй много ли си уморена? Аз ще те отнеса, отпусни си ръцете! И ако си жадна — бих имал нещо, но твоята уста не иска да пие от него!

О, тая проклета бърза ловка змия и плъзгаща се вещица!

Къде си? Но по лицето си аз сещам два белега и червени петна!

И наистина аз вече се преуморих да бъда все твой овчар! Вещице, ако досега съм ти пял аз, сега ти ще ми крещиш!

Под такта на моя бич ще ми играеш и крещиш! Не съм ли аз бича забравил? Не!

2.

Then did Life answer me thus, and kept thereby her fine ears closed: "O Zarathustra!

Crack not so terribly with thy whip!

Thou knowest surely that noise killeth thought,--and just now there came to me such delicate thoughts.

We are both of us genuine ne'er-do-wells and ne'er-do-ills.

Beyond good and evil found we our island and our

green meadow--we two alone!

Therefore must we be friendly to each other!

And even should we not love each other from the bottom of our hearts,--must we then have a grudge against each other if we do not love each other perfectly?

And that I am friendly to thee, and often too friendly, that knowest thou: and the reason is that I am envious of thy Wisdom.

Ah, this mad old fool, Wisdom!

If thy Wisdom should one day run away from thee, ah! then would also my love run away from thee quickly."

-- Thereupon did Life look thoughtfully behind and around, and said softly: "O Zarathustra, thou art not faithful enough to me!

Thou lovest me not nearly so much as thou sayest; I know thou thinkest of soon leaving me.

There is an old heavy, heavy, booming-clock: it boometh by night up to thy cave:-- --When thou hearest this clock strike the hours at midnight, then thinkest thou between one and twelve thereon-- --Thou thinkest thereon, O Zarathustra, I know it--of soon leaving me!"

-- "Yea," answered I, hesitatingly, "but thou knowest it also"--And I said something into her ear, in amongst her confused, yellow, foolish tresses.

"Thou KNOWEST that, O Zarathustra?

That knoweth no one--" And we gazed at each other,

and looked at the green meadow o'er which the cool evening was just passing, and we wept together.

--Then, however, was Life dearer unto me than all my Wisdom had ever been.

-- Thus spake Zarathustra.

2.

И отвърна ми животът тъй и си затуляше нежните уши:

"О, Заратустра! Не пляскай така ужасно с твоя бич! Ти знаеш: шум мислите убива — и ето, сега ме налитат такива нежни мисли.

Ние двама сме същински добронесторници и злонесторници. Отвъд добро и зло намерихме ние нашия остров и нашата зелена ливада — ние двама сами! И само затова трябва да се обичаме ние!

И ако и да не се обичаме от сърце — трябва ли да се гневим един другиму, като не се обичаме от сърце?

А че те обичам и често твърде много, това ти знаеш: и причината е, че аз те ревнувам от твоята мъдрост. О, тая луда стара глумица мъдрост! Ако някога би избягала твоята мъдрост, ах! Тогава бързо и обичта ми би избягала."

След туй животът погледна замислено отдира и около си и каза тихо: "О, Заратустра, ти не си ми доста верен!

Съвсем не ме обичаш тъй, както говориш; зная, ти вече мислиш, че скоро ще ме напуснеш.

Има една стара тежка, тежка, бумтяща камбана: тя бумти нощем чак до твоята пещера горе;

чуеш ли тая камбана да бие среднощ часа, между един и два, ти мислиш, ти мислиш, аз зная това, о Заратустра, че скоро ще да ме напуснеш!"

— Да — отвърнах аз бавно, — но и ти знаеш също това. И аз ѝ казах нещо в ухото сред нейните чорлави, жълти, безумни коси.

"Ти знаеш това, о, Заратустра? Това никой не знае."

И ние се спогледахме и изгледахме зелената ливада, по която бягаше вече хладната вечер, и плакахме заедно. Ала тогава животът ми бе по-мил от всяка моя мъдрост.

Тъй рече Заратустра.

3.

One!

O man!

Take heed!

Two!

What saith deep midnight's voice indeed?

Three!

"I slept my sleep-- Four!

"From deepest dream I've woke and plead:-- Five!

"The world is deep, Six!

"And deeper than the day could read. Seven!

"Deep is its woe-- Eight!

"Joy--deeper still than grief can be: Nine!

"Woe saith: Hence!

Go!

Ten!

"But joys all want eternity-- Eleven!

"Want deep profound eternity!"

Twelve!

3.

ЕДНО!

О, човек! Внимавай!

ДВЕ!

Какво дълбока нощ говори?

ТРИ!

"Аз спях, в нечакан час ме сън обори,"

ЧЕТИРИ!

"И глас от сън дълбок ме сепна: ставай!"

ПЕТ!

"Дълбок е светът,"

ШЕСТ!

"И глътбината му незначайна за деня."

СЕДЕМ!

"Дълбока мъка го гнети,"

ОСЕМ!

"От мъката е по-дълбока радостта."

ДЕВЕТ!

"И мъката говори: отлети!"

ДЕСЕТ!

"А радостта, тя иска вечността,"

ЕДИНАДЕСЕТ!

"дълбока и дълбока вечност!"

ДВАНАДЕСЕТ!

LX.

THE SEVEN SEALS. (OR THE YEA AND AMEN LAY)

61

Седемте печата (Или песента за началото и края)

1.

If I be a diviner and full of the divining spirit which wandereth on high mountain-ridges, 'twixt two seas,-- Wandereth 'twixt the past and the future as a heavy cloud--hostile to sultry plains, and to all that is weary and can neither die nor live: Ready for lightning in its dark bosom, and for the redeeming flash of light, charged with lightnings which say Yea!

which laugh Yea!

ready for divining flashes of lightning:-- --Blessed, however, is he who is thus charged!

And verily, long must he hang like a heavy tempest on the mountain, who shall one day kindle the light of the future!

-- Oh, how could I not be ardent for Eternity and for the marriage-ring of rings--the ring of the return?

Never yet have I found the woman by whom I should like to have children, unless it be this woman whom I love: for I love thee, O Eternity!

FOR I LOVE THEE, O ETERNITY!

1.

Ако аз съм прорицател и изпълнен с онзи прорицателски дух, който витае на висок ярем между две морета, между минало и бъдеще витае като тъмен облак — враг на задушливите падини и на всичко, що е морно и не може ни да мре, ни да живее;

готов за мълния в тъмни гърди и за лъч избавител, чреват с мълнии, които казват "да" и се смеят при това, готов за прорицателски мълниен блясък; но блажен е, който е тъй чреват! И наистина, дълго трябва да виси като тъмен облак над планината, който някога трябва да подпали светлината на бъдещето!

О, как да не се стремя аз страстно към вечността и към сватбения пръстен на пръстените — към пръстена на възвръщането!

Още не съм срещнал аз жената, от която деца бих пожелал, освен тази жена, що обичам — че аз те обичам, о, вечност!

Че аз те обичам, о, вечност!

2.

If ever my wrath hath burst graves, shifted landmarks, or rolled old shattered tables into precipitous depths: If ever my scorn hath scattered mouldered words to the winds, and if I have come like a besom to cross-spiders, and as a cleansing wind to old charnel houses: If ever I have sat rejoicing where old Gods lie buried, world-blessing, world-loving, beside the monuments of old world-maligners:-- --For even churches and Gods'-graves do I love, if only heaven looketh through their ruined roofs with pure eyes; gladly do I sit like grass and red poppies on ruined churches-- Oh, how could I not be ardent for Eternity, and for the marriage-ring of rings--the ring of the return?

Never yet have I found the woman by whom I should like to have children, unless it be this woman whom I love: for I love thee, O Eternity!

FOR I LOVE THEE, O ETERNITY!

2.

Ако моят гняв е някога разрушавал гробове,
отместял синорни камъни и е тласкал в стръмни
глъбини стари строшени скрижали;

ако моят присмех е някога раздухвал плесенясали
думи, а аз идвах като метла за паяци-кръстоносци и
като вихър чистач на стари задушни склепове;

ако аз радостен съм някога седял, там, дето
старите богове лежат погребани; благославящ света,
любещ света — при паметниците на старите
клеветници световни;

че дори храмове и гробници на богове обичам аз,
когато небето надникне със своето чисто око през
техните разрушени сводове; обичам аз да седя като
трева и червен мак върху руини на храмове — о, как
да се не стремя аз страстно към вечността и към
сватбения пръстен на пръстените — към пръстена
на възвръщането?

Още не съм срещнал жената, от която деца бих
пожелал, освен тази жена, що обичам — че аз те
обичам, о, вечност!

Че аз те обичам, о, вечност!

3.

If ever a breath hath come to me of the creative

breath, and of the heavenly necessity which compelleth
even chances to dance star-dances: If ever I have laughed
with the laughter of the creative lightning, to which the
long thunder of the deed followeth, grumblingly, but
obediently: If ever I have played dice with the Gods at the
divine table of the earth, so that the earth quaked and
ruptured, and snorted forth fire-streams:-- --For a divine
table is the earth, and trembling with new creative
dictums and dice-casts of the Gods: Oh, how could I not
be ardent for Eternity, and for the marriage-ring of rings--
the ring of the return?

Never yet have I found the woman by whom I should
like to have children, unless it be this woman whom I
love: for I love thee, O Eternity!

FOR I LOVE THEE, O ETERNITY!

3.

Ако някога при мен е снизхождало дихание от
диханието творческо и от оная небесна
необходимост, която принуждава дори и случаите да
водят звездни хора;

ако аз някога съм се смял със смеха на творческа
мълния, след която гневно, но покорен следва
гърмът на делото;

ако някога с богове съм играл на божията маса на
земята със зарове, та земята се е тресла и разпуквала,

и изригвала огнени потоци;

че божия маса е земята, и трепетна от нови
творчески думи и божии зарове.

О, как да не се стремя аз страстно към вечността и
към сватбения пръстен на пръстените — към
пръстена на възвръщането?

Още не съм срещнал аз жената, от която деца бих
пожелал, освен тази жена, що обичам — че аз те
обичам, о, вечност!

Че аз те обичам, о, вечност!

4.

If ever I have drunk a full draught of the foaming spice
and confection bowl in which all things are well mixed: If
ever my hand hath mingled the furthest with the nearest,
fire with spirit, joy with sorrow, and the harshest with
the kindest: If I myself am a grain of the saving salt which
maketh everything in the confection-bowl mix well:-- --
For there is a salt which uniteth good with evil; and even
the evilest is worthy, as spicing and as final over-
foaming:-- Oh, how could I not be ardent for Eternity, and
for the marriage-ring of rings--the ring of the return?

Never yet have I found the woman by whom I should
like to have children, unless it be this woman whom I
love: for I love thee, O Eternity!

FOR I LOVE THEE, O ETERNITY!

4.

Ако понякога съм пил на един дъх от пенливата подсладена чаша, в която всички неща са смесени добре;

ако моята ръка някога е превръщала най-далечното в най-близко и огън в дух, и радост в скръб, и най-злото в най-добро;

ако само аз съм зърно от оная сол, която прави всички неща в чашата за смесване добре да се смесят;

че има сол, що съединява доброто със злото; а и най-злото е достойно за подправка и за последно прекипяване.

О, как да не се стремя аз страстно към вечността и към сватбения пръстен на пръстените — към пръстена на възвръщането?

Още не съм срещнал аз жената, от която деца бих пожелал, освен тази жена, що обичам — че аз те обичам, о, вечност!

Че аз те обичам, о, вечност!

5.

If I be fond of the sea, and all that is sealike, and fondest of it when it angrily contradicteth me: If the exploring delight be in me, which impelleth sails to the undiscovered, if the seafarer's delight be in my delight: If

ever my rejoicing hath called out: "The shore hath vanished,--now hath fallen from me the last chain-- The boundless roareth around me, far away sparkle for me space and time,-- well!

cheer up!
old heart!"

-- Oh, how could I not be ardent for Eternity, and for the marriage-ring of rings--the ring of the return?

Never yet have I found the woman by whom I should like to have children, unless it be this woman whom I love: for I love thee, O Eternity!

FOR I LOVE THEE, O ETERNITY!

5.

Ако аз обичам морето и всичко, що му прилича, а най-много, когато гневно ми противоречи;

ако в мен има такава диреща радост, която тласка кораба към неоткритото, ако в моята радост има от радостта на мореплавателя;

ако някога моят възторг викна: "Брегът изчезна — ето, падна и последната ми верига — безграничното бушува около ми, далеч блести пространство и време, напред! Нагоре! Мое старо сърце!"

О, как да се не стремя аз страстно към вечността и към сватбения пръстен на пръстените — към

пръстена на възвръщането?

Още не съм срещнал аз жената, от която деца бих пожелал, освен тази жена, що обичам — че аз те обичам, о, вечност!

Че аз те обичам, о, вечност!

6.

If my virtue be a dancer's virtue, and if I have often sprung with both feet into golden-emerald rapture: If my wickedness be a laughing wickedness, at home among rose-banks and hedges of lilies: --For in laughter is all evil present, but it is sanctified and absolved by its own bliss: - And if it be my Alpha and Omega that everything heavy shall become light, every body a dancer, and every spirit a bird: and verily, that is my Alpha and Omega!

-- Oh, how could I not be ardent for Eternity, and for the marriage-ring of rings--the ring of the return?

Never yet have I found the woman by whom I should like to have children, unless it be this woman whom I love: for I love thee, O Eternity!

FOR I LOVE THEE, O ETERNITY!

6.

Ако моята добродетел е добродетел на танчар и аз често скачах с двата крака в златно-изумруден възторг;

ако моята злоба е смееща се злоба, разположена
под розови клонки и огради от лилии;

в смеха именно всичко зло е ведно сбрано, но
свето и оправдано чрез собственото си блаженство;

и ако това е моята алфа и омега, всичко, що е
тежко, да стане леко, всяко тяло — танчар, всеки дух
— птица: и наистина това е моята алфа и омега!

О, как да се не стремя аз страстно към вечността и
към сватбения пръстен на пръстените — към
пръстена на възвръщането?

Още не съм срещнал аз жената, от която деца бих
пожелал, освен тази жена, що обичам — че аз те
обичам, о, вечност!

Че аз те обичам, о, вечност!

7.

If ever I have spread out a tranquil heaven above me,
and have flown into mine own heaven with mine own
pinions: If I have swum playfully in profound luminous
distances, and if my freedom's avian wisdom hath come
to me:-- --Thus however speaketh avian wisdom:-- "Lo,
there is no above and no below!

Throw thyself about,--outward, backward, thou light
one!

Sing!

speak no more!

--Are not all words made for the heavy?

Do not all words lie to the light ones?

Sing!

speak no more!"

-- Oh, how could I not be ardent for Eternity, and for
the marriage-ring of rings--the ring of the return?

Never yet have I found the woman by whom I should
like to have children, unless it be this woman whom I
love: for I love thee, O Eternity!

FOR I LOVE THEE, O ETERNITY!

7.

Ако аз някога съм разпростирал тихо небе над
себе си и със свои криле съм летял в свои небеса;

ако аз, играещ, плувах в дълбоки светли далнини
и идваше на моята свобода птицата-мъдрост;

но тъй говори птицата-мъдрост: "Виж, няма ни
"горе", ни "долу"!

Мятай се наоколо, напред, назад, ти, освободени
от тежестта!

Пей! Недей говори, вече!

Не са ли всички думи направени за тежките? Не
лъжат ли всички думи освобождения от тежестта?

Пей! Недей говори, вече!"

О, как да се не стремя аз страстно към вечността и
към сватбения пръстен на пръстените — към

пръстена на възвръщането?

Още не съм срещнал аз жената, от която деца бих
пожелал, освен тази жена, що обичам — че аз те
обичам, о, вечност!

Че аз те обичам, о, вечност!

FOURTH AND LAST PART.
ЧЕТВЪРТА И ПОСЛЕДНА ЧАСТ

Ah, where in the world have there been greater follies
than with the pitiful?
And what in the world hath caused more suffering
than the follies of the pitiful?
Woe unto all loving ones who have not an elevation
which is above their pity!
Thus spake the devil unto me, once on a time: "Ever
God hath his hell: it is his love for man."
And lately did I hear him say these words: "God is
dead: of his pity for man hath God died."
--ZARATHUSTRA, II.
,"The Pitiful."

Ах, де по света са ставали по-големи безумства,
ако не между състрадателните?
И кое на света е причинявало повече скръб от
безумствата на състрадателните?
Тежко на всички любещи, не достигнали още
висина, която превишава тяхното състрадание!
Тъй ми рече веднъж дяволът: "Бог също има свой
ад: това е неговата обич към хората."
И недавна го чух да казва тая дума: "Бог умря, от
своето състрадание към хората умря бог."

Заратустра: За състрадателните

LXI.
THE HONEY SACRIFICE.

62

Жертвоприношение с мед

--And again passed moons and years over
Zarathustra's soul, and he heeded it not; his hair,
however, became white.
One day when he sat on a stone in front of his cave,
and gazed calmly into the distance--one there gazeth out
on the sea, and away beyond sinuous abysses,--then went
his animals thoughtfully round about him, and at last set
themselves in front of him.
"O Zarathustra," said they, "gazest thou out perhaps
for thy happiness?"
-- "Of what account is my happiness!"
answered he, "I have long ceased to strive any more
for happiness, I strive for my work."
--"O Zarathustra," said the animals once more, "that
sayest thou as one who hath overmuch of good things.
Liest thou not in a sky-blue lake of happiness?"
--"Ye wags," answered Zarathustra, and smiled, "how
well did ye choose the simile!
But ye know also that my happiness is heavy, and not

like a fluid wave of water: it presseth me and will not
leave me, and is like molten pitch."

-- Then went his animals again thoughtfully around
him, and placed themselves once more in front of him.

"O Zarathustra," said they, "it is consequently FOR
THAT REASON that thou thyself always becometh
yellowier and darker, although thy hair looketh white and
flaxen?

Lo, thou sittest in thy pitch!"

--"What do ye say, mine animals?"

said Zarathustra, laughing; "verily I reviled when I
spake of pitch.

As it happeneth with me, so is it with all fruits that
turn ripe.

It is the HONEY in my veins that maketh my blood
thicker, and also my soul stiller."

--"So will it be, O Zarathustra," answered his animals,
and pressed up to him; "but wilt thou not to-day ascend a
high mountain?

The air is pure, and to-day one seeth more of the
world than ever."

--"Yea, mine animals," answered he, "ye counsel
admirably and according to my heart: I will to-day ascend
a high mountain!

But see that honey is there ready to hand, yellow,
white, good, ice-cool, golden-comb-honey.

For know that when aloft I will make the honey-sacrifice."

-- When Zarathustra, however, was aloft on the summit, he sent his animals home that had accompanied him, and found that he was now alone:--then he laughed from the bottom of his heart, looked around him, and spake thus: That I spake of sacrifices and honey-sacrifices, it was merely a ruse in talking and verily, a useful folly!

Here aloft can I now speak freer than in front of mountain-caves and anchorites' domestic animals.

What to sacrifice!

I squander what is given me, a squanderer with a thousand hands: how could I call that--sacrificing?

And when I desired honey I only desired bait, and sweet mucus and mucilage, for which even the mouths of growling bears, and strange, sulky, evil birds, water: -- The best bait, as huntsmen and fishermen require it.

For if the world be as a gloomy forest of animals, and a pleasure-ground for all wild huntsmen, it seemeth to me rather--and preferably--a fathomless, rich sea; --A sea full of many-hued fishes and crabs, for which even the Gods might long, and might be tempted to become fishers in it, and casters of nets,-- so rich is the world in wonderful things, great and small!

Especially the human world, the human sea:--towards

IT do I now throw out my golden angle-rod and say: Open up, thou human abyss!

Open up, and throw unto me thy fish and shining crabs!

With my best bait shall I allure to myself to-day the strangest human fish!

--My happiness itself do I throw out into all places far and wide 'twixt orient, noontide, and occident, to see if many human fish will not learn to hug and tug at my happiness;-- Until, biting at my sharp hidden hooks, they have to come up unto MY height, the motleyest abyss-groundlings, to the wickedest of all fishers of men.

For THIS am I from the heart and from the beginning--drawing, hither-drawing, upward-drawing, upbringing; a drawer, a trainer, a training master, who not in vain counselled himself once on a time: "Become what thou art!"

Thus may men now come UP to me; for as yet do I await the signs that it is time for my down-going; as yet do I not myself go down, as I must do, amongst men.

Therefore do I here wait, crafty and scornful upon high mountains, no impatient one, no patient one; rather one who hath even unlearned patience, --because he no longer "suffereth."

For my fate giveth me time: it hath forgotten me perhaps?

Or doth it sit behind a big stone and catch flies?

And verily, I am well-disposed to mine eternal fate, because it doth not hound and hurry me, but leaveth me time for merriment and mischief; so that I have to-day ascended this high mountain to catch fish.

Did ever any one catch fish upon high mountains?

And though it be a folly what I here seek and do, it is better so than that down below I should become solemn with waiting, and green and yellow-- --A posturing wrath-snorter with waiting, a holy howl-storm from the mountains, an impatient one that shouteth down into the valleys: "Hearken, else I will scourge you with the scourge of God!"

Not that I would have a grudge against such wrathful ones on that account: they are well enough for laughter to me!

Impatient must they now be, those big alarm-drums, which find a voice now or never!

Myself, however, and my fate--we do not talk to the Present, neither do we talk to the Never: for talking we have patience and time and more than time.

For one day must it yet come, and may not pass by.

What must one day come and may not pass by?

Our great Hazar, that is to say, our great, remote human-kingdom, the Zarathustra-kingdom of a thousand years-- How remote may such "remoteness" be?

What doth it concern me?

But on that account it is none the less sure unto me--,
with both feet stand I secure on this ground; --On an
eternal ground, on hard primary rock, on this highest,
hardest, primary mountain-ridge, unto which all winds
come, as unto the storm parting, asking Where?

and Whence?

and Whither?

Here laugh, laugh, my hearty, healthy wickedness!

From high mountains cast down thy glittering scorn-
laughter!

Allure for me with thy glittering the finest human fish!

And whatever belongeth unto ME in all seas, my in-
and-for-me in all things --fish THAT out for me, bring
THAT up to me: for that do I wait, the wickedest of all
fish-catchers.

Out!

out!

my fishing-hook!

In and down, thou bait of my happiness!

Drip thy sweetest dew, thou honey of my heart!

Bite, my fishing-hook, into the belly of all black
affliction!

Look out, look out, mine eye!

Oh, how many seas round about me, what dawning
human futures!

And above me--what rosy red stillness!

What unclouded silence!

И пак минаха месеци и години над душата на
Заратустра, и той не ги забеляза; но косата му
побеля. Един ден, като стоеше той на камъка пред
своята пещера и гледаше тихо в далнини — а оттам
се виждаше морето, далеч през развълнуваните
бездни — неговите животни замислено ходеха около
него и най-сетне се спряха отпреде му.

“О, Заратустра — казаха те, — не възчакваш ли
своето щастие?”

— Малко ща да знам за щастие! — отвърна той. —
Отдавна вече не се стремя към щастие, аз се стремя
към своето дело.

“О, Заратустра — повторно казаха животните, —
това казваш ти като някой, който е преситен. Не
лежиш ли ти в едно небесносино езеро от щастие?”

— Вие, палавници и глумци — отвърна
Заратустра и се усмихна, — как добре избрахте
сравнението! Но вие знайте също, че моето щастие е
тежко и не като подвижна водна вълна: то ме мъчи и
не ще да се махне от мен, прилепено като разтопена
смола.

Тогава животните, замислени, го обиколиха пак и
повторно застанаха отпреде му. “О, Заратустра —

казаха те, — затова ли ставаш ти все по-жълт и по-
мрачен, макар твоята коса да се показва бяла и
ленена? Виж, ти седиш в своята смола-неволя!”

— Що думате вие там, мои животни — рече
Заратустра и се засмя при това, — наистина, аз
злослових, като говорих за смола-неволя. Както с
мен, тъй е и с всички плодове, що узряват. Медът в
жилите ми е, който прави кръвта ми по-гъста и
душата ми по-тиха.

“Тъй ще бъде, о, Заратустра — отвърнаха
животните и се приближиха до него, — но не искаш
ли днес да се качиш на някоя висока планина?
Въздухът е чист и днес се вижда от света повече от
всеки друг път.”

— Да, животни мои — отговори той, — вие
съветвате превъзходно и мен тъкмо по сърце: днес
искам аз да се изкача на висока планина! Но
погрижете се там да има мед наръки, жълт, бял,
добър, пресен, годен златен мед на пити. Защото
знайте, че аз там горе искам да принеса мед жертва.

Но когато Заратустра беше горе на върха, изпрати
той назад животните, които го придружаваха, и видя,
че е вече сам — тогава се смя той от все сърце, огледа
се и рече тъй:

— Че говорих за жертви и жертвоприношение с
мед, това беше само хитрост на думи и, наистина,

едно полезно безумие! Горе тук аз мога вече по-свободно да говоря, отколкото пред пещерата на пустинника и домашните животни на пустинника.

Що казвам жертване! Аз прахосвам, каквото ми дарят, аз, прахосник с хиляди ръце: как ще смея да назова това жертвоприношение!

И когато аз пожелах мед, пожелах само стръв и сладък сок, и мъзга, за което ръмжащи мечки и чудни мрачни зли птици се облизват — най-добрата стръв, необходима за ловци и рибари.

Че ако светът прилича на тъмна гора, пълна със зверове, и на градината за удоволствие на всички развилнели ловци, то струва ми се той още повече бездънно богато море.

Море, пълно с пъстри риби и раци, които би се поправили на самите богове, че те сами би почнали да риболовят и да хвърлят мрежи: тъй богат е светът с чудеса, големи и малки!

Най-вече човешкият свят, човешкото море — в него хвърлям аз сега моята златна въдица и казвам: разтвори се, ти, човешка бездна!

Разтвори се и изхвърли на мен твоите риби и блестящи раци! С моята най-добра стръв примамам към себе си днес най-чудноватите човеци-риби!

Своето щастие дори разхвърлям аз далеч на всички страни, между изгрев, пладнe и заход, да видя

дали по моето щастие много човеци-риби ще се научат да дърпат и пляскат; докато те, захапващи моите остри скрити куки, ще трябва да се изкачат на моята висина; всички пъстри мренки от глъбините при мен, най-злия от всички човеци-рибари. Такъв именно аз съм от основа и открай, аз тегля, притеглям, изтеглям, издигам, един укротител и наставник, който ненапусто някога си казваше: "Стани, какъвто си!"

И тъй нека отсега нататък хората възлизат при мен — защото аз още чакам поличба, че е време за моето залязване; сам аз не слизвам още, както трябва, между хората.

Затова чакам аз тука, хитър и с присмех на високите планини, нито нетърпелив, нито търпелив, по-скоро един, който се е отучил дори и от търпение — защото вече не "търпи".

Защото моята съдба ми дава време: да не ме е забравила тя? Или седи тя зад някой голям камък на сянка и лови мухи.

И наистина, аз съм й благодарен за това, на моята вечна съдба, че тя не ме тласка и мъчи и ми оставя време за шеги и злоби: тъй че аз днес се изкачих на тая висока планина да ловя риба.

Ловил ли е някога човек риба на висока планина? И ако и да е безумие това, което искам и върша аз тук

горе — по-добре това, отколкото да стана там долу тържествен и зелен, и жълт от очакване; разчекнат, пръхтящ гняв от очакване, един свят вихър, който вие от планините, нетърпеливец, който вика долу към долините: "Слушайте или аз ще ви шиbam с бич божий!"

Не че ще се разгневя на такъв яд! Те възбуждат в мене само смях! Нетърпеливи трябва да са вече те, тия големи плашила-тъпани, на които се пада дума днес или никога!

Но аз и моята съдба — ние не говорим на "днес", ние не говорим и на "никога": за говорене имаме ние доста търпение и време, и повече от време. Че някога той трябва да дойде и не посмее да отmine.

Кой трябва някога да дойде и не посмее да отmine? Нашият велик Хазар, тоест нашето велико далечно Царство на човека, Царството на Заратустра, хилядогодишното.

Колко далеч ще е това "далечно"? — що ме е грижа мен! Но затова не по-малко сигурно е за мен — с два крака стоя аз твърдо на тая основа, на една вечна основа, на твърда скала предвековна, на тази най-твърда планина предвековна, при която идват всички ветрове като при ветрораздел, питащи: Къде! И откъде? И накъде?

Смей се, смей се тук, моя ведра, здрава злоба!

Хвърли долу от високата планина твоя блестящ
презрителен смях! Хвърли блясъка си като стръв за
най-хубавите човеци-риби!

И каквото се пада на мен във всички тия морета,
моето предречено за мен във всички неща — това ми
улови, това изкарай тук при мен: него очаквам аз,
най-зъл от всички рибари.

Навън, навън, моя въдицо! Навътре и по-надолу,
стръв на моето щастие! Ръми своята сладка роса, мой
мед на сърцето! Впивай се, моя въдицо, в недрата на
всяка черна скръб!

Навън, навън, мое око! О, колко много моря около
ми, какво човешко бъдеще се съзорява! А над мен —
каква розова червена тишина! Какво безоблачно
мълчание!

LXII. THE CRY OF DISTRESS.

63

Вик за помощ

The next day sat Zarathustra again on the stone in
front of his cave, whilst his animals roved about in the
world outside to bring home new food,--also new honey:
for Zarathustra had spent and wasted the old honey to
the very last particle.

When he thus sat, however, with a stick in his hand,
tracing the shadow of his figure on the earth, and
reflecting-- verily!

not upon himself and his shadow,--all at once he
startled and shrank back: for he saw another shadow
beside his own.

And when he hastily looked around and stood up,
behold, there stood the soothsayer beside him, the same
whom he had once given to eat and drink at his table, the
proclaimer of the great weariness, who taught: "All is
alike, nothing is worth while, the world is without
meaning, knowledge stranglenth."

But his face had changed since then; and when
Zarathustra looked into his eyes, his heart was startled
once more: so much evil announcement and ashy-grey
lightnings passed over that countenance.

The soothsayer, who had perceived what went on in
Zarathustra's soul, wiped his face with his hand, as if he
would wipe out the impression; the same did also
Zarathustra.

And when both of them had thus silently composed
and strengthened themselves, they gave each other the
hand, as a token that they wanted once more to recognise
each other.

"Welcome hither," said Zarathustra, "thou soothsayer
of the great weariness, not in vain shalt thou once have

been my messmate and guest.

Eat and drink also with me to-day, and forgive it that a
cheerful old man sitteth with thee at table!"

--"A cheerful old man?"

answered the soothsayer, shaking his head, "but
whoever thou art, or wouldst be, O Zarathustra, thou hast
been here aloft the longest time,--in a little while thy bark
shall no longer rest on dry land!"

--"Do I then rest on dry land?"

--asked Zarathustra, laughing.

--"The waves around thy mountain," answered the
soothsayer, "rise and rise, the waves of great distress and
affliction: they will soon raise thy bark also and carry
thee away."

--Thereupon was Zarathustra silent and wondered.

--"Dost thou still hear nothing?"

continued the soothsayer: "doth it not rush and roar
out of the depth?"

--Zarathustra was silent once more and listened: then
heard he a long, long cry, which the abysses threw to one
another and passed on; for none of them wished to retain
it: so evil did it sound.

"Thou ill announcer," said Zarathustra at last, "that is
a cry of distress, and the cry of a man; it may come
perhaps out of a black sea.

But what doth human distress matter to me!

My last sin which hath been reserved for me,--
knowest thou what it is called?"

--"PITY!"

answered the soothsayer from an overflowing heart,
and raised both his hands aloft--"O Zarathustra, I have
come that I may seduce thee to thy last sin!"

-- And hardly had those words been uttered when
there sounded the cry once more, and longer and more
alarming than before--also much nearer.

"Hearest thou?"

Hearest thou, O Zarathustra?"

called out the soothsayer, "the cry concerneth thee, it
calleth thee: Come, come, come; it is time, it is the highest
time!"

-- Zarathustra was silent thereupon, confused and
staggered; at last he asked, like one who hesitateth in
himself: "And who is it that there calleth me?"

"But thou knowest it, certainly," answered the
soothsayer warmly, "why dost thou conceal thyself?"

It is THE HIGHER MAN that crieth for thee!"

"The higher man?"

cried Zarathustra, horror-stricken: "what wanteth
HE?"

What wanteth HE?

The higher man!

What wanteth he here?"

--and his skin covered with perspiration.

The soothsayer, however, did not heed Zarathustra's
alarm, but listened and listened in the downward
direction.

When, however, it had been still there for a long
while, he looked behind, and saw Zarathustra standing
trembling.

"O Zarathustra," he began, with sorrowful voice, "thou
dost not stand there like one whose happiness maketh
him giddy: thou wilt have to dance lest thou tumble
down!"

But although thou shouldst dance before me, and leap
all thy side-leaps, no one may say unto me: 'Behold, here
danceth the last joyous man!'

In vain would any one come to this height who sought
HIM here: caves would he find, indeed, and back-caves,
hiding-places for hidden ones; but not lucky mines, nor
treasure-chambers, nor new gold-veins of happiness.

Happiness--how indeed could one find happiness
among such buried-alive and solitary ones!

Must I yet seek the last happiness on the Happy Isles,
and far away among forgotten seas?

But all is alike, nothing is worth while, no seeking is of
service, there are no longer any Happy Isles!"

-- Thus sighed the soothsayer; with his last sigh,
however, Zarathustra again became serene and assured,

like one who hath come out of a deep chasm into the
light.

"Nay!"

Nay!

Three times Nay!"

exclaimed he with a strong voice, and stroked his
beard--"THAT do I know better!"

There are still Happy Isles!

Silence THEREON, thou sighing sorrow-sack!

Cease to splash THEREON, thou rain-cloud of the
forenoon!

Do I not already stand here wet with thy misery, and
drenched like a dog?

Now do I shake myself and run away from thee, that I
may again become dry: thereat mayest thou not wonder!

Do I seem to thee discourteous?

Here however is MY court.

But as regards the higher man: well!

I shall seek him at once in those forests: FROM
THENCE came his cry.

Perhaps he is there hard beset by an evil beast.

He is in MY domain: therein shall he receive no scath!

And verily, there are many evil beasts about me."

-- With those words Zarathustra turned around to
depart.

Then said the soothsayer: "O Zarathustra, thou art a

rogue!

I know it well: thou wouldst fain be rid of me!

Rather wouldst thou run into the forest and lay snares
for evil beasts!

But what good will it do thee?

In the evening wilt thou have me again: in thine own
cave will I sit, patient and heavy like a block--and wait for
thee!"

"So be it!"

shouted back Zarathustra, as he went away: "and
what is mine in my cave belongeth also unto thee, my
guest!

Shouldst thou however find honey therein, well!

just lick it up, thou growling bear, and sweeten thy
soul!

For in the evening we want both to be in good spirits;
--In good spirits and joyful, because this day hath come to
an end!

And thou thyself shalt dance to my lays, as my
dancing-bear.

Thou dost not believe this?

Thou shakest thy head?

Well!

Cheer up, old bear!

But I also--am a soothsayer."

Thus spake Zarathustra.

На другия ден седеше Заратустра пак на своя
камък пред пещерата, докато неговите животни се
скитаха във по света, за да донесат дома нова храна
— също и нов мед: че Заратустра беше прахосал и
свършил вече стария мед до последна капка. Но като
седеше той така, с тояга в ръка, и чертаеше на земята
сянката от снагата си замислен, и истина! — не за
себе си и своята сянка — уплаши се изведнъж и се
сепна: че той видя до своята сянка и друга една
сянка. И както бързо се озърна и стана, ето че до него
застана прорицателят, същият, когото той веднъж
беше гостил и напоил на трапезата си,
провъзвестни—кът на великата умора, който учеше:
"Всичко е едно, всичко напусто, светът е без смисъл,
знанието души." Но лицето му оттогава се беше
изменило; и когато Заратустра погледна в очите му,
сърцето му се стресна отведнъж: тъй много лоши
предвещания и пепеливосиви мълни минаха по
това лице.

Прорицателят, който проумя що стана в душата
на Заратустра, изтри с ръка лицето си, като че
искаше да изтрие и него; същото стори и Заратустра.
И като по тоя начин мълчаливо и двамата се свързеха
и подкрепиха, подадоха си ръце в знак, че искат
отново да се опознаят.

— Добре дошъл — рече Заратустра, — ти,
прорицателю на великата умора, ти ненапусто си бил
някога гост на моята трапеза. Яж и пий и днес при
мен и прости, че един весел старец ще седи наедно с
теб на трапезата!

— Весел старец? — отговори прорицателят, като
поклати с глава. Какъвто и да си ти или искаш да си,
о, Заратустра, ти най-дълго си стоял тук горе —
твоята лодка в скоро време няма вече да стои на
суша!

— Нима съм аз на сухо? — попита засмяно
Заратустра.

— Вълните около твоята планина — отговори
прорицателят, — се въззemat и въззemat, вълните на
великата неволя и скръб: те скоро ще подemat и
твоята лодка, и теб ще отнесат.

Заратустра млъкна тогава и се възчуди.

— Не чуваш ли нищо още? — продължи
прорицателят. — Не шуми и не бучи ли насам из
гълбината? — Заратустра мълчеше пак и се вслуша: и
чу той един дълъг, дълъг вик, който бездните си
подхвърляха една на друга и предаваха нататък, че
никоя не искаше да го задържи — тъй злобно
звучеше той.

— Зъл провъзвестител — рече най-сетне
Заратустра, — това е вик за помощ и викът на един

човек, той навярно иде от някое черно море. Но що ме е грижа за човешка неволя! Последният грях, запазен, за мене, знаеш ли как се зове той?

— "Състрадание"! — отговори прорицателят от изпълнено сърце и дигна двете си ръце нагоре. — О, Заратустра, аз ида да те съблазня за последния ти грях!

И едвам бяха произнесени тия думи, ето, екна викът повторно, и по-дълъг, и по-плах от преди, и вече много по-наблизо.

— Чуваш ли? Чуваш ли, о, Заратустра? — извика прорицателят. — За теб е тоя вик, теб зове той: ела, ела, ела, време е, няма време за губене!

Заратустра мълчеше, смутен и покъртен; найсетне попита той, като някой, що се колебае в себе си:

— А кой е онзи, който ме вика там?

— Ти знаеш това — раздразнен отвърна прорицателят, — защо се криеш? Висшият човек е, който те вика!

— Висшият човек? — извика Заратустра, от ужас обзет. — Що иска той? Що иска той? Висшият човек! Що дири той тук? — и по снагата му изби пот.

Но прорицателят не отвърна на страха на Заратустра, а се вслушваше и вслушваше към дълбината. А като остана дълго време там все тъй тихо, извърна поглед назад и видя Заратустра да

стои и трепери.

— О, Заратустра — почна той с нажален глас, — ти не стоиш като някой, когото щастieto върти: ти ще трябва да танцуваш, за да не паднеш възнак!

Но ако дори би искал да танцуваш пред мен и да отскачаш настрани, никой да не смей да ми каже:

"Виж, тук танцува последният весел човек!"

Напуста би дошъл някой на тая висота, който би дирил него: пещери ще намери той и тайни входи, скривалища за скритите, не и шахти на щастие и съкровищници, нито нови златни жили на щастие.

Щастие — намира ли се щастие у такива погребани и пустинници!

Трябва ли да дира аз последното щастие на блажените острови и далеч между забравени хора?

Но всичко е едно, всичко напуста, напразно е всяко дирене, няма вече блажени острови!

Тъй въздъхна прорицателят; но при последната му въздишка върна се на Заратустра предишната яснота и увереност, като някому, който излиза на свят из тъмна пропаст.

— Не! Не! Трижди не! — извика той със силен глас и поглади брадата си. — Това аз знам по-добре! Има още блажени острови! Не говори за това, ти, въздишаща торба за тъги!

Престани да бърбиш за това, ти, дъждовен облак

пред пладня! Не съм ли аз вече облян от твоята скръб и мокър като псе?

Ето, отърсвам се и бягам от теб, за да изсъхна пак: не трябва да се чудиш на това? Невежлив ли ти се виждам? Но тука е мое царство. А колкото за твоя висш човек: добре! Аз тутакси ще го подира в ония гори: оттам дойде неговият вик. Може би го преследва някой лют звяр.

Той е в моето царство: в него не трябва да го сполети зло! И наистина, при мен има много люти зверове. — С тия думи Заратустра се изви да тръгне. Тогаз рече прорицателят:

— О, Заратустра, хитрец си ти!

Знам вече: ти искаш да се отървеш от мен! Теб ти е по-драго да побегнеш из горите и да гониш люти зверове!

Но помага ли туй? Довечера аз пак ще съм при теб: в твоята собствена пещера ще седя аз, търпелив и тежък като пън — и ще те чакам!

— Тъй да бъде! — извика Заратустра, като отмина. — И което е мое в моята пещера, принадлежи и на теб, моя гост!

А намериш ли и мед там, чуй, изближи го, ти, ръмжаща мечка, и си подслади душата! Довечера ние и двама ще бъдем весели — весели и радостни за това, че тоя ден се свърши! И ти сам трябва да

играеш по моите песни като мечка.

Ти не вярваш? Ти клатиш глава? Добре! Нека!

Стара мечко! Но и аз съм прорицател.

Тъй рече Заратустра.

LXIII.

TALK WITH THE KINGS.

64

Разговор с царете

1.

Ere Zarathustra had been an hour on his way in the mountains and forests, he saw all at once a strange procession.

Right on the path which he was about to descend came two kings walking, bedecked with crowns and purple girdles, and variegated like flamingoes: they drove before them a laden ass.

"What do these kings want in my domain?"

said Zarathustra in astonishment to his heart, and hid himself hastily behind a thicket.

When however the kings approached to him, he said half-aloud, like one speaking only to himself: "Strange!

Strange!

How doth this harmonise?

Two kings do I see--and only one ass!"

Thereupon the two kings made a halt; they smiled and looked towards the spot whence the voice proceeded, and afterwards looked into each other's faces.

"Such things do we also think among ourselves," said the king on the right, "but we do not utter them."

The king on the left, however, shrugged his shoulders and answered: "That may perhaps be a goat-herd.

Or an anchorite who hath lived too long among rocks and trees.

For no society at all spoileth also good manners."

"Good manners?"

replied angrily and bitterly the other king: "what then do we run out of the way of?

Is it not 'good manners'?

Our 'good society'?

Better, verily, to live among anchorites and goat-herds, than with our gilded, false, over-rouged populace--though it call itself 'good society.'

--Though it call itself 'nobility.'

But there all is false and foul, above all the blood--thanks to old evil diseases and worse curers.

The best and dearest to me at present is still a sound peasant, coarse, artful, obstinate and enduring: that is at present the noblest type.

The peasant is at present the best; and the peasant type should be master!

But it is the kingdom of the populace--I no longer allow anything to be imposed upon me.

The populace, however--that meaneth, hodgepodge.

Populace-hodgepodge: therein is everything mixed with everything, saint and swindler, gentleman and Jew, and every beast out of Noah's ark.

Good manners!

Everything is false and foul with us.

No one knoweth any longer how to reverence: it is THAT precisely that we run away from.

They are fulsome obtrusive dogs; they gild palm-leaves.

This loathing choketh me, that we kings ourselves have become false, draped and disguised with the old faded pomp of our ancestors, show-pieces for the stupidest, the craftiest, and whosoever at present trafficketh for power.

We ARE NOT the first men--and have nevertheless to STAND FOR them: of this imposture have we at last become weary and disgusted.

From the rabble have we gone out of the way, from all those bawlers and scribe-blowflies, from the trader-stench, the ambition-fidgiting, the bad breath--: fie, to live among the rabble; --Fie, to stand for the first men among the rabble!

Ah, loathing!

Loathing!

Loathing!

What doth it now matter about us kings!"

-- "Thine old sickness seizeth thee," said here the king on the left, "thy loathing seizeth thee, my poor brother.

Thou knowest, however, that some one heareth us."

Immediately thereupon, Zarathustra, who had opened ears and eyes to this talk, rose from his hiding-place, advanced towards the kings, and thus began: "He who hearkeneth unto you, he who gladly hearkeneth unto you, is called Zarathustra.

I am Zarathustra who once said: 'What doth it now matter about kings!'

Forgive me; I rejoiced when ye said to each other: 'What doth it matter about us kings!'

Here, however, is MY domain and jurisdiction: what may ye be seeking in my domain?

Perhaps, however, ye have FOUND on your way what I seek: namely, the higher man."

When the kings heard this, they beat upon their breasts and said with one voice: "We are recognised!

With the sword of thine utterance severest thou the thickest darkness of our hearts.

Thou hast discovered our distress; for lo!

we are on our way to find the higher man-- --The man that is higher than we, although we are kings.

To him do we convey this ass.

For the highest man shall also be the highest lord on earth.

There is no sorer misfortune in all human destiny, than when the mighty of the earth are not also the first men.

Then everything becometh false and distorted and monstrous.

And when they are even the last men, and more beast than man, then riseth and riseth the populace in honour, and at last saith even the populace virtue: 'Lo, I alone am virtue!'

-- What have I just heard?

answered Zarathustra.

What wisdom in kings!

I am enchanted, and verily, I have already promptings to make a rhyme thereon:-- --Even if it should happen to be a rhyme not suited for every one's ears.

I unlearned long ago to have consideration for long ears.

Well then!

Well now!

(Here, however, it happened that the ass also found utterance: it said distinctly and with malevolence, Y-E-A.

) 'Twas once--methinks year one of our blessed Lord, - Drunk without wine, the Sybil thus deplored:-- "How ill

things go!

Decline!

Decline!

Ne'er sank the world so low!

Rome now hath turned harlot and harlot-stew, Rome's Caesar a beast, and God--hath turned Jew!

1.

Нямаше още един час откак Заратустра бе на път през своите гори и планини, и ето че видя едно странно шествие. Тъкмо на пътя, по който искаше да се спусне той, идеха двама царе, окичени с корони и пурпурни пояси, и пъстри като фламинго: те подкарваха напреде си едно натоварено магаре. "Що ли дирят тия царе в моето царство?" — рече Заратустра възчудено в своето сърце и се затули бързо зад един шубрак. Но когато царете се приближиха до него, полугласно, като някой, който говори на себе си, той рече:

— Чудно! Чудно! Где се е чуло и видяло това? Двама царе виждам аз — и само едно магаре!

Тогава двамата царе се спряха, усмихнаха се, погледнаха към онова място нататък, отдето идеше гласът, и се спогледнаха един друг. "Тъй мислят някои и между нас — каза царят отдясно, — но не го изказват."

А царят отляво сви рамене и отвърна: "Това ще да е някой козар. Или пустинник, който е живял твърде дълго между скали и дървеса. Съвсем без общество — и туй покваря добрите нрави." "Добрите нрави? — отвърна сърдито и горчиво другият цар. — От какво бягаме ние? Дали не от "добрите нрави" на нашето "добро общество"?

По-добре наистина да живеем между пустинници и козари, отколкото с нашата позлатена калпава белосана сган — макар и да се нарича тя "благородна". Но всичко в нея е лъжовно и гнило, най-напред кръвта, благодарение на лошите болести на още по-лошите лекари.

Най-драг и обичен ми е днес все пак един здрав селянин, груб, хитър, опърничав, износлив — днес това е най-благородната порода.

Селянинът е днес най-добър и селската порода би трябвало да бъде господар! Но днес е царството на сганта — аз не се лъжа вече. А сган, това значи сбирщина.

Сбирщина-сган: в нея всичко е разбъркано едно с друго, светец и нехранимайко, и благородник, и евреин, и всякакви говеда от Ноевия ковчег.

Добри нрави! Всичко у нас е престорено и гнило. Никой няма почит пред никого — тъкмо това отбягваме и ние. Те се подмилкват и въвират като

псета, те позлатяват палмови листа.

Души ме тая гнусота, че и ние, царете, сами станаме престорени, натруфени и навлечени със стар извехтял накит, хлопки и грошове за глупаци и хитри и за всекиго, които днес търгува с властта.

Ние не сме първи — а трябва да имаме значение на такива — и ние сме сити вече на такова преструване и ни дойде до погнуса.

Ние се отвърнахме от сганта, от всички, що дигат врява, и от пищеци цвъкли-мухи, от вонята на базиргяните, от мятанията на себелюбците, от лошия дъх — пфу, да живееш между сган — пфу, между сган да сме първи! Ах, гнусота! Гнусота! Гнусота! Какво сме вече ний, царете!

"Твоята стара болест те прихвана — каза тук царят отляво, — погнусението те прихвана, бедни братко. Но ти знаеш, че тук някой ни слуша."

Тутакси из своето скривалище се изстъпи Заратустра, който беше разтворил уши и очи за тия речи, дойде при царете и почна:

— Който ви слуша, който ви слуша с удоволствие, о, царе, той се нарича Заратустра.

Аз съм Заратустра, който рече някога: "Що значат още царете!" Простете ми, аз се радвах, когато вие двамата казвахте: "Какво сме вече ние, царете!"

Но тук е мое царство и моя власт: какво дирите в

моего царство? Но може би вие сте намерили, из пътя, което аз диря — именно висшия човек.

Като чуха туй царете, удариха се по гърди и рекоха в един глас:

Познаха ни! С меча на тая дума ти разсичаш най-гъстия мрак на нашето сърце. Ти откри нашата неволя, че видиш ли, ние тръгнахме на път, дано намерим висшия човек — човекът, който стои по-високо от нас — макар ние и да сме царе. При него водим ние това магаре. Висшият човек именно трябва да бъде и висш господар на земята.

Няма по-жестоко щастие за съдбата на хората от това, когато силните на земята не са още и първи човеци. Тогава всичко бива престорено и криво, и чудовищно.

А особено когато те са последни и повече говеда отколкото човеци — тогава се вдига и повдига цената на сганта, и най-сетне добродетелта на сганта почва дори да говори: "Ето, само аз съм добродетел!"

— Що чух аз ей сега? — отвърна Заратустра — Каква мъдрост у царе! Аз съм възхитен и наистина, ще ми се вече да направя песен за това — че ако ще би и да стане песен, която не е за ушите на всекиго.

Аз вече отдавна се отучих да зачитам дългоухите. Добре! Добре тогаз. (Но тук се случи и магарето да продума: и то каза ясно и със зла умисъл И—А).

Отколе, в първо лято от Христа,
 Сибилата злокоба предвеща,
 Без капка вино да пие, пияна:
 Тежко ни! Време пъклено настана.
 Горко ни! Всичко тръгна на света
 наопаки. И Рим, о, гнусота,
 на времето по хлъзгавите урви
 подхлъзнат, Рим превърна се на бордей за к...
 Изпадна Цезар до говедо, блей —
 дори и Господ стана сам — еврей!

2.

With those rhymes of Zarathustra the kings were
 delighted; the king on the right, however, said: "O
 Zarathustra, how well it was that we set out to see thee!

For thine enemies showed us thy likeness in their
 mirror: there lookedst thou with the grimace of a devil,
 and sneeringly: so that we were afraid of thee.

But what good did it do!

Always didst thou prick us anew in heart and ear with
 thy sayings.

Then did we say at last: What doth it matter how he
 look!

We must HEAR him; him who teacheth: 'Ye shall love
 peace as a means to new wars, and the short peace more
 than the long!'

No one ever spake such warlike words: 'What is good?
 To be brave is good.

It is the good war that halloweth every cause.'

O Zarathustra, our fathers' blood stirred in our veins
 at such words: it was like the voice of spring to old wine-
 casks.

When the swords ran among one another like red-
 spotted serpents, then did our fathers become fond of
 life; the sun of every peace seemed to them languid and
 lukewarm, the long peace, however, made them ashamed.

How they sighed, our fathers, when they saw on the
 wall brightly furbished, dried-up swords!

Like those they thirsted for war.

For a sword thirsteth to drink blood, and sparkleth
 with desire."

-- --When the kings thus discoursed and talked
 eagerly of the happiness of their fathers, there came upon
 Zarathustra no little desire to mock at their eagerness:
 for evidently they were very peaceable kings whom he
 saw before him, kings with old and refined features.

But he restrained himself.

"Well!"

said he, "thither leadeth the way, there lieth the cave
 of Zarathustra; and this day is to have a long evening!

At present, however, a cry of distress calleth me
 hastily away from you.

It will honour my cave if kings want to sit and wait in
 it: but, to be sure, ye will have to wait long!

Well!

What of that!

Where doth one at present learn better to wait than at
 courts?

And the whole virtue of kings that hath remained unto
 them--is it not called to-day: ABILITY to wait?"

Thus spake Zarathustra.

2.

На тая Заратустрова песен се наслаждавах
 царете; и царят отдясно рече: "О, Заратустра, как
 добре направихме, че излязохме да те видим! Твоите
 врази ни показаха твоя образ в свое огледало — ти
 изглеждаше там като дявол и с язвителен смях: тъй
 че ние се бояхме от теб. Но що от това! Ти все пак ни
 бодеше очите и сърцето със своите мъдрословия. И
 рекохме си ние най-сетне: що от това, как изглежда
 той! Ние трябва да го чуем, него, който учи "Вие
 трябва да обичате мира като средство за нови войни
 и краткия мир повече от дългия!"

Никой досега не е казвал по-войнствени думи:
 "Що е добро? Храбър да си е добро. Добра война
 прави свято всяко дело."

О, Заратустра, кръвта на бащите ни се вълнува в

нашето тяло при такива думи: то бе като речта на пролет към старите винени бъчви.

Когато се кръстосваха мечовете като змии с червени петна, тогава нашите бащи се наслаждаваха на живота; всяко слънце на мира им се виждаше бледо и хладно, а дълговременният мир принасяше срам.

Как въздишаха те, нашите бащи, когато виждаха на стената лъскави притъпени мечове! Като тях жадуваха те за война. Мечът именно иска да пие кръв, мята искри от пожелание."

Когато царете говореха и бъбреха така разпалено за щастието на своите бащи, обхвана Заратустра немалко желание да се подсмее на тяхната разпаленост: че очевидно те бяха твърде миролюбиви царе, които виждаше пред себе си, със стари и изтънчени лица. Но той се въздържа.

— Добре — рече той, — нататък води пътят, там е пещерата на Заратустра и днес денят ще има дълга вечер! Но сега бързо ме зове вик за помощ и аз ви оставям.

Чест е за моята пещера, когато царе седят и пожелаят да чакат: но, то се знае, вие има да чакате дълго време!

Та нека! Що от това! Де може днес да се научи човек по-добре да чака, ако не при дворовете? И

всичката добродетел на царете, що им остава и сега — не се ли зове тя: да знаеш да чакаш?

Тъй рече Заратустра.

LXIV.

THE LEECH.

65

Пиявицата

And Zarathustra went thoughtfully on, further and lower down, through forests and past moory bottoms; as it happeneth, however, to every one who meditateth upon hard matters, he trod thereby unawares upon a man.

And lo, there spurted into his face all at once a cry of pain, and two curses and twenty bad invectives, so that in his fright he raised his stick and also struck the trodden one.

Immediately afterwards, however, he regained his composure, and his heart laughed at the folly he had just committed.

"Pardon me," said he to the trodden one, who had got up enraged, and had seated himself, "pardon me, and hear first of all a parable.

As a wanderer who dreameth of remote things on a lonesome highway, runneth unawares against a sleeping

dog, a dog which lieth in the sun: --As both of them then start up and snap at each other, like deadly enemies, those two beings mortally frightened--so did it happen unto us.

And yet!

And yet--how little was lacking for them to caress each other, that dog and that lonesome one!

Are they not both--lonesome ones!"

--"Whoever thou art," said the trodden one, still enraged, "thou treadest also too nigh me with thy parable, and not only with thy foot!

Lo!

am I then a dog?"

--And thereupon the sitting one got up, and pulled his naked arm out of the swamp.

For at first he had lain outstretched on the ground, hidden and indiscernible, like those who lie in wait for swamp game.

"But whatever art thou about!"

called out Zarathustra in alarm, for he saw a deal of blood streaming over the naked arm,--"what hath hurt thee?

Hath an evil beast bit thee, thou unfortunate one?"

The bleeding one laughed, still angry, "What matter is it to thee!"

said he, and was about to go on.

"Here am I at home and in my province.

Let him question me whoever will: to a dolt, however, I shall hardly answer."

"Thou art mistaken," said Zarathustra sympathetically, and held him fast; "thou art mistaken.

Here thou art not at home, but in my domain, and therein shall no one receive any hurt.

Call me however what thou wilt--I am who I must be.

I call myself Zarathustra.

Well!

Up thither is the way to Zarathustra's cave: it is not far,--wilt thou not attend to thy wounds at my home?

It hath gone badly with thee, thou unfortunate one, in this life: first a beast bit thee, and then--a man trod upon thee!"

-- When however the trodden one had heard the name of Zarathustra he was transformed.

"What happeneth unto me!"

he exclaimed, "WHO preoccupieth me so much in this life as this one man, namely Zarathustra, and that one animal that liveth on blood, the leech?

For the sake of the leech did I lie here by this swamp, like a fisher, and already had mine outstretched arm been bitten ten times, when there biteth a still finer leech at my blood, Zarathustra himself!

O happiness!

O miracle!

Praised be this day which enticed me into the swamp!

Praised be the best, the livest cupping-glass, that at present liveth; praised be the great conscience-leech Zarathustra!"

-- Thus spake the trodden one, and Zarathustra rejoiced at his words and their refined reverential style.

"Who art thou?"

asked he, and gave him his hand, "there is much to clear up and elucidate between us, but already methinketh pure clear day is dawning."

"I am THE SPIRITUALLY CONSCIENTIOUS ONE," answered he who was asked, "and in matters of the spirit it is difficult for any one to take it more rigorously, more restrictedly, and more severely than I, except him from whom I learnt it, Zarathustra himself.

Better know nothing than half-know many things!

Better be a fool on one's own account, than a sage on other people's approbation!

I--go to the basis: --What matter if it be great or small?

If it be called swamp or sky?

A handbreadth of basis is enough for me, if it be actually basis and ground!

--A handbreadth of basis: thereon can one stand.

In the true knowing knowledge there is nothing great and nothing small."

"Then thou art perhaps an expert on the leech?"

asked Zarathustra; "and thou investigatest the leech to its ultimate basis, thou conscientious one?"

"O Zarathustra," answered the trodden one, "that would be something immense; how could I presume to do so!

That, however, of which I am master and knower, is the BRAIN of the leech: --that is MY world!

And it is also a world!

Forgive it, however, that my pride here findeth expression, for here I have not mine equal.

Therefore said I: 'here am I at home.'

How long have I investigated this one thing, the brain of the leech, so that here the slippery truth might no longer slip from me!

Here is MY domain!

--For the sake of this did I cast everything else aside, for the sake of this did everything else become indifferent to me; and close beside my knowledge lieth my black ignorance.

My spiritual conscience requireth from me that it should be so--that I should know one thing, and not know all else: they are a loathing unto me, all the semi-spiritual, all the hazy, hovering, and visionary.

Where mine honesty ceaseth, there am I blind, and want also to be blind.

Where I want to know, however, there want I also to be honest--namely, severe, rigorous, restricted, cruel and inexorable.

Because THOU once saidest, O Zarathustra: 'Spirit is life which itself cutteth into life';--that led and allured me to thy doctrine.

And verily, with mine own blood have I increased mine own knowledge!"

--"As the evidence indicateth," broke in Zarathustra; for still was the blood flowing down on the naked arm of the conscientious one.

For there had ten leeches bitten into it.

"O thou strange fellow, how much doth this very evidence teach me--namely, thou thyself!

And not all, perhaps, might I pour into thy rigorous ear!

Well then!

We part here!

But I would fain find thee again.

Up thither is the way to my cave: to-night shalt thou there by my welcome guest!

Fain would I also make amends to thy body for Zarathustra treading upon thee with his feet: I think about that.

Just now, however, a cry of distress calleth me hastily away from thee."

Thus spake Zarathustra.

И Заратустра вървеше замислен по-нататък и по-надолу през гори и край блата; но както се случва с всеки, който обмисля трудни неща, стъпи той ненадейно върху един човек.

И ето, изведнъж изригнаха в лицето му един вик и две проклетия, и двайсет мръсни псувни; тъй че в своята уплаха той дигна тоягата си и удари настъпания. А веднага след това той се съвзе; и сърцето му се изсмя на безумието, което току-що стори.

— Прости — каза той на настъпания, който се повдигна намръщен и седна, — прости и чуй преди всичко една притча. Както пътник, който мечтае за далечни неща, неволно се спъва в усамотена улица о спящо псе, едно псе, което лежи на слънце:

както и двамата тогава се стресват, и налитат като смъртни врагове, тези двама до смърт уплашени — тъй се случи и с нас.

И все пак! И все пак — колко малко липсваше, един друг да се помилват това псе и тоя самотник! Не са ли те и двамата самотни!

— Който и да си — каза все още намръщен настъпаният, — не само с крака си, но и с притчата си ти ме настъпваш твърде много!

Виж, нима аз съм псе? — и седящият се издигна при това и измъкна ръката си от блатото. Защото изпърво той бе прострян на земята, скрит и неузнаваем като ония, които дебнат някой блатен дивеч.

— Но какво правиш ти! — извика Заратустра уплашен, защото видя, че от голата му ръка течеше много кръв. — Какво ти се е случило? Нещастнико, да не те е ухапало някое зло животно?

Окървавеният се изсмя, все още сърдит.

— Що ти влиза в работа! — каза той и искаше да отмине. — Тук съм аз у дома си и в царството си. Да пита, който ще: няма що да отговарям на един тромав.

— Ти се лъжеш — рече Заратустра съжалително и го хвана здраво, — ти се лъжеш: тук ти не си у дома си, а в моето царство, и в него не трябва никой да пострада.

Наричай ме както щеш — аз съм, който трябва да бъда. Сам аз се наричам Заратустра.

Добре! Там горе пътят води към пещерата на Заратустра: тя не е далеч — не искаш ли у мене да чакаш, докато ти оздравеят раните?

Теб не ти вървя добре в тоя живот, нещастнико: най-напред те ухапа животното и сетне те настъпа човекът!

Но когато настъпаният чу името на Заратустра, той се преобрази.

— Какво ми стана! — извика той, — за кого ме е грижа още в тоя живот освен за единия този човек, именно Заратустра, и онова животно, що живее от кръв, пиявицата?

Заради пиявицата лежах аз тук край това благо като рибар и вече моята увиснала ръка бе десет пъти ухапвана, когато едно още по-хубаво животно засмука кръвта ми, Заратустра сам!

О, щастие! О, чудо! Благословен да е денят, който ме примами в това благо! Благословена да е най-добрата най-жива пиявица, що живее днес, благословена да е великата пиявица на съвестта "Заратустра"!

Тъй рече настъпаният; и Заратустра се възрадва от неговите думи и тяхната изтънчена почитателност.

— Кой си ти? — попита той и му подаде ръка. — Между нас има много за изясняване и разведряване: но струва ми се, че днес ще бъде чист ясен ден.

— Аз съм съвестният духом — отвърна питаният, — и по въпросите за духа трудно е да се намери някой по-строг, по-тесен и по-жесток от мен освен онзи, от когото научих това, Заратустра сам.

По-добре нищо да не знаеш, отколкото много да знаеш наполовина! По-добре безумец на своя сметка,

отколкото мъдър според чуждо мнение! Аз отивам до основата: какво от това дали е голяма, или малка?

Дали се зове благо, или небе? Една педя основа ми е доста — стига само да бъде наистина основа и почва!

Една педя: на нея може да се стои. В истинската съвестност на знанието няма нищо голямо и малко.

— И тъй, ти може би си оня, що дири да познае пиявицата? — попита Заратустра, — и ти, съвестни, изследващ пиявицата до последна основа?

— О, Заратустра — отвърна настъпаният, — то би било чудовищно, как бих дръзнал това!

Но туй, което добре познавам, то е мозъкът на пиявицата — това е моят свят!

И то е също един свят! Но прости, че тук моята гордост говори, защото аз тука нямам равен на себе. Затова рекох "тук съм у дома." Колко време изследвам вече това единствено нещо, мозъка на пиявицата, за да не ми се изплъзне хлъзгавата истина! Тук е мое царство! — поради това захвърлих аз всичко друго, затова всичко друго ми е все едно; и до самото ми знание лежи моето черно незнание.

Съвестта на моя дух изисква от мен да зная едно, а всичко друго да не зная: противни ми са всички полудушни, всички мъгливи, блуждаещи, мечтателни.

Там, дето престава моята честност, аз съм сляп и дори искам да бъда сляп. Но дето искам да зная, искам и честен да бъда, именно твърд, строг, тесен, жесток, неумолим.

Че ти веднъж рече, о, Заратустра: "Духът е живот, който се връзва в живота" — това ме съблазни и доведе към твоето учение. И наистина, със собствената си кръв умножих аз собственото знание!

— Както го доказва очевидността — прекъсна го Заратустра, — че кръвта все още течеше по голата ръка на съвестния. Десет пиявици се бяха впили в нея.

— О, чудний човече, колко много ме учи тази очевидност, тоест ти сам! И може би не всичко бих посмял да влея в твоите строги уши!

И тъй! Нека се разделим тук! Но аз бих желал пак да се срещна с теб. Там нагоре пътят води към моята пещера; тази нощ ти ще бъдеш там мой драг гост!

Бих желал да излеча твоето тяло, че Заратустра те настъпи с крак: за това ще помисля. Но сега вик за помощ бързо ме оттегля от теб.

Тъй рече Заратустра.

LXV.
THE MAGICIAN.

Магьосникът

1.

When however Zarathustra had gone round a rock, then saw he on the same path, not far below him, a man who threw his limbs about like a maniac, and at last tumbled to the ground on his belly.

"Halt!"

said then Zarathustra to his heart, "he there must surely be the higher man, from him came that dreadful cry of distress,--I will see if I can help him."

When, however, he ran to the spot where the man lay on the ground, he found a trembling old man, with fixed eyes; and in spite of all Zarathustra's efforts to lift him and set him again on his feet, it was all in vain.

The unfortunate one, also, did not seem to notice that some one was beside him; on the contrary, he continually looked around with moving gestures, like one forsaken and isolated from all the world.

At last, however, after much trembling, and convulsion, and curling-himself-up, he began to lament thus: Who warm'th me, who lov'th me still?

Give ardent fingers!

Give heartening charcoal-warmers!

Prone, outstretched, trembling, Like him, half dead and cold, whose feet one warm'th-- And shaken, ah!

by unfamiliar fevers, Shivering with sharpened, icy-cold frost-arrows, By thee pursued, my fancy!

Ineffable!

Recondite!

Sore-frightening!

Thou huntsman 'hind the cloud-banks!

Now lightning-struck by thee, Thou mocking eye that me in darkness watcheth: --Thus do I lie, Bend myself, twist myself, convulsed With all eternal torture, And smitten By thee, cruellest huntsman, Thou unfamiliar--
GOD.

.

.

Smite deeper!

Smite yet once more!

Pierce through and rend my heart!

What mean'th this torture With dull, indented arrows?

Why look'st thou hither, Of human pain not weary, With mischief-loving, godly flash-glances?

Not murder wilt thou, But torture, torture?

For why--ME torture, Thou mischief-loving, unfamiliar God?

-- Ha!

Ha!

Thou stealest nigh In midnight's gloomy hour?

.

.

.

What wilt thou?

Speak!

Thou crowdst me, pressest-- Ha!

now far too closely!

Thou hearst me breathing, Thou o'erhearst my heart, Thou ever jealous one!

--Of what, pray, ever jealous?

Off!

Off!

For why the ladder?

Wouldst thou GET IN?

To heart in-clamber?

To mine own secretest Conceptions in-clamber?

Shameless one!

Thou unknown one!

--Thief!

What seekst thou by thy stealing?

What seekst thou by thy hearkening?

What seekst thou by thy torturing?

Thou torturer!

Thou--hangman-God!

Or shall I, as the mastiffs do, Roll me before thee?

And cringing, enraptured, frantical, My tail friendly--

waggle!

In vain!

Goad further!

Cruellest goader!

No dog--thy game just am I, Cruellest huntsman!

Thy proudest of captives, Thou robber 'hind the
cloud-banks.

.

.

Speak finally!

Thou lightning-veiled one!

Thou unknown one!

Speak!

What wilt thou, highway-ambusher, from--ME?

What WILT thou, unfamiliar--God?

What?

Ransom-gold?

How much of ransom-gold?

Solicit much--that bid'th my pride!

And be concise--that bid'th mine other pride!

Ha!

Ha!

ME--wantst thou?

me?

--Entire?

.

.

.

Ha!

Ha!

And torturest me, fool that thou art, Dead-torturest
quite my pride?

Give LOVE to me--who warm'th me still?

Who lov'th me still?

- Give ardent fingers Give heartening charcoal-
warmers, Give me, the lonesomest, The ice (ah!
seven-fold frozen ice For very enemies, For foes, doth
make one thirst).

Give, yield to me, Cruellest foe, --THYSELF!

-- Away!

There fled he surely, My final, only comrade, My
greatest foe, Mine unfamiliar-- My hangman-God!

.

.

.

--Nay!

Come thou back!

WITH all of thy great tortures!

To me the last of lonesome ones, Oh, come thou back!

All my hot tears in streamlets trickle Their course to
thee!

And all my final hearty fervour-- Up-glow'th to THEE!

Oh, come thou back, Mine unfamiliar God!

my PAIN!

My final bliss!

1.

Но когато Заратустра възви край една скала, той
видя, недалеч под себе си, по същия път, един човек,
който мятеше членовете си като бесен и най-сетне се
тръшна на корема си връз земята. "Стойте! — рече
Заратустра в сърцето си. — Онзи там трябва да е
висшият човек, той издаваше оня страшен вик за
помощ — да видя не мога ли му помогна." Но когато
се завтече на мястото, дето човекът лежеше на
земята, той намери треперещ старец с неподвижни
очи; и колкото Заратустра да се мъчеше да го дигне и
изправи пак на нозе, всичко бе напусто. Нещастният
сякаш не забелязваше дори, че някой е около му;
напротив, той все се оглеждаше наоколо трогателно,
като някой от цял свят оставен и самотен. Най-сетне
след дълго треперене, тресене и превиване, той
почна да се оплаква:

Кой ще ме стопли, кой ме люби, още? Дайте
горещи ръце!

Дайте за сърце ми плам на въглени горящи!
Прострян аз цепенея, като полумъртвец, кому нозете
сгряват — разтърсен, ах! От треска незнайна, от

остри ледени стрели аз разтреперан, от тебе, мисъл,
гонен! Безимен! Забулен! Ужасен! Ти, задоблачен
ловец! От мълнията твоя поразен, око присмехулно,
което ме гледа из мрак!

Тъй аз лежа, гърча се, бия се аз измъчван от
всички вечни мъчения, ранен

От тебе, жестокий ловец, ти, незнаен — бог...

Удри по-дълбоко!

Удри пак, още веднъж!

Разкъсай, разбий това сърце!

Защо е туй мъчение

с тъпозъби стрели?

Какво поглеждаш пак,

неуморен от мъки човешки;

със злорад божествен светкавичен поглед?

Не искаш да убиваш ти,

да мъчиш и да мъчиш само?

Защо ли — мен да мъчиш, ти бог незнаен и
зложад?

Ха, Ха! Ти мъкнеш се насам?

В такава полунощ?...

Що искаш ти? Кажи!

Налиташ ме, притискаш ме —

тъй близо вече!

Назад! Назад!

Ти чуваш как аз дишам,

подслушваш ми сърцето,

ти, завистливи —

— Защо си завистлив?

Назад! Назад? Защо е тая стълба?

В сърцето ми ли искаш

ти вътре

да влезеш, в моите най-съкровени

помисли да се спуснеш?

Безсрамнико! Безименник — крадец!

Какво ли искаш ти да похитиш?

Какво ли искаш да подслушваш?

Какво ли искаш да измъчиш,

мъчител ти!

Ти — бог-палач!

Или аз трябва като псе

пред твоите нозе да се умилквам?

Отдаден, извън себе си възхитен,

да си изказвам любовта — с опашка?

Напусто! Още ме пробождай,

най-жестоко жило! Не,

не псе — за теб съм само лов,

жестоки ти, ловецо!

Твой пленник горд съм аз,

задоблачни разбойнико!

Кажи най-сетне!

Що искаш ти от мен, грабителю?

Ти, скрит в мълния! Незнаен! Говори,
що искаш ти, незнаен бог?

Как? Откуп?

Колко откуп искаш?

Поискай много — тъй ме гордостта съветва!

И кратко говори — съветва другата ми гордост!

Ха, ха!

Мен искаш? Мене?

Мен цял?...

Ха, ха!

И мъчиш ме глумец,

разкъсваш гордостта ми?

Дай обич мен — кой ще ме сгрее?

Кой ме люби още? — горещи дай ръце,

и плам от въглен за сърце ми

на мен, самотни, дай,

когото лед — най-твърдий лед

за своите врагове,

за врагове се учи да копнее.

Дай, отдай се,

най-жестоки враг,

на мене — ти!

Назад!

Тогаз той отлетя

едничкият последен мой другар,

великият ми враг,

незнаен мен,
палачът-бог!
— Не! Върни се,
с всичките си мъчения!
При сетния самотник
о, върни се!
И моите сълзи-реки текат
към тебе в своя бяг!
И сетен пламък на сърце ми
пламти за теб!
О, върни се,
мой незнаен бог! О, моя скръб! Последна моя
радост!...

2.

--Here, however, Zarathustra could no longer restrain himself; he took his staff and struck the wailer with all his might.

"Stop this," cried he to him with wrathful laughter,
"stop this, thou stage-player!

Thou false coiner!

Thou liar from the very heart!

I know thee well!

I will soon make warm legs to thee, thou evil
magician: I know well how-- to make it hot for such as
thou!"

--"Leave off," said the old man, and sprang up from the
ground, "strike me no more, O Zarathustra!

I did it only for amusement!

That kind of thing belongeth to mine art.

Thee thyself, I wanted to put to the proof when I gave
this performance.

And verily, thou hast well detected me!

But thou thyself--hast given me no small proof of
thyself: thou art HARD, thou wise Zarathustra!

Hard strikest thou with thy 'truths,' thy cudgel forceth
from me--THIS truth!"

--"Flatter not," answered Zarathustra, still excited and
frowning, "thou stage-player from the heart!

Thou art false: why speakest thou--of truth!

Thou peacock of peacocks, thou sea of vanity; WHAT
didst thou represent before me, thou evil magician;
WHOM was I meant to believe in when thou wailedst in
such wise?"

"THE PENITENT IN SPIRIT," said the old man, "it was
him--I represented; thou thyself once devisedst this
expression-- --The poet and magician who at last turneth
his spirit against himself, the transformed one who
freezeth to death by his bad science and conscience.

And just acknowledge it: it was long, O Zarathustra,
before thou discoveredst my trick and lie!

Thou BELIEVEDST in my distress when thou heldest

my head with both thy hands,-- --I heard thee lament 'we
have loved him too little, loved him too little!'

Because I so far deceived thee, my wickedness
rejoiced in me."

"Thou mayest have deceived subtler ones than I," said
Zarathustra sternly.

"I am not on my guard against deceivers; I HAVE TO
BE without precaution: so willeth my lot.

Thou, however,--MUST deceive: so far do I know thee!

Thou must ever be equivocal, trivocal, quadrivocal,
and quinquivocal!

Even what thou hast now confessed, is not nearly true
enough nor false enough for me!

Thou bad false coiner, how couldst thou do otherwise!

Thy very malady wouldst thou whitewash if thou
showed thyself naked to thy physician.

Thus didst thou whitewash thy lie before me when
thou saidst: 'I did so ONLY for amusement!'

There was also SERIOUSNESS therein, thou ART
something of a penitent-in-spirit!

I divine thee well: thou hast become the enchanter of
all the world; but for thyself thou hast no lie or artifice
left,--thou art disenchanted to thyself!

Thou hast reaped disgust as thy one truth.

No word in thee is any longer genuine, but thy mouth
is so: that is to say, the disgust that cleaveth unto thy

mouth."

-- --"Who art thou at all!"

cried here the old magician with defiant voice, "who darest to speak thus unto ME, the greatest man now living?"

--and a green flash shot from his eye at Zarathustra.

But immediately after he changed, and said sadly: "O Zarathustra, I am weary of it, I am disgusted with mine arts, I am not GREAT, why do I dissemble!

But thou knowest it well--I sought for greatness!

A great man I wanted to appear, and persuaded many; but the lie hath been beyond my power.

On it do I collapse.

O Zarathustra, everything is a lie in me; but that I collapse--this my collapsing is GENUINE!"

-- "It honoureth thee," said Zarathustra gloomily, looking down with sidelong glance, "it honoureth thee that thou soughtest for greatness, but it betrayeth thee also.

Thou art not great.

Thou bad old magician, THAT is the best and the honestest thing I honour in thee, that thou hast become weary of thyself, and hast expressed it: 'I am not great.'

THEREIN do I honour thee as a penitent-in-spirit, and although only for the twinkling of an eye, in that one moment wast thou--genuine.

But tell me, what seekest thou here in MY forests and rocks?

And if thou hast put thyself in MY way, what proof of me wouldst thou have?

-- --Wherein didst thou put ME to the test?"

Thus spake Zarathustra, and his eyes sparkled.

But the old magician kept silence for a while; then said he: "Did I put thee to the test?

I--seek only.

O Zarathustra, I seek a genuine one, a right one, a simple one, an unequivocal one, a man of perfect honesty, a vessel of wisdom, a saint of knowledge, a great man!

Knowest thou it not, O Zarathustra?

I SEEK ZARATHUSTRA."

--And here there arose a long silence between them: Zarathustra, however, became profoundly absorbed in thought, so that he shut his eyes.

But afterwards coming back to the situation, he grasped the hand of the magician, and said, full of politeness and policy: "Well!

Up thither leadeth the way, there is the cave of Zarathustra.

In it mayest thou seek him whom thou wouldst fain find.

And ask counsel of mine animals, mine eagle and my serpent: they shall help thee to seek.

My cave however is large.

I myself, to be sure--I have as yet seen no great man.

That which is great, the acutest eye is at present insensible to it.

It is the kingdom of the populace.

Many a one have I found who stretched and inflated himself, and the people cried: 'Behold; a great man!'

But what good do all bellows do!

The wind cometh out at last.

At last bursteth the frog which hath inflated itself too long: then cometh out the wind.

To prick a swollen one in the belly, I call good pastime.

Hear that, ye boys!

Our to-day is of the populace: who still KNOWETH what is great and what is small!

Who could there seek successfully for greatness!

A fool only: it succeedeth with fools.

Thou seekest for great men, thou strange fool?

Who TAUGHT that to thee?

Is to-day the time for it?

Oh, thou bad seeker, why dost thou--tempt me?"

-- Thus spake Zarathustra, comforted in his heart, and went laughing on his way.

2.

Но тук Заратустра не можа повече да се стърпи,

вдигна тоягата и удари с все сила оплакващия се.

— Стига! — извика той със злобен смях. — Спри, комедиант! Фалшификатор! Ти, закоренял лъжец! Аз добре те познах! Аз ще ти сгрея кокалите, мрачни магьоснико, аз знам да сгрявам такива като теб!

— Спри — каза старецът и скочи на нозе, — не удряй вече, о, Заратустра! Аз правих всичко туй на шага!

Такова е изкуството ми; самия теб исках аз да изпитам, като те подложих на това изпитание! И наистина, ти добре ме прозря!

Но и ти също — от своя страна немалко ме подложи на изпитание: ти си жесток, ти, мъдри Заратустра! Жестоко удряш ти със своите "истини", твоята чепата тояга изнуди от мен тази истина!

— Не лъскай — отвърна Заратустра, все още възбуден и с тъмен поглед, — ти, закоренял комедиант! Ти си фалшив — какво говориш за истина!

Ти, паун на пауните, ти, море на суета, какво искаше да играеш пред мен, ти, мрачен магьоснико, в кого трябваше да вярвам аз, като се оплакваше тъй?

"Каещия се духом" — каза старецът, — него исках да играя: сам ти някога измисли тая дума — поета и магьосника, който обръща най-сетне против себе си своя дух, преобразования, който замръзва от своето

лошо знание и съвест.

И признай само: много трая, о, Заратустра, докато познаеш моето изкуство и лъжа! Ти вярваше в моята неволя, когато ми държеше с две ръце главата: аз чувах да се оплакваш: "Него твърде малко обичаха, твърде малко обичаха!" Че аз те измавих, дотам, за това се радваше в мен моята злоба.

— Ти си измамвал и по-хитри от мен — рече Заратустра строго. — Аз не се пазя от измамници, аз не трябва да се предпазвам: тъй го иска моята съдба.

Но ти трябва да мамиш, доколкото те познавам аз! Твоите думи трябва да имат всякога две, три, четири и пет смисъла! А и което сега призна, не беше за мен ни достатъчно истина, ни достатъчно лъжа!

Ти, зъл фалшификатор, можеше ли иначе? Болестта си дори би белосал, ако би се показал гол пред своя лекар.

Тъй белоса ти одеде пред мен своята лъжа, като казваше: "Аз върших това само на шага!" То беше донейде и сериозно, ти си донейде каещ, се духом!

Добре те отгатвам аз: ти си магьосник за всички; но за тебе не ти остана ни една лъжа и хитрост — сам за себе си ти без магии остана!

Ти пожъна погнуса като едничка твоя истина. Ни една дума вече не е правдива у теб, само твоята уста: а именно погнуса е залепнала на твоята уста.

— Но кой си ти! — извика тук старият магьосник с упорит глас. — Кой смее да говори тъй на мен, на най-великия, който живее днес? — и една зелена светкавица блесна от неговото око към Заратустра. Но изведнъж той се преобрази и каза тъжно: — О, Заратустра, аз съм уморен, опротивяха ми моите изкуства, аз не съм велик, защо се преструвам! Но ти знаеш добре — аз дирех величие!

Велик човек исках да представя аз и мнозина убедих: но тая лъжа надвиши силите ми. О нея се разбивам аз.

О, Заратустра, всичко е лъжа в мен; но аз се разбивам — това мое разбиване е истинско!

— За твоя чест е — рече Заратустра мрачно и гледайки настрана, — за твоя чест е, че ти диреше величие, но това те издава. Ти не си велик.

Ти, зъл и стар магьосник, най-доброто и най-честното у тебе, което почитам, е това, че си уморен от себе си и че каза: "Аз не съм велик."

Затова те почитам аз като каещ се духом: и макар да бе то само миг, този миг ти беше правдив.

Но кажи що дириш ти тук в моите гори и скали? И ако ти ми се препречи на пътя, на какво изпитание искаше да ме подложиш? — с какво ме изкушаваше? — Тъй рече Заратустра, и очите му искряха. Старият магьосник помълча малко, после рече:

— Изкушавах ли те аз? Аз диря само.

О, Заратустра, аз диря един истински прав, прост човек, недвусмислен, един съвсем честен, един създ на мъдрост, един светец на познание, един велик човек!

Не знаеш ли ти това, о, Заратустра? Аз диря Заратустра.

И тук настана дълго мълчание между двамата; но Заратустра потъна дълбоко в себе си тъй, че затвори очи. Но сетне, като се обърна към своя събеседник, улови ръката на магьосника и рече най-вежливо и хитро:

— Добре! Там нагоре води пътят, там е пещерата на Заратустра. В нея можеш ти да дириш, когото би искал да намериш. И питай животните ми за съвет, моя орел и моята змия — те трябва да ти помогнат да дириш. Моята пещера е голяма.

Аз сам наистина — аз не съм виждал още велик човек. Кое е велико, за него днес е грубо окото и на най-изтънчения. Сега е царството на сганта.

Толкова хора срещнах вече аз, които се ширеха и надуваха, а народът крещеше: "Вижте, ето един велик човек!" Но що значат всички надути мехове! Най-сетне вятърът ще изскочи от тях. Най-сетне се пръсва жабата, която твърде дълго се е надувала: и вятърът изскача навън. Да промушиш един издут в

корема, това наричам аз добра забава. Чуйте, момчета!

Сегашното днес е на сганта: кой знае още що е велико, що е малко! Кой е дирил щастливо величието! Само безумецът: на безумеца върви.

Ти дириш велики хора, чудни глумецо? Кой те е учил на това? Време ли е днес за това? О, ти, мрачен в диренето си, защо ме изкушаваш?

Тъй рече Заратустра, утешен в сърцето, и отмина засмян по своя път нататък.

LXVI.

OUT OF SERVICE.

67

Извън служба

Not long, however, after Zarathustra had freed himself from the magician, he again saw a person sitting beside the path which he followed, namely a tall, black man, with a haggard, pale countenance: THIS MAN grieved him exceedingly.

"Alas," said he to his heart, "there sitteth disguised affliction; methinketh he is of the type of the priests: what do THEY want in my domain?"

What!

Hardly have I escaped from that magician, and must

another necromancer again run across my path,-- --Some sorcerer with laying-on-of-hands, some sombre wonder-worker by the grace of God, some anointed world-maligner, whom, may the devil take!

But the devil is never at the place which would be his right place: he always cometh too late, that cursed dwarf and club-foot!"

-- Thus cursed Zarathustra impatiently in his heart, and considered how with averted look he might slip past the black man.

But behold, it came about otherwise.

For at the same moment had the sitting one already perceived him; and not unlike one whom an unexpected happiness overtaketh, he sprang to his feet, and went straight towards Zarathustra.

"Whoever thou art, thou traveller," said he, "help a strayed one, a seeker, an old man, who may here easily come to grief!

The world here is strange to me, and remote; wild beasts also did I hear howling; and he who could have given me protection--he is himself no more.

I was seeking the pious man, a saint and an anchorite, who, alone in his forest, had not yet heard of what all the world knoweth at present."

"WHAT doth all the world know at present?" asked Zarathustra.

"Perhaps that the old God no longer liveth, in whom all the world once believed?"

"Thou sayest it," answered the old man sorrowfully.

"And I served that old God until his last hour.

Now, however, am I out of service, without master, and yet not free; likewise am I no longer merry even for an hour, except it be in recollections.

Therefore did I ascend into these mountains, that I might finally have a festival for myself once more, as becometh an old pope and church-father: for know it, that I am the last pope!

--a festival of pious recollections and divine services.

Now, however, is he himself dead, the most pious of men, the saint in the forest, who praised his God constantly with singing and mumbling.

He himself found I no longer when I found his cot--but two wolves found I therein, which howled on account of his death,--for all animals loved him.

Then did I haste away.

Had I thus come in vain into these forests and mountains?

Then did my heart determine that I should seek another, the most pious of all those who believe not in God--, my heart determined that I should seek Zarathustra!"

Thus spake the hoary man, and gazed with keen eyes

at him who stood before him.

Zarathustra however seized the hand of the old pope and regarded it a long while with admiration.

"Lo!

thou venerable one," said he then, "what a fine and long hand!

That is the hand of one who hath ever dispensed blessings.

Now, however, doth it hold fast him whom thou seekest, me, Zarathustra.

It is I, the ungodly Zarathustra, who saith: 'Who is ungodlier than I, that I may enjoy his teaching?'

"- Thus spake Zarathustra, and penetrated with his glances the thoughts and arrear-thoughts of the old pope.

At last the latter began: "He who most loved and possessed him hath now also lost him most--: --Lo, I myself am surely the most godless of us at present?

But who could rejoice at that!"

-- --"Thou servedst him to the last?"

asked Zarathustra thoughtfully, after a deep silence, "thou knowest HOW he died?

Is it true what they say, that sympathy choked him; -- That he saw how MAN hung on the cross, and could not endure it;--that his love to man became his hell, and at last his death?"

-- The old pope however did not answer, but looked

aside timidly, with a painful and gloomy expression.

"Let him go," said Zarathustra, after prolonged meditation, still looking the old man straight in the eye.

"Let him go, he is gone.

And though it honoureth thee that thou speakest only in praise of this dead one, yet thou knowest as well as I WHO he was, and that he went curious ways."

"To speak before three eyes," said the old pope cheerfully (he was blind of one eye), "in divine matters I am more enlightened than Zarathustra himself--and may well be so.

My love served him long years, my will followed all his will.

A good servant, however, knoweth everything, and many a thing even which a master hideth from himself.

He was a hidden God, full of secrecy.

Verily, he did not come by his son otherwise than by secret ways.

At the door of his faith standeth adultery.

Whoever extolleth him as a God of love, doth not think highly enough of love itself.

Did not that God want also to be judge?

But the loving one loveth irrespective of reward and requital.

When he was young, that God out of the Orient, then was he harsh and revengeful, and built himself a hell for

the delight of his favourites.

At last, however, he became old and soft and mellow and pitiful, more like a grandfather than a father, but most like a tottering old grandmother.

There did he sit shrivelled in his chimney-corner, fretting on account of his weak legs, world-weary, will-weary, and one day he suffocated of his all-too-great pity."

-- "Thou old pope," said here Zarathustra interposing, "hast thou seen THAT with thine eyes?

It could well have happened in that way: in that way, AND also otherwise.

When Gods die they always die many kinds of death. Well!

At all events, one way or other--he is gone!

He was counter to the taste of mine ears and eyes; worse than that I should not like to say against him.

I love everything that looketh bright and speaketh honestly.

But he--thou knowest it, forsooth, thou old priest, there was something of thy type in him, the priest-type--he was equivocal.

He was also indistinct.

How he raged at us, this wrath-snorter, because we understood him badly!

But why did he not speak more clearly?

And if the fault lay in our ears, why did he give us ears that heard him badly?

If there was dirt in our ears, well!

who put it in them?

Too much miscarried with him, this potter who had not learned thoroughly!

That he took revenge on his pots and creations, however, because they turned out badly--that was a sin against GOOD TASTE.

There is also good taste in piety: THIS at last said: 'Away with SUCH a God!

Better to have no God, better to set up destiny on one's own account, better to be a fool, better to be God oneself!'

" --"What do I hear!"

said then the old pope, with intent ears; "O Zarathustra, thou art more pious than thou believest, with such an unbelief!

Some God in thee hath converted thee to thine ungodliness.

Is it not thy piety itself which no longer letteth thee believe in a God?

And thine over-great honesty will yet lead thee even beyond good and evil!

Behold, what hath been reserved for thee?

Thou hast eyes and hands and mouth, which have

been predestined for blessing from eternity.

One doth not bless with the hand alone.

Nigh unto thee, though thou professest to be the ungodliest one, I feel a hale and holy odour of long benedictions: I feel glad and grieved thereby.

Let me be thy guest, O Zarathustra, for a single night!

Nowhere on earth shall I now feel better than with thee!"

-- "Amen!

So shall it be!"

said Zarathustra, with great astonishment; "up thither leadeth the way, there lieth the cave of Zarathustra.

Gladly, forsooth, would I conduct thee thither myself, thou venerable one; for I love all pious men.

But now a cry of distress calleth me hastily away from thee.

In my domain shall no one come to grief; my cave is a good haven.

And best of all would I like to put every sorrowful one again on firm land and firm legs.

Who, however, could take THY melancholy off thy shoulders?

For that I am too weak.

Long, verily, should we have to wait until some one re-awoke thy God for thee.

For that old God liveth no more: he is indeed dead."

-- Thus spake Zarathustra.

Но наскоро след като Заратустра се отърва от магьосника, той видя, че някой седи пак на пътя, по който вървеше, един чер висок мъж, с изпито и бледно лице; той го ядоса силно. "Тежко — рече той в сърцето си, — ето там седи забулена скръб, струва ми се от пасмината на свещениците — що дирият те в моето царство?"

Как! Едва се отървах от оня магьосник: ето пък и друг чернокнижник трябва да ми мине път, — някакъв магьосник с вдигната за благословия ръка, един тъмен чудотворец по божия милост, един помазан светохулник, дявол да би го взел!

Но дяволът не е никога там, дето би бил на място; винаги закъснява той, това проклето джудже и козиног пакостник!"

Тъй проклинаше Заратустра, нетърпелив в сърцето си и мислеше как би могъл да се промъкне с отвърнат поглед покрай черния човек: но ето че инак се случи. В същия миг човекът го съзря; и подобно на оновова, когото изненадва нечакано щастие, той скочи и се спусна към Заратустра.

— Който и да си, пътниче — каза той, — помогни на един заблуден, на един, който дири, на един старец, който тук лесно може да си изпати!

Тоя свят тук ми е чужд и далечен, аз чувах също и диви зверове да вият; а тоз, който би могъл да ми даде закрила, той изчезна.

Аз дирих последния благочестив човек, един светец и пустинник, едничкия, който в своята гора не е чул още нищо от онова, що знае цял свят днес.

— Какво знае цял свят днес? — попита Заратустра. — Да не би това, че не е жив вече старият бог, в когото цял свят някога вярваше?

— Ти го каза — отвърна старецът нажален. — И аз служих на тоя стар бог до последния му час.

Но сега не служа, нямам господар, и при все това не съм свободен, ни един час вече не съм весел, само в спомените. Затова възлязох аз на тия планини, за да отпразнувам най-сетне пак един празник, както прилича на един стар папа и черковен отец: че знай, аз съм последният папа! — един празник на благочестиви възпоминания и богослужения.

Но ето, вече мъртъв е той сам, най-благочестивият човек, оня светец в гората, който постоянно славеше своя бог с песни и мърморене.

Самия него не намерих вече, когато намерих хижата му — но два вълка в нея виеха за неговата смърт, че него всички животни обичаха. И аз избягах.

Напусто ли дойдох аз в тия гори и планини? И сърцето ми реши да подиря някой друг, най-

благочестивия от онези, които не вярват в Бога — да подиря Заратустра!

Тъй рече старецът и погледна с остър поглед тогова, който стоеше пред него: но Заратустра улови ръката на стария папа и дълго я гледа възхитен.

— Виж, светейши — каза той след това, — каква хубава и дълга ръка! Това е ръка на такъв, който винаги е благославял само. Но сега тя държи яко оновова, когото ти дириш, мене, Заратустра.

Аз съм безбожният Заратустра, който казва: "Кой е по-безбожен от мен, за да се възрадвам на неговото наставление?" Тъй рече Заратустра и прониза с погледа си мислите и помислите на стария папа. Най-сетне почна тоя:

Който най-вече го е обичал и имал, той го е изгубил най-вече от всички:

виж, не съм ли аз от нас двама ни сега по-безбожният? Но кой би се възраждал на това!

— Докрай ли му служи ти — попита Заратустра замислено след дълбоко мълчание, — ти знаеш как той умря? Истина ли е, дето казват, че състраданието го е задушило.

— Като видя, как човекът виси на кръста, и не можа да понесе любовта към човека да се превърне в негов ад и най-сетне в негова смърт?

Но старият папа не отговори, а погледна плахо

настрана с болезнен и мрачен вид.

— Остави го — рече Заратустра след дълъг размисъл, като все още гледаше право в очите стареца.

— Остави го, той изчезна. И макар да е за твоя чест, че говориш само добро за тоя мъртвец, все пак ти знаеш тъй добре, както и аз, кой беше той; и по какви чудни пътища вървеше.

— Казано между три очи — рече весело старият папа (той беше сляп с едното око), — в Божиите работи аз съм по-добре посветен от самия Заратустра — и смея да съм.

Моята любов му е служила дълги години, моята воля вървя във всичко по неговата воля. А добрият слуга знае всичко и много неща дори, които господарят му сам от себе си крие.

Той беше един скритен бог, пълен с тайнственост. При сина си дори идваше той не иначе освен по околни пътища. На вратата на неговата вяра стои прелюбодеяние.

Който го слави като бог на любовта, няма доста високо мнение за самата любов. Не искаше ли тоя бог да бъде и съдия? Но любовта на любещия стои над всяка награда и възмездие.

Когато бе млад, тоя бог от възтока, той бе жесток и отмъстителен и си създаде ад, за да развлича

своите любимци. Но най-сетне той остаря и омекна, и угни, и стана милостив, по-приличен на дядо, отколкото на баща, а най-приличен на олюляваща се стара баба.

И седеше той, посърнал, в къта зад печката, оплакваше се от своите немощни нозе, уморен от света, с уморена воля и се задуши един ден от своето преголямо състрадание.

— Ти, стари папа — рече тук Заратустра, — видя ли ти това с очи? Може и тъй да е станало: тъй и иначе дори. Когато боговете умират, умират те все по разни начини.

Но добре! Тъй или иначе, тъй и тъй — той изчезна! Той беше противен и на живите, и на очите ми, по-лошо от това аз не бих желал да кажа за него.

Аз обичам всичко, що гледа ясно и право говори. Но той — ти знаеш това, ти, стари богослужителю, той беше донейде от твоя род, имаше нещо свещеническо — него можеха разпо да тълкуват.

Той беше също и неясен. Как ни се сърдеше, тоя гневоизвержител, задето го разбирахме зле! Но защо не говореше той по-чисто?

И ако за това бяха виновни нашите уши, защо ни даде той уши, които чуват зле? Ако имаше кал в нашите уши — добре! Но кой я тури там?

Много неща не съумя да стори тоя грънчер, който

не се е изучил, както трябва! Но че той си откъщава на своите грънци и създания, задето не съумя да ги направи, както трябва — това беше грях срещу добрия вкус.

И в благочестието има добър вкус: той рече най-сетне: "Поврага такъв бог! По-добре никакъв бог, по-добре със собствен юмрук да си твориш съдбата, по-добре безумец да бъдеш, по-добре сам да бъдеш бог!"

— Що чувам аз! — рече тук старият папа, наострил уши. — О, Заратустра, ти си по-благочестив, отколкото сам мислиш, с една такава невяра! Някой бог в теб те е наставил на това безбожие. Не е ли твое благочестие само, което не те оставя да вярваш в един бог? И твоята преголяма честност ще те отведе още и отвъд всяко добро и зло!

Виж, какво ти остана още спастено? Ти имаш очи и ръка, и уста, те са предопределени отвъка за благославяне. Не се благославя само с ръка. Близко до теб, макар ти да искаш да бъдеш най-безбожният, сещам аз тайнствено молитвено благоволение от много благославяния: мен ми става приятно и ме боли при това.

Нека бъда твой гост, о, Заратустра, една единствена нощ! Нийде на земята сега не ще ми бъде тъй добре, както при теб!

— Амин! Нека бъде тъй! — рече Заратустра с

голямо учудване. — Там нагоре води пътят, там е пещерата на Заратустра.

На драго сърце аз сам бих те завел там, светейши, че аз обичам всички благочестиви хора. Но сега вик за помощ бързо ме оттегля от теб.

В моето царство никого не трябва да сполита пакост; моята пещера е добро пристанище. И най бих желал да изправя пак на твърда земя и твърди нозе всеки угрижен.

Но кой ще ти отнеме от плещите твоята скръб? За това съм аз твърде слаб. Дълго наистина ще трябва да чакаме ние, докато някой ти събуди пак твоя бог. Тоя стар бог не е жив вече: той е съвсем мъртъв. Тъй рече Заратустра.

LXVII.

THE UGLIEST MAN.

68

Най-грозният човек

--And again did Zarathustra's feet run through mountains and forests, and his eyes sought and sought, but nowhere was he to be seen whom they wanted to see--the sorely distressed sufferer and crier.

On the whole way, however, he rejoiced in his heart and was full of gratitude.

"What good things," said he, "hath this day given me, as amends for its bad beginning!

What strange interlocutors have I found!

At their words will I now chew a long while as at good corn; small shall my teeth grind and crush them, until they flow like milk into my soul!"

-- When, however, the path again curved round a rock, all at once the landscape changed, and Zarathustra entered into a realm of death.

Here bristled aloft black and red cliffs, without any grass, tree, or bird's voice.

For it was a valley which all animals avoided, even the beasts of prey, except that a species of ugly, thick, green serpent came here to die when they became old.

Therefore the shepherds called this valley: "Serpent-death."

Zarathustra, however, became absorbed in dark recollections, for it seemed to him as if he had once before stood in this valley.

And much heaviness settled on his mind, so that he walked slowly and always more slowly, and at last stood still.

Then, however, when he opened his eyes, he saw something sitting by the wayside shaped like a man, and hardly like a man, something nondescript.

And all at once there came over Zarathustra a great

shame, because he had gazed on such a thing.

Blushing up to the very roots of his white hair, he turned aside his glance, and raised his foot that he might leave this ill-starred place.

Then, however, became the dead wilderness vocal: for from the ground a noise welled up, gurgling and rattling, as water gurgleth and rattleth at night through stopped-up water pipes; and at last it turned into human voice and human speech:--it sounded thus: "Zarathustra!

Zarathustra!

Read my riddle!

Say, say!

WHAT IS THE REVENGE ON THE WITNESS?

I entice thee back; here is smooth ice!

See to it, see to it, that thy pride does not here break its legs!

Thou thinkest thyself wise, thou proud Zarathustra!

Read then the riddle, thou hard nut-cracker,--the riddle that I am!

Say then: who am I!"

--When however Zarathustra had heard these words,--what think ye then took place in his soul?

PITY OVERCAME HIM; and he sank down all at once, like an oak that hath long withstood many tree-fellers,--heavily, suddenly, to the terror even of those who meant to fell it.

But immediately he got up again from the ground, and his countenance became stern.

"I know thee well," said he, with a brazen voice,
"THOU ART THE MURDERER OF GOD!"

Let me go.

Thou couldst not ENDURE him who beheld THEE,--
who ever beheld thee through and through, thou ugliest man.

Thou tookest revenge on this witness!"

Thus spake Zarathustra and was about to go; but the nondescript grasped at a corner of his garment and began anew to gurgle and seek for words.

"Stay," said he at last-- --"Stay!"

Do not pass by!

I have divined what axe it was that struck thee to the ground: hail to thee, O Zarathustra, that thou art again upon thy feet!

Thou hast divined, I know it well, how the man feeleth who killed him,--the murderer of God.

Stay!

Sit down here beside me; it is not to no purpose.

To whom would I go but unto thee?

Stay, sit down!

Do not however look at me!

Honour thus--mine ugliness!

They persecute me: now art THOU my last refuge.

NOT with their hatred, NOT with their bailiffs;--Oh, such persecution would I mock at, and be proud and cheerful!

Hath not all success hitherto been with the well-persecuted ones?

And he who persecuteth well learneth readily to be OBSEQUENT--when once he is--put behind!

But it is their PITY-- --Their pity is it from which I flee away and flee to thee.

O Zarathustra, protect me, thou, my last refuge, thou sole one who divinedst me: --Thou hast divined how the man feeleth who killed HIM.

Stay!

And if thou wilt go, thou impatient one, go not the way that I came.

THAT way is bad.

Art thou angry with me because I have already racked language too long?

Because I have already counselled thee?

But know that it is I, the ugliest man, --Who have also the largest, heaviest feet.

Where I have gone, the way is bad.

I tread all paths to death and destruction.

But that thou passedst me by in silence, that thou blushedst--I saw it well: thereby did I know thee as Zarathustra.

Every one else would have thrown to me his alms, his pity, in look and speech.

But for that--I am not beggar enough: that didst thou divine.

For that I am too RICH, rich in what is great, frightful, ugliest, most unutterable!

Thy shame, O Zarathustra, HONOURED me!

With difficulty did I get out of the crowd of the pitiful,--that I might find the only one who at present teacheth that 'pity is obtrusive'-- thyself, O Zarathustra!

--Whether it be the pity of a God, or whether it be human pity, it is offensive to modesty.

And unwillingness to help may be nobler than the virtue that rusheth to do so.

THAT however--namely, pity--is called virtue itself at present by all petty people:--they have no reverence for great misfortune, great ugliness, great failure.

Beyond all these do I look, as a dog looketh over the backs of thronging flocks of sheep.

They are petty, good-wooled, good-willed, grey people.

As the heron looketh contemptuously at shallow pools, with backward-bent head, so do I look at the throng of grey little waves and wills and souls.

Too long have we acknowledged them to be right, those petty people: SO we have at last given them power

as well;--and now do they teach that 'good is only what petty people call good.'

And 'truth' is at present what the preacher spake who himself sprang from them, that singular saint and advocate of the petty people, who testified of himself: 'I--am the truth.'

That immodest one hath long made the petty people greatly puffed up,--he who taught no small error when he taught: 'I--am the truth.'

Hath an immodest one ever been answered more courteously?

--Thou, however, O Zarathustra, passedst him by, and saidst: 'Nay!

Nay!

Three times Nay!

Thou warnedst against his error; thou warnedst--the first to do so--against pity:--not every one, not none, but thyself and thy type.

Thou art ashamed of the shame of the great sufferer; and verily when thou sayest: 'From pity there cometh a heavy cloud; take heed, ye men!'

--When thou teachest: 'All creators are hard, all great love is beyond their pity:' O Zarathustra, how well versed dost thou seem to me in weather-signs!

Thou thyself, however,--warn thyself also against THY pity!

For many are on their way to thee, many suffering, doubting, despairing, drowning, freezing ones-- I warn thee also against myself.

Thou hast read my best, my worst riddle, myself, and what I have done.

I know the axe that felleth thee.

But he--HAD TO die: he looked with eyes which beheld EVERYTHING,--he beheld men's depths and dregs, all his hidden ignominy and ugliness.

His pity knew no modesty: he crept into my dirtiest corners.

This most prying, over-intrusive, over-pitiful one had to die.

He ever beheld ME: on such a witness I would have revenge--or not live myself.

The God who beheld everything, AND ALSO MAN: that God had to die!

Man cannot ENDURE it that such a witness should live."

Thus spake the ugliest man.

Zarathustra however got up, and prepared to go on: for he felt frozen to the very bowels.

"Thou nondescript," said he, "thou warnedst me against thy path.

As thanks for it I praise mine to thee.

Behold, up thither is the cave of Zarathustra.

My cave is large and deep and hath many corners; there findeth he that is most hidden his hiding-place.

And close beside it, there are a hundred lurking-places and by-places for creeping, fluttering, and hopping creatures.

Thou outcast, who hast cast thyself out, thou wilt not live amongst men and men's pity?

Well then, do like me!

Thus wilt thou learn also from me; only the doer learneth.

And talk first and foremost to mine animals!

The proudest animal and the wisest animal--they might well be the right counsellors for us both!"

-- Thus spake Zarathustra and went his way, more thoughtfully and slowly even than before: for he asked himself many things, and hardly knew what to answer.

"How poor indeed is man," thought he in his heart, "how ugly, how wheezy, how full of hidden shame!

They tell me that man loveth himself.

Ah, how great must that self-love be!

How much contempt is opposed to it!

Even this man hath loved himself, as he hath despised himself,--a great lover methinketh he is, and a great despiser.

No one have I yet found who more thoroughly despised himself: even THAT is elevation.

Alas, was THIS perhaps the higher man whose cry I heard?

I love the great despisers.

Man is something that hath to be surpassed."

--

И пак вървяха нозете на Заратустра през планини и гори и очите му диреха и диреха; ала никъде не се виждаше онзи, когото те искаха да видят, великия неволник, зоващ за помощ. Но през целия път се радваше той в сърцето си и беше благодарен. "Колко хубави неща — рече той, — ми дари този ден за възмездие, че тъй зле почна! Какви странни събеседници намерих аз! Дълго ще преживям техните думи като вкусни зърна; на дребно трябва да ги стрие и смели моят зъб, докато потекат като мляко в душата!"

Но когато пътят изви пак около една скала, промени се из един път изгледът и Заратустра стъпи в царство на смъртта. Тук стърчаха високо черни и червени скали — ни трева, ни дърво, ни глас на птица. Това беше долина, която всички животни отбягваха, дори и хищни животни; само една порода грозни, дебели, зелени змии, като остаряваха, идеха тук да умрат. Затова овчарите наричаха тази долина змийска смърт.

Но Заратустра потъна в един чер спомен, защото нему се стори, че е бил вече един път в тази долина. И нещо тежко му притисна духа; тъй че той продължи пътя си полека, все по-полека и най-сетне спря. Но тук, като отвори очи, той видя нещо, което седеше на пътя, наглед като човек, и пак нечовек, нещо неизразимо. И в един миг Заратустра бе обзет от велик срам, че видя с очите си такова нещо: зачервен чак до бялата си коса, той отведе поглед и поде крак, за да се махне от това лошо място. Тогава мъртвата пустош се огласи — из земята бликна едно гълголене и хриптене, както вода нощем през запушени водни тръби хрипти и гълголи; и най-сетне всичко това се превърна в един човешки глас и човешка реч: и гласеше тъй:

"Заратустра! Заратустра! Отгатни ми гатанката! Говори, говори! Какво е отмъщението срещу свидетеля?"

Върни се назад, тук е гладък лед! Гледай, гледай, да не би твоята гордост да си счупи нозете тук!

Ти се мислиш мъдър, горди Заратустра! Отгатни тогава гатанката, ти, който чупиш и най-твърдите орехи — гатанката, която съм аз сам! Кажи: кой съм аз!"

Но когато Заратустра чу тия думи — какво мислите, че стана в неговата душа? Състраданието го

нападна; и той се повали изведнъж като дъб, дълго противостоял на много дървари — тежко, внезапно, като уплаши самите ония, които искаха да го отсекаят. Но ето, че той пак се възправи на земята и лицето му стана строго.

— Аз те познах — рече той с железен глас, — ти си убиецът Божи! Пусни ме!

Ти не можа да изтърпиш оногова, който те видя — който всякога те е прониквал, теб, най-грозни човече! Ти отмъсти на тоя свидетел!

Тъй рече Заратустра и искаше да отмине; но неизразимият хвана едно крайче от неговата дреха и почна отново да гълголи и дири думи. "Стой! — каза той най-сетне, — стой! Не отминавай! Аз отгатнах какъв топор те повали на земята: блажен си, о, Заратустра, че пак отново стана. Ти отгатна, знам аз добре, какво е на душата на тогова, който го уби — на убиеца Божи. Стой! Седни тук при мен, не ще е напусто.

Кого дирех аз, ако не теб? Стой, седни! Но недей ме гледа! Тъй почети моята грозота!

Те ме преследват: сега ти си моето последно прибежище. Не с тяхната омраза, не с тяхното гонение — о, с такова преследване бих се гаврил и гордял, и радвал бих се!

Не е ли бивал успехът досега на страната на

преследваните? А който добре преследва, се научава леко да следва: веднъж като е отподире! Но състраданието им е — състраданието им е, от което бягам и прибягвам при теб. О, Заратустра, защити ме, ти мое последно прибежище, ти, единствени, който ме отгатна: ти отгатна, какво е на душата на оногова, който го уби. Стой! И искаш ли да вървиш, нетърпеливи: не минавай пътя, по който дойдох аз. Тоя път е лош.

Сърдиш ли се, че аз тъй дълго време си кълча езика? Че аз вече ти давам съвети? Но знай, това съм аз, най-грозният човек, който има също най-големи, най-тежки крака. Където аз минах, пътят е лош. Аз унищожавам и позоря всички пътища.

Но че ти минаваше край мене мълчалив, че ти се изчерви, аз видях: по това познах, че си Заратустра.

Всеки друг би ми подхвърлил милостиня, състраданието си, с поглед и дума. Но за това аз не съм достатъчно просяк, ти отгатна това — за това аз съм пребогат, богат с величие, с ужас, с най-грозното, с най-неизразимото! Твоят срам, о, Заратустра, ме почетете!

С мъка се отървах от навалищата на състрадателните — за да намеря единствения, който днес учи "състраданието днес е безочливо" — тебе, о, Заратустра!

Било Божие, било човешко състрадание: състраданието противоречи на срама. И нежеланието да помогнеш може да е по-благородно от оная добродетел, която се притича.

А това се нарича днес добродетел у всички дребни хора, състраданието — те не почитат великото нещастие, великата грозота, великата несполука. Аз гледам през всички тях като псе през гърбовете на гъмжащи стада овце. Те са дребни мековълнести доброжелателни безцветни хора.

Като щъркел, който презрително гледа над гладките блатата с извърната назад глава — тъй гледам аз над кипежа на безцветните малки вълни и воли, и души.

Твърде дълго им е давано право на тия дребни хора: тъй им се даде най-сетне и власт — и ето, те учат: "Добро е само, което дребните считат добро."

И "истина" се нарича днес, що говори проповедникът, който сам бе от техния род, оня чуден светец и застъпник на дребните хора, който свидетелстваше за себе си: "Аз съм истината."

Тоя нескромник стана причина вече отдавна да вирят нос дребните хора — той, който немалко заблуждаваше, като казваше: "Аз съм истината."

Бивало ли е някога отговаряно по-вежливо на един нескромник? Но ти, о, Заратустра, го отмина и

рече: "Не! Не! Трижди не!"

Ти предпазваше от неговото заблуждение, ти предпазваше пръв от състраданието — не всички, не никого, но себе си и подобните на тебе.

Ти се срамуваш от срама на великия страдалец; и наистина, когато ти казваш: "От състраданието се спуща тежък облак, пазете се, хора!" — когато ти учиш: "Всички творци са безжалостни, всяка велика любов превишава състраданието им": о, Заратустра, как добре ми се струва да си познал поличбата на времето!

Но сам ти предпазвай се сам от своето състрадание! Че мнозина са вече на път към тебе, мнозина страдащи, съмняващи се, отчаяни, давещи се, мръзнещи.

Аз те предпазвам и от себе си. Ти отгатна моята най-добра, най-зла гатанка, мен самия и това, що сторих. Познавам топора, който те повали.

Но той трябваше да умре: той гледаше с очи, които всичко виждаха — той виждаше гълбините и бездните у човека, всичкия му прикрит позор и грозота.

Неговото състрадание не знаеше срам: той се промъкна в моите най-мръсни кътчета. Този най-любопитен, най-безочлив, най-състрадателен, трябваше да умре.

Той виждаше все мен: на такъв един свидетел
исках аз да отмъстя — или сам да не живея.

Бог, който всичко виждаше, и човека дори: тоя бог
трябваше да умре! Човек не може да търпи, такъв
един свидетел да живее."

Тъй рече най-грозният човек. А Заратустра стана
и се намери да тръгне: че той трепереше в утробата
си дори.

— Ти, неизразими — рече той, — ти ме
предпазваше от твоя път. От благодарност за това аз
ти хваля своя. Ето, там горе е пещерата на
Заратустра.

Моята пещера е голяма и дълбока и има много
пътища: и най-скритият ще намери там свое
скривалище.

И току до нея има стотина пукнатини и убежища
за всякакви пълзящи, хвъркати и скокливи животни.

Ти, отвърженик, ти, който сам себе отвъргна, ти
не искаш да живееш сред хората и тяхното
състрадание? Добре, стори като мене! Тъй ще научиш
ти и от мен: само деца се учат. И заговори най-напред
и преди всичко с моите животни! Най-гордото
животно и най-хитрото животно — нека и на двама
ни бъдат те верни съветници!

Тъй рече Заратустра и тръгна по своя път още по-
замислен и по-полека отпреди: че той за много неща

се питаше и не можеше лесно да си отговори.

"Колко е беден човек! — мислеше той в сърцето
си. — Колко грозен, колко хриплив, колко пълен със
скрит срам!

Казват ми, че човек сам себе си обича: ах, колко
велика трябва да е тая самообич! Колко много
презрение крие тя срещу себе си!

Също и този там се обичаше, както се презираше
— великан в любовта си е той и един велик в
презрението си.

Никого не съм срещал още, който по-дълбоко да
се е презирал — и това е висина. Уви, може би тоя
беше висшият човек, чийто вик чух аз?

Аз обичам великите в презрението си. Но човек е
нещо, което трябва да бъде превъзможнато."

LXVIII. THE VOLUNTARY BEGGAR.

69

Доброволният просяк

When Zarathustra had left the ugliest man, he was
chilled and felt lonesome: for much coldness and
lonesomeness came over his spirit, so that even his limbs
became colder thereby.

When, however, he wandered on and on, uphill and

down, at times past green meadows, though also
sometimes over wild stony couches where formerly
perhaps an impatient brook had made its bed, then he
turned all at once warmer and heartier again.

"What hath happened unto me?"

he asked himself, "something warm and living
quickeneth me; it must be in the neighbourhood.

Already am I less alone; unconscious companions and
brethren rove around me; their warm breath toucheth
my soul."

When, however, he spied about and sought for the
comforters of his lonesomeness, behold, there were kine
there standing together on an eminence, whose
proximity and smell had warmed his heart.

The kine, however, seemed to listen eagerly to a
speaker, and took no heed of him who approached.

When, however, Zarathustra was quite nigh unto
them, then did he hear plainly that a human voice spake
in the midst of the kine, and apparently all of them had
turned their heads towards the speaker.

Then ran Zarathustra up speedily and drove the
animals aside; for he feared that some one had here met
with harm, which the pity of the kine would hardly be
able to relieve.

But in this he was deceived; for behold, there sat a
man on the ground who seemed to be persuading the

animals to have no fear of him, a peaceable man and Preacher-on-the-Mount, out of whose eyes kindness itself preached.

"What dost thou seek here?"
called out Zarathustra in astonishment.

"What do I here seek?"
answered he: "the same that thou seekest, thou mischief-maker; that is to say, happiness upon earth.

To that end, however, I would fain learn of these kine.

For I tell thee that I have already talked half a morning unto them, and just now were they about to give me their answer.

Why dost thou disturb them?

Except we be converted and become as kine, we shall in no wise enter into the kingdom of heaven.

For we ought to learn from them one thing: ruminating.

And verily, although a man should gain the whole world, and yet not learn one thing, ruminating, what would it profit him!

He would not be rid of his affliction, --His great affliction: that, however, is at present called DISGUST.

Who hath not at present his heart, his mouth and his eyes full of disgust?

Thou also!

Thou also!

But behold these kine!"

-- Thus spake the Preacher-on-the-Mount, and turned then his own look towards Zarathustra--for hitherto it had rested lovingly on the kine--: then, however, he put on a different expression.

"Who is this with whom I talk?"

he exclaimed frightened, and sprang up from the ground.

"This is the man without disgust, this is Zarathustra himself, the surmounter of the great disgust, this is the eye, this is the mouth, this is the heart of Zarathustra himself."

And whilst he thus spake he kissed with o'erflowing eyes the hands of him with whom he spake, and behaved altogether like one to whom a precious gift and jewel hath fallen unawares from heaven.

The kine, however, gazed at it all and wondered.

"Speak not of me, thou strange one; thou amiable one!"

said Zarathustra, and restrained his affection, "speak to me firstly of thyself!

Art thou not the voluntary beggar who once cast away great riches,-- --Who was ashamed of his riches and of the rich, and fled to the poorest to bestow upon them his abundance and his heart?

But they received him not."

"But they received me not," said the voluntary beggar, "thou knowest it, forsooth.

So I went at last to the animals and to those kine."

"Then learnedst thou," interrupted Zarathustra, "how much harder it is to give properly than to take properly, and that bestowing well is an ART--the last, subtlest master-art of kindness."

"Especially nowadays," answered the voluntary beggar: "at present, that is to say, when everything low hath become rebellious and exclusive and haughty in its manner--in the manner of the populace.

For the hour hath come, thou knowest it forsooth, for the great, evil, long, slow mob-and-slave-insurrection: it extendeth and extendeth!

Now doth it provoke the lower classes, all benevolence and petty giving; and the overrich may be on their guard!

Whoever at present drip, like bulgy bottles out of all-too-small necks:--of such bottles at present one willingly breaketh the necks.

Wanton avidity, bilious envy, careworn revenge, populace-pride: all these struck mine eye.

It is no longer true that the poor are blessed.

The kingdom of heaven, however, is with the kine."

"And why is it not with the rich?"

asked Zarathustra temptingly, while he kept back the

kine which sniffed familiarly at the peaceful one.

"Why dost thou tempt me?"

answered the other.

"Thou knowest it thyself better even than I.

What was it drove me to the poorest, O Zarathustra?

Was it not my disgust at the richest?

--At the culprits of riches, with cold eyes and rank thoughts, who pick up profit out of all kinds of rubbish--at this rabble that stinketh to heaven, --At this gilded, falsified populace, whose fathers were pickpockets, or carrion-crows, or rag-pickers, with wives compliant, lewd and forgetful:-- for they are all of them not far different from harlots-- Populace above, populace below!

What are 'poor' and 'rich' at present!

That distinction did I unlearn,--then did I flee away further and ever further, until I came to those kine."

Thus spake the peaceful one, and puffed himself and perspired with his words: so that the kine wondered anew.

Zarathustra, however, kept looking into his face with a smile, all the time the man talked so severely--and shook silently his head.

"Thou doest violence to thyself, thou Preacher-on-the-Mount, when thou usest such severe words.

For such severity neither thy mouth nor thine eye have been given thee.

Nor, methinketh, hath thy stomach either: unto IT all such rage and hatred and foaming-over is repugnant.

Thy stomach wanteth softer things: thou art not a butcher.

Rather seemest thou to me a plant-eater and a root-man.

Perhaps thou grindest corn.

Certainly, however, thou art averse to fleshly joys, and thou lovest honey."

"Thou hast divined me well," answered the voluntary beggar, with lightened heart.

"I love honey, I also grind corn; for I have sought out what tasteth sweetly and maketh pure breath: --Also what requireth a long time, a day's-work and a mouth's-work for gentle idlers and sluggards.

Furthest, to be sure, have those kine carried it: they have devised ruminating and lying in the sun.

They also abstain from all heavy thoughts which inflate the heart."

--"Well!"

said Zarathustra, "thou shouldst also see MINE animals, mine eagle and my serpent,--their like do not at present exist on earth.

Behold, thither leadeth the way to my cave: be to-night its guest.

And talk to mine animals of the happiness of animals,-

--Until I myself come home.

For now a cry of distress calleth me hastily away from thee.

Also, shouldst thou find new honey with me, ice-cold, golden-comb-honey, eat it!

Now, however, take leave at once of thy kine, thou strange one!

thou amiable one!

though it be hard for thee.

For they are thy warmest friends and preceptors!"

--"One excepted, whom I hold still dearer," answered the voluntary beggar.

"Thou thyself art good, O Zarathustra, and better even than a cow!"

"Away, away with thee!

thou evil flatterer!"

cried Zarathustra mischievously, "why dost thou spoil me with such praise and flattery-honey?

"Away, away from me!"

cried he once more, and heaved his stick at the fond beggar, who, however, ran nimbly away.

Когато Заратустра остави най-грозния човек, мраз го обзе и той се почувства самотен: през сърцето му мина много студенина и самотност, тъй че дори и членовете му измръзнаха. Но като вървеше нататък

все и по-нататък, нагоре, надолу и покрай зелени ливади, също и през диви каменисти русла, дете някога нетърпелив ручей си е настанил легло: веднага му стана пак по-топло и по-мило на сърце.

“Какво ми се случи? — се попита той. — Нещо топло и живо ме освежава, то трябва да е нейде наблизо.

Аз вече не съм тъй самичък; незнайни спътници и братя бродят около ми, техният топъл дъх се докосва до моята душа.”

Но кога се огледа наоколо и подири утешителите на своята самотност: виж, то бяха крави, стълпени на една височина; тяхната близост и миризма стоплиха сърцето му. Но тия крави сякаш слушаха усърдно някого, който им говореше, и не обърнаха внимание на тоя, що идеше. Ала когато Заратустра дойде съвсем близо до тях, чу той ясно един човешки глас да говори посред кравите; и виждаше се как те вкупом бяха обърнали глави към говорещия.

Тогава Заратустра бързо се изкачи и разпъди животните, защото се боеше да не е сполетяло зло някого, комуто състраданието на кравите едва ли би помогнало. Но в това той се мамеше; че ето, там на земята седеше един човек и сякаш убеж—даваше животните да не се плашат от него, един миролюбив човек и планински проповедник, из чиито очи

проповядваше самата доброта.

— Що дириш тук? — извика Заратустра учудено.

“Що диря аз тук? — отвърна той. — Същото, което дириш ти, размирнико! Щастие на земята.

Но бих желал аз да го науча от кравите. Че, знаеш ли ти, половин сутрин вече ги придумвам и тъкмо щяха те да ми отговорят. Защо им попречи?

Ако не се върнем и станем като крави, то не ще влезем в царството небесно. Ние би трябвало едно да научим от тях: преживянето. И наистина, ако човек спечелеше целия свят и не научеше това едно, преживянето: какво от туй! Не би се избавил той от своята скръб — от своята велика скръб: но тя се нарича днес погнуса. Кому днес сърцето, устата и очите не са пълни с погнуса? И твоите! И твоите! Но погледни тия крави!”

Тъй рече проповедникът и обърна своя поглед към Заратустра — защото досега той гледаше с любов към кравите — но изведнъж се преобрази.

“Кой е този, с когото говоря? — извика той уплашено и скочи от земята.

Това е свободният от всяка погнуса човек, това е сам Заратустра, победителят на великото отвращение, това е омото, това е устата, това е сърцето на самия Заратустра.”

И като говореше тъй, той целуна ръцете на

оногова, комуто говореше, с насълзени очи, като някой, комуто неочаквано е паднал от небето драгоценен дар и съкровище. А кравите гледаха всичко това и се чудеа.

— Не говори за мен, ти, чудни! Мили! — рече Заратустра и се бранеше от неговата нежност. — Говори ми по-напред за себе си! Не си ли ти доброволният просяк, който някога се отказа от голямо богатство, който се срамуваше от своето богатство и от богатите и побягна при най-бедните, за да им дари своето обилие и своето сърце? Но те не го приеха.

— Но те не ме приеха — рече доброволният просяк, — ти знаеш това. Тогава аз дойдох при животните и при тия крави.

— Тогава научи ти — прекъсна Заратустра говорещия, — колко по-мъчно е да даваш, отколкото да вземаш, и че да умееш да даряваш е изкуство и последно най-хитро майсторско изкуство на добротата.

“Особено в наши дни — отвърна доброволният просяк, — днес именно, когато всичко низко се разбунтува и стана боязливо и надменно по своему: както е присъщо на сганта.

Защото, ти знаеш, дойде часът за великия зъл дълъг бавен бунт на сганта и робите: той расте и

расте.

И възмездяват се принизените от всяко благодеяние и милостиня; нека пребогатите бъдат нащрек!

Който сега е като шише с твърдо тясно гърло, да знае, на такова шише днес охотно строшават гърлото.

Похотлива алчност, злъчна завист, скръбна отмъстителност, гордост на сганта: всичко това ми се хвърли в очи. Вече не е вярно, че бедните са блажени. Царството небесно е у кравите."

— А защо не е то у богатите? — попита, изпитвайки, Заратустра, като отпъждаше кравите, които душеха доверчиво миролюбивия проповедник.

"Защо ме изпитваш? — отвърна той. — Ти сам знаеш това по-добре от мене. Какво ме накара да ида при най-бедните, о, Заратустра? Не беше ли погнусата от нашите най-богати? От затворниците на богатството, които извличат своята изгода от всяка смет, със студени очи и похотливи мисли, от тая сган, която вони до небето.

От тая позлатена, лъжлива сган, чиито бащи са плячкосници или гарвани, или събирачи на дрипи, женкари, похотливи, късопаветни: те не са далеч от блудницата.

Сган горе, сган долу! Що значи днес "сиромаш" и

"богат"! Аз забравих тази разлика — и побягнах далеч, и все по-далеч, докато стигнах при тия крави."

Тъй рече миролюбивият и пъхтеше, и се потеше при тия думи: тъй че кравите отново се чудеха. Но Заратустра го гледаше все с усмивка на лице, като говореше тъй строго и мълчаливо клатеше глава.

— Ти правиш това с усилие, ти, планински проповедник, като изричаш такива строги думи. Ни устата ти, ни очите ти са за такава строгост.

А, както ми се струва, също не е и стомахът ти: нему са противни всеки такъв гняв и омраза, и разпенване. Твоят стомах иска по-крехка храна: ти не си месар.

Повече ми изглеждаш да обичаш трева и корени. Може би ти дъвчеш зърна. Но навярно месото не ти е приятно, а обичаш меда.

"Ти добре отгатна — отговори доброволният просяк с облекчено сърце. — Аз обичам меда, дъвча също и зърна, че аз дирех, което е вкусно, и прави дъха чист: също и което иска дълго време, и служи за развлечение и за дъвка на кротки безделници и тунеядци.

Най-далеч в това изкуство стигнаха тия крави: те измислиха преживянето и лежането на слънце. И те се въздържат от всяка тежка мисъл, която издува сърцето."

— Добре! — рече Заратустра. — Ти би трябвало да видиш и моите животни, моя орел и моята змия — там подобни няма на земята днес.

Виж, там пътят води към моята пещера: бъди й гост тази нощ. И говори с моите животни за щастието на животните — додето аз се върна. Че сега вик за помощ ме оттегля бързо от тебе. И ти ще намериш у дома нов мед, свежи кехлибарени пити: яж!

А сега сбогувай се бързо с кравите си, ти, чудни! Мили! Макар и да ти е мъчно. Че те са твои най-горещи другари и учители!

— С изключение на едного, когото аз още повече обичам — отвърна доброволният просяк. — Ти сам си добър и по-добър от крава, о, Заратустра!

— Бягай, махни се! Ти, зъл лъстецо! — извика Заратустра със злоба. — Какво ме квариш с такава похвала и медено ласкателство?

— Бягай, махни се от мен! — извика още веднъж и замахна своята тояга срещу нежния просяк: но той побягна бързо от него.

LXIX.
THE SHADOW.

70

Сянката

Scarcely however was the voluntary beggar gone in haste, and Zarathustra again alone, when he heard behind him a new voice which called out: "Stay!

Zarathustra!

Do wait!

It is myself, forsooth, O Zarathustra, myself, thy shadow!"

But Zarathustra did not wait; for a sudden irritation came over him on account of the crowd and the crowding in his mountains.

"Whither hath my lonesomeness gone?"

spake he.

"It is verily becoming too much for me; these mountains swarm; my kingdom is no longer of THIS world; I require new mountains.

My shadow calleth me?

What matter about my shadow!

Let it run after me!

I--run away from it."

Thus spake Zarathustra to his heart and ran away.

But the one behind followed after him, so that immediately there were three runners, one after the other--namely, foremost the voluntary beggar, then Zarathustra, and thirdly, and hindmost, his shadow.

But not long had they run thus when Zarathustra became conscious of his folly, and shook off with one jerk

all his irritation and detestation.

"What!"

said he, "have not the most ludicrous things always happened to us old anchorites and saints?

Verily, my folly hath grown big in the mountains!

Now do I hear six old fools' legs rattling behind one another!

But doth Zarathustra need to be frightened by his shadow?

Also, methinketh that after all it hath longer legs than mine."

Thus spake Zarathustra, and, laughing with eyes and entrails, he stood still and turned round quickly--and behold, he almost thereby threw his shadow and follower to the ground, so closely had the latter followed at his heels, and so weak was he.

For when Zarathustra scrutinised him with his glance he was frightened as by a sudden apparition, so slender, swarthy, hollow and worn-out did this follower appear.

"Who art thou?"

asked Zarathustra vehemently, "what doest thou here?

And why callest thou thyself my shadow?

Thou art not pleasing unto me."

"Forgive me," answered the shadow, "that it is I; and if I please thee not --well, O Zarathustra!

therein do I admire thee and thy good taste.

A wanderer am I, who have walked long at thy heels; always on the way, but without a goal, also without a home: so that verily, I lack little of being the eternally Wandering Jew, except that I am not eternal and not a Jew.

What?

Must I ever be on the way?

Whirled by every wind, unsettled, driven about?

O earth, thou hast become too round for me!

On every surface have I already sat, like tired dust have I fallen asleep on mirrors and window-panes: everything taketh from me, nothing giveth; I become thin--I am almost equal to a shadow.

After thee, however, O Zarathustra, did I fly and hie longest; and though I hid myself from thee, I was nevertheless thy best shadow: wherever thou hast sat, there sat I also.

With thee have I wandered about in the remotest, coldest worlds, like a phantom that voluntarily haunteth winter roofs and snows.

With thee have I pushed into all the forbidden, all the worst and the furthest: and if there be anything of virtue in me, it is that I have had no fear of any prohibition.

With thee have I broken up whatever my heart revered; all boundary-stones and statues have I

o'erthrown; the most dangerous wishes did I pursue,--
verily, beyond every crime did I once go.

With thee did I unlearn the belief in words and worths
and in great names.

When the devil casteth his skin, doth not his name
also fall away?

It is also skin.

The devil himself is perhaps--skin.

'Nothing is true, all is permitted': so said I to myself.
Into the coldest water did I plunge with head and
heart.

Ah, how oft did I stand there naked on that account,
like a red crab!

Ah, where have gone all my goodness and all my
shame and all my belief in the good!

Ah, where is the lying innocence which I once
possessed, the innocence of the good and of their noble
lies!

Too oft, verily, did I follow close to the heels of truth:
then did it kick me on the face.

Sometimes I meant to lie, and behold!

then only did I hit--the truth.

Too much hath become clear unto me: now it doth not
concern me any more.

Nothing liveth any longer that I love,--how should I
still love myself?

'To live as I incline, or not to live at all': so do I wish;
so wisheth also the holiest.

But alas!

how have _I_ still--inclination?

Have _I_--still a goal?

A haven towards which MY sail is set?

A good wind?

Ah, he only who knoweth WHITHER he saileth,
knoweth what wind is good, and a fair wind for him.

What still remaineth to me?

A heart weary and flippant; an unstable will; fluttering
wings; a broken backbone.

This seeking for MY home: O Zarathustra, dost thou
know that this seeking hath been MY home-sickening; it
eateth me up.

'WHERE is--MY home?'

For it do I ask and seek, and have sought, but have not
found it.

O eternal everywhere, O eternal nowhere, O eternal--
in vain!"

Thus spake the shadow, and Zarathustra's
countenance lengthened at his words.

"Thou art my shadow!"

said he at last sadly.

"Thy danger is not small, thou free spirit and
wanderer!

Thou hast had a bad day: see that a still worse evening
doth not overtake thee!

To such unsettled ones as thou, seemeth at last even a
prisoner blessed.

Didst thou ever see how captured criminals sleep?

They sleep quietly, they enjoy their new security.

Beware lest in the end a narrow faith capture thee, a
hard, rigorous delusion!

For now everything that is narrow and fixed seduceth
and tempteth thee.

Thou hast lost thy goal.

Alas, how wilt thou forego and forget that loss?

Thereby--hast thou also lost thy way!

Thou poor rover and rambler, thou tired butterfly!
wilt thou have a rest and a home this evening?

Then go up to my cave!

Thither leadeth the way to my cave.

And now will I run quickly away from thee again.

Already lieth as it were a shadow upon me.

I will run alone, so that it may again become bright
around me.

Therefore must I still be a long time merrily upon my
legs.

In the evening, however, there will be--dancing with
me!"

-- Thus spake Zarathustra.

Но щом побегна доброволният просяк, Заратустра пак остана сам и чу зад себе си нов глас, който викаше: "Стой! Заратустра! Чакай! Аз съм, о, Заратустра, аз, твоята сянка!" Но Заратустра не чакаше, защото внезапно го обзе досада от навалищата в неговите планини.

— Де се дна моята самотност! — рече той. — Прекалиха го; тази планина гъмжи, царството ми не е вече от тоя свят, трябва ми нови планини.

Моята сянка ме вика? Що ме е грижа за моята сянка! Нека тича тя след мен! Аз ще избягам от нея.

Тъй рече Заратустра в сърцето си и отмина. Но сянката, която беше зад него, тръгна подире му: тъй че троица тичаха един след друг, напред доброволният просяк, после Заратустра и най-сетне сянката му! Малко тичаха те тъй, защото Заратустра скоро съзна безумието си и отърси от себе си изведнъж всяка досада и отвращение.

— Как! — рече той. — Не са ли се случвали най-смешните неща с нас, стари пустинници и светци?

Наистина, моето безумие високо израсна в планините! И ето, чувам да тичат един подир друг три чифта стари нозе на безумци.

Но бива ли Заратустра да се бои от една сянка? И струва ми се най-сетне, че нейните нозе са по-дълги

от моите.

Тъй рече Заратустра, смеещ се с очи и утроба, застана и се обърна по-скоро — и ето, той при това почти повали на земята своята следовница и сянка: тъй близо вече го следваше тя в петите му и тъй слаба беше тя. И когато я измери с очи, той се уплаши като пред внезапен призрак: тъй тънък, черен, кух и изтощен изглеждаше призрактът, що го преследваше.

— Кой си ти? — попита грубо Заратустра. — Какво правиш тук? И защо се наричаш ти моя сянка? Ти не ми харесваш.

— Прости — рече сянката, — че съм аз; и ако не ти харесвам, какво, о, Заратустра! Затова аз те хваля и поздравявам с добрия ти вкус. Аз съм пътник, който отдавна вече ходи по твоите пети: винаги на път, но без цел, без дом: тъй че малко ми липсва да съм вечният скитник евреин, то е, че не съм ни вечен, ни евреин.

Как? Нима трябва все на път да бъда? От всеки вятър въртяна, блуждаеща, подгонена? О, земя, ти си за мене твърде кръгла!

На всяка повърхност съм седяла аз вече, като уморен прах спях аз по огледала и прозорци: всяко от мен взема, нищо не дава, аз изтънявам — почти приличам на сянка.

Но теб, о, Заратустра, аз следвах и преследвах най-

дълго от всички и макар да се криех от теб, все пак бях твоята най-добра сянка: вред дето сядаше ти, сядах и аз.

С теб обходих аз най-далечните, най-студени светове като призрак, който бяга доброволно по зимни стрехи и сняг.

С теб наедно се стремях аз към всичко забранено, към всичко най-лошо и най-далечно: и ако има нещо в мен да е добродетел, то е, че аз нямам страх от никакво запрещение.

С теб наедно разбих аз всичко, що сърцето ми почиташе, всички синорни камъни и всички идоли повалих аз, тичах подир най-опасни желания — наистина, преминах през всяко престъпление.

С теб се отучих аз да вярвам на думи и ценности, и велики имена. Когато дяволът си мени кожата, не се ли мени и името му? Че и то е кожа. Самият дявол е може би кожа.

"Няма истина, всичко е позволено" — тъй си внушавах аз. В най-студените води се хвърлях с глава и сърце. Ах, как често излизах аз от тях гола и червена като рак!

Ах, де се дна всичко добро и всеки срам, и всяка вяра в добрите!

Ах, де се дна оная лъжовна невинност, която аз имах някога, невинността на добрите и техните

благородни лъжи!

Твърде често, наистина, следвах аз истината по стъпките: и тя ме блъскаше. Понякога мислех аз, че лъжа, и ето, че тъкмо тогава улучвах истината.

Твърде много неща се проясниха за мен: сега за нищо не ме е грижа. Не живее нищо, което аз обичам — как бих могла сама себе си да обичам още?

Да живея, както ми е воля, или никак да не живея: тъй искам аз, тъй го иска и най-светият. Но, уви! Има ли за мен още радост?

Имам ли аз още цел? Пристанище, към което да отиде моят кораб? Един добър вятър? Ах, само онзи, който знае де отива, знае също кой вятър е добър и попътен за него.

Какво ми остана още? Едно уморено и нагло сърце; непостоянна воля; пръхащи криле; разбит гръбнак.

Това дирене на свой дом, о, Заратустра, знаеш ли, това дирене бе мое жестоко изпитание, което ме подяжда.

"Де е моят дом? За него разпитвам и диря и дирих, но го не намерих. О, вечно всъде, о вечно никъде, о вечно напусто!"

Тъй рече сянката и лицето на Заратустра се удължи при тия думи.

— Ти си моята сянка! — каза той най-сетне

скръбно.

Твоята опасност не е малка, ти, свободен дух и скитник! Ти има лош ден: гледай да те не сполети и по-лоша вечер!

На такива безпокойни като теб дори и тъмницата може да се стори блажена. Вижда ли си ти някога как спят затворени престъпници? Те спят спокойно, те се радват на своята нова безопасност.

Пази се да те не обхване накрай някоя тясна вяра, някоя строга, жестока заблуда! Защото те съблазнява и изкушава всичко, що е тясно и твърдо.

Ти загуби целта: уви, как можеш да забравиш тая загуба и да се утешиш? С това ти пътя загуби!

Бедна, блуждаеща, замечтана, ти, морна пеперудо! Искаш ли тая вечер да намериш отдих и прибежище? Иди там в моята пещера!

Нататък води пътят към моята пещера. А сега аз бързам да побягна от тебе!

Сякаш сянка пада вече върху мен.

Аз искам да вървя сам, за да се проясни около ми. За това трябва дълго да бъда весел и бодър на нозе. А довечера у мен ще има танец!

Тъй рече Заратустра.

LXX.

NOONTIDE.

71

Пладня

--And Zarathustra ran and ran, but he found no one else, and was alone and ever found himself again; he enjoyed and quaffed his solitude, and thought of good things--for hours.

About the hour of noontide, however, when the sun stood exactly over Zarathustra's head, he passed an old, bent and gnarled tree, which was encircled round by the ardent love of a vine, and hidden from itself; from this there hung yellow grapes in abundance, confronting the wanderer.

Then he felt inclined to quench a little thirst, and to break off for himself a cluster of grapes.

When, however, he had already his arm out-stretched for that purpose, he felt still more inclined for something else--namely, to lie down beside the tree at the hour of perfect noontide and sleep.

This Zarathustra did; and no sooner had he laid himself on the ground in the stillness and secrecy of the variegated grass, than he had forgotten his little thirst, and fell asleep.

For as the proverb of Zarathustra saith: "One thing is more necessary than the other."

Only that his eyes remained open:--for they never

grew weary of viewing and admiring the tree and the love of the vine.

In falling asleep, however, Zarathustra spake thus to his heart: "Hush!

Hush!

Hath not the world now become perfect?

What hath happened unto me?

As a delicate wind danceth invisibly upon parquered seas, light, feather light, so--danceth sleep upon me.

No eye doth it close to me, it leaveth my soul awake.

Light is it, verily, feather-light.

It persuadeth me, I know not how, it toucheth me inwardly with a caressing hand, it constraineth me.

Yea, it constraineth me, so that my soul stretcheth itself out:-- --How long and weary it becometh, my strange soul!

Hath a seventh-day evening come to it precisely at noontide?

Hath it already wandered too long, blissfully, among good and ripe things?

It stretcheth itself out, long--longer!

it lieth still, my strange soul.

Too many good things hath it already tasted; this golden sadness oppresseth it, it distorteth its mouth.

--As a ship that putteth into the calmest cove:--it now draweth up to the land, weary of long voyages and

uncertain seas.

Is not the land more faithful?

As such a ship huggeth the shore, tuggeth the shore:-- then it sufficeth for a spider to spin its thread from the ship to the land.

No stronger ropes are required there.

As such a weary ship in the calmest cove, so do I also now repose, nigh to the earth, faithful, trusting, waiting, bound to it with the lightest threads.

O happiness!

O happiness!

Wilt thou perhaps sing, O my soul?

Thou liest in the grass.

But this is the secret, solemn hour, when no shepherd playeth his pipe.

Take care!

Hot noontide sleepeth on the fields.

Do not sing!

Hush!

The world is perfect.

Do not sing, thou prairie-bird, my soul!

Do not even whisper!

Lo--hush!

The old noontide sleepeth, it moveth its mouth: doth it not just now drink a drop of happiness-- --An old brown drop of golden happiness, golden wine?

Something whisketh over it, its happiness laugheth.

Thus--laugheth a God.

Hush!

-- --'For happiness, how little sufficeth for happiness!'

Thus spake I once and thought myself wise.

But it was a blasphemy: THAT have I now learned.

Wise fools speak better.

The least thing precisely, the gentlest thing, the lightest thing, a lizard's rustling, a breath, a whisk, an eye-glance--LITTLE maketh up the BEST happiness.

Hush!

--What hath befallen me: Hark!

Hath time flown away?

Do I not fall?

Have I not fallen--hark!

into the well of eternity?

--What happeneth to me?

Hush!

It stingeth me--alas--to the heart?

To the heart!

Oh, break up, break up, my heart, after such happiness, after such a sting!

--What?

Hath not the world just now become perfect?

Round and ripe?

Oh, for the golden round ring--whither doth it fly?

Let me run after it!
 Quick!
 Hush--" (and here Zarathustra stretched himself, and felt that he was asleep.
) "Up!"
 said he to himself, "thou sleeper!
 Thou noontide sleeper!
 Well then, up, ye old legs!
 It is time and more than time; many a good stretch of road is still awaiting you-- Now have ye slept your fill; for how long a time?
 A half-eternity!
 Well then, up now, mine old heart!
 For how long after such a sleep mayest thou --remain awake?"
 (But then did he fall asleep anew, and his soul spake against him and defended itself, and lay down again)--
 "Leave me alone!
 Hush!
 Hath not the world just now become perfect?
 Oh, for the golden round ball!
 -- "Get up," said Zarathustra, "thou little thief, thou sluggard!
 What!
 Still stretching thyself, yawning, sighing, failing into deep wells?

Who art thou then, O my soul!"
 (and here he became frightened, for a sunbeam shot down from heaven upon his face.
) "O heaven above me," said he sighing, and sat upright, "thou gazest at me?
 Thou hearkenest unto my strange soul?
 When wilt thou drink this drop of dew that fell down upon all earthly things,--when wilt thou drink this strange soul-- --When, thou well of eternity!
 thou joyous, awful, noontide abyss!
 when wilt thou drink my soul back into thee?"
 Thus spake Zarathustra, and rose from his couch beside the tree, as if awakening from a strange drunkenness: and behold!
 there stood the sun still exactly above his head.
 One might, however, rightly infer therefrom that Zarathustra had not then slept long.

И Заратустра бяга и бяга, и не намери никого вече — и той беше сам и намираше все себе си и се наслаждаваше и опиваше от своята самотност и мислеше за добри неща — с часове. Но към часа на пладнята, когато слънцето стоеше тъкмо над главата на Заратустра, мина той край едно старо криво и чепато дърво, което бе прегърнато цяло от обилната любов на една лоза, тъй че то само не се виждаше:

жълти гроздове изобилно висяха от него към пътника. Тогава му се дощя да утоли своята малка жажда и да откъсне един грозд, но едва протегна към нея ръка и нему се дощя нещо друго още повече: да легне при дървото в часа на пълната пладня и да спи.

Тъй и стори Заратустра; и щом легна на земята в тишината и тайнствеността на пъстрата трева, той забрави вече слабата си жажда и заспа.

Че както гласи поговорката на Заратустра: едно е по-необходимо от друго. Само че неговите очи останаха отворени — че те не можах да се наситят, да гледат и хвалят дървото и любовта на лозата. Но на заспиване Заратустра рече тъй на сърцето си:

"Тихо! Тихо! Не стана ли тъкмо сега светът съвършен? Но какво стана с мен?"

Както нежен вятър, невиден, танцува по гладкото море, лек, като перо лек: тъй танцува сънят над мене.

Той не склопя очите ми, душата ми оставя будна. Лек е той, истина! Лек като перо.

Той ми придумва, не зная как? Той ме докосва дълбоко с ласкава ръка, той ме принуждава. Да, той ме принуждава тъй, че душата ми се простира — как става тя дълга и уморена, моята чудна душа! Да не й е дошла вечерта на седмия ден тъкмо на пладня? Дали е тя витала твърде дълго, блажена между добри и зрели неща? Дълго се простира тя, от дълго — по-

дълго! Тя лежи тихо, моята чудна душа. Твърде много добри неща е опитвала тя, тая златна скръб я гнети, тя свива уста.

Като кораб, влязъл в своето най-тихо пристанище — сега се опира той на земята, уморен от дълги пътувания и от незнайни моря. Не е ли земята по-вярна.

Когато такъв един кораб се намести и се прилепи о земята: тогава е доста един паяк от брега да простре своите нишки към него. Никакви по-яки въжа не му трябват.

Както такъв един уморен кораб в най-тихото пристанище, тъй си отпочивам и аз сега близо до земята, верен, доверчив, очакващ, привързан о нея с най-тънки нишки.

О, щастие! О, щастие! Не искаш ли да пееш, о, душа моя? Ти лежиш в тревата. Но този е тайнственият тържествен час, когато ни един пастир не надува своята цафара.

Пази се! Зной в пладня спи над нивите: не пей! Тихо! Светът е свършен.

Не пей, полска птицо, о, душа моя! Нито шепни! Погледни — тихо! Старата пладня спи, тя движи устата си: не пие ли тоя час тя капка щастие — стара тъмна капка златно щастие, златно вино? То литва през него, неговото щастие се смее: тъй — се смее

един бог. Тихо!

“За щастие, как малко стига за щастие!” Тъй рекох аз някога и се мислех мъдър. Но това бе похула — това научих аз сега. Мъдрите безумци по-добре говорят. Тъкмо най-малкото, най-тихото, най-лекото, шумът на гущер, един дъх, едно литване, един миг — малкото е присъщо на най-доброто щастие. Тихо!

Какво стана с мен: чуй! Времето ли хвъркна? Не падам ли? Не паднах ли аз — чуй! В кладенеца на вечността?

Какво става с мен? Тихо! Прободе ме — уви — в сърцето? В сърцето! О, пръсни се, пръсни се, сърце, след такова щастие, след такова пробождане!

Как? Не стана ли светът тъкмо сега свършен? Кръгъл и зрял? О, златен кръгъл диск — де лети той сега? Да бягам и аз подир него! Бързо! Тихо (и тук Заратустра се изтегна и почувства, че спи).

“Стани! — рече той на себе си, — сънливце! Ти, спящ на пладня! Хайде ставайте, стари нозе! Време е, и отдавна време, доста път ви чака още.

Вие си отспахте вече, дълго ли? Половин вечност! Хайде ставай вече, мое старо сърце! Много ли ти трябва още след такъв сън — да си буден?” (Но тук той заспа отново и душата му се противеше и се защитава и пак легна.) “Остави ме! Тихо. Не стана ли светът свършен? О, златен кръгъл диск!”

“Стани — рече Заратустра, — ти, малка крадло, безделнице! Как? Все още се протягаш, прозяваш, въздишаш и потъваш в дълбоки кладенци?

Коя си ти! О, душа моя!” (И тук се стресна той, че един слънчев лъч падна от небето върху лицето му.)

“О, небе над мен — въздъхна той и се изправи седнал, — ти ме гледаш? Ти подслушваш моята чудна душа?

Кога ще изпиеш тази капка роса, що падна върху всичко земно; кога ще изпиеш ти тази чудна душа; кога, кладенец на вечността! Ти, радостна страшна пладнешка бездна! Кога ще погълнеш ти в себе си моята душа?”

Тъй рече Заратустра и се дигна от своето легло при дървото като от странно опиянение: и ето, слънцето все още стоеше тъкмо над главата му. От това можеше да се убеди човек, че Заратустра не спа дълго тогава.

LXXI.

THE GREETING.

72

Приветствие

It was late in the afternoon only when Zarathustra, after long useless searching and strolling about, again

came home to his cave.

When, however, he stood over against it, not more than twenty paces therefrom, the thing happened which he now least of all expected: he heard anew the great CRY OF DISTRESS.

And extraordinary!

this time the cry came out of his own cave.

It was a long, manifold, peculiar cry, and Zarathustra plainly distinguished that it was composed of many voices: although heard at a distance it might sound like the cry out of a single mouth.

Thereupon Zarathustra rushed forward to his cave, and behold!

what a spectacle awaited him after that concert!

For there did they all sit together whom he had passed during the day: the king on the right and the king on the left, the old magician, the pope, the voluntary beggar, the shadow, the intellectually conscientious one, the sorrowful soothsayer, and the ass; the ugliest man, however, had set a crown on his head, and had put round him two purple girdles,--for he liked, like all ugly ones, to disguise himself and play the handsome person.

In the midst, however, of that sorrowful company stood Zarathustra's eagle, ruffled and disquieted, for it had been called upon to answer too much for which its pride had not any answer; the wise serpent however

hung round its neck.

All this did Zarathustra behold with great astonishment; then however he scrutinised each individual guest with courteous curiosity, read their souls and wondered anew.

In the meantime the assembled ones had risen from their seats, and waited with reverence for Zarathustra to speak.

Zarathustra however spake thus: "Ye despairing ones! Ye strange ones!

So it was YOUR cry of distress that I heard?

And now do I know also where he is to be sought, whom I have sought for in vain to-day: THE HIGHER MAN--: --In mine own cave sitteth he, the higher man!

But why do I wonder!

Have not I myself allured him to me by honey-offerings and artful lure-calls of my happiness?

But it seemeth to me that ye are badly adapted for company: ye make one another's hearts fretful, ye that cry for help, when ye sit here together?

There is one that must first come, --One who will make you laugh once more, a good jovial buffoon, a dancer, a wind, a wild romp, some old fool:--what think ye?

Forgive me, however, ye despairing ones, for speaking such trivial words before you, unworthy, verily, of such

guests!

But ye do not divine WHAT maketh my heart wanton:-- --Ye yourselves do it, and your aspect, forgive it me!

For every one becometh courageous who beholdeth a despairing one.

To encourage a despairing one--every one thinketh himself strong enough to do so.

To myself have ye given this power,--a good gift, mine honourable guests!

An excellent guest's-present!

Well, do not then upbraid when I also offer you something of mine.

This is mine empire and my dominion: that which is mine, however, shall this evening and tonight be yours.

Mine animals shall serve you: let my cave be your resting-place!

At house and home with me shall no one despair: in my purlieu do I protect every one from his wild beasts.

And that is the first thing which I offer you: security!

The second thing, however, is my little finger.

And when ye have THAT, then take the whole hand also, yea, and the heart with it!

Welcome here, welcome to you, my guests!"

Thus spake Zarathustra, and laughed with love and mischief.

After this greeting his guests bowed once more and

were reverentially silent; the king on the right, however, answered him in their name.

"O Zarathustra, by the way in which thou hast given us thy hand and thy greeting, we recognise thee as Zarathustra.

Thou hast humbled thyself before us; almost hast thou hurt our reverence--: --Who however could have humbled himself as thou hast done, with such pride?

THAT uplifteth us ourselves; a refreshment is it, to our eyes and hearts.

To behold this, merely, gladly would we ascend higher mountains than this.

For as eager beholders have we come; we wanted to see what brighteneth dim eyes.

And lo!

now is it all over with our cries of distress.

Now are our minds and hearts open and enraptured.

Little is lacking for our spirits to become wanton.

There is nothing, O Zarathustra, that groweth more pleasingly on earth than a lofty, strong will: it is the finest growth.

An entire landscape refresheth itself at one such tree.

To the pine do I compare him, O Zarathustra, which groweth up like thee-- tall, silent, hardy, solitary, of the best, supplest wood, stately,-- --In the end, however, grasping out for ITS dominion with strong, green

branches, asking weighty questions of the wind, the storm, and whatever is at home on high places; --

Answering more weightily, a commander, a victor!

Oh!

who should not ascend high mountains to behold such growths?

At thy tree, O Zarathustra, the gloomy and ill-constituted also refresh themselves; at thy look even the wavering become steady and heal their hearts.

And verily, towards thy mountain and thy tree do many eyes turn to-day; a great longing hath arisen, and many have learned to ask: 'Who is Zarathustra?'

And those into whose ears thou hast at any time dripped thy song and thy honey: all the hidden ones, the lone-dwellers and the twain-dwellers, have simultaneously said to their hearts: 'Doth Zarathustra still live?'

It is no longer worth while to live, everything is indifferent, everything is useless: or else--we must live with Zarathustra!

'Why doth he not come who hath so long announced himself?'

thus do many people ask; 'hath solitude swallowed him up?'

Or should we perhaps go to him?'

Now doth it come to pass that solitude itself becometh

fragile and breaketh open, like a grave that breaketh open and can no longer hold its dead.

Everywhere one seeth resurrected ones.

Now do the waves rise and rise around thy mountain, O Zarathustra.

And however high be thy height, many of them must rise up to thee: thy boat shall not rest much longer on dry ground.

And that we despairing ones have now come into thy cave, and already no longer despair:--it is but a prognostic and a presage that better ones are on the way to thee,-- --For they themselves are on the way to thee, the last remnant of God among men--that is to say, all the men of great longing, of great loathing, of great satiety, --All who do not want to live unless they learn again to HOPE--unless they learn from thee, O Zarathustra, the GREAT hope!"

Thus spake the king on the right, and seized the hand of Zarathustra in order to kiss it; but Zarathustra checked his veneration, and stepped back frightened, fleeing as it were, silently and suddenly into the far distance.

After a little while, however, he was again at home with his guests, looked at them with clear scrutinising eyes, and said: "My guests, ye higher men, I will speak plain language and plainly with you.

It is not for YOU that I have waited here in these

mountains."

("Plain language and plainly?"

Good God!"

said here the king on the left to himself; "one seeth he doth not know the good Occidentals, this sage out of the Orient!

But he meaneth 'blunt language and bluntly'--well!

That is not the worst taste in these days!"

) "Ye may, verily, all of you be higher men," continued Zarathustra; "but for me--ye are neither high enough, nor strong enough.

For me, that is to say, for the inexorable which is now silent in me, but will not always be silent.

And if ye appertain to me, still it is not as my right arm.

For he who himself standeth, like you, on sickly and tender legs, wisheth above all to be TREATED INDULGENTLY, whether he be conscious of it or hide it from himself.

My arms and my legs, however, I do not treat indulgently, I DO NOT TREAT MY WARRIORS INDULGENTLY: how then could ye be fit for MY warfare?

With you I should spoil all my victories.

And many of you would tumble over if ye but heard the loud beating of my drums.

Moreover, ye are not sufficiently beautiful and well-

born for me.

I require pure, smooth mirrors for my doctrines; on your surface even mine own likeness is distorted.

On your shoulders presseth many a burden, many a recollection; many a mischievous dwarf squatteth in your corners.

There is concealed populace also in you.

And though ye be high and of a higher type, much in you is crooked and misshapen.

There is no smith in the world that could hammer you right and straight for me.

Ye are only bridges: may higher ones pass over upon you!

Ye signify steps: so do not upbraid him who ascendeth beyond you into HIS height!

Out of your seed there may one day arise for me a genuine son and perfect heir: but that time is distant.

Ye yourselves are not those unto whom my heritage and name belong.

Not for you do I wait here in these mountains; not with you may I descend for the last time.

Ye have come unto me only as a presage that higher ones are on the way to me,-- --NOT the men of great longing, of great loathing, of great satiety, and that which ye call the remnant of God; --Nay!

Nay!

Three times Nay!

For OTHERS do I wait here in these mountains, and will not lift my foot from thence without them; --For higher ones, stronger ones, triumphanter ones, merrier ones, for such as are built squarely in body and soul: LAUGHING LIONS must come!

O my guests, ye strange ones--have ye yet heard nothing of my children?

And that they are on the way to me?

Do speak unto me of my gardens, of my Happy Isles, of my new beautiful race--why do ye not speak unto me thereof?

This guests'-present do I solicit of your love, that ye speak unto me of my children.

For them am I rich, for them I became poor: what have I not surrendered, --What would I not surrender that I might have one thing: THESE children, THIS living plantation, THESE life-trees of my will and of my highest hope!"

Thus spake Zarathustra, and stopped suddenly in his discourse: for his longing came over him, and he closed his eyes and his mouth, because of the agitation of his heart.

And all his guests also were silent, and stood still and confounded: except only that the old soothsayer made signs with his hands and his gestures.

Беше късно след пладня вече, когато Заратустра подир дълго напразно дирене и скитане се върна пак при своята пещера. Но кога застана срещу ѝ, около двадесет крачки далеч от нея, случи се това, което сега той най-малко очакваше — отново чу силния вик за помощ.

И чудно! Този път той идеше от неговата пещера. То бе дълъг, многозвучен странен вик и Заратустра ясно различи, че той се състои от много гласове: макар, отдалеч чут, да звучеше като вик от едно-единичко гърло.

Тогава Заратустра се завтече към своята пещера и ето какво зрелище го очакваше след тоя вик! Там седяха сбрани един до друг всички, покрай които бе минал той през деня: царят отдясно и царят отляво, старият магьосник, папата, доброволният просяк, сянката, съвестният духом, скръбният гадател и магарето; а най-грозният човек беше наложил корона и опасал два червени пояса — че той обичаше, като всички грозни, да се облича и кичи. А сред това натъжено общество стоеше орелът на Заратустра, настръхнал и неспокоен, че той трябваше да отговаря на много неща, за които гордостта му нямаше отговор; а мъдрата змия висеше около врата му.

Всичко това Заратустра гледаше с голямо учудване; а после той разгледа със снизходително любопитство поотделно всеки от гостите си, четеше в душите им и отново се чудеше. В това време събраните бяха станали от местата си и чакаха с почитание Заратустра да проговори. А Заратустра рече тъй:

— Вие, отчайващи се! Вие, чудни хора! Вашия ли вик за помощ чух аз? И сега знам аз де да диря, когото днес напусто дирих: висшия човек — в самата моя пещера седи той, висшият човек! Но защо ли се чудя! Не го ли примамих аз сам при себе си, с медена жертва и хитрия примамлив зов на своето щастие?

Но, струва ми се, вие не сте за дружно общество, вие, викащи за помощ, се наскърбявате един друг, когато седите заедно тук?! По-напред трябва да дойде някой — някой, който пак да ви накара да се смеете, някой добър весел палячо, някой танчар и вятър, и размирник, някакъв стар глумец — как ви се струва?

Но простете ми, вие, отчаяни, че аз ви говоря с такива нищожни думи, недостойни, истина, за такива гости! Но вие не отгатвате, кое прави бодро сърцето ми:

— това сте вие и видът ви, простете ми! Защото всеки, който гледа някой отчаян, се ободрява. Да

утешава отчаяните — всеки се счита доста силен.

Сами вие ми дадохте тая сила — драгоценен дар, високи мои гости! Същински дар от гости! Добре, тогава не ми се сърдете, че аз ви предлагам също и от своето.

Това тук е мое царство и мое владение: но което е мое, тази вечер и тази нощ да бъде и ваше. Нека ви служат моите животни: пещерата ми нека ви бъде място за отдох!

В моя дом, при моето огнище не трябва никой да се отчайва, в своите владения аз защитавам всякого от неговите диви зверове. И първото, което ви предлагам, е безопасност!

А второто е моят малък пръст. И щом той е у вас, вземете още и цялата ми ръка, добре! И сърцето ми при това! Добре дошли тук, добре дошли, мои желани гости!

Тъй рече Заратустра и се засмя от обич и злоба. След тоя привет гостите му се поклониха отново и мълчаха почтително; а царят отдясно му отговори от тяхно име:

“По това, о, Заратустра, как ти ни подаде ръка и ни поздрави, ние познахме, че си Заратустра. Ти се унижи пред нас; и почти наскърби почитта ни към теб — но кой би могъл като тебе да се унижи с такава гордост? Това ободрява самите нас, наслада е то за

нашите очи и сърца.

Само това да видим на драго сърце бихме се изкачили ние и на по-високи планини от тая. Като любители на зрелища дойдохме ние, искахме да видим кое разведрява мрачни очи.

И ето, престана вече всеки наш вик за помощ. Дух и сърце вече са разкрити и възхитени. Малко остава и нашето мъжество ще стане бодро.

Нищо, о, Заратустра, не расте на земята по-възрадващо от високата силна воля — тя е нейното най-хубаво растение. Цяла местност се освежава от едно такова дърво.

С кедъра сравнявам аз, о, Заратустра, оня, който израства като теб: висок, мълчалив, твърд, сам, от най-гъвкаво дърво, величав — а най-сетне протягащ своите силни зелени клони към своето владение, с мощни въпроси питащ ветрове и бури, и всичко, което винаги е домът на висини;

още по-силно отговарящ, един повелител, победоносец: о, кой не би се изкачил на високи планини, за да види такива растения?

Под твоето дърво тук, о, Заратустра, намира утеха и мрачният, и нещастният, твой изглед успокоява несретника и изцелява сърцето му.

И наистина, към твоята планина и дърво се обръщат днес много погледи; велик копнеж израсна

и мнозина се научиха да питат: "Кой е Заратустра?"

И всеки, комуто си влял някога в ухото своята песен и своя мед: всички, които са се крили, самотни, двамина, казваха изведнъж на сърце си:

"Жив ли е още Заратустра? Не струва вече да се живее, всичко е все едно, всичко напусто: или — ний трябва да живеем със Заратустра!"

"Защо не идва той, който тъй отдавна се предвеща? — тъй питат мнозина; самотността ли го погълна? Или трябва ние да идем при него?"

Но ето, че самата самотност омекна и се пръсна като гроб, който се разтваря и не може вече да държи своите мъртъвци. Вредом се виждат възкръснали.

Ето подемат се и подемат вълните към твоята планина, о, Заратустра. И колкото високо да е твоята висина, мнозина трябва да се издигнат до теб; твоята лодка не трябва повече да стои на сухо.

И че ние отчаяните сега стигнахме в твоята пещера и не се отчайваме вече: то е една поличба и предвестие, че по-добри са на път към тебе — че той сам е на път към теб, който е последната останка от бога между човеците, тоест: всички човеци на великия копнеж, на великото отвращение, на великата пресита;

всички, които не искат да живеят, или ще научат да се надеят — или ще научат от теб, о, Заратустра,

великата надежда!"

Тъй рече царят отдясно и хвана ръката на Заратустра, за да я целуне, но Заратустра отклони неговото почитание и се отдръпна уплашен, мълчалив и внезапно унесен сякаш в далнини.

Но след малко пристъпи той пак към своите гости, изгледа ги с ясни изпитателни очи и рече:

— Вие, мои гости, висши човеци, аз искам немски и ясно с вас да говоря. Не вас очаквах аз в тия планини.

(— "Немски и ясно"? Пази Боже! — каза тук царят отляво настрана; види се, той не знае немците, този мъдрец от възток!

Но той мисли "немски и грубо" — добре! Това днес още не значи най-лош вкус!)

— Вие може да сте вкупом наистина по-високи човеци — продължи Заратустра, — но за мен вие още не сте достатъчно високи и силни.

За мен, тоест: за неумолимото, което мълчи в мен, но няма всякога да мълчи. Ако сте мои, то не сте колкото дясната ми ръка.

Който стои сам на болни и слаби нозе като вас, той иска преди всичко, дали сам ще го знае, или крие от себе си — да бъде щаден.

Но аз не щадя своите ръце и нозе, аз не щадя своите войници — как ще ви бива тогава за моята

война?

С вас бих покварил всяка победа. И не един от вас би паднал вече, щом чуе само гръмкия удар на моя барабан.

Вий не сте и достатъчно красиви и благородни. Мен ми трябват чисти гладки огледала за моите учения; върху вашата повърхност се обезобразява самият мой образ.

Вашите плещи притиска не една тежест, не един спомен. Не едно лошо джудже се сгушва във вашите кътчета. Дори във вас има скрита сган.

Ако и да сте от висок и по-висок род — много у вас е криво и безобразно. Няма ковач на света, който би ви изковал, както трябва.

Вие сте само мостове: по-високи да минат през вас отвъд! Вие сте стъпала: не се гневете на оногова, който се изкачва по вас към своята висина!

От вашето семе нека израсне един истински син и съвършен наследник: но това е далеч. Вие сами не сте ония, на които се пада моето наследство и име.

Не вас чакам аз тук на тия планини, не с вас ще слеза за сетен път аз долу. Като поличба дойдохте вие при мен, че по-високи са вече на път към мен — не човеците на великия копнеж, на великото отвращение, на великата пресита и онова, което вие назовахте останка божия.

Не! Не! Трижди не! Други чакам аз тук на тия планини и не ще мръдна крака си без тях — висши, по-силни, по-победоносни, по-бодри, такива, които са създадени правилно телом и духом — смеещи се лъвов е трябва да дойдат!

О, мои желани гости, вие, чудни — не сте ли чули още нищо за моите деца? И че са те вече на път към мен?

Говорете ми за моите градини, за моите блажени острови, за моя нов хубав род — защо не ми говорите за тях?

Тоя дар искам аз от вашата обич, да ми говорите за моите деца. За тях станах аз богат, за тях обеднях; какво не дадох аз — какво не бих дал, да имам едничкото: тия деца, тоя жив разсад, тези жизнени дървеса на моята воля и висша надежда!

Тъй рече Заратустра и внезапно прекъсна своята реч: че го обзе копнежът му и той затвори очи и уста, тъй силно биеше неговото сърце.

И всичките му гости мълчаха и тихо стояха изненадани: само старият прорицател правеше знаци с ръце и с движения на лицето си.

LXXII. THE SUPPER.

73

Тайната вечеря

For at this point the soothsayer interrupted the greeting of Zarathustra and his guests: he pressed forward as one who had no time to lose, seized Zarathustra's hand and exclaimed: "But Zarathustra!

One thing is more necessary than the other, so sayest thou thyself: well, one thing is now more necessary UNTO ME than all others.

A word at the right time: didst thou not invite me to TABLE?

And here are many who have made long journeys. Thou dost not mean to feed us merely with discourses?

Besides, all of you have thought too much about freezing, drowning, suffocating, and other bodily dangers: none of you, however, have thought of MY danger, namely, perishing of hunger-" (Thus spake the soothsayer.

When Zarathustra's animals, however, heard these words, they ran away in terror.

For they saw that all they had brought home during the day would not be enough to fill the one soothsayer.

) "Likewise perishing of thirst," continued the soothsayer.

"And although I hear water splashing here like words

of wisdom--that is to say, plenteously and unweariedly, I--want WINE!

Not every one is a born water-drinker like Zarathustra.

Neither doth water suit weary and withered ones: WE deserve wine--IT alone giveth immediate vigour and improvised health!"

On this occasion, when the soothsayer was longing for wine, it happened that the king on the left, the silent one, also found expression for once.

"WE took care," said he, "about wine, I, along with my brother the king on the right: we have enough of wine,--a whole ass-load of it.

So there is nothing lacking but bread."

"Bread," replied Zarathustra, laughing when he spake, "it is precisely bread that anchorites have not.

But man doth not live by bread alone, but also by the flesh of good lambs, of which I have two: --THESE shall we slaughter quickly, and cook spicily with sage: it is so that I like them.

And there is also no lack of roots and fruits, good enough even for the fastidious and dainty,--nor of nuts and other riddles for cracking.

Thus will we have a good repast in a little while.

But whoever wish to eat with us must also give a hand to the work, even the kings.

For with Zarathustra even a king may be a cook."

This proposal appealed to the hearts of all of them, save that the voluntary beggar objected to the flesh and wine and spices.

"Just hear this glutton Zarathustra!"

said he jokingly: "doth one go into caves and high mountains to make such repasts?

Now indeed do I understand what he once taught us: Blessed be moderate poverty!"

And why he wisheth to do away with beggars."

"Be of good cheer," replied Zarathustra, "as I am.

Abide by thy customs, thou excellent one: grind thy corn, drink thy water, praise thy cooking,-- if only it make thee glad!

I am a law only for mine own; I am not a law for all.

He, however, who belongeth unto me must be strong of bone and light of foot,-- --Joyous in fight and feast, no sulker, no John o' Dreams, ready for the hardest task as for the feast, healthy and hale.

The best belongeth unto mine and me; and if it be not given us, then do we take it:--the best food, the purest sky, the strongest thoughts, the fairest women!"

-- Thus spake Zarathustra; the king on the right however answered and said: "Strange!

Did one ever hear such sensible things out of the mouth of a wise man?

And verily, it is the strangest thing in a wise man, if over and above, he be still sensible, and not an ass."

Thus spake the king on the right and wondered; the ass however, with ill will, said YE-A to his remark.

This however was the beginning of that long repast which is called "The Supper" in the history-books.

At this there was nothing else spoken of but THE HIGHER MAN.

На това място прорицателят прекъсна приветствието на Заратустра и неговите гости; той се впусна напред като някой, който няма време за губене, улови ръката на Заратустра и извика:

"Но, Заратустра!

Едно е по-необходимо от друго, тъй казваш ти сам: добре, едно ми е сега по-необходимо от всяко друго.

Една дума тъкмо навреме: не ме ли ти покани на вечеря? И мнозина има тук, които са бъртали дългия път. С речи ли искаш да ни гощаваш ти?

Освен туй всички вие говорихте вече доста за измръзване, за даване, удушаване и други опасности за тялото: но никой не помисли за моята опасност от глад."

(Тъй рече прорицателят, но когато животните на Заратустра чува тия думи, избягаха от страх. Защото

видяха, че каквото бяха донесли през деня, нямаше да постигне да се насити само прорицателят.)

“А още и опасността да умра от жад — продължи прорицателят. — И макар да чувам тук да тече вода, подобно речите на мъдростта изобилно и непрестанно, аз искам вино!”

Не всеки е Заратустра да пие само вода, откак се е родил. Водата не струва за уморени и посърнали: нам трябва вино — само то дава внезапно оздравяване и ненадейно здраве!”

При тоя случай, когато прорицателят искаше вино, случи се и царят отляво, мълчаливият, да продума.

“За вино — рече той, — се погрижихме ние, аз заедно с брата си, царя отдясно: ние имаме доста вино — цяло магаре. Тъй че липсва само хляб.”

— Хляб? — отвърна Заратустра и се изсмя при това. — А тъкмо хляб нямат пустинниците. Ала човек не живее от хляб само, но и от месото на хубави агнета, а аз ги имам две.

Тях нека по-скоро заколят и насолят, и приготвят с ароматни треви: тъй обичам аз. А също и корени, и плодове не ни липсват, доста добри дори за най-лакоми и изтънчени вкусове; има също и орехи, и други загадки за трошене.

И тъй завчас ще приготвим добра вечеря. Но

който иска да яде, не трябва да стои със скръстени ръце, и самите царе. При Заратустра и царят може да бъде готвач.

Това предложение беше по сърце на всички; само доброволният просяк беше против всяко месо, вино и подправки.

“Я гледайте тоя чревоугодник Заратустра! — рече той на смях. — За това ли отива човек в пещери и високи планини — за да прави такива гощавки ли!

Сега разбирам аз това, що ни учеше той някога: “Благословена да е малката бедност!” и защо иска той да премахне просяците.”

— Бъди весел като мен — отвърна Заратустра. — Пази си привичките, примерни човече, дъвчи си зърната, пий си водата, хвали си кухнята: стига тя да те весели!

Аз съм закон за моите само, не съм закон за всички. Но който е от моите, трябва да има яки кости и леки нозе; весел за война и празненства, не намръщен, не прехласнат, готов за най-мъчното като за свой празник, здрав и читав.

Най-доброто принадлежи на моите и на мен; и ако не ни го дават, ние сами ще го вземем: най-добрата храна, най-ясното небе, най-силните мисли, най-хубавите жени!

Тъй рече Заратустра, но царят отдясно отвърна:

— Чудно! Чуval ли е някой такива мъдри неща от устата на мъдрец?

И наистина, най-рядко се среща мъдрец, който да е умен и да не бъде магаре.

Тъй рече царят отдясно и се почуди; а магарето злорадо довърши неговата реч с И—А. И това бе началото на оная дълга вечеря, която в историческите книги наричат “Тайната вечеря”. И по време на която не се говори за нищо друго, освен за висшия човек.

LXXIII.

THE HIGHER MAN.

74

За висшия човек

1.

When I came unto men for the first time, then did I commit the anchorite folly, the great folly: I appeared on the market-place.

And when I spake unto all, I spake unto none.

In the evening, however, rope-dancers were my companions, and corpses; and I myself almost a corpse.

With the new morning, however, there came unto me a new truth: then did I learn to say: "Of what account to me are market-place and populace and populace-noise

and long populace-ears!"

Ye higher men, learn THIS from me: On the market-place no one believeth in higher men.

But if ye will speak there, very well!

The populace, however, blinketh: "We are all equal."

"Ye higher men,"--so blinketh the populace--"there are no higher men, we are all equal; man is man, before God--we are all equal!"

Before God!

--Now, however, this God hath died.

Before the populace, however, we will not be equal.

Ye higher men, away from the market-place!

1.

Когато за пръв път дойдох при хората, безумието на пустинника извърших, великото безумие — явих се на пазарището. И когато аз говорех към всички, към никого не говорех. А вечерта въжеиграчи бяха ми другари и трупове; и сам аз бях почти труп.

Но с новото утро ми дойде и нова истина: и аз научих да казвам "Що ме е грижа от пазар и сган, и шум от сган, и дългите уши на сганта!"

Висши човеци, това научете от мен: на пазара никой не вярва във висши човеци. А щом искате да говорите там, добре! Но сганта подмигва: "Ние всички сме равни."

"Вие, висши човеци — тъй подмигва сганта, — няма никакви висши човеци, ний всички сме равни, човекът е човек, пред Бога всички ние сме равни!"

Пред Бога! Но сега тоя бог умря. А пред сганта ние не искаме да бъдем равни. Висши човеци, махнете се от пазара!

2.

Before God!

--Now however this God hath died!

Ye higher men, this God was your greatest danger.

Only since he lay in the grave have ye again arisen.

Now only cometh the great noontide, now only doth the higher man become--master!

Have ye understood this word, O my brethren?

Ye are frightened: do your hearts turn giddy?

Doth the abyss here yawn for you?

Doth the hell-hound here yelp at you?

Well!

Take heart!

ye higher men!

Now only travaileth the mountain of the human future.

God hath died: now do WE desire--the Superman to live.

2.

"Пред Бога!" — Но сега тоя бог умря! Висши човеци, тоя бог беше вашата най-голяма опасност.

Откакто е той в гроба, едва оттогава възкръснахте вие отново. Едва сега настъпи великата пладня, едва сега ще стане висшият човек господар!

Разбрахте ли вие тая дума, о, мои братя? Вие се плашите — вашите сърца се замаяха? Не зее ли тук бездна за вас? Не ви ли лае тук адският пес?

Тогава напред! Висши човеци! Едва сега ще се замъчи да роди планината на човешкото бъдеше. Бог умря: сега ние искаме да живее Сврѣхчовека.

3.

The most careful ask to-day: "How is man to be maintained?"

Zarathustra however asketh, as the first and only one: "How is man to be SURPASSED?"

The Superman, I have at heart; THAT is the first and only thing to me--and NOT man: not the neighbour, not the poorest, not the sorriest, not the best.

-- O my brethren, what I can love in man is that he is an over-going and a down-going.

And also in you there is much that maketh me love and hope.

In that ye have despised, ye higher men, that maketh

me hope.

For the great despisers are the great reverers.

In that ye have despaired, there is much to honour.

For ye have not learned to submit yourselves, ye have not learned petty policy.

For to-day have the petty people become master: they all preach submission and humility and policy and diligence and consideration and the long et cetera of petty virtues.

Whatever is of the effeminate type, whatever originateth from the servile type, and especially the populace-mishmash:--THAT wisheth now to be master of all human destiny--O disgust!

Disgust!

Disgust!

THAT asketh and asketh and never tireth: "How is man to maintain himself best, longest, most pleasantly?"

Thereby--are they the masters of to-day.

These masters of to-day--surpass them, O my brethren--these petty people: THEY are the Superman's greatest danger!

Surpass, ye higher men, the petty virtues, the petty policy, the sand-grain considerateness, the ant-hill trumpery, the pitiable comfortableness, the "happiness of the greatest number"--!

And rather despair than submit yourselves.

And verily, I love you, because ye know not to-day how to live, ye higher men!

For thus do YE live--best!

3.

Най-угрижените питат днес: "Как може да се съхрани човек?" А Заратустра пита единствен и пръв: "Как ще бъде човекът превъзмогнат?"

Свръхчовекът ми лежи присърце, той е моето първо и единствено — а не човекът: не ближният, не най-бедният, не най-страдащият, не най-добрият.

— О, братя мои, което мога да обичам у човека, то е, че е преход и гибел. А и у вас има много, което ме кара да обичам и да се надявам.

Че вие презирахте, висши човеци, това ме кара да се надявам. Великите презрители са именно великите почитатели.

Че вие се отчайвахте, в това има много за почит. Че вие не се научихте да се отдавате, вие не научихте дребните мъдрости. Че днес дребните хора станаха господари; те всички проповядват покорност и смирение, и благоразумие, и прилежание, и зачитане, и дългото "и тъй нататък" на такива дребни добродетели.

Кое то прилича на жена, което произхожда от рабска порода, а особено станта — сбирщина: то иска

сега да бъде господар на всяка човешка съдбина — о, погнуса! Погнуса! Погнуса!

То пита и пита, и не се уморява: "Как се съхранява човек най-добре, най-дълго, най-приятно?" С това са те господари на днешния ден.

Тия господари на днешния ден превъзмогнете, о, братя мои — тия дребни хора: за висшия човек те са най-голяма опасност!

Превъзмогнете, висши човеци, малките добродетели, малките мъдрости, зачитането на пясъчно зърно, пъпленето на мравките, жалкото доволство, "щастията на мнозинството"!

И по-добре да се отчаяте, отколкото да се отдадете. И, наистина, аз ви обичам за това, че вие днес не знаете да живеете, висши човеци! И тъкмо тъй живеете вие най-добре!

4.

Have ye courage, O my brethren?

Are ye stout-hearted?

NOT the courage before witnesses, but anchorite and eagle courage, which not even a God any longer beholdeth?

Cold souls, mules, the blind and the drunken, I do not call stout-hearted.

He hath heart who knoweth fear, but VANQUISHETH

it; who seeth the abyss, but with PRIDE.

He who seeth the abyss, but with eagle's eyes,--he who with eagle's talons GRASPETH the abyss: he hath courage.

--

4.

Имате ли мъжество, о, мои братя? Сърдечни ли сте? Не мъжественост пред свидетели, а мъжественост на пустинника — и орлова мъжественост, която никой бог дори не вижда?

Студени души, катъри, слепи, пияни — не са сърдечни за мен. Сърце има, който знае страх, но надвива страха; който вижда бездната, но с гордост.

Който вижда бездната, но с орлови очи — който с орлови нокти хваща бездната: той има мъжество.

5.

"Man is evil"--so said to me for consolation, all the wisest ones.

Ah, if only it be still true to-day!

For the evil is man's best force.

"Man must become better and eviler"--so do _I_ teach.

The evilest is necessary for the Superman's best.

It may have been well for the preacher of the petty people to suffer and be burdened by men's sin.

I, however, rejoice in great sin as my great CONSOLATION.

-- Such things, however, are not said for long ears.

Every word, also, is not suited for every mouth.

These are fine far-away things: at them sheep's claws shall not grasp!

5.

"Човек е зъл" — тъй за утеха ми казваха всички най-мъдри. Ах, да беше това истина и днес! Че злото е най-добрата сила на човека.

"Човек трябва да стане по-добър и по-зъл" — тъй уча аз. Най-злото е необходимо за най-доброто на Свръхчовека.

Можеше да бъде добро за оня проповедник на дребните хора това, че той страда и носи греха на човека. Но аз се радвам на великия грях като на моя най-велика утеха.

Но такива неща не са казани за дълги уши. Не всяка дума е за всяка уста. Това са тънки, далечни неща: тях не трябва да тъпчат овчи крака!

6.

Ye higher men, think ye that I am here to put right what ye have put wrong?

Or that I wished henceforth to make snugger couches

for you sufferers?

Or show you restless, miswandering, misclimbing ones, new and easier footpaths?

Nay!

Nay!

Three times Nay!

Always more, always better ones of your type shall succumb,--for ye shall always have it worse and harder.

Thus only-- --Thus only groweth man aloft to the height where the lightning striketh and shattereth him: high enough for the lightning!

Towards the few, the long, the remote go forth my soul and my seeking: of what account to me are your many little, short miseries!

Ye do not yet suffer enough for me!

For ye suffer from yourselves, ye have not yet suffered FROM MAN.

Ye would lie if ye spake otherwise!

None of you suffereth from what _I_ have suffered.

--

6.

О, висши човеци, мислите ли вие, че аз съм тук, за да поправа, което вие сте направили зле?

Или че аз искам занапред по-удобно да ви постеля, вам, страдащи? Или да ви покажа нови по-лесни

пътеки вам, залутани, заблудени, катерещи се по криви пътеки?

He! He! Трижди не! Все повече, все по-добри от вашия род трябва да загиват — и вашата участ трябва да става все по-зла и по-сурова. Само тъй — само тъй пораства човекът до висината, дете мълния го трясва и убива — достатъчно висок за мълния!

Към малцина, към бъдещето, към далечното се отправя моят дух и моят копнеж: що ме е грижа за вашата нищожна, обикновена, кратка беда!

Вие не страдате още достатъчно! Че вие страдате заради себе си, вие не сте страдали още заради човека. Вие бихте излъгали, ако кажехте инак!

Вие всички не страдате за това, за което страдах аз.

7.

It is not enough for me that the lightning no longer doeth harm.

I do not wish to conduct it away: it shall learn--to work for ME.

-- My wisdom hath accumulated long like a cloud, it becometh stiller and darker.

So doeth all wisdom which shall one day bear LIGHTNINGS.

-- Unto these men of to-day will I not be LIGHT, nor be

called light.

THEM-- will I blind: lightning of my wisdom!

put out their eyes!

7.

Не ми е достатъчно, че мълнията вече не вреди. Не да я отвърна искам аз — тя трябва да се научи да работи за мен.

Моята мъдрост се сбира отдавна като облак, тя става все по-тиха и по-тъмна. Тъй е всяка мъдрост, която някога ще роди мълнии.

На тия човеци на днешния ден не искам аз да бъда светлина, нито светлина да се наричам! Тях искам аз да заслепя: Мълния на моята мъдрост! Избоди им очите!

8.

Do not will anything beyond your power: there is a bad falseness in those who will beyond their power.

Especially when they will great things!

For they awaken distrust in great things, these subtle false-coiners and stage-players:-- --Until at last they are false towards themselves, squint-eyed, whited cankers, glossed over with strong words, parade virtues and brilliant false deeds.

Take good care there, ye higher men!

For nothing is more precious to me, and rarer, than honesty.

Is this to-day not that of the populace?

The populace however knoweth not what is great and what is small, what is straight and what is honest: it is innocently crooked, it ever lieth.

8.

Не искайте нищо свръх силите си — грозна лъжа е присъща на тия, които искат свръх силите си.

Особено когато искат велики неща! Че те възбуждат недоверие към великите неща, тия изкусни фалшификатори и актьори: докато най-сетне сами пред себе станат фалшиви кривогледи, измазана червоядина, наметнати с мощни думи, с окачени добродетели, с блестящи фалшиви дела.

Бъдете твърде предпазливи, о, висши човеци! Нищо не е за мен днес по-драгоценно и по-рядко от честност.

Не принадлежи ли това днес на сганта? А сган не знае що е велико, що е дребно, що е пряко и честно — тя е невинно крива. Тя лъже всякога.

9.

Have a good distrust to-day ye, higher men, ye enheartened ones!

Ye open-hearted ones!
 And keep your reasons secret!
 For this to-day is that of the populace.
 What the populace once learned to believe without
 reasons, who could-- refute it to them by means of
 reasons?

And on the market-place one convinceth with
 gestures.

But reasons make the populace distrustful.
 And when truth hath once triumphed there, then ask
 yourselves with good distrust: "What strong error hath
 fought for it?"

Be on your guard also against the learned!
 They hate you, because they are unproductive!
 They have cold, withered eyes before which every
 bird is unplumed.

Such persons vaunt about not lying: but inability to lie
 is still far from being love to truth.

Be on your guard!
 Freedom from fever is still far from being knowledge!
 Refrigerated spirits I do not believe in.
 He who cannot lie, doth not know what truth is.

9.

Бъдете недоверчиви днес, о, висши човеци, вие,
 сърдечни! Чистосърдечни! И дръжте в тайна

основанията си! Защото това днес е сганта.
 Кое то сганта някога научи да вярва без
 основание, кой би могъл да го опровергае пред нея с
 основания?

На пазара хората убеждават с жестове. А
 основанията правят сганта недоверчива.

И ако някога истината е достигнала тържество, то
 питайте се с недоверие: "Кое ли велико заблуждение
 се е борило за нея?"

Пазете се също от учените! Те ви мразят: защото
 са безплодни! Те имат студени изсъхнали очи, пред
 тях всяка птица лежи оскубана.

Те се хвалят с това, че не лъжат: но безсилието да
 лъжеш не е още любов към истината. Пазете се!

Отсъствие на треска не е още познание! Не вярвам
 аз на измръзнали умове. Който не може да лъже, не
 знае що е истина.

10.

If ye would go up high, then use your own legs!
 Do not get yourselves CARRIED aloft; do not seat
 yourselves on other people's backs and heads!
 Thou hast mounted, however, on horseback?
 Thou now ridest briskly up to thy goal?
 Well, my friend!
 But thy lame foot is also with thee on horseback!

When thou reachest thy goal, when thou alightest
 from thy horse: precisely on thy HEIGHT, thou higher
 man,--then wilt thou stumble!

10.

Искате ли да се подемете високо, вървете на свои
 нозе! Не се оставяйте да ви носят нагоре, не сядайте
 на чужди гърбове и глави.

Но ти си се качил на кон? И бързо яздиш нагоре
 към своята цел? Добре, приятелю мой! Но и твоята
 хрома нога седи също на коня!

Когато ще постигнеш своята цел, когато ще
 скочиш от коня си: на своята висина именно, ти,
 висши човече — ще се препънеш.

11.

Ye creating ones, ye higher men!
 One is only pregnant with one's own child.
 Do not let yourselves be imposed upon or put upon!
 Who then is YOUR neighbour?
 Even if ye act "for your neighbour"--ye still do not
 create for him!

Unlearn, I pray you, this "for," ye creating ones: your
 very virtue wisheth you to have naught to do with "for"
 and "on account of" and "because."

Against these false little words shall ye stop your ears.

"For one's neighbour," is the virtue only of the petty people: there it is said "like and like," and "hand washeth hand":--they have neither the right nor the power for YOUR self-seeking!

In your self-seeking, ye creating ones, there is the foresight and foreseeing of the pregnant!

What no one's eye hath yet seen, namely, the fruit--this, sheltereth and saveth and nourisheth your entire love.

Where your entire love is, namely, with your child, there is also your entire virtue!

Your work, your will is YOUR "neighbour": let no false values impose upon you!

11.

Вие, творци, вие, висши човеци! Бременен бива човек само със свое дете. Не се оставяйте да ви заблуждават и убеждават! Че кой е вашият ближен? И ако да действате "за ближния" — вие все пак не творите за него!

Отучете се от това "за", творци: вашата добродетел иска именно вие да не правите нищо с това "за" и "заради", и "защото". Затъкнете си ушите за всички тия лъжливи дребни думи.

"За ближния" — то е добродетел само за дребните хора: те казват "равен и равен" и "ръка ръка мие" —

те нямат ни право, ни сила за вашето себелюбие.

Вашето себелюбие, творци, съдържа предпазливостта и предвидливостта на бременна жена! Кое то още никой с очи не е видял, плода — него закриля и пази, и храни всичката ви обич.

Дето е всичката ви обич, у детето, там е също и всичката ви добродетел! Вашето дело, вашата воля е вашият "ближен" — не се оставяйте да ви заблуждават с фалшиви ценности!

12.

Ye creating ones, ye higher men!

Whoever hath to give birth is sick; whoever hath given birth, however, is unclean.

Ask women: one giveth birth, not because it giveth pleasure.

The pain maketh hens and poets cackle.

Ye creating ones, in you there is much uncleanliness.

That is because ye have had to be mothers.

A new child: oh, how much new filth hath also come into the world!

Go apart!

He who hath given birth shall wash his soul!

12.

Вие, творци, вие, висши човеци! Който трябва

роди, е болен; а който е родил, е нечист.

Питайте жените — не е удоволствие да раждаш. Болката кара кокошки и поети да кудкудякат.

Вие, творци, у вас има много нечисто. Защото вие трябваше да станете майки.

Новородено дете: о, колко нова мръсотия се появи на свят! Отстранете се! И който е родил, да си измие добре душата!

13.

Be not virtuous beyond your powers!

And seek nothing from yourselves opposed to probability!

Walk in the footsteps in which your fathers' virtue hath already walked!

How would ye rise high, if your fathers' will should not rise with you?

He, however, who would be a firstling, let him take care lest he also become a lasting!

And where the vices of your fathers are, there should ye not set up as saints!

He whose fathers were inclined for women, and for strong wine and flesh of wildboar swine; what would it be if he demanded chastity of himself?

A folly would it be!

Much, verily, doth it seem to me for such a one, if he

should be the husband of one or of two or of three women.

And if he founded monasteries, and inscribed over their portals: "The way to holiness,"--I should still say: What good is it!

it is a new folly!

He hath founded for himself a penance-house and refuge-house: much good may it do!

But I do not believe in it.

In solitude there groweth what any one bringeth into it--also the brute in one's nature.

Thus is solitude inadvisable unto many.

Hath there ever been anything filthier on earth than the saints of the wilderness?

AROUND THEM was not only the devil loose--but also the swine.

13.

Не бивайте добродетелни свръх силите си! И не изисквайте от себе си нищо против вероятността!

Ходете по стъпките, по които вече е ходила добродетелта на вашите бащи! Как бихте искали да се подемете високо, ако не се подеме с вас волята на вашите бащи?

Но който иска да бъде първи, да гледа да не стане последен!

И дето са пороците на вашите бащи, там не трябва вие да искате да минавате за светци!

Чиито бащи са обичали жени и силни вина; и диви свине — какво би било, ако един от тях изискваше от себе си целомъдрие?

Това би било безумие! Наистина, за такъв един струва ми се е много, ако той е мъж само на една или две, или три жени.

И ако той учредеше манастири и напишеше на вратите им: "Пътят към светеца" — аз пак бих казал — за какво! То е още едно безумие!

Той си е учредил поправителен дом и убежище — на добър час! Но аз не вярвам в това.

В самотността расте, което човек носи в нея, също и вътрешното животно. Затова мнозина не трябва да се напътват към самотност. Имало ли е по-мръсно досега на земята от пустинници светци? Около тях е бесувал не само дяволът — но и свинята.

14.

Shy, ashamed, awkward, like the tiger whose spring hath failed--thus, ye higher men, have I often seen you slink aside.

A CAST which ye made had failed.

But what doth it matter, ye dice-players!

Ye had not learned to play and mock, as one must play

and mock!

Do we not ever sit at a great table of mocking and playing?

And if great things have been a failure with you, have ye yourselves therefore--been a failure?

And if ye yourselves have been a failure, hath man therefore--been a failure?

If man, however, hath been a failure: well then! never mind!

14.

Боязливи, свенливи, несръчни, като тигър, комуто някой скок не се е удал: т'й, висши човеци, ви виждах често да се измъквате настрана. Един зар не ви се удаде.

Но що от това, играчи на зарове! Вие не сте учили да играете и осмивате, както трябва да се играе и осмива! Не седим ли винаги на една маса за осмиване и игране?

И ако вие не сте сполучили с великото, значи ли, че вие затова сте несполучени? И ако сами вие не сте сполучени, несполучен ли е затова човекът? Но ако човек не е сполучен: добре! Та какво!

15.

The higher its type, always the seldomer doth a thing

succeed.

Ye higher men here, have ye not all--been failures?

Be of good cheer; what doth it matter?

How much is still possible!

Learn to laugh at yourselves, as ye ought to laugh!

What wonder even that ye have failed and only half-succeeded, ye half-shattered ones!

Doth not--man's FUTURE strive and struggle in you?

Man's furthest, profoundest, star-highest issues, his prodigious powers--do not all these foam through one another in your vessel?

What wonder that many a vessel shattereth!

Learn to laugh at yourselves, as ye ought to laugh!

Ye higher men, Oh, how much is still possible!

And verily, how much hath already succeeded!

How rich is this earth in small, good, perfect things, in well-constituted things!

Set around you small, good, perfect things, ye higher men.

Their golden maturity healeth the heart.

The perfect teacheth one to hope.

15.

Колкото едно нещо е по-съвършено, толкова по-рядко се сполучва то.

Висши хора, не сте ли вие всички тук

несполучени?

Бъдете бодри, какво от това! Колко неща са още възможни! Научете се на себе си да се смеете, както трябва да се смее човек!

И чудно ли е, че вие сте несполучени и полусполучени, вие, полустрошени!

Не се ли бие и блъска във вас бъдещето на човека?

Най-далечното, най-дълбокото, звездновисокото на човека, неговата чудовищна сила — всичко това не кипи ли във вашето гърне?

Чудно ли е, че много гърнета се счупват! Научете се да се смеете на себе си, както трябва човек да се смее! Вие, висши човеци, о, колко неща още са възможни! И наистина, колко неща са вече сполучени! Колко богата е тая земя с малки, добри съвършени неща, напълно сполучени! Поставете малки добри съвършени неща около си, вие, висши човеци! Чиято златна зрялост лечи сърцето. Съвършеното учи да се надяваме.

16.

What hath hitherto been the greatest sin here on earth?

Was it not the word of him who said: "Woe unto them that laugh now!"

Did he himself find no cause for laughter on the earth?

Then he sought badly.

A child even findeth cause for it.

He--did not love sufficiently: otherwise would he also have loved us, the laughing ones!

But he hated and hooted us; wailing and teeth-gnashing did he promise us.

Must one then curse immediately, when one doth not love?

That--seemeth to me bad taste.

Thus did he, however, this absolute one.

He sprang from the populace.

And he himself just did not love sufficiently; otherwise would he have raged less because people did not love him.

All great love doth not SEEK love:--it seeketh more.

Go out of the way of all such absolute ones!

They are a poor sickly type, a populace-type: they look at this life with ill-will, they have an evil eye for this earth.

Go out of the way of all such absolute ones!

They have heavy feet and sultry hearts:--they do not know how to dance.

How could the earth be light to such ones!

16.

Що е било досега на земята най-голям грях? Не бе

ли словото на тоя, който рече: "Тежко на ония, които се смеят тук!"

Не намери ли той сам на земята основание за смях? Тогава той зле е дирил. Дори дете намира тук основания за смях. Той не е обичал достатъчно — инак би обичал и нас, смеещите се! Но той ни мразеше и осмиваше, плач и скърцане на зъби ни предричаше той.

Трябва ли човек изведнъж да проклина, дето не обича? Това, струва ми се, е лош вкус. Но тъй правеше той, безусловният. Той произхождаше от сганта.

И сам той не обичаше достатъчно — инак по-малко би се сърдил, че не го обичат. Всяка велика любов не иска любов — иска повече.

Бягайте от пътя на всички такива безусловни! Те имат тежки нозе и задушни сърца — те не знаят да танцуват. Как може да бъде земята лека за такива.

17.

Tortuously do all good things come nigh to their goal.
Like cats they curve their backs, they purr inwardly
with their approaching happiness,— all good things laugh.

His step betrayeth whether a person already walketh
on HIS OWN path: just see me walk!

He, however, who cometh nigh to his goal, danceth.
And verily, a statue have I not become, not yet do I

stand there stiff, stupid and stony, like a pillar; I love fast
racing.

And though there be on earth fens and dense
afflictions, he who hath light feet runneth even across the
mud, and danceth, as upon well-swept ice.

Lift up your hearts, my brethren, high, higher!

And do not forget your legs!

Lift up also your legs, ye good dancers, and better still,
if ye stand upon your heads!

17.

Всички добри неща се приближават към целта си,
като криволят. Като котки се гърбят, те мъркат
вътрешно пред своето близко щастие — всички
добри неща се смеят.

Вървежът издава дали някой върви по своя път —
гледайте как вървя аз! Но който се приближава до
целта си, той танцува!

И наистина аз се вкамених в статуя, нито стоя тук,
неподвижен, тъп, вкаменен като стълб; аз обичам
бързия бяг.

И макар да има на земята блата и гъста скръб —
който има леки нозе, скача през тинята и танцува
като върху пометен лед.

Възвишете сърцата си, братя мои, високо! По-
високо! А не забравяйте също и нозете си! И нозете

си повишете, вие, добри танчари, и още по-добре —
изправете се на глава!

18.

This crown of the laughter, this rose-garland crown: I
myself have put on this crown, I myself have consecrated
my laughter.

No one else have I found to-day potent enough for
this.

Zarathustra the dancer, Zarathustra the light one, who
beckoneth with his pinions, one ready for flight,
beckoning unto all birds, ready and prepared, a blissfully
light-spirited one:-- Zarathustra the soothsayer,
Zarathustra the sooth-laughter, no impatient one, no
absolute one, one who loveth leaps and side-leaps; I
myself have put on this crown!

18.

Тоя венец на засмения, тоя венец от рози: аз само
увенчах главата си, с него аз сам осветих моя смях.
Никого другиго не намерих аз днес достатъчно силен
за това. Заратустра танчарят, Заратустра лекият,
който маха криле, готов да лети, мамещ всички
птици, готов, чевръст, и блажено лек.

Заратустра прорицателят, Заратустра
правдосмеещият се, не безпокойният, не

безусловният, един, който обича скокове и отклонения от пътя — аз сам увенчах главата си с тоя венец!

19.

Lift up your hearts, my brethren, high, higher!

And do not forget your legs!

Lift up also your legs, ye good dancers, and better still if ye stand upon your heads!

There are also heavy animals in a state of happiness, there are club-footed ones from the beginning.

Curiously do they exert themselves, like an elephant which endeavoureth to stand upon its head.

Better, however, to be foolish with happiness than foolish with misfortune, better to dance awkwardly than walk lamely.

So learn, I pray you, my wisdom, ye higher men: even the worst thing hath two good reverse sides,-- --Even the worst thing hath good dancing-legs: so learn, I pray you, ye higher men, to put yourselves on your proper legs!

So unlearn, I pray you, the sorrow-sighing, and all the populace-sadness!

Oh, how sad the buffoons of the populace seem to me to-day!

This to-day, however, is that of the populace.

19.

Възвишете сърцата си, братя мои, високо! По-високо! И не забравяйте също и нозете си! И нозете си повишете, вие, добри танчари, и още по-добре — изправете се на глава! И в щастието има тежки животни, има тромави от рождение. Те правят чудновати усилия като слон, който иска да се изправи на глава.

Но по-добре да бъдеш луд от щастие, отколкото луд от нещастие, по-добре тромав да танцуваш, отколкото хром да ходиш. Научете моята мъдрост — дори и най-лошото нещо има две добри обратни страни; дори и най-лошото нещо има добри нозе за танец: тогава научете се сами, висши човеци, да стоите на своите нозе! Отучете се да тръбите за тъга и за всяка скръб на сганта. О, как скръбни ми се виждат днес глумците на сганта! Но това "днес" е на сганта.

20.

Do like unto the wind when it rusheth forth from its mountain-caves: unto its own piping will it dance; the seas tremble and leap under its footsteps.

That which giveth wings to asses, that which milketh the lionesses:-- praised be that good, unruly spirit, which cometh like a hurricane unto all the present and unto all

the populace,-- --Which is hostile to thistle-heads and puzzle-heads, and to all withered leaves and weeds:-- praised be this wild, good, free spirit of the storm, which danceth upon fens and afflictions, as upon meadows!

Which hateth the consumptive populace-dogs, and all the ill-constituted, sullen brood:--praised be this spirit of all free spirits, the laughing storm, which bloweth dust into the eyes of all the melanopic and melancholic!

Ye higher men, the worst thing in you is that ye have none of you learned to dance as ye ought to dance--to dance beyond yourselves!

What doth it matter that ye have failed!

How many things are still possible!

So LEARN to laugh beyond yourselves!

Lift up your hearts, ye good dancers, high! higher!

And do not forget the good laughter!

This crown of the laughter, this rose-garland crown: to you my brethren do I cast this crown!

Laughing have I consecrated; ye higher men, LEARN, I pray you--to laugh!

20.

Правете като вятъра, когато се хвърля из своите планински пещери — той иска да играе по своя свирка, морята треперят и се мятат под неговите

стъпки.

Който дава криле на магарета, който дои лъвици,
хвала на тоя добър, неукротим дух, който за всяко
"днес" и за всяка сган идва като вихър;

който е враг на всички магарешки тръни и
увехнали листи, и буренащи: хвала на тоя див добър
свободен бурен дух, който танцува върху блата и
тъги като върху поляна!

Който мрази мършавите псета на сганта и всички
неполучили мрачни изроди: хвала на тоя дух на
всички свободни духове, смеещ се вихър, който сипе
прах в очите на всички, що гледат черно и са покрити
с язви.

Вие, висши човеци, най-лошото у вас е това:
всички вие не сте се научили да танцувате, както
трябва да се танцува над самия себе! Що от това, че
вие не сте сполучили!

Колко неща са още възможни! Научете се тогава
да се смееете над самите вас! Възвишете сърцата си,
вие, добри танчари, високо! По-високо! И не
забравяйте и добрия смях! Тоя венец на засмения,
тоя венец от рози — вам, братя мои, хвърлям тоя
венец! Аз осветих смеха; висши човеци, научете се да
се смееете!

LXXIV.

THE SONG OF MELANCHOLY.

75

Песен на тъгата

1.

When Zarathustra spake these sayings, he stood nigh
to the entrance of his cave; with the last words, however,
he slipped away from his guests, and fled for a little while
into the open air.

"O pure odours around me," cried he, "O blessed
stillness around me!

But where are mine animals?

Hither, hither, mine eagle and my serpent!

Tell me, mine animals: these higher men, all of them--
do they perhaps not SMELL well?

O pure odours around me!

Now only do I know and feel how I love you, mine
animals."

--And Zarathustra said once more: "I love you, mine
animals!"

The eagle, however, and the serpent pressed close to
him when he spake these words, and looked up to him.

In this attitude were they all three silent together, and
sniffed and sipped the good air with one another.

For the air here outside was better than with the
higher men.

1.

Когато Заратустра говореше тия речи, той стоеше
близо до входа на своята пещера; но с последните
думи той напусна гостите си и избяга за малко на
открито.

— О, чисти благоухания около мен — извика той,
— о, блажена тишина около мен! Но де са моите
животни? Елате, елате, орел мой и моя змия!

Кажете ми, мои животни: всички тия висши
човеци — не миришат ли те на лошо? О, чисти
благоухания около мен! Сега знам и чувствам аз как
ви обичам, мои животни.

И Заратустра рече още веднъж:

— Аз ви обичам, мои животни!

А орелът и змията припираха към него, когато той
рече тия думи, и гледаха към него нагоре. Така
седяха трима заедно и душеха, и дишаха заедно
чистия въздух. Че въздухът тук отвън беше по-чист,
отколкото при висшите човеци.

2.

Hardly, however, had Zarathustra left the cave when
the old magician got up, looked cunningly about him, and
said: "He is gone!

And already, ye higher men--let me tickle you with

this complimentary and flattering name, as he himself doeth--already doth mine evil spirit of deceit and magic attack me, my melancholy devil, --Which is an adversary to this Zarathustra from the very heart: forgive it for this!

Now doth it wish to conjure before you, it hath just ITS hour; in vain do I struggle with this evil spirit.

Unto all of you, whatever honours ye like to assume in your names, whether ye call yourselves 'the free spirits' or 'the conscientious,' or 'the penitents of the spirit,' or 'the unfettered,' or 'the great longers,' --Unto all of you, who like me suffer FROM THE GREAT LOATHING, to whom the old God hath died, and as yet no new God lieth in cradles and swaddling clothes--unto all of you is mine evil spirit and magic-devil favourable.

I know you, ye higher men, I know him,--I know also this fiend whom I love in spite of me, this Zarathustra: he himself often seemeth to me like the beautiful mask of a saint, --Like a new strange mummary in which mine evil spirit, the melancholy devil, delighteth:--I love Zarathustra, so doth it often seem to me, for the sake of mine evil spirit.

-- But already doth IT attack me and constrain me, this spirit of melancholy, this evening-twilight devil: and verily, ye higher men, it hath a longing-- --Open your eyes!

--it hath a longing to come NAKED, whether male or

female, I do not yet know: but it cometh, it constraineth me, alas!

open your wits!

The day dieth out, unto all things cometh now the evening, also unto the best things; hear now, and see, ye higher men, what devil--man or woman-- this spirit of evening-melancholy is!"

Thus spake the old magician, looked cunningly about him, and then seized his harp.

2.

Но щом Заратустра напусна своята пещера, ето че старият магьосник се издигна, погледна лукаво наоколо и рече:

“Той излезе!

И ето, висши човеци — да ви погъделичкам и аз като него с това лъстиво и ласкаещо име — напада ме моят зъл измамлив и чародееен дух, моят тъжен дявол, който от душа е противник на тоя Заратустра: простете му! Сега той иска да ви омагьоса, неговият час настана; напусто се боря аз с тоя зъл дух.

Всички вам, каквито почести и да бихте си въздали на думи, дали вие се зовете “свободни духом”, или “правдиви”, или “каещи се духом”, или “освободени от окови”, или “алчущи и жаждущи” — всички вам, които страдате подобно мен от великото

отвращение, за които старият бог умря, а още никой нов бог не лежи в люлка и пелени — вам всички е благосклонен моят зъл дух и дявол-магьосник.

Аз ви познавам, висши човеци; аз познавам него — познавам също този дявол, когото против волята си обичам, тоя Заратустра: сам той, струва ми се, прилича на една хубава маска на светец; прилича на нов чуден маскарад, в който моят зъл дух, тъжният дявол намира удоволствие — аз обичам Заратустра, тъй ми се струва често, заради моя зъл дух.

Но вече той ме овладява и ме мъчи тоя дух на тъгата, тоя дявол на вечерната дрезгавина — и, наистина, висши човеци, нему се иска — отворете само очи! нему се иска, да дойде наг, дали жена, или мъж, още не зная: но той иде, той ме мъчи, уви! Разтворете вашите чувства.

Денят отзвучава; за всички неща иде вечер, и за най-добрите, чуйте и вижте, висши човеци, какъв дявол, дали мъж, дали жена, е тоя дух на вечерна тъга!"

Тъй рече старият магьосник, погледна лукаво и хвана своята арфа:

3.

In evening's limpid air, What time the dew's soothings Unto the earth downpour, Invisibly and unheard-- For

tender shoe-gear wear The soothing dews, like all that's
kind-gentle--: Bethinkst thou then, bethinkst thou,
burning heart, How once thou thirstedest For heaven's
kindly teardrops and dew's down-droppings, All singed
and weary thirstedest, What time on yellow grass-
pathways Wicked, occidental sunny glances Through
sombre trees about thee sported, Blindingly sunny glow-
glances, gladly-hurting?

"Of TRUTH the wooer?

Thou?"

--so taunted they- "Nay!

Merely poet!

A brute insidious, plundering, grovelling, That aye
must lie, That wittingly, wilfully, aye must lie: For booty
lusting, Motley masked, Self-hidden, shrouded, Himself
his booty HE --of truth the wooer?

Nay!

Mere fool!

Mere poet!

Just motley speaking, From mask of fool confusedly
shouting, Circumambling on fabricated word-bridges, On
motley rainbow-arches, 'Twixt the spurious heavenly,
And spurious earthly, Round us roving, round us
soaring,-- MERE FOOL!

MERE POET!

HE--of truth the wooer?

Not still, stiff, smooth and cold, Become an image, A
godlike statue, Set up in front of temples, As a God's own
door-guard: Nay!

hostile to all such truthfulness-statues, In every desert
homelier than at temples, With cattish wantonness,
Through every window leaping Quickly into chances,
Every wild forest a-sniffing, Greedily-longingly, sniffing,
That thou, in wild forests, 'Mong the motley-speckled
fierce creatures, Shouldest rove, sinful-sound and fine-
coloured, With longing lips smacking, Blessedly mocking,
blessedly hellish, blessedly blood-thirsty, Robbing,
skulking, lying--roving:-- Or unto eagles like which
fixedly, Long adown the precipice look, Adown THEIR
precipice:-- Oh, how they whirl down now, Thereunder,
therein, To ever deeper profoundness whirling!

-- Then, Sudden, With aim aright, With quivering
flight, On LAMBKINS pouncing, Headlong down, sore-
hungry, For lambkins longing, Fierce 'gainst all lamb-
spirits, Furious-fierce all that look Sheeplike, or
lambeyed, or crisp-woolly, --Grey, with lambsheep
kindliness!

Even thus, Eaglelike, pantherlike, Are the poet's
desires, Are THINE OWN desires 'neath a thousand
guises, Thou fool!

Thou poet!

Thou who all mankind viewedst-- So God, as sheep--:

The God TO REND within mankind, As the sheep in
mankind, And in rending LAUGHING-- THAT, THAT is
thine own blessedness!

Of a panther and eagle--blessedness!

Of a poet and fool--the blessedness!

-- In evening's limpid air, What time the moon's sickle,
Green, 'twixt the purple-glowings, And jealous, steal'th
forth: --Of day the foe, With every step in secret, The rosy
garland-hammocks Downsickling, till they've sunken
Down nightwards, faded, downsunken:-- Thus had I
sunken one day From mine own truth-insanity, From
mine own fervid day-longings, Of day weary, sick of
sunshine, --Sunk downwards, evenwards, shadowwards:
By one sole trueness All scorched and thirsty: --Bethinkst
thou still, bethinkst thou, burning heart, How then thou
thirstedest?

- THAT I SHOULD BANNED BE FROM ALL THE
TRUENESS!

MERE FOOL!

MERE POET!

3.

В изяснения лъх,
Кога се рони на земята
Утехата роса,
Невидима, нечута —

Че леки тя обувки носи,
Утехата роса, кат всички утешителни души —
Ти помниш ли, сърце горещо,
Как някога жадува
За росните сълзи небесни,
Жадува знойно морна,
Кога в обраслите постърнали пътеки
През черни дървеса
Злокобно вечерното слънце
Следеше те с блестящи погледи злоради?
За истина борец — ти? Тъй
Посрещаха ме с присмех те,
Поет — и нищо друго!
Звяр, граблив, лукав, пълзящ,
Който лъже
Съзнателно, по воля лъже,
За плячка алчен,
Зад пъстра маска скрит,
Сам себе маска,
Сам себе плячка
И туй — за истина борец?...
Глумец! Поет!
Заплел език зад маска на глумеца,
И неговата пъстра реч, гъмжаща
По призрачен мост от думи
По ослепителна дъга от лъжи

Между фалшиви небеса
И земи фалшиви
Похитена, заскитана —
Глумец! Поет!
И туй — за истина борец?...
Не тих и вкаменен, не гладък и студен,
Превърнат в образ,
В божи стълп,
Не поставен пред храм,
На някой бог придверник:
Не? Злобник той на истината пред лика —
Не в храм — в пустиня у дома си,
И бърз, и смел,
И смятащ се навред,
Сред пъстрокожи зверове живеещ
Греховно здрав, красив, изменлив,
Вървиш ти с похотлив стон
Блаженонасмешлив, блаженопъклен,
Блаженокръвожаден,
Граблив, визиращ се вървиш..
Или подобен на орел, що дълго,
Дълго в пропасти взрян
В своите пропасти...
— О, как се долу там
Все в глъб и все навътре
На глъбини във глъбината вие! —

И пак
Изведнъж,
Вби полет надолу
И стадото налетя.
Горен от глад
И алчущ за овце,
Гневен за всичките овчи души,
Злобогневен към всичко, що гледа
Благочестиво, овче, кърпоруно
И глупаво, към всичко задоено
С млекото на овче благодущие
Такива орлови, тигрови
Са гордите копнежи на поета,
Са твоите копнежи.
Прибулени с хиляда маски,
И твоите, глумец! Поет!
Ти, който виждаш у човека
бог и овца —
в човека бога да разкъсаш,
А също и овцата,
Със смях да ги разкъсаш —
Това, това е твоето блаженство!
На тигър и орел блаженство!
И на поет, и на глумец блаженство! —
В изяснения лъх,
Когато сърпът на луната

Зелен сред пурпурни зари
 Промъква се ревниво:
 — Враждебно към деня,
 При всяка стъпка тайно
 Нависналите рози той прерязва,
 Додето паднат бледи
 Надолу в нощний мрак:
 Тъй паднах сам аз нявга
 На своята правда от беса,
 И на деня си от копнежа,
 И морен от деня, от светлината болен,
 — аз паднах долу, във вечер, в сянка:
 От истина една
 Обжегнат и жадуващ:
 — ти помниш ли, сърце горещо,
 Тогава как жадува? —
 Че съм изгнан,
 От всяка истина изгнан
 Глумец!
 Поет!

LXXV.
 SCIENCE.

76

За науката

Thus sang the magician; and all who were present
 went like birds unawares into the net of his artful and
 melancholy voluptuousness.

Only the spiritually conscientious one had not been
 caught: he at once snatched the harp from the magician
 and called out: "Air!

Let in good air!

Let in Zarathustra!

Thou makest this cave sultry and poisonous, thou bad
 old magician!

Thou seducest, thou false one, thou subtle one, to
 unknown desires and deserts.

And alas, that such as thou should talk and make ado
 about the TRUTH!

Alas, to all free spirits who are not on their guard
 against SUCH magicians!

It is all over with their freedom: thou teachest and
 temptest back into prisons, -- --Thou old melancholy
 devil, out of thy lament soundeth a lurement: thou
 resemblest those who with their praise of chastity
 secretly invite to voluptuousness!"

Thus spake the conscientious one; the old magician,
 however, looked about him, enjoying his triumph, and on
 that account put up with the annoyance which the
 conscientious one caused him.

"Be still!"

said he with modest voice, "good songs want to re-
 echo well; after good songs one should be long silent.

Thus do all those present, the higher men.

Thou, however, hast perhaps understood but little of
 my song?

In thee there is little of the magic spirit.

"Thou praisest me," replied the conscientious one, "in
 that thou separatest me from thyself; very well!

But, ye others, what do I see?

Ye still sit there, all of you, with lusting eyes--: Ye free
 spirits, whither hath your freedom gone!

Ye almost seem to me to resemble those who have
 long looked at bad girls dancing naked: your souls
 themselves dance!

In you, ye higher men, there must be more of that
 which the magician calleth his evil spirit of magic and
 deceit--we must indeed be different.

And verily, we spake and thought long enough
 together ere.

Zarathustra came home to his cave, for me not to be
 unaware that we ARE different.

We SEEK different things even here aloft, ye and I.

For I seek more SECURITY; on that account have I
 come to Zarathustra.

For he is still the most steadfast tower and will-- --To-
 day, when everything tottereth, when all the earth

quaketh.

Ye, however, when I see what eyes ye make, it almost seemeth to me that ye seek MORE INSECURITY, --More horror, more danger, more earthquake.

Ye long (it almost seemeth so to me--forgive my presumption, ye higher men)-- --Ye long for the worst and dangerousest life, which frighteneth ME most,-- for the life of wild beasts, for forests, caves, steep mountains and labyrinthine gorges.

And it is not those who lead OUT OF danger that please you best, but those who lead you away from all paths, the misleaders.

But if such longing in you be ACTUAL, it seemeth to me nevertheless to be IMPOSSIBLE.

For fear--that is man's original and fundamental feeling; through fear everything is explained, original sin and original virtue.

Through fear there grew also MY virtue, that is to say: Science.

For fear of wild animals--that hath been longest fostered in man, inclusive of the animal which he concealeth and feareth in himself--Zarathustra calleth it 'the beast inside.'

Such prolonged ancient fear, at last become subtle, spiritual and intellectual--at present, me thinketh, it is called SCIENCE."

-- Thus spake the conscientious one; but Zarathustra, who had just come back into his cave and had heard and divined the last discourse, threw a handful of roses to the conscientious one, and laughed on account of his "truths." "Why!"

he exclaimed, "what did I hear just now?

Verily, it seemeth to me, thou art a fool, or else I myself am one: and quietly and quickly will I Put thy 'truth' upside down.

For FEAR--is an exception with us.

Courage, however, and adventure, and delight in the uncertain, in the unattempted--COURAGE seemeth to me the entire primitive history of man.

The wildest and most courageous animals hath he envied and robbed of all their virtues: thus only did he become--man.

THIS courage, at last become subtle, spiritual and intellectual, this human courage, with eagle's pinions and serpent's wisdom: THIS, it seemeth to me, is called at present--"ZARATHUSTRA!"

cried all of them there assembled, as if with one voice, and burst out at the same time into a great laughter; there arose, however, from them as it were a heavy cloud.

Even the magician laughed, and said wisely: "Well!

It is gone, mine evil spirit!

And did I not myself warn you against it when I said

that it was a deceiver, a lying and deceiving spirit?

Especially when it showeth itself naked.

But what can _I_ do with regard to its tricks!

Have _I_ created it and the world?

Well!

Let us be good again, and of good cheer!

And although Zarathustra looketh with evil eye--just see him!

he disliketh me--: --Ere night cometh will he again learn to love and laud me; he cannot live long without committing such follies.

HE--loveth his enemies: this art knoweth he better than any one I have seen.

But he taketh revenge for it--on his friends!"

Thus spake the old magician, and the higher men applauded him; so that Zarathustra went round, and mischievously and lovingly shook hands with his friends,--like one who hath to make amends and apologise to every one for something.

When however he had thereby come to the door of his cave, lo, then had he again a longing for the good air outside, and for his animals, --and wished to steal out.

Тъй пъ магьосникът и всички, които бяха сбрани, вляяха като птици неусетно в мрежата на неговото хитро и мрачно сладострастие. Само съвестният

духом не бе хванат: той бързо отне арфата от магьосника и викна:

“Въздух! Нека чист въздух влезе вътре! Нека Заратустра влезе вътре! Ти правиш тая пещера задушна и отровна, ти, зъл стар магьосник!

Ти съблазняваш, ти, фалшив, изтънчен, към непознати страстни желания и пустини. И тежко, когато такива като тебе говорят за истината и ѝ придават важност!

Тежко на всички свободни духове, които не са нащрек пред такива магьосници! Изгубена е тяхната свобода: ти учиш и мамиш назад в тъмници, ти, стар мрачен дявол, в твоята жалба звучи подмамлива свирка, ти приличаш на ония, които със своята похвала на целомъдрието тайно канят към разврат!”

Тъй рече съвестният, но старият магьосник се оглеждаше наоколо, наслаждаваше се от победата си и затова преглътна досадата, що му причини съвестният.

— Млъкни! — каза той със скромн глас. — Добри песни трябва добре да отекват; след добри песни трябва да има дълго мълчание.

Тъй правят всички тия, висшите човеци. Но ти сам навярно малко си разбрал от моята песен? В теб има малко от духа на магьосник.

— Ти ме хвалиш — отвърна съвестният, — като

ме отделяш от себе си, добре, но вие, другите, що виждам аз? Вие още седите тук с похотливи очи.

Вие, свободни души, де се дяна вашата свобода! Изглеждате ми да приличате на такива, които дълго са гледали развратни танцуващи голи момичета: сами душите ви танцуват.

Във вас, висши човеци, трябва да има повече от онова, което магьосникът зове свой зъл чародеен и измамлив дух — ние трябва да сме различни.

И наистина, ние доста говорихме и мислихме, преди Заратустра да се е върнал в своята пещера, за да узнае, че ние сме различни.

Ние дири различни неща и тук горе, вие и аз. Аз именно диря повечето сигурност, затова дойдох при Заратустра. Той именно е най-яката кула и воля;

днес, когато всичко се колебае, когато цялата земя трепери. Но вие, когато виждам какви очи правите, струва ми се, че вие дири повече несигурност; повече трепет, повече опасност, повече земетресение.

Вие ламтите, тъй ми се струва, простете моята смелост, вие, висши човеци; вие ламтите за най-лошия, най-опасния живот, който ми внушава най-голям страх, за живота на дивите зверове, за гори, пещери, стръмни планини и заблуждаващи устия.

И не тия водачи ви допадат най-вече, които ви

изваждат от опасност, но ония, които ви отстраняват от всички пътища, съблазнителите.

Но ако такова желание у вас е истинско, то при всичко туй ми се вижда невъзможно.

Че страхът — това у човека е наследствено и основно чувство; чрез страх се обяснява всичко, наследственият грях и наследствената добродетел.

От страха израсна и моята добродетел, която се нарича наука.

Страхът именно от дивите зверове — той е най-дълго отглеждан у човека, включително животното, което той крие в себе си и от което се плаши — Заратустра го нарича “вътрешното животно”.

Тоя дълъг отдавнашен страх, най-сетне станал тънък духовен, душевен — днес, струва ми се, наричат “наука”.

Тъй рече съвестният; но Заратустра, който тъкмо се завърна в своята пещера и чу последните думи, и отгатна смисъла им, хвърли на съвестния пълна шепа рози и се изсмя на неговите “истини”.

“Как! — извика той. — Какво чух аз сега? Наистина, струва ми се, че или ти си глумец или аз сам: и твоята “истина” аз в миг ще обърна надолу с главата.

Страх именно — е изключение за нас. А мъжество и прекеждия, и радост от неизвестното, от това,

което никой още не е дръзвал — мъжество ми се струва е цялата предистория на човека.

На най-дивите смели животни е завидял той и им е ограбил всички добродетели: едва тъй стана той човек.

Това мъжество, най-сетне станало изтънчено, духовно и душевно, това човешко мъжество с орлови криле и змийска мъдрост: то, ми се струва, се зове днес —

"Заратустра!" — извикаха всички, които седяха заедно, като из една уста и вдигнаха голям смях при това; но от тях се поде сякаш тежък облак. Също и магьосникът се смя и рече мъдро:

"Та що! Той се махна, моят зъл дух!

И не ви ли предупредих сам аз от него, като казах, че той е лъжец, дух на лъжа и измама?

Особено когато той се покаже гол. Но що съм крив аз за неговите козни! Аз ли създадох него и света?

Добре! Нека се сдобрим пак и бъдем весели! И макар вече Заратустра да гледа сърдито — вижте го! Той ми е сърдит — преди да падне нощ, той пак ще ме обикне и възхвали, той не може да живее дълго, без да прави такива безумства.

Той обича своите врагове: това изкуство разбира той най-добре от всички, които съм виждал аз. Но затова той отмъщава на своите приятели!"

Тъй рече старият магьосник и висшите човеци му ръкопляскаха: тъй че Заратустра обикаляше пещерата и със злоба и обич стискаше ръцете на своите приятели — като някой, който иска да поправи нещо и да се извини пред всички. Но когато дойде при вратата на своята пещера, ето, нему отново се поиска да излезе на чист въздух, там вълн и при своите животни — и той искаше да избяга невидян.

LXXVI.

AMONG DAUGHTERS OF THE DESERT.

77

Между дъщерите на пустинята

1.

"Go not away!"

said then the wanderer who called himself Zarathustra's shadow, "abide with us--otherwise the old gloomy affliction might again fall upon us.

Now hath that old magician given us of his worst for our good, and lo!

the good, pious pope there hath tears in his eyes, and hath quite embarked again upon the sea of melancholy.

Those kings may well put on a good air before us still: for that have THEY learned best of us all at present!

Had they however no one to see them, I wager that with them also the bad game would again commence,-- -- The bad game of drifting clouds, of damp melancholy, of curtained heavens, of stolen suns, of howling autumn-winds, --The bad game of our howling and crying for help!

Abide with us, O Zarathustra!

Here there is much concealed misery that wisheth to speak, much evening, much cloud, much damp air!

Thou hast nourished us with strong food for men, and powerful proverbs: do not let the weakly, womanly spirits attack us anew at dessert!

Thou alone makest the air around thee strong and clear!

Did I ever find anywhere on earth such good air as with thee in thy cave?

Many lands have I seen, my nose hath learned to test and estimate many kinds of air: but with thee do my nostrils taste their greatest delight!

Unless it be,--unless it be--, do forgive an old recollection!

Forgive me an old after-dinner song, which I once composed amongst daughters of the desert:-- For with them was there equally good, clear, Oriental air; there was I furthest from cloudy, damp, melancholy Old-Europe!

Then did I love such Oriental maidens and other blue kingdoms of heaven, over which hang no clouds and no thoughts.

Ye would not believe how charmingly they sat there, when they did not dance, profound, but without thoughts, like little secrets, like beribboned riddles, like dessert-nuts-- Many-hued and foreign, forsooth!

but without clouds: riddles which can be guessed: to please such maidens I then composed an after-dinner psalm."

Thus spake the wanderer who called himself Zarathustra's shadow; and before any one answered him, he had seized the harp of the old magician, crossed his legs, and looked calmly and sagely around him:--with his nostrils, however, he inhaled the air slowly and questioningly, like one who in new countries tasteth new foreign air.

Afterward he began to sing with a kind of roaring.

1.

"Недей бяга! — каза тук скитникът, който се наричаше сянката на Заратустра. — Остани при нас — инак старата тежка скръб пак ще ни нападне.

Оня стар магьосник вече ни дари всичко свое най-лошо и ето, добрият благочестив папа има сълзи на очи и той пак отплува по морето на своята тъга.

Тия царе пак могат още да се преструват пред нас: това те се научиха днес най-добре от всички ни! Но да нямаха свидетели, обзалагам се че също и у тях би почнала пак лошата игра;

лошата игра на отминаващи облаци, на влажна скръб, на нависнало небе, на откраднати слънца, на виещи есенни ветрове!

лошата игра на нашето време и викане за помощ: остани при нас, о, Заратустра. Тук има много скрита неволя, която иска да говори, много здрач, много облаци, много задушлив въздух!

Ти ни нахрани със здрава мъжка храна и силни мъдрословия: не допускай да ни нападнат след трапезата пак изнежените женски духове!

Сам ти правиш въздуха около си здрав и ведър! Намирал ли съм аз някога такъв добър въздух на земята, както у тебе в твоята пещера?

Разни страни видях аз, моят нос се научи да разбира и оценява разен въздух. Но у тебе моите ноздри вкусиха най-голямата си радост!

Освен, освен — о, прости ми един стар спомен, прости ми една стара следтрапезна песен, която някога съчиних между дъщерите на пустинята, при които имаше такъв пресен ведър източен въздух; там бях аз най-далеч от облачната влажна тъжна стара Европа!

Тогава обичах аз тия възточни момичета и друго небесно царство, над което не висят ни облаци, ни мисли.

Вие не знаете как чинно седяха те, когато не танцуваха, дълбоки, но без мисли като малки тайни, като окичени загадки; като орехи след ядене — пъстри и чужди, наистина! Но без облаци: загадки, които лесно се отгатват; за угода на такива девойки съчиних аз тогава един следтрапезен псалом."

Тъй рече скитникът и сянката; и преди някой да му отвърне, той беше вече хванал арфата на стария магьосник, кръстосал нозе, и гледаше около си спокойно и мъдро — а с ноздрите си пое мудро и въпросително въздух, като някой, който в нови страни опитва нов чужд въздух. След това почна той да пее, като да ревеше.

2.

THE DESERTS GROW: WOE HIM WHO DOTN THEM
HIDE!

--Ha!

Solemnly!

In effect solemnly!

A worthy beginning!

Afric manner, solemnly!

Of a lion worthy, Or perhaps of a virtuous howl-

monkey-- --But it's naught to you, Ye friendly damsels
dearly loved, At whose own feet to me, The first occasion,
To a European under palm-trees, A seat is now granted.

Selah.

Wonderful, truly!

Here do I sit now, The desert nigh, and yet I am So far
still from the desert, Even in naught yet deserted: That is,
I'm swallowed down By this the smallest oasis--: --It
opened up just yawning, Its loveliest mouth agape, Most
sweet-odoured of all mouthlets: Then fell I right in, Right
down, right through--in 'mong you, Ye friendly damsels
dearly loved!

Selah.

Hail!

hail!

to that whale, fishlike, If it thus for its guest's
convenience Made things nice!

--(ye well know, Surely, my learned allusion?

) Hail to its belly, If it had e'er A such loveliest oasis-
belly As this is: though however I doubt about it, --With
this come I out of Old-Europe, That doubt'th more
eagerly than doth any Elderly married woman.

May the Lord improve it!

Amen!

Here do I sit now, In this the smallest oasis, Like a
date indeed, Brown, quite sweet, gold-suppurating, For

rounded mouth of maiden longing, But yet still more for
youthful, maidlike, Ice-cold and snow-white and incisory
Front teeth: and for such assuredly, Pine the hearts all of
ardent date-fruits.

Selah.

To the there-named south-fruits now, Similar, all-too-
similar, Do I lie here; by little Flying insects Round-
sniffled and round-played, And also by yet littler,
Foolisher, and peccabler Wishes and phantasies,--
Environed by you, Ye silent, presentientest Maiden-
kittens, Dudu and Suleika, --ROUNDSPIXED, that into
one word I may crowd much feeling: (Forgive me, O God,
All such speech-sinning!

) --Sit I here the best of air sniffing, Paradisal air,
truly, Bright and buoyant air, golden-mottled, As goodly
air as ever From lunar orb downfell-- Be it by hazard, Or
supervened it by arrogancy?

As the ancient poets relate it.

But doubter, I'm now calling it In question: with this
do I come indeed Out of Europe, That doubt'th more
eagerly than doth any Elderly married woman.

May the Lord improve it!

Amen.

This the finest air drinking, With nostrils out-swelled
like goblets, Lacking future, lacking remembrances Thus
do I sit here, ye Friendly damsels dearly loved, And look

at the palm-tree there, How it, to a dance-girl, like, Doth
bow and bend and on its haunches bob, --One doth it too,
when one view'th it long!

-- To a dance-girl like, who as it seem'th to me, Too
long, and dangerously persistent, Always, always, just on
SINGLE leg hath stood?

--Then forgot she thereby, as it seem'th to me, The
OTHER leg?

For vainly I, at least, Did search for the amissing
Fellow-jewel --Namely, the other leg-- In the sanctified
precincts, Nigh her very dearest, very tenderest, Flapping
and fluttering and flickering skirting.

Yea, if ye should, ye beauteous friendly ones, Quite
take my word: She hath, alas!

LOST it!

Hu!

Hu!

Hu!

Hu!

Hu!

It is away!

For ever away!

The other leg!

Oh, pity for that loveliest other leg!

Where may it now tarry, all-forsaken weeping?

The lonesomest leg?

In fear perhaps before a Furious, yellow, blond and
curled Leonine monster?

Or perhaps even Gnawed away, nibbled badly-- Most
wretched, woeful!

woeful!

nibbled badly!

Selah.

Oh, weep ye not, Gentle spirits!

Weep ye not, ye Date-fruit spirits!

Milk-bosoms!

Ye sweetwood-heart Purselets!

Weep ye no more, Pallid Dudu!

Be a man, Suleika!

Bold!

Bold!

--Or else should there perhaps Something
strengthening, heart-strengthening, Here most proper
be?

Some inspiring text?

Some solemn exhortation?

-- Ha!

Up now!

honour!

Moral honour!

European honour!

Blow again, continue, Bellows-box of virtue!

Ha!

Once more thy roaring, Thy moral roaring!

As a virtuous lion Nigh the daughters of deserts
roaring!

--For virtue's out-howl, Ye very dearest maidens, Is
more than every European fervour, European hot-
hunger!

And now do I stand here, As European, I can't be
different, God's help to me!

Amen!

THE DESERTS GROW: WOE HIM WHO DOTH THEM
HIDE!

2.

ПУСТИНЯТА РАСТЕ:

ТЕЖКО НА ТОЗ, ЩО В СЕБЕ СИ ТАИ ПУСТИНИ

Ха! Как тържествено!

Наистина тържествено!

Достойно начинание!

По африкански, да, тържествено!

За някой лъв достойно,

За някоя маймуна, крещяща за морал —

— за вас нищо,

Приятелки най-драги,

Пред чиито нозе

Честит да седна бях аз пръв европейец

Под тия палми тук. Села⁰¹⁶.

Наистина чудесно!

Седя аз тук

В пустинята наблизю

И тъй далеч от нея,

И в нищо още неопустошен:

Погълнат

От тоз, най-малкия оазис —

— раззина той уста широко

Най-хубави

Най-благовонните от вси уста.

И аз попаднах вътре,

Навътре и през тях — при вас.

Приятелки най-драги! Села.

Хвала, хвала на оня кит,

Той своя гост така запази! —

Разбрахте ли

Учената ми вий загадка?

Хвала на неговия корем,

Приятния корем — оазис

Не бе ли той кат тоз

В това се аз съмнявам —

Защото ида от Европа

Най-недоверчива от всички

Увехнали съпруги.

Бог да ги вразуми!

Амин!
Седя аз тук
В най-малкия оазис
Като фурма кафявозлатна, сладка,
Като нея аз желая
Устата сочни на девойка,
Но най-вече желая
Студени снежнобели зъбки:
За тях копней сърцето на всички горещи фурни.
Села.
Кат тия южни плодове
Лежа аз тук
От малки бръмбари крилати
Мирисан и обиколен,
Тъй също от по-малки
По-глупави, по-грешни
Желания, догадки —
Обиколен от вас,
Вий, неми и наивни котенца — моми,
Дуду и Зулейка,
— осфинксен, не в реч една
Аз тъпча много чувства:
(Бог нека ми прости
Тоз езиковен грях!)
— седя аз тук, най-ведър въздух дишащ,
На рая въздуха тъй светъл,

Тъй лек, пронизан с златни нишки —
Тъй хубав въздух
Струящ се от луната —
Дали случайно,
Или от изблик?
Тъй както казват старите поети.
Но аз, съмнител, се съмнявам,
защото ида от Европа —
Най-недоверчива от всички
Увехнали съпруги.
Бог да ги вразуми!
Амин!
Най-хубавия въздух пиеш,
С издути ноздри като чаши,
Без бъдеще, без спомени,
седя аз тук,
Другарки най-драги;
И палмата аз гледам
Как тя като танчарка,
Огъва се, прегъва, в бедрата се люлей,
— погледнеш ли я, ти ней подражаваш.
И сякаш е танчарка
Тя дълго, дълго и опасно
Все на едно краче стоя?
— дали тя тъй забрави другото краче?
Напусто аз го дирих

Тъй скъпото близначе
— и другото краче —
Там в близостта свещена
На нейните най-нежни
Развеяни в замая, трепнали одежди.
И, ако ли ми вярвате, другарки прекрасни,
Всецяло вярвате:
Тя го изгуби!
Изчезна то!
Навеки то!
Туй другото краче!
Как жал ми е за него!
Къде ли то забравено жалея?
Самотното краче?
И може би в боязън
От някой русокъдрав
Страхотен звяр-лъв?
Изгризано, изхрусано —
Ужасно, уви! Уви! Изхрусано! Села.
О, не плачете!
Изнежени сърца,
О, не плачете,
фурми сърца! Гръд млечна!
Сърца кесийки!
Ти не плачи,
Посърнала Дуду!

Бъди човек, Зулейка! Дързост! Дързост!

— А може би

Тук нещо силно,

Усилващо сърцето, е на място?

Пословица благоуханна?

Тържествен уговор?

Достойнство, нагоре!

На добродетелта достойнство —

И на Европа

Надувай ти, надувай

Мега на добродетелта!

Ха!

И пак ревни,

Морално ти ревни!

Тъй както лъв морален

Реве пред дъщерите на пустинята!

— Че тоя рев на добродетелта

По-силен е от всеки зной и жад, и глад

На европейската душа!

Стоя аз тук,

Като европеец,

Не мога иначе, Боже помогни!

Амин!

Пустинята расте: тежко на тоз, що в себе си таи
пустини!

LXXVII.

THE AWAKENING.

78

Пробуждане

1.

After the song of the wanderer and shadow, the cave became all at once full of noise and laughter: and since the assembled guests all spake simultaneously, and even the ass, encouraged thereby, no longer remained silent, a little aversion and scorn for his visitors came over Zarathustra, although he rejoiced at their gladness.

For it seemed to him a sign of convalescence.

So he slipped out into the open air and spake to his animals.

"Whither hath their distress now gone?"

said he, and already did he himself feel relieved of his petty disgust--"with me, it seemeth that they have unlearned their cries of distress!

--Though, alas!

not yet their crying."

And Zarathustra stopped his ears, for just then did the YE-A of the ass mix strangely with the noisy jubilation of those higher men.

"They are merry," he began again, "and who knoweth? perhaps at their host's expense; and if they have

learned of me to laugh, still it is not MY laughter they have learned.

But what matter about that!

They are old people: they recover in their own way, they laugh in their own way; mine ears have already endured worse and have not become peevish.

This day is a victory: he already yieldeth, he fleeth, THE SPIRIT OF GRAVITY, mine old arch-enemy!

How well this day is about to end, which began so badly and gloomily!

And it is ABOUT TO end.

Already cometh the evening: over the sea rideth it hither, the good rider!

How it bobbeth, the blessed one, the home-returning one, in its purple saddles!

The sky gazeth brightly thereon, the world lieth deep.

Oh, all ye strange ones who have come to me, it is already worth while to have lived with me!"

Thus spake Zarathustra.

And again came the cries and laughter of the higher men out of the cave: then began he anew: "They bite at it, my bait taketh, there departeth also from them their enemy, the spirit of gravity.

Now do they learn to laugh at themselves: do I hear rightly?

My virile food taketh effect, my strong and savoury

sayings: and verily, I did not nourish them with flatulent vegetables!

But with warrior-food, with conqueror-food: new desires did I awaken.

New hopes are in their arms and legs, their hearts expand.

They find new words, soon will their spirits breathe wantonness.

Such food may sure enough not be proper for children, nor even for longing girls old and young.

One persuadeth their bowels otherwise; I am not their physician and teacher.

The DISGUST departeth from these higher men; well! that is my victory.

In my domain they become assured; all stupid shame fleeth away; they empty themselves.

They empty their hearts, good times return unto them, they keep holiday and ruminate,--they become THANKFUL.

THAT do I take as the best sign: they become thankful.

Not long will it be ere they devise festivals, and put up memorials to their old joys.

They are CONVALESCENTS!"

Thus spake Zarathustra joyfully to his heart and gazed outward; his animals, however, pressed up to him, and honoured his happiness and his silence.

1.

След песента на скитника и сянката пещерата изведнъж се изпълни с шум и смях: и тъй като събраните гости говореха всички наведнъж, и оселът също, при такова едно поощрение не стоя мирно, малко отвращение и чувство за присмех обзе Заратустра към неговите гости: макар и да се радваше на тяхната веселост.

Че тя му се стори една поличба за оздравяване. Тъй се измъкна той навън на свобода и рече на своите животни:

— Къде се дяна тяхната неволя? — рече той и вече сам си отдъхна от своята малка досада. — При мен те се отучиха, както ми се струва, да викат за помощ!

Макар, за жалост, да не са се отучили от вика. — И Заратустра запуши ушите си, че тъкмо и магарешкото И—А се вмеси чудно в радостните ликувания на тия висши човеци.

Те са весели — почна отново той, — и кой знай? Може би за сметка на стопанина; и макар да се научиха от мен да се смеят, все пак не моя смях научиха те.

Но що от това! Те са стари хора; и оздравяват по своему, те се смеят по своему; ушите ми са понасяли по-лоши неща и не огрубяха.

Тоя ден е една победа: той се отмахва вече, хвърква духът на тежестта, старият ми смъртен враг! Как хубаво иска да свърши тоя ден, който почна тъй лошо и тежко!

И той иска да свърши. Вече иде вечер: над морето лети той, добрият ездач! Как се люлее, блаженият, който се връща у дома на своите пурпурни седла!

Небето ясно гледа, светът лежи дълбоко: о, всички вие, чудни хора, които дойдохте в моя дом, струва си да се живее при мен!

Тъй рече Заратустра. И пак се чу викът и смехът на висшите човеци от пещерата; тогава той почна отново.

— Те хапят, мойта стръв действа, също и от тях се махва врагът им, духът на тежестта. Учат се вече сами на себе си да се смеят: чувам ли добре?

Моята храна за мъже действа, моите сочни силни мъдрословия: наистина аз не ги нахраних със зеленчук, що издува! А с храна на воин, с храна на завоевател; нови желания събудих аз.

Нови надежди има в техните ръце и нозе, сърцето им се изпъва. Те намират нови думи, скоро духът им ще диша дързост.

Такава храна, разбира се, не е за деца, нито за копнеещи стари и млади женици. На тях инак трябва да се придумва утробата; техен лекар и учител не

съм аз.

Отвращението бяга от тия висши човеци: добре!

Това е моя победа.

В моето царство ще бъдат те сигурни, всеки глупав срам избягва, те се отърсват.

Те отърсват сърцето си, добри часове се връщат отново при тях, те отпочиват и преживят — те стават признателни.

Това вземам аз като най-добра поличба — те стават признателни. Още малко и те ще измислят празници, и ще поставят паметници на своите стари радости.

Те са оздравяващи! Тъй рече Заратустра радостен в сърцето си и погледна навън; но неговите животни припираха около му и почитаха неговото щастие и неговото мълчание.

2.

All on a sudden however, Zarathustra's ear was frightened: for the cave which had hitherto been full of noise and laughter, became all at once still as death;--his nose, however, smelt a sweet-scented vapour and incense-odour, as if from burning pine-cones.

"What happeneth?

What are they about?"

he asked himself, and stole up to the entrance, that he

might be able unobserved to see his guests.

But wonder upon wonder!

what was he then obliged to behold with his own eyes!

"They have all of them become PIOUS again, they PRAY, they are mad!"

--said he, and was astonished beyond measure.

And forsooth!

all these higher men, the two kings, the pope out of service, the evil magician, the voluntary beggar, the wanderer and shadow, the old soothsayer, the spiritually conscientious one, and the ugliest man--they all lay on their knees like children and credulous old women, and worshipped the ass.

And just then began the ugliest man to gurgle and snort, as if something unutterable in him tried to find expression; when, however, he had actually found words, behold!

it was a pious, strange litany in praise of the adored and censured ass.

And the litany sounded thus: Amen!

And glory and honour and wisdom and thanks and praise and strength be to our God, from everlasting to everlasting!

--The ass, however, here brayed YE-A.

He carrieth our burdens, he hath taken upon him the

form of a servant, he is patient of heart and never saith Nay; and he who loveth his God chastiseth him.

--The ass, however, here brayed YE-A.

He speaketh not: except that he ever saith Yea to the world which he created: thus doth he extol his world.

It is his artfulness that speaketh not: thus is he rarely found wrong.

--The ass, however, here brayed YE-A.

Uncomely goeth he through the world.

Grey is the favourite colour in which he wrappeth his virtue.

Hath he spirit, then doth he conceal it; every one, however, believeth in his long ears.

--The ass, however, here brayed YE-A.

What hidden wisdom it is to wear long ears, and only to say Yea and never Nay!

Hath he not created the world in his own image, namely, as stupid as possible?

--The ass, however, here brayed YE-A.

Thou goest straight and crooked ways; it concerneth thee little what seemeth straight or crooked unto us men.

Beyond good and evil is thy domain.

It is thine innocence not to know what innocence is.

--The ass, however, here brayed YE-A.

Lo!

how thou spurnest none from thee, neither beggars

nor kings.

Thou sufferest little children to come unto thee, and when the bad boys decoy thee, then sayest thou simply, YE-A.

--The ass, however, here brayed YE-A.

Thou lovest she-asses and fresh figs, thou art no food-despiser.

A thistle tickleth thy heart when thou chancest to be hungry.

There is the wisdom of a God therein.

--The ass, however, here brayed YE-A.

2.

Но внезапно се сепна ухото на Заратустра: в пещерата, която досега беше пълна с шум и смях, из един път настана мъртва тишина — а носът му усети благовонен дим и тамян като от запалени кедрови шушулки.

— Що става? Какво правят те? — попита се той и се примъкна към входа, за да може незабелязан да гледа гостите си. Но чудо на чудесата! Какво трябваше той да види със своите очи!

— Те пак станаха набожни, те се молят, те са луди! — рече той и се учуди извън мяра. И действително! Всички тия висши човеци, двамата царе, папата извън служба, злият магьосник, доброволният

просяк, скитникът и сянката, старият прорицател, съвестният духом и най-грозният човек: те всички като деца и вярващи стари женици бяха коленичили пред осела и му се кланяха. И тъкмо почна най-грозният човек да гълголи и сумти, като че нещо неизразимо искаше да избие от него; но когато дойде до реч, ето, че почна един набожен чуден молебен за възхваление на обожавания и каден осел. А тоя молебен гласеше тъй:

Амин! И чест и слава, и мъдрост, и благодарение, и хвала, и сила на нашия бог, во веки веков!

— А оселът изрева тук И—А.

Той носи товара ни; той прие образа на раб, той е търпелив от сърце и никога не казва не; и който обича своя бог, той го наказва.

— А оселът изрева тук И—А.

Той не говори: освен когато казва все "да" на света, що сътвори: тъй възхваля той своя свят. От хитрина той не говори. Така той бива рядко несправедлив.

— А оселът изрева тук И—А.

Незабелязан минава той през света. Сив е цветът на тялото му, в което обвиня своята добродетел. Има ли дух, той го крие; но всеки вярва в неговите дълги уши.

— А оселът изрева тук И—А.

Каква скрита мъдрост има в това, че той носи дълги уши и само "да" казва, а никога "не"! Не сътвори ли той света по свой образ, колкото се може по-глупав.

— А оселът изрева тук И—А.

Ти вървиш по прави и криви пътища; малко щеш да знаеш, какво нам, хората, се струва. Право или криво. Отвъд добро и зло е твоето царство. Твоята невинност е да не знаеш какво е невинност.

— А оселът изрева тук И—А.

И ето, ти не отпъждаш никого от себе си, ни просяци, ни царе.

Ти оставяш децата да дойдат при теб и когато лошите момчета те закачат, ти наивно викаш И—А.

— А оселът изрева тук И—А.

Ти обичаш ослици и пресни смокини, ти не презираш нищо, което е за ядене. Трънът гъделичка сърцето ти тъкмо когато си гладен. В това има божя мъдрост.

— А оселът изрева тук И—А.

LXXVIII.
THE ASS-FESTIVAL.

79

Празникът на осела

1.

At this place in the litany, however, Zarathustra could no longer control himself; he himself cried out YE-A, louder even than the ass, and sprang into the midst of his maddened guests.

"Whatever are you about, ye grown-up children?"

he exclaimed, pulling up the praying ones from the ground.

"Alas, if any one else, except Zarathustra, had seen you: Every one would think you the worst blasphemers, or the very foolishest old women, with your new belief!

And thou thyself, thou old pope, how is it in accordance with thee, to adore an ass in such a manner as God?"

-- "O Zarathustra," answered the pope, "forgive me, but in divine matters I am more enlightened even than thou.

And it is right that it should be so.

Better to adore God so, in this form, than in no form at all!

Think over this saying, mine exalted friend: thou wilt readily divine that in such a saying there is wisdom.

He who said 'God is a Spirit'--made the greatest stride and slide hitherto made on earth towards unbelief: such a dictum is not easily amended again on earth!

Mine old heart leapeth and boundeth because there is

still something to adore on earth.

Forgive it, O Zarathustra, to an old, pious pontiff heart!

-- "And thou," said Zarathustra to the wanderer and shadow, "thou callest and thinkest thyself a free spirit?

And thou here practisest such idolatry and hierolatry?

Worse verily, doest thou here than with thy bad brown girls, thou bad, new believer!"

"It is sad enough," answered the wanderer and shadow, "thou art right: but how can I help it!

The old God liveth again, O Zarathustra, thou mayst say what thou wilt.

The ugliest man is to blame for it all: he hath reawakened him.

And if he say that he once killed him, with Gods DEATH is always just a prejudice."

-- "And thou," said Zarathustra, "thou bad old magician, what didst thou do!

Who ought to believe any longer in thee in this free age, when THOU believest in such divine donkeyism?

It was a stupid thing that thou didst; how couldst thou, a shrewd man, do such a stupid thing!"

"O Zarathustra," answered the shrewd magician, "thou art right, it was a stupid thing,--it was also repugnant to me."

-- "And thou even," said Zarathustra to the spiritually

conscientious one, "consider, and put thy finger to thy nose!

Doth nothing go against thy conscience here?

Is thy spirit not too cleanly for this praying and the fumes of those devotees?"

"There is something therein," said the spiritually conscientious one, and put his finger to his nose, "there is something in this spectacle which even doeth good to my conscience.

Perhaps I dare not believe in God: certain it is however, that God seemeth to me most worthy of belief in this form.

God is said to be eternal, according to the testimony of the most pious: he who hath so much time taketh his time.

As slow and as stupid as possible: THEREBY can such a one nevertheless go very far.

And he who hath too much spirit might well become infatuated with stupidity and folly.

Think of thyself, O Zarathustra!

Thou thyself--verily!

even thou couldst well become an ass through superabundance of wisdom.

Doth not the true sage willingly walk on the crookedest paths?

The evidence teacheth it, O Zarathustra,--THINE OWN

evidence!"

--"And thou thyself, finally," said Zarathustra, and turned towards the ugliest man, who still lay on the ground stretching up his arm to the ass (for he gave it wine to drink).

"Say, thou nondescript, what hast thou been about!

Thou seemest to me transformed, thine eyes glow, the mantle of the sublime covereth thine ugliness: WHAT didst thou do?

Is it then true what they say, that thou hast again awakened him?

And why?

Was he not for good reasons killed and made away with?

Thou thyself seemest to me awakened: what didst thou do?

why didst THOU turn round?

Why didst THOU get converted?

Speak, thou nondescript!"

"O Zarathustra," answered the ugliest man, "thou art a rogue!

Whether HE yet liveth, or again liveth, or is thoroughly dead--which of us both knoweth that best?

I ask thee.

One thing however do I know,--from thyself did I learn it once, O Zarathustra: he who wanteth to kill most

thoroughly, LAUGHETH.

'Not by wrath but by laughter doth one kill'--thus spakest thou once, O Zarathustra, thou hidden one, thou destroyer without wrath, thou dangerous saint,--thou art a rogue!"

1.

Но на това място в молебена Заратустра не можа вече да се сдържи, сам извика И—А, по-високо от осела, и скочи посред своите повилнели гости.

— Но какво правите вие? — извика той, като дърпаше молещите се от земята. — Тежко ви, ако друг някой ви видеше, а не Заратустра.

Всеки би отсякъл, че вие с вашата нова вяра сте най-лошите богохулници или най-безумните стари женици!

И сам ти, стар папа, прилича ли ти на теб да се кланяш тъй на едно магаре като на господ?

— О, Заратустра — отвърна папата, — прости, но от божии работи аз разбирам повече от тебе. И тъй трябва.

По-добре тъй да се кланяш на господа, в тоя образ, отколкото в никакъв образ! Размисли върху това изречение, мой високи приятелю — ти ще познаеш изведнъж, че в такова изречение се крие мъдрост.

Оня, който рече "Бог е дух" — той направи досега

на земята най-голяма стъпка и най-голям скок към безверието: такива думи не се поправят лесно на земята.

Моето старо сърце скача и подскача, че на земята има нещо за почитане. Прости това, о, Заратустра, на едно набожно папско сърце!

— И ти — рече Заратустра на скитника и сянката, — ти се зовеш и мислиш свободен дух? И извършваш тук такава идолопоклонска и папска служба?

Наистина, ти вършиш по-лоши работи, отколкото при твоите лоши мургани момичета, ти, лош нов вероизповеднико!

— Доста лоши — отвърна скитникът и сянката, — ти имаш право: но какво съм крив аз за това? Старият бог се пак съживи, о, Заратустра, ти можеш да говориш, колкото щеш.

Най-грозният човек е виновен за всичко: той отново го съживи.

И ако той каже, че той го е някога убил — смъртта у боговете е винаги само един предразсъдък.

— А ти — рече Заратустра, — ти, зъл, стар магьоснико, какво направи ти! Кой в това свободно време ще вярва занапред още в тебе, ако ти вярваш в такива божествени магии?

Ти стори една глупост; как можа ти, хитрец, да сториш такава глупост!

— О, Заратустра — отвърна хитрият магьосник, — ти имаш право, то бе една глупост, но и затова ми струва тя много.

— И ти също — рече Заратустра на съвестния духом, — размисли и сложи си пръста на носа! Не е ли върши тук нещо против съвестта ти? Не е ли твоят дух премного чист за това молене и кадене на тия набожници?

— Има нещо в това — отвърна съвестният и сложи пръст на носа си, — има нещо в това представление, което е дори приятно за съвестта ми.

Може би аз не смея да вярвам в Бога: но явно е, че бог в тоя образ ми изглежда най-вероятен.

Бог трябва да бъде вечен според свидетелството на най-благочестивите — който има толкова много време, дава си време. Тъй бавно и тъй глупаво, колкото е възможно, с това такъв един може да иде далеч.

И който има твърде много ум, той би желал сам да се вижда от глупост и безумие. Помисли за себе си, о, Заратустра!

Сам ти — наистина! Също и ти би могъл от изобилие и мъдрост да станеш осел.

Не обича ли съвършеният мъдрец да ходи по най-кривите пътеки?

Това учи и очевидността, о, Заратустра —

очевидното в теб!

— Най-сетне и ти сам — рече Заратустра и се обърна към най-грозния човек, който все още лежеше на земята, вдигащ ръка към осела (той му даваше вино да пие). — Речи, ти, неизречими, какво направи тук!

Ти ми изглеждаш променен, окото ти гори, мантията на възвишеното лежи около твоята грозота; що стори ти?

Истина ли е, що казват ония, че ти отново си го съживил? И защо? Не бе ли той с причина умъртвен и премахнат?

Сам ти ми изглеждаш съживен. Що стори ти? Какво превърна ти?

Защо се тъй преобърна ти? Речи, неизречими!

— О, Заратустра — отговори най-грозният човек, — ти си хитрец!

Дали той още живее, или е оживял, или е съвсем умрял — кой от двама ни знае това най-добре? Тебе питам.

Но едно знам аз — от теб научих аз това някога, о, Заратустра: който иска съвсем да убие, той се смее.

“Не с гняв, а със смях човек убива” — тъй казваше ти някога.

О, Заратустра, ти скритник, ти унищожител без гняв, ти опасен светец — ти си хитрец!

2.

Then, however, did it come to pass that Zarathustra, astonished at such merely roguish answers, jumped back to the door of his cave, and turning towards all his guests, cried out with a strong voice: "O ye wags, all of you, ye buffoons!

Why do ye dissemble and disguise yourselves before me!

How the hearts of all of you convulsed with delight and wickedness, because ye had at last become again like little children--namely, pious,-- --Because ye at last did again as children do--namely, prayed, folded your hands and said 'good God'!

But now leave, I pray you, THIS nursery, mine own cave, where to-day all childishness is carried on.

Cool down, here outside, your hot child wantonness and heart-tumult!

To be sure: except ye become as little children ye shall not enter into THAT kingdom of heaven."

(And Zarathustra pointed aloft with his hands.

) "But we do not at all want to enter into the kingdom of heaven: we have become men,--SO WE WANT THE KINGDOM OF EARTH."

2.

Но тук се случи, че Заратустра, учуден на тези хитри отговори, отскочи пак назад, към вратата на своята пещера и, обърнат към всички гости, със силен глас извика:

— О, вие всички заедно хитри глумци, вие, шегобийци! Какво се преструвате и таите пред мен!

А как на всякого от вас сърцето трепкаше от удоволствие и злоба, затова, че най-сетне вие още веднъж станяхте като деца, тоест набожни;

че най-сетне пак правихте, каквото правят децата, именно молихте се, кръстосвахте ръце и казвахте "Дядо Господи"!

Но оставете тая детска стая, моята собствена пещера, дето днес всякаква детинщина е като у дома си. Разхладете навън горещата си детинска смелост и сърдечен шум.

То се знае: докато не станете като деца, няма да влезете в това небесно царство. (И Заратустра показва с ръце нагоре).

Но ние и така не искаме царство небесно: мъже станаме, затова искаме ние земното царство.

3.

And once more began Zarathustra to speak.

"O my new friends," said he,-- "ye strange ones, ye higher men, how well do ye now please me,-- --Since ye

have again become joyful!

Ye have, verily, all blossomed forth: it seemeth to me that for such flowers as you, NEW FESTIVALS are required.

--A little valiant nonsense, some divine service and ass-festival, some old joyful Zarathustra fool, some blusterer to blow your souls bright.

Forget not this night and this ass-festival, ye higher men!

THAT did ye devise when with me, that do I take as a good omen,--such things only the convalescents devise!

And should ye celebrate it again, this ass-festival, do it from love to yourselves, do it also from love to me!

And in remembrance of me!"

Thus spake Zarathustra.

3.

И още веднъж почна Заратустра да говори.

— О, мои нови приятели — рече той, — вие, чудни, вие, висши човеци, как ми харесвате вие сега —

откакто станяхте пак радостни! Вие истински се разцъфтяхте всички: струва ми се, за такива цветя, каквито сте вие, са потребни нови празници;

една малка храбра безсмислица, някакво богослужение и магарешки празник, някакъв стар весел Заратустра глумец, един вихър, който

разведрява душата ви.

Не забравяйте тази нощ и тоя празник на осела, вие, висши човеци!

Това измислихте вие при мене, това вземам аз за добра поличба — такива неща измислят само оздравяващите!

И ако го празнувате още веднъж, този празник на осела, празнувайте го от обич към себе си, празнувайте го и от обич към мен! И за мой помен!

Тъй рече Заратустра.

LXXIX.

THE DRUNKEN SONG.

80

Песен на опиянението

1.

Meanwhile one after another had gone out into the open air, and into the cool, thoughtful night; Zarathustra himself, however, led the ugliest man by the hand, that he might show him his night-world, and the great round moon, and the silvery water-falls near his cave.

There they at last stood still beside one another; all of them old people, but with comforted, brave hearts, and astonished in themselves that it was so well with them on earth; the mystery of the night, however, came nigher

and nigher to their hearts.

And anew Zarathustra thought to himself: "Oh, how well do they now please me, these higher men!"

--but he did not say it aloud, for he respected their happiness and their silence.

-- Then, however, there happened that which in this astonishing long day was most astonishing: the ugliest man began once more and for the last time to gurgle and snort, and when he had at length found expression, behold!

there sprang a question plump and plain out of his mouth, a good, deep, clear question, which moved the hearts of all who listened to him.

"My friends, all of you," said the ugliest man, "what think ye?"

For the sake of this day--_I_ am for the first time content to have lived mine entire life.

And that I testify so much is still not enough for me.

It is worth while living on the earth: one day, one festival with Zarathustra, hath taught me to love the earth.

'Was THAT--life?'

will I say unto death.

'Well!

Once more!'

My friends, what think ye?

Will ye not, like me, say unto death: 'Was THAT--life?'

For the sake of Zarathustra, well!

Once more!'

-- Thus spake the ugliest man; it was not, however, far from midnight.

And what took place then, think ye?

As soon as the higher men heard his question, they became all at once conscious of their transformation and convalescence, and of him who was the cause thereof: then did they rush up to Zarathustra, thanking, honouring, caressing him, and kissing his hands, each in his own peculiar way; so that some laughed and some wept.

The old soothsayer, however, danced with delight; and though he was then, as some narrators suppose, full of sweet wine, he was certainly still fuller of sweet life, and had renounced all weariness.

There are even those who narrate that the ass then danced: for not in vain had the ugliest man previously given it wine to drink.

That may be the case, or it may be otherwise; and if in truth the ass did not dance that evening, there nevertheless happened then greater and rarer wonders than the dancing of an ass would have been.

In short, as the proverb of Zarathustra saith: "What doth it matter!"

1.

А между това един след друг те бяха излезли на свободен въздух в прохладната унесена нощ; само Заратустра водеше за ръка най-грозния, да му покаже своята света нощ и голямата кръгла луна, и сребристите водопади при пещерата си. Там застанаха те най-сетне мълком един до друг, цял куп стари хора, но с успокоено мъжествено сърце и възчудени в себе си, че им е било тъй добре на земята; а тайнствеността на нощта се приближаваше все повече и повече до сърцето им.

И отново Заратустра помисли в себе си: "О, как ми харесват тия висши човеци!" — но той не каза това, защото уважаваше тяхното щастие и мълчанието им.

Но ето, че се случи онова, което през тоя чуден дълъг ден бе най-чудното — най-грозният човек почна още веднъж и за последен път да гълголи и да сумти, и докато проговори — ето, изведнъж изскочи чист един въпрос из неговите уста, един добър дълбок ясен въпрос, който раздвижи сърцето в плътта на всички, които го слушаха.

— Всички вие, приятели мои — каза най-грозният човек, — как ви се струва? Заради тоя ден аз за пръв път съм доволен, че цял живот живях.

И че ви свидетелствам, това още не ми е

достатъчно. Заслужава да се живее на земята: един ден, един празник със Заратустра ме научи да обичам земята.

“Това ли беше животът? — ще кажа аз на смъртта. — Добре тогаз! Още веднъж!”

Приятели мои, как ви се струва? Не искате ли като мене да речете на смъртта: “Това ли беше животът? Добре, за Заратустра тогава! Още веднъж!”

Тъй рече най-грозният човек; но то беше не много преди полунощ. И какво мислите вие се случи тогава? Щом висшите човеци чува въпроса му, веднага познаха своята промяна и оздравяване; а кой им беше дал това; тогава те наскочаха към Заратустра, благодарящи, почитащи, милващи, целуващи ръката му, тъй както беше навик на всеки един — и тъй едни се смееха, други плачеха. А старият гадател танцуваше от радост; и ако дори тогава той е бил, както някои казват, упоен от сладко вино, то навярно е бил още по-упоен от сладкия живот и се е отрекъл от всяка умора. Има дори и такива, които разказват, че тогава магарето танцувало: не току-тъй отнапред най-грозният човек му бил дал вино да пие. Било тъй или инак; и ако нея вечер наистина магарето не е танцувало, то са станали тогава по-големи и по-чудни работи от танца на едно магаре. Накъсо, както казва пословицата на Заратустра: “Че какво от

това!”

2.

When, however, this took place with the ugliest man, Zarathustra stood there like one drunken: his glance dulled, his tongue faltered and his feet staggered.

And who could divine what thoughts then passed through Zarathustra's soul?

Apparently, however, his spirit retreated and fled in advance and was in remote distances, and as it were "wandering on high mountain-ridges," as it standeth written, "'twixt two seas, --Wandering 'twixt the past and the future as a heavy cloud."

Gradually, however, while the higher men held him in their arms, he came back to himself a little, and resisted with his hands the crowd of the honouring and caring ones; but he did not speak.

All at once, however, he turned his head quickly, for he seemed to hear something: then laid he his finger on his mouth and said: "COME!"

And immediately it became still and mysterious round about; from the depth however there came up slowly the sound of a clock-bell.

Zarathustra listened thereto, like the higher men; then, however, laid he his finger on his mouth the second time, and said again: "COME!"

COME!

IT IS GETTING ON TO MIDNIGHT!"

--and his voice had changed.

But still he had not moved from the spot.

Then it became yet stiller and more mysterious, and everything hearkened, even the ass, and Zarathustra's noble animals, the eagle and the serpent, --likewise the cave of Zarathustra and the big cool moon, and the night itself.

Zarathustra, however, laid his hand upon his mouth for the third time, and said: COME!

COME!

COME!

LET US NOW WANDER!

IT IS THE HOUR: LET US WANDER INTO THE NIGHT!

2.

А Заратустра, когато се случи това с най-грозния човек, стоеше там като опиянен — погледът му угасна, езикът му се преплете, краката му се люшкаха. И кой би познал какви мисли минаваха тогава през душата на Заратустра? А явно бе, че духът му отстъпи назад и отлетя напред и се намери в далнини и в същото време “на високия ярем”, както е писано, “между две морета, между минало и бъдеще зареян като тежък облак”. Но полека-лека, докато

висшите човеци го държаха на ръце, той дойде малко на себе си и отстраняваше с ръце навалицата почитатели и загрижени; но той не проговори. Изведнъж бързо извърна глава, като че му се счу нещо: той допря пръст на устни и рече:

“Елате!”

И тутакси наоколо стана тихо и тайнствено; а из дълбината се възземаше полека звънът на една камбана. Заратустра се вслуша, както и висшите човеци; а сетне допря за втори път пръст на устни и рече пак:

— Елате! Елате! Полунощ приближава! — и гласът му се промени. Но той още не се мръдваше от място: тогава стана още по-тихо и тайнствено, и всичко се вслуша, също и магарето, и почетните животни на Заратустра, орелът и змията, а като тях и пещерата, и големият студен месец, и самата нощ. А Заратустра допря за трети път ръка на устни и рече:

— Елате! Елате! Елате! Да вървим! Настана часът да вървим в нощта!

3.

Ye higher men, it is getting on to midnight: then will I say something into your ears, as that old clock-bell saith it into mine ear,---As mysteriously, as frightfully, and as cordially as that midnight clock bell speaketh it to me,

which hath experienced more than one man: --Which hath already counted the smarting throbbings of your fathers' hearts--ah!

ah!

how it sigheth!

how it laugheth in its dream!

the old, deep, deep midnight!

Hush!

Hush!

Then is there many a thing heard which may not be heard by day; now however, in the cool air, when even all the tumult of your hearts hath become still,---Now doth it speak, now is it heard, now doth it steal into overwakeful, nocturnal souls: ah!

ah!

how the midnight sigheth!

how it laugheth in its dream!

--Hearest thou not how it mysteriously, frightfully, and cordially speaketh unto THEE, the old deep, deep midnight?

O MAN, TAKE HEED!

3.

Полунощ приближава, висши човеци, и аз искам да ви кажа нещо на ухото, както оная стара камбана ми каза на ухо — тъй тайнствено, тъй страшно, тъй

сърдечно, както оная полунощна камбана ми говори, която повече е преживяла от всеки човек; която е изброявала ударите на сърцето и болките на вашите бащи: Ах! Ах! Как тя въздиша! Как се смее насън! Старата дълбока полунощ!

Тихо! Тихо! Сега се чува много нещо, което през деня не смее да се обади; но ето, в хладния въздух, когато всеки шум на вашите сърца утихна — ето че говори, ето че сама се слуша, ето че се промъква в нощните будни души: Ах! Ах! Как тя въздиша! Как се смее насън!

Нима ти не чуваш как тя тайнствено, страшно, сърдечно на теб говори, старата дълбока, дълбока полунощ?

О, човек! Внимавай!

4.

Woe to me!

Whither hath time gone?

Have I not sunk into deep wells?

The world sleepeth-- Ah!

Ah!

The dog howleth, the moon shineth.

Rather will I die, rather will I die, than say unto you what my midnight-heart now thinketh.

Already have I died.

It is all over.

Spider, why spinnest thou around me?

Wilt thou have blood?

Ah!

Ah!

The dew falleth, the hour cometh-- --The hour in which I frost and freeze, which asketh and asketh and asketh: "Who hath sufficient courage for it?

--Who is to be master of the world?

Who is going to say: THUS shall ye flow, ye great and small streams!"

--The hour approacheth: O man, thou higher man, take heed!

this talk is for fine ears, for thine ears--WHAT SAITH DEEP MIDNIGHT'S VOICE INDEED?

4.

Тежко ми! Къде се дяна времето? Не потънах ли аз в дълбоки кладенци? Светът спи.

Ah! Ah! Псето вие, месецът грее. По-добре умрял бих, отколкото да ви кажа какво мисли моето полунощно сърце.

Ето, вече аз умрях. Свърши се. Паяк, какво плетеш паяжина около ми? Кръв ли искаш? Ah! Ah! Роса пада, иде часът — часът, в който ме побиват тръпки и треперя, той пита и пита, и пита: "Кой има сърце за

това?

Кой трябва да бъде властител на земята? Кой иска да каже: тъй трябва вие да се леете, вие, големи и малки реки!"

— Часът приближава: о, човек, ти, висш човек, внимавай! Тая реч е за изтънчени уши, за твоите уши — какво дълбоката полунощ говори?

5.

It carrieth me away, my soul danceth.

Day's-work!

Day's-work!

Who is to be master of the world?

The moon is cool, the wind is still.

Ah!

Ah!

Have ye already flown high enough?

Ye have danced: a leg, nevertheless, is not a wing.

Ye good dancers, now is all delight over: wine hath become lees, every cup hath become brittle, the sepulchres mutter.

Ye have not flown high enough: now do the sepulchres mutter: "Free the dead!

Why is it so long night?

Doth not the moon make us drunken?"

Ye higher men, free the sepulchres, awaken the

corpses!

Ah, why doth the worm still burrow?

There approacheth, there approacheth, the hour,-- -- There boometh the clock-bell, there thrilleth still the heart, there burroweth still the wood-worm, the heart-worm.

Ah!

Ah!

THE WORLD IS DEEP!

5.

Унася ме, там, душата ми играе. Дневен труд! О, дневен труд! Кой да бъде властител на земята?

Месецът е хладен, вятърът мълчи. Ah! Ah! Възлитахте ли доста високо? Вие танцувахте: но кракът не е крило.

Вие, добри танчари, всяка радост се свърши: виното стана тригя⁰¹⁷, всяка чаша стана хрупкава, гробовете зашептяха.

Вие не възлетяхте доста високо: ето че гробовете шепнат: "Спасете умрелите! Защо е тъй дълго нощ? Не упоява ли ни месецът?"

Вие, висши човеци, спасете гробовете, събудете труповите! Ah, какво още дълбае червеят? Приближава, приближава часът, бумти камбаната, сърцето още хрипти, червеят все още дълбае,

червеят на сърцето.

Ах! Ах! Дълбок е светът!

6.

Sweet lyre!

Sweet lyre!

I love thy tone, thy drunken, ranunculine tone!

-- how long, how far hath come unto me thy tone,
from the distance, from the ponds of love!

Thou old clock-bell, thou sweet lyre!

Every pain hath torn thy heart, father-pain, fathers'-
pain, forefathers'-pain; thy speech hath become ripe, --
Ripe like the golden autumn and the afternoon, like mine
anchorite heart --now sayest thou: The world itself hath
become ripe, the grape turneth brown, --Now doth it
wish to die, to die of happiness.

Ye higher men, do ye not feel it?

There wellet up mysteriously an odour, --A perfume
and odour of eternity, a rosy-blessed, brown, gold-wine-
odour of old happiness, --Of drunken midnight-death
happiness, which singeth: the world is deep, AND
DEEPER THAN THE DAY COULD READ!

6.

Сладка лиро! Сладка лиро! Аз обичам твоя звук,
твоя опиянен звук на слепок!

Откога ли, откъде ли иде твоят звук, отдалеч, от
езерата на любовта! Ти, стара камбано, ти, сладка
лиро! Всяка скръб ти е разкъсвала сърцето, скръбта
на баща, на деди, на прадеди; речта ти узя — узя
като златна есен и след-пладня, като моето сърце на
пустинник — ето че говориш ти — сам светът узя,
гроздът червенее, сега иска да умре, от щастие да
умре. Вие, висши човеци; не подушвате ли? Тайно
лъхна мирис, дъхът и мирисът на вечността, един
розовоблагатен, кафен златновинен мирис от старо
щастие, от опиянено полунощно-смъртно щастие,
което пее: Дълбок е светът и дълбината му незнайна
за деня!

7.

Leave me alone!

Leave me alone!

I am too pure for thee.

Touch me not!

Hath not my world just now become perfect?

My skin is too pure for thy hands.

Leave me alone, thou dull, doltish, stupid day!

Is not the midnight brighter?

The purest are to be masters of the world, the least
known, the strongest, the midnight-souls, who are
brighter and deeper than any day.

O day, thou gropest for me?

Thou feelest for my happiness?

For thee am I rich, lonesome, a treasure-pit, a gold
chamber?

O world, thou wantest ME?

Am I worldly for thee?

Am I spiritual for thee?

Am I divine for thee?

But day and world, ye are too coarse, -- --Have cleverer
hands, grasp after deeper happiness, after deeper
unhappiness, grasp after some God; grasp not after me: --
Mine unhappiness, my happiness is deep, thou strange
day, but yet am I no God, no God's-hell: DEEP IS ITS WOE.

7.

Остави ме! Остави ме! Аз съм пречист за тебе. Не
ме достига! Не бе ли моят свят сега свършен?

Моята кожа е пречиста за твоите ръце. Остави ме,
ти, глупав груб душен ден! Полунощта не е ли по-
ясна?

Най-чистите нека бъдат властители на земята,
най-незайните, най-силните, полунощните души,
които са по-ясни и по-дълбоки от всеки ден. О, ден,
ти ме дебнеш? Ти посягаш да хванеш моето щастие?
Аз съм богат, самотен, една златна съкровищница?

О, свят, ти ме искаш? Световен ли съм аз за теб?

Или духовен? Или божествен? Но, ден и свят, вие сте
тѣй груби — имайте по-умни ръце, посегнете към по-
дълбоко щастие, към по-дълбоко нещастие,
посегнете към кой да е бог, не посягайте към мен:

моето нещастие, моето щастие е дълбоко, ти,
чуден ден, и все пак не съм аз бог, никакъв бог,
никакъв божи ад: дълбока мъка го гнети!

8.

God's woe is deeper, thou strange world!

Grasp at God's woe, not at me!

What am I!

A drunken sweet lyre, -- -- A midnight-lyre, a bell-frog,
which no one understandeth, but which MUST speak
before deaf ones, ye higher men!

For ye do not understand me!

Gone!

Gone!

O youth!

O noontide!

O afternoon!

Now have come evening and night and midnight, -- the
dog howleth, the wind: -- Is the wind not a dog?

It whineth, it barketh, it howleth.

Ah!

Ah!

how she sigheth!

how she laugheth, how she wheezeth and panteth, the
midnight!

How she just now speaketh soberly, this drunken
poetess!

hath she perhaps overdrunk her drunkenness?

hath she become overawake?

doth she ruminate?

-- Her woe doth she ruminate over, in a dream, the old,
deep midnight -- and still more her joy.

For joy, although woe be deep, JOY IS DEEPER STILL
THAN GRIEF CAN BE.

8.

Божията мъка е по-дълбока, ти, чуден свят!

Посегни към божията мъка, не към мен! Какво съм
аз! Една опиянена сладка лира,

— една полунощна лира, един камбанен тъмен
звън, който никой не разбира, но който трябва да
говори пред глухи, вие, висши човеци! Защото вие не
ме разбирате!

Там! Там! О, младост! О, пладня! О, след-пладня!
Ето, дойде вечер и нощ, и полунощ — псето вие,
вятърът: не е ли вятърът псе? Той скимти, той лае,
той вие. Ах! Ах! Как тя въздиша: как тя се смее, как тя
хрипти и стене, полунощта!

Как трезво тя сега говори, тая опиянена
мечтателка! Тя навярно е надпила своето опиянение?
Тя се разведря? Тя преживя?

Своята мъка, тя преживя насън, старата дълбока
полунощ, а повече още своята радост. Радост, когато
мъката е дълбока: от мъката е по-дълбока радостта.

9.

Thou grape-vine!

Why dost thou praise me?

Have I not cut thee!

I am cruel, thou bleedest --: what meaneth thy praise
of my drunken cruelty?

"Whatever hath become perfect, everything mature --
wanteth to die!"

so sayest thou.

Blessed, blessed be the vintner's knife!

But everything immature wanteth to live: alas!

Woe saith: "Hence!"

Go!

Away, thou woe!"

But everything that suffereth wanteth to live, that it
may become mature and lively and longing, -- Longing for
the further, the higher, the brighter.

"I want heirs," so saith everything that suffereth, "I
want children, I do not want MYSELF, -- Joy, however,

doth not want heirs, it doth not want children,--joy
wanteth itself, it wanteth eternity, it wanteth recurrence,
it wanteth everything eternally-like-itself.

Woe saith: "Break, bleed, thou heart!

Wander, thou leg!

Thou wing, fly!

Onward!

upward!

thou pain!"

Well!

Cheer up!

O mine old heart: WOE SAITH: "HENCE!

GO!"

9.

Ти, лоза! Що възхваляш? Нали вече те отрязах! Аз
съм жесток, ти се разкървави — какво значи, че ти
възхваляш моята опиянена жестокост?

"Коего стана съвършено, всичко зряло — иска да
умре!" Тъй казваш ти.

Благословен, благословен да е косерът! Но всичко
незряло иска да живее: уви! Мъката говори: "Махни
се! Отлети! О, мъка!" Но всичко, що страда, иска да
живее, за да узрее, да се възрадва и копнее — да
копнее за далечното, висшето, по-ясното. "Искам
наследници — тъй говори всичко, що страда —

искам деца, не ща себе си",

а радостта не ще наследници, не ще деца —
радостта иска себе си, иска вечност, иска
възвръщане; иска всичко въвеки себеподобно.

Мъката говори: "Разбий се, окървави се, сърце!
Върви, нога! Криво, лети! Нагоре! Към върха! О,
мъка!" Тъй! Напред! О, старо мое сърце: мъката
говори: "Отлети!"

10.

Ye higher men, what think ye?

Am I a soothsayer?

Or a dreamer?

Or a drunkard?

Or a dream-reader?

Or a midnight-bell?

Or a drop of dew?

Or a fume and fragrance of eternity?

Hear ye it not?

Smell ye it not?

Just now hath my world become perfect, midnight is
also mid-day,-- Pain is also a joy, curse is also a blessing,
night is also a sun,--go away!

or ye will learn that a sage is also a fool.

Said ye ever Yea to one joy?

O my friends, then said ye Yea also unto ALL woe.

All things are enlinked, enlaced and enamoured,-- --
Wanted ye ever once to come twice; said ye ever: "Thou
pleasest me, happiness!

Instant!

Moment!"

then wanted ye ALL to come back again!

--All anew, all eternal, all enlinked, enlaced and
enamoured, Oh, then did ye LOVE the world,-- --Ye
eternal ones, ye love it eternally and for all time: and also
unto woe do ye say: Hence!

Go!

but come back!

FOR JOYS ALL WANT--ETERNITY!

10.

Вие, висши човеци, как ви се струва? Гадател ли
съм? Мечтател ли? Опиянен? Един сънотълкувател?
Една полунощна камбана? Една капка роса? Лъх и
дъх на вечността? Не чувате ли? Не подушвате ли?
Тъкмо бе светът ми съвършен, полунощта е и пладня
— болката е и радост, проклятието е и благословия,
нощта е и слънце. Махнете се! Или научете:
мъдрецът е и безумец. Казвали ли сте някога "да" за
някоя радост? О, приятели мои, тогава сте казвали
"да" и за всяка мъка. Всички неща са споени,
нанизани влюбени — искали ли сте някога веднъж,

дваж, говорили ли сте някога: "Ти ми харесваш, щастие! Мигновение! Миг!" Тогава сте поисквали всичко назад!

Всичко изново, всичко вечно, всичко споено, нанизано, влюбено, о, така обичахте вие света — вие, вечни, вие го обичате вечно и винаги: а и на мъката казвате: отлети, но пак се върни. Че радостта, тя иска вечността!

11.

All joy wanteth the eternity of all things, it wanteth honey, it wanteth lees, it wanteth drunken midnight, it wanteth graves, it wanteth grave tears' consolation, it wanteth gilded evening-red-- --WHAT doth not joy want!

it is thirstier, heartier, hungrier, more frightful, more mysterious, than all woe: it wanteth ITSELF, it biteth into ITSELF, the ring's will writheth in it,-- --It wanteth love, it wanteth hate, it is over-rich, it bestoweth, it throweth away, it beggeth for some one to take from it, it thanketh the taker, it would fain be hated,-- --So rich is joy that it thirsteth for woe, for hell, for hate, for shame, for the lame, for the WORLD,--for this world, Oh, ye know it indeed!

Ye higher men, for you doth it long, this joy, this irrepressible, blessed joy--for your woe, ye failures!

For failures, longeth all eternal joy.

For joys all want themselves, therefore do they also want grief!

O happiness, O pain!

Oh break, thou heart!

Ye higher men, do learn it, that joys want eternity.

--Joys want the eternity of ALL things, they WANT DEEP, PROFOUND ETERNITY!

11.

Всяка радост иска вечност за всички неща, иска мед, иска квас, иска опиянена полунощ, иска гробове, иска гробовни сълзи-утеха, иска позлатени вечерни зари —

какво не иска радостта! Тя е по-жадна, по-сърдечна, по-гладна, по-страшна, по-тайна от всяка скръб, тя иска себе си, тя хапе в себе си, волята на вечното се бори в нея —

тя иска любов, тя иска омраза, тя е пребогата, дарява, захвърля, проси да я вземе някой, благодари на оня, що я взема, тя би желала да бъде ненавиждана — тъй богата е радостта, че жаднее за мъка, за ад, за омраза, за позор, за недъг, за света — защото тоя свят, о, вие го знаете!

Вие, висши човеци, за вас чезне тя, радостта, необузданата, блажена — за вашата мъка, вие, несполучени! За несполученото чезне всяка вечна

радост.

Защото всяка радост иска сама себе си, затова иска тя и сърдечна мъка!

О, щастие, о, болка! Разбий се, сърце! Вие, висши човеци, научете, радостта иска вечност — радостта иска вечност за всички неща, тя иска дълбока и дълбока вечност!

12.

Have ye now learned my song?

Have ye divined what it would say?

Well!

Cheer up!

Ye higher men, sing now my roundelay!

Sing now yourselves the song, the name of which is "Once more," the signification of which is "Unto all eternity!"

--sing, ye higher men, Zarathustra's roundelay!

O man!

Take heed!

What saith deep midnight's voice indeed?

"I slept my sleep--", "From deepest dream I've woke, and plead:--" "The world is deep, "And deeper than the day could read.

"Deep is its woe--", "Joy--deeper still than grief can be: "Woe saith: Hence!

Go!

"But joys all want eternity-, "-Want deep, profound eternity!"

12.

Научихте ли вече моята песен? Отгатнахте ли какво иска тя? Добре! Напред! Вие, висши човеци, тъй пейте моята песен! Запейте ми сами песента, чието име е "Още веднъж", чийто смисъл е "Во веки веков!" — пейте, вие, висши човеци, на Заратустра песента!

О, човек! Внимавай!

Какво дълбока полунощ говори?

"Аз спях, в нечакан час ме сън обори,

И глас от сън дълбок ме сепна: ставай!

Дълбок е светът,

И глътбината му незайна за деня.

Дълбока мъка го гнети —

От мъката е по-дълбока радостта.

И мъката говори: Отлети!

А радостта, тя иска вечност —

Дълбока и дълбока вечност!"

LXXX.

THE SIGN.

81

Поличба

In the morning, however, after this night, Zarathustra jumped up from his couch, and, having girded his loins, he came out of his cave glowing and strong, like a morning sun coming out of gloomy mountains.

"Thou great star," spake he, as he had spoken once before, "thou deep eye of happiness, what would be all thy happiness if thou hadst not THOSE for whom thou shinest!

And if they remained in their chambers whilst thou art already awake, and comest and bestowest and distributest, how would thy proud modesty upbraid for it!

Well!

they still sleep, these higher men, whilst I am awake: THEY are not my proper companions!

Not for them do I wait here in my mountains.

At my work I want to be, at my day: but they understand not what are the signs of my morning, my step--is not for them the awakening-call.

They still sleep in my cave; their dream still drinketh at my drunken songs.

The audient ear for ME--the OBEDIENT ear, is yet lacking in their limbs."

--This had Zarathustra spoken to his heart when the

sun arose: then looked he inquiringly aloft, for he heard above him the sharp call of his eagle.

"Well!"

called he upwards, "thus is it pleasing and proper to me.

Mine animals are awake, for I am awake.

Mine eagle is awake, and like me honoureth the sun.

With eagle-talons doth it grasp at the new light.

Ye are my proper animals; I love you.

But still do I lack my proper men!"

-- Thus spake Zarathustra; then, however, it happened that all on a sudden he became aware that he was flocked around and fluttered around, as if by innumerable birds,-the whizzing of so many wings, however, and the crowding around his head was so great that he shut his eyes.

And verily, there came down upon him as it were a cloud, like a cloud of arrows which poureth upon a new enemy.

But behold, here it was a cloud of love, and showered upon a new friend.

"What happeneth unto me?"

thought Zarathustra in his astonished heart, and slowly seated himself on the big stone which lay close to the exit from his cave.

But while he grasped about with his hands, around

him, above him and below him, and repelled the tender birds, behold, there then happened to him something still stranger: for he grasped thereby unawares into a mass of thick, warm, shaggy hair; at the same time, however, there sounded before him a roar,--a long, soft lion-roar.

"THE SIGN COMETH," said Zarathustra, and a change came over his heart.

And in truth, when it turned clear before him, there lay a yellow, powerful animal at his feet, resting its head on his knee,--unwilling to leave him out of love, and doing like a dog which again findeth its old master.

The doves, however, were no less eager with their love than the lion; and whenever a dove whisked over its nose, the lion shook its head and wondered and laughed.

When all this went on Zarathustra spake only a word: "MY CHILDREN ARE NIGH, MY CHILDREN"--, then he became quite mute.

His heart, however, was loosed, and from his eyes there dropped down tears and fell upon his hands.

And he took no further notice of anything, but sat there motionless, without repelling the animals further.

Then flew the doves to and fro, and perched on his shoulder, and caressed his white hair, and did not tire of their tenderness and joyousness.

The strong lion, however, licked always the tears that fell on Zarathustra's hands, and roared and growled

shyly.

Thus did these animals do.

-- All this went on for a long time, or a short time: for properly speaking, there is NO time on earth for such things--.

Meanwhile, however, the higher men had awakened in Zarathustra's cave, and marshalled themselves for a procession to go to meet Zarathustra, and give him their morning greeting: for they had found when they awakened that he no longer tarried with them.

When, however, they reached the door of the cave and the noise of their steps had preceded them, the lion started violently; it turned away all at once from Zarathustra, and roaring wildly, sprang towards the cave.

The higher men, however, when they heard the lion roaring, cried all aloud as with one voice, fled back and vanished in an instant.

Zarathustra himself, however, stunned and strange, rose from his seat, looked around him, stood there astonished, inquired of his heart, bethought himself, and remained alone.

"What did I hear?"

said he at last, slowly, "what happened unto me just now?"

But soon there came to him his recollection, and he took in at a glance all that had taken place between

yesterday and to-day.

"Here is indeed the stone," said he, and stroked his beard, "on IT sat I yester-morn; and here came the soothsayer unto me, and here heard I first the cry which I heard just now, the great cry of distress.

O ye higher men, YOUR distress was it that the old soothsayer foretold to me yester-morn,-- --Unto your distress did he want to seduce and tempt me: 'O Zarathustra,' said he to me, 'I come to seduce thee to thy last sin.'

To my last sin?"

cried Zarathustra, and laughed angrily at his own words: "WHAT hath been reserved for me as my last sin?"

--And once more Zarathustra became absorbed in himself, and sat down again on the big stone and meditated.

Suddenly he sprang up,-- "FELLOW-SUFFERING! FELLOW-SUFFERING WITH THE HIGHER MEN!" he cried out, and his countenance changed into brass. "Well!

THAT--hath had its time!

My suffering and my fellow-suffering--what matter about them!

Do I then strive after HAPPINESS?

I strive after my WORK!

Well!

The lion hath come, my children are nigh, Zarathustra hath grown ripe, mine hour hath come:-- This is MY morning, MY day beginneth: ARISE NOW, ARISE, THOU GREAT NOONTIDE!"

-- Thus spake Zarathustra and left his cave, glowing and strong, like a morning sun coming out of gloomy mountains.

Но заранта след тази нощ скочи Заратустра от своето легло, опасва бедрата си и излезе из своята пещера, сияен и мощен като утринно слънце, което се въззема зад тъмни планини.

— Ти, велико светило — рече той, както бе казал някога, — ти, дълбоко око на щастие, какво би било твоето щастие, да нямаше ония, на които ти светиш!

И ако те останеха вкъщи, когато ти вече си будно и идваш, и дариш, и раздаваш: как би възнегодувала затова твоята свенливост!

Добре! Те още спят, тези висши човеци, когато аз съм вече станал — това не са мои истински спътници! Не тях чакам аз тук в моите планини.

Аз искам да почна моето дело, моя ден; но те не разбират какви са поличбите на моето утро, моят ход — за тях той не е зов за пробуждане.

Те спят още в моята пещера, техният сън пие още

от моите опиянени песни. Но ухото, което мене слуша — послушното ухо им липсва.

Това рече Заратустра на сърцето си, когато слънцето изгряваше; и погледна той въпросително във висините, че чу отгоре острия вик на своя орел.

— Добре! — извика той нагоре. — Тъй ми допада и тъй подобава. Моите животни са будни, защото аз съм буден.

Моят орел е буден и чества като мен слънцето. С орлови нокти посяга той към новата светлина. Вие сте мои истински животни; аз ви обичам.

Но още ми липсват моите истински човеци!

Тъй рече Заратустра; но случи се, че нему изведнъж се стори да е обиколен от безброй летящи птици — но шумът на толкова много криле и роят около главата му бе тъй голям, че той затвори очи. И наистина, като облак се спусна над него, като облак от стрели, който се изсипва върху някой нов враг. Но ето, това беше облак на обич и върху един нов приятел.

“Що става с мен?” — помисли Заратустра в своето възчудено сърце и полека седна на големия камък, който лежеше до изхода на неговата пещера. Но докато с ръце се бранеше около си и над себе си, и под себе си от нежните птици, ето, случи му се нещо още по-чудно: той хвана незабелязано една гъста

топла космата грива: но тук екна пред него рев — един кратък дълъг лъвски рев.

— Поличбата иде! — рече Заратустра и неговото сърце се преобърна. И наистина, когато стана светло около му, при неговите нозе лежеше едно жълто мощно животно и присланияше глава на коленете му и от обич не искаше да се махне от него, и правеше като псе, което е намерило своя стар господар. Но гълъбите в любовта си не бяха по-малко усърдни от лъва; и всеки път, когато някой гълъб прелиташе край носа на лъва, клатеше лъвът глава и се чудеше и смееше при това.

Гледайки всичко това, Заратустра рече само:

— Моите деца са близо, моите деца — после той съвсем онемя. Но на сърцето му олекна и от очите му се ронеха сълзи и падаха на ръцете му. Той никак не обръщаше внимание вече и седеше там неподвижен, без да се брани от животните. А гълъбите подхвъркваха от време на време и кацаха на неговите рамена и милваха бялата му коса и тяхната нежност и радост нямаше край. Но мощният лъв ближеше сълзите, които капеха по ръцете на Заратустра и ревеше, и ръмжеше плахо. Това вършеха тия животни.

Всичко това трая дълго време или късо — че, право казано, за подобни неща няма време на земята.

Но между това се събудиха висшите човеци в пещерата на Заратустра и наредиха се един до друг като за шествие, за да идат да срещнат Заратустра и да му поднесат утринния си поздрав: защото те видяха, като се събудиха, че той вече не е между тях. Но като стигнаха до вратата на пещерата и шумът от стъпките им ги изпревари, сепна се лъвът, извърна се изведнъж от Заратустра и скокна, като ревеше диво, към пещерата. А висшите човеци, щом го чуха да реве, извикаха всички като из една уста, и полетяха назад и изчезнаха мигом.

А сам Заратустра, замаян и отчужден, вдигна се от мястото си и изгледа около си, съвзе се и се видя сам.

— Какво чух? — рече най-сетне той полека, какво стана ей сега?

И върна се споменът му, и той разбра с един поглед всичко, що се е случило между вчера и днес.

— Ето камъка — рече той, и поглади брадата си, — на него седях аз вчера заран: и тук дойде при мене гадателят, и тук чух аз за пръв път вика, който току-що се разнесе, великия вик за помощ.

О, вие, висши човеци, за вашата неволя вчера заран ми предричаше старият гадател, към вашата неволя искаше той да ме съблазни и изкуси:

— О, Заратустра — ми рече той, — аз ида, за да те въведа в последния ти грях.

— В последния ми грях? — извика Заратустра и се изсмя гневно сам на своите думи. — Какво ми остана още запазено като мой последен грях?

И още веднъж потъна Заратустра в себе си и седна пак на големия камък и се замисли. Изведнъж скочи той прав.

— Състрадание! Състрадание към висши човеци!

— извика той и лицето му се превърна на бронзово.

— Добре! На това мина времето!

Моята скръб и моето състрадание — що от това! Домогвам ли се аз към щастие? Аз се домогвам към своето дело!

Добре тогава! Лъвът дойде, моите деца са близо, Заратустра узря, часът му дойде:

— това е моето утро, моят ден се въззема: ела, ела, ти, велика пладня!

Тъй рече Заратустра и напусна своята пещера, сияен и мощен като утринното слънце, което се въззема зад тъмни планини.

~~~